

க் ர ந்த ராக்ஷ ர ங் க ள்.

౪ శ్రీ నాం ద య జి జ్ఞే వా గైవా భి సా సా
 అ ఆ ఇ ఈ ఉ ఊ ఋ ౠ ఏ ఐ ఓ ఘం అ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥
 श्रीकृष्णार्चनम् ॥

உ ம வ ட ட ப ா ட வ ஸ ஷ வ ம ட க ஷி
உ உ வ வ வ ட ட வ வ வ வ வ வ வ வ வ

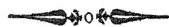
[illegible]

১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

ਪ੍ਰਤਿ

இக்கரந்தம் வேண்டி மவர்கள் சென்னை க்ளப்பிங்க் கடித்த புதுப்பாக்கம் பெருமாள முதலிலீதி எ - வது கதவில்க்க முள்ள க்ருஹத்தி லிருக்கும், பரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ண ம்ரீன யவர்களிடத்திற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

புர
ப்ரகடநம்.

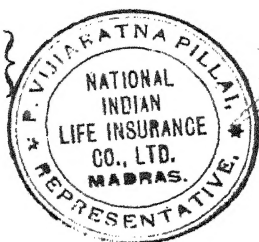

ஸ்ரீபரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யோபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகரா
கியபின்பழகியபெருமாள்ஜீயர், தம் பரமக்ருபையினுல்சகலருமெளிதில
துசந்தித் துஜ்ஜீவிக்கலாம்படி ஈரத்தமிழா லருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படி
குருபரம்பராப்ரபாவத்தை த்ராவிடலியியில் ப்ரமாணத்திரட்டு படங்க
ளுடன் அச்சிட்டுத்தரும்படி அநேகர்களால் கேட்டுக் கொண்ட ப்ரகா
ரம் இக்ரந்தத்தின்முகப்பில் கண்டிருக்கும் பண்டிதர்களால் ஷே ப்ரபா
வம்பரிசோதிக்கப்பட்டி, ஸ்ரீ-உ-வே-ஏடுரிம்படி திருமலை லக்ஷ்மீகுமாரர்
கோடிகன்னிகாதாநம், அஷ்டாவதாநம்-மேல்பாக்கம்-தாதா தேசிகதாதா
சார்யரவர்களால், அடங்கிய ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரத்துடன் சப்தார்
த்தமெழுதப்பட்டு, (நூள்) வது பக்கந் தொடங்கி சேர்த்திருக்கின்றமை
யால், இக்குருபரம்பராப்ரபாவத்தி லடங்கிய ப்ரமாணங்களின் தலைப்பில்
குறித்திருக்கும் கணிதப்படி ப்ரமாணத்திரட்டில் கண்டுகொள்க.

அச்சிட்டிருக்குங் க்ரந்தங்கள்,

குருபரம்பராப்ரபாவம்(சூது)படி
திருமந்த்ர வ்யாக்யாநம்
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநம்
திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யாநம்...

கஅஅ௦௭௭
நவம்பர் ௩௧௭

ஸ்ரீ
படங்களின் அட்டவணை.

நெம்பர்.	படங்களின் விவரணம்.	பக்கம்.
க.	ஸ்ரீபரமபதநாதன்.	௭
உ.	ஸ்ரீபொய்கையார், ஸ்ரீபூதத்தார், ஸ்ரீபேயாழ்வார்கள். ...	௧௪
ங.	ஸ்ரீதிருமழிசையாழ்வார்.	௧௮
ச.	ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார்.	௩௨
ரு.	ஸ்ரீபெரியாழ்வார்.	௩௬
கூ.	ஸ்ரீஆண்டாள்.	௪௩
எ.	ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.	௪௭
அ.	ஸ்ரீதிருப்பாணாழ்வார்.	௫௬
க.	ஸ்ரீதிருமங்கையாழ்வார்.	௬௦
க௦.	ஸ்ரீநம்மாழ்வார்.	௬௯
க௧.	ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்.	௭௨
க௨.	ஸ்ரீமந்நாதமுடிகள்.	௮௯
க௩.	ஸ்ரீஉய்யக்கொண்டார்.	௯௮
க௪.	ஸ்ரீமணற்கால்நம்பி, ஸ்ரீயாளவந்தார்.	௧௦௦
க௫.	ஸ்ரீபெரியநம்பி.	௧௩௧
க௬.	ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்.	௧௩௪
க௭.	ஸ்ரீஎம்பார்.	௨௫௮
க௮.	ஸ்ரீபட்டர்.	௨௬௨
க௯.	ஸ்ரீநஞ்ஜீயர்.	௨௮௩
௨௦.	ஸ்ரீநம்பிள்ளை.	௨௮௭

ஸ்ரீமதேகராமா நுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீபின்பழகியபெருமாள் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

குருபரம்பராபரபாவம்.

ஆருயிரப்படி

த னி ய ன் க ள்.

ஸ்ரீமம்பெருமானருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஸெவெஸாடியாவாதும் யீஹதூஷிமணாணந்தவம்-
யதீந்தூஷணவணவநெ ருஜாஜாதாரந்திழ்.

ஸ்ரீதேவதாயுசுந்தரம் திஷ்டுதிருநாந்நகம்-
யதீந்தூஷணவணவநெ ருஜாஜாதாரந்திழ்.

ஸ்ரீகூத்தாழ்வா னருளிச்செய்தது.

அகூதீதாயுஸாஜாதாரந்திழ் தாயுஸாஜாதாரந்திழ்-
சுஷுஷாஜாதாரந்திழ் தாயுஸாஜாதாரந்திழ்.

லக்ஷ்மீநாதநகரந்தாம் நாதநகரந்தாம்-
லக்ஷ்மீநாதநகரந்தாம் நாதநகரந்தாம்.

குருபரம்பராப்பாவம்—தனியின்கள்.

ஸ்ரீ வித்யாஷ்வஸோவராய நமோயாமி நம: || நமவ-
யதாபுரமென்குசுமகாநாநாநா நம: ||

శ్రీమదైక్యస్థానమాహ్వయ నమోయాముననూనవే-
యత్కటాక్షైకలయ్యైకాం సులభశ్శీఘరస్పదా.

ஸ்ரீ கృஷ்ண வாடிவாடி. ஜெ. மரோதி. ஸிரஸாஸாடி.
ய. த. ஸாடி. மாவெ. ந. ஸவ. டி. ஸி. ர. ஹ. டி. த. மி.

శ్రీకృష్ణపాదపాదాబ్జే నమఃమిరసాసదా-
యత్యసాదప్రభావేన సర్వసిద్ధిరభూన్తుః.

தொகையாய் மரவெ னுண்ணுபாடிவெகுநவெ-
 ஸஸாரமொழிவந் ஷீவஜீவாதவெநி:

అంశాచార్యాయ గురవే వృష్ణపాదస్య మానవే-
సంసారభోగస్తప్త జీవజీవాతవేన జుమ్.

நதிகுளம் சென்னை நாயாய் கூனி நமசிவாய நமசிவாய
புலகவுளம் பாரதி புலகவுளம் பாரதி

సమస్య కైలనాథాయ కు నీనగరజ్ఞనే-
ప్రసాదలభ్యపరమ ప్రాప్యకైజ్జర్యకాలినే

சூரெஸ்வரையாவாது. யீஸ்துநிழலினாண்கவ-
யதீந் புவனவநெ ரபிஜாதாண்டி.

శ్రీశైలేశదయాపాత్రం భీభక్త్యాదిగుణాంశ్చప-
యతీంద్రప్రపాదంబస్తే రమ్యజామాతరంఘనీమ్.

ராஜாஜித்யெய்நி வாடிஸெய்யியம்ஸதா-
தடியதாதஸதாதி. ராஜாந-ஜிம-மிஹஜெ:

రమ్యజామాతృయోగీష్ట్ర పాదరేఖామయం సదా-
తనూయతాత్మ సత్తాడిం రామానుజమనింభజే.

குருபரம்பராப்ரபாவம்—தனியன்கள்.

வடுவொக்கிவொடுவொடு ராஜாநாஜிபுகிவிரயம்-
ராஜாநாஜிபுகிவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

வடுவொடுவொடுவொடு ராஜாநாஜிபுகிவிரயம்-
ராஜாநாஜிபுகிவொடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

ஜியர்நிருவொடுகளுசரணம்.

இக்கிரந்தகர்த்தாவாகிய பின்பழகியபெருமாள்ஜியர்

தனியன்கள்.

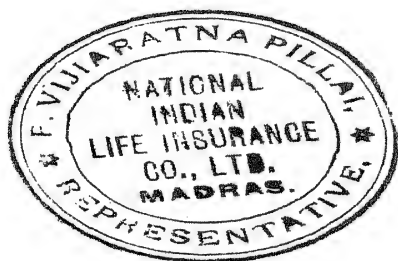
வாதுவொடுவொடுவொடு மண்ணாம்பொடுராஜி
வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு-
வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு
வடுவொடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடு
வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு-
வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு
வடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

கலியுடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு
வடுவொடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

வடுவொடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு-
வடுவொடுவொடுவொடுவொடு வடுவொடுவொடுவொடுவொடு.

[illegible]

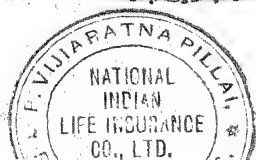
ॐ ராஜஸ்ரீஸம் விஷ்ணுமஹே - சுவரூபம் விஜயம் சுவரூபம் (சுவரூபம்)
 என்கிற வேண்டற்பாடுதோன்ற “ஏழுலகுந்தனிக்கோல்செல்லவீற்றிருந்து”
 என்றும், பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும், அங்காதுஞ்
 சோராமேயான்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்லவூர்” என்றுஞ்
 சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதிநிர்வாஹனாய் “கண்டவாற் றுற்றனதே
 புலனெனநின்றான்” என்கிறபடியே காட்சியிலே தான் உபயவிபூதிநிர்வா
 ஹனானமை தோற்ற வெழுந்தருளியிருந்து (கரு) “வெழுதரஸ்திவ
 வஸுவிசுக்ஷணாநக ஜாநாநொடிகஸுரூபவ” (நீலநீலம் நவநீலம்
 சைந் ஜாநாந்நீலம்) என்கிறபடியே தானும் நிரதிசயாநந்தபுக்தனாய்
 “அயர்வதுமமரர்கள், என்கிறபடியே நித்பாஸங்குசிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்
 ளஅநந்த சுருடவிஷ்வக்கேஸேந ப்ரமுகரான நித்யகுரிகளையும், “இயக்க
 லாமறுத்” தென்கிறபடியே நிவ்ருத்தஸம்ஸாரருமாய் நித்யரோபாதிலப்த
 கைங்கர்யருமான முக்தனாயும் “அந்தமில் பேரின்பத்தடியர்” என்னும்
 படி யாநந்திப்பித்துக்கொண்டு போராநிற்க, இவர்களோ பாதிஸம்ஸாரிகளும்
 நம்மையதுபவித்து அதுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதாவஸ்த்தோசிதாசேஷ சேஷ
 தைகரதிரூபநித்ய நிரவத்ய நிரதிசயாநந்த ரூபமத்தைங்கர்யமாகிற மஹாஸ
 ம்பத்தைப்பெற்று வாழ்கைக்குப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, இவர்களித்தை யிழ
 ந்திருப்பதேயென்று மிகவும் வ்யாகுலாந்தஃ சுரணனாய், அங்குத்தை யதுபவ
 ங்களொன்று முண்டதுருக்காட்டாதே (கரு) “ஸவனகாஃநர ருதே”
 (ஸகாஃநர ருதே) என்கிறபடியே அவன் தனியனாப்போலே போரநொந்
 து இவர்கள் கரணகளேபர சூன்யராய் (கரு) “உருநவகூஹவாணஜி”
 (ஸகாஃநர ருதே) என்கிறபடியே இறகொடிந்த பட்சிபோலேயிருக்கிற
 படியைக்கண்டு “(கரு) கரணகஜெஹெரெ வபுடயிதஃஹயாநநிதா”
 (கரணகஜெஹெரெ வபுடயிதஃஹயாநநிதா) என்றும் “பல்லுயிர்க்கு மாக்கைகொ
 டித்தளித்தகோனே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியேபரமதயாருவாய்க்கொண்
 டி அகிலாத்மாக்களுக்கும் கரணகளேபரப்ரதாநம் பண்ணியருள, இவர்
 களும் (கரு) “விவித்ராஹெஹஸம்பதி ரீஸாராயிவெஹிதஃ - வகு
 வகுஹெஹதாஸு ஹது ஹஸவாஜாஹிஸம்பதா” (விவித்ராஹெஹஸம்பதி
 ரீஸாராயிவெஹிதஃ - வகு வகுஹெஹதாஸு ஹது ஹஸவாஜாஹிஸம்பதா) என்றும்
 “நாடாதமலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன் வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்க
 வேவகுக்கின்று” என்றும் “மாயவன்றன்னைவணங்கவைத்த கரணயிவை”
 என்றும் சொல்லுகிறபடியே “தேனேமலருந்திருப்பாதம்” என்றும் “துயா
 றுகடாம்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வசாரணமாஸ்ரயணத்துக்குது

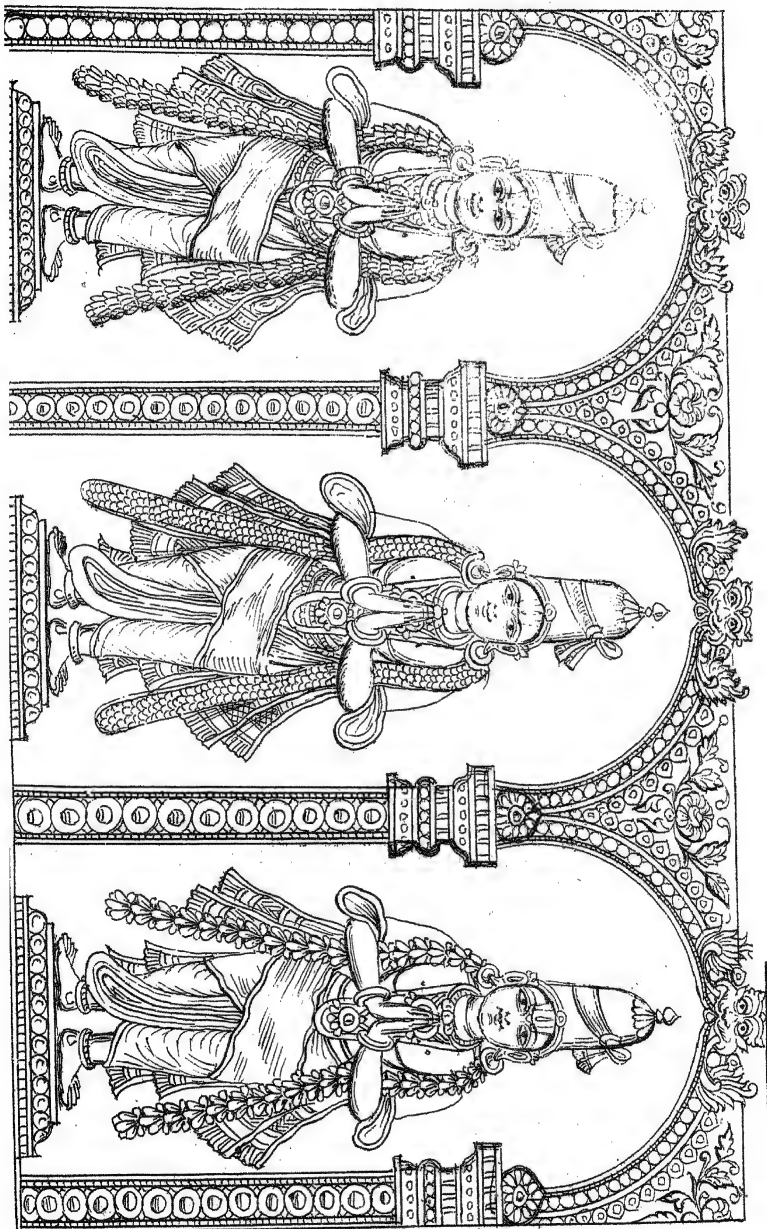
நிர்வாண போத்யமாப
 ...பரவந் மாண

வாரணாசி நகரத்திலே குதிரைவெட்டாரம்” (அனாத் ஸ்தலம் ஸ்தாபனம்) என்று சொல்லுகிறபடியே ஸஜாதியப் பராக்ரீயாலே அவற்றைப் பண்ணி எதிர்ப்புகோப்பார் “பல பலநாளுக்குச் சொல்லி, “கேட்பார் செவிசெழுந்தமை வசவுகளேவையும், “வல்லவாபழித்து, வாக்குறுத்தங்கள் பண்ணுவாராய் ஆஸூரப் பருகிகளாய் தன்னைவந்துகிட்டாமையாலே (சச) “கஹ்லெ” (அஹ்லெ) என்று எதிரிட்டு அதமமானகதிகளிலே விழுநிற்படியைக்கண்டு “மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப்பிறப்பிற்றந்த, தனியனாகையாலே ஸஜாதியரான நமக்கிதுஸாத் யமன்றென்று பார்த்து, நிருகம்பிடிப்பார் தீபகத்தையிட்டுப்பிடிப்பாராப்போலே மதுஷ்யஸஜாதியரான ஆழ்வார்களையிடுவித்து, கிருத்தியருளவேணுமென்று பார்த்தருளி, பூரிவந்த, கௌஸ்தப, வைஜயந்தி, வரமாலைகளையும், பூரிபூமிநீளைகளையும், பூரிபஞ்சாபுதாழ்வார்களையும், அந்த, கருட, விஷ்வக் ஸேநப்ரபருகிகளையும், பார்த்து, நீங்கள் போய் லீலாவிபூதியிலே நானாவர்ணங்களிலும் அவதரித்து, அகிலாத்மோத்தாரணங்களைப் பண்ணுகோளென்று நியமித்தருள, அவர்களும் (சரு) “கௌஸ்தப-வலிஷ்யதி ஸாராயணவாராயணாஃ க்ஷுவிசுக்ஷுவிநுமாலாமாஜுரீவெஷு-வலுருபிஸஃ” (கௌஸ்தப-வலிஷ்யதி நாமாயணவாராயணாஃ க்ஷுவிசுக்ஷுவிநுமாலாமாஜுரீவெஷு-வலுருபிஸஃ) என்றும் (சச) “தாபுபணீ-நகீயதகூ-தரோவாயஸுபிநீ - காவெரீவஹூலாமாபு-தீவீவலாஸுபி” (தாபுபணீ-நகீயதகூ-தரோவாயஸுபி - காவெரீவஹூலாமாபு-தீவீவலாஸுபி) என்று சொல்லுகிறபடியே இந்நதிகளின் ஸமீபங்களான த்ரமிடபூபாகத்திலே, நிமக்நாயுயர்த்தநானாவர்ணங்களிலே வந்தவதரிக்க, ஸர்வேஸ்வரனும் ஆழ்வார்களுக்கு “மயர்வறமதிரல, மருளிஅவர்கள் முகேந, ஸர்வாதிகாரமான த்ரவிட வேதருப திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பரகாசிப்பித்தருளினான்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ப்ரவேசம் முற்றிற்று.

[illegible]

குருபரம்பராப்ரபாவம்--முதலாழ்வார்கள்வைப்பவம். யௌ

[illegible]

102 குருபரம்பராப்ரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம்.

கூநநம்பது யதுவஜ்வநாநிவ - வஸன்திவெஸ்வாயது ததுஸ்திஹி
தொஹரி” (சூஃஸீகாந்நயத் யத்ரஃஷ்ஷநாந - ஸ்நஹிதேஷ்ஷநயத்ர சத்ரஃ
ஸூஃஸீகாந்) என்கிறபடியே செந்தமிழ்பாடுவாராகிற இவர்களுருகே “ த
முவிமுமுவி , ப்புகுந்து நெருக்கிறிற்ச, இவர்களும் நம்மையொழியவும் “கா
மர்பூங்கோபி லிடைகழியே , பற்றிநிற்பார்களுண்டோவென்று பார்க்கைக்
காக. “ ஞானச்சுடர்விளக்கேற்றியும் , “ உணர்வென்னு மொளிகொள்வி
ளக்கேற்றியும் , “ வெய்யகதிரோன் விளக்கேற்றியும் , பார்த்தருளி, “ திரு
க்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் , என்றும், “ நீயுத்திருமகளு நின்ற
யால், ” என்றும், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய மைப்படி மேனியையும், செந்தா
மரைக்கண்ணையும், பரமவைதிகரான இவர்கள் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணு
லே கண்டருபவித்து, அருபவஜநித ப்ரீத்யகிரியத்தாலே “ பாலேய்தமி
ழர் , ” என்றுசொல்லுகிற நற்றமிழ் ராகையாலே “ வையந்தகளி , “ அன்
பேதகளி , “ திருக்கண்டேன் , ” என்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களை ஸம்ஸாரிகளு
மதிகரித்து அஜ்ஞாநாத்கரம நீங்கி யுஜ்ஜீவிக்மைக்காக ஜ்ஞாநத்தமிழாக
வருளிச்செய்து ப்ரபந்திகரித்து உபகரித்தருளி ஜகத்தை வாழ்வித் தருளி
ஞர்கள்.

ஸ்ரீபேயாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

(ச)

திருமழிசையாழ்வார் ப்ரபாவம்.

(எச) “ஸூத்ரிவணுயேவிதஹாதுநஸூத்ரிஹாஜிதவி துஹாரி
ணெ - ஸூத்ரிஹாபசுரோரிவாஹியொ ஹூத்ரிஸாரஸூதயெநஹோநஃ”
(சூத்ரிஹாபசுரோரிவாஹியொ ஹூத்ரிஸாரஸூதயெநஹோநஃ - ஸூத்ரிஹாபசுரோரிவாஹியொ
ஹூத்ரிஸாரஸூதயெநஹோநஃ) ஆழ்வார் திருமழிசைப்பிரானுகுரார் “ ஒருத்திமகன
யப்பிறந் தோரிரவில் ஒருத்திமகனய ஒளித்து வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணபாப்
போலேயாய்த்து அவதரித்தருளினபடியும், வளர்ந்தருளினபடியும். எங்ங
னையென்னில் (எரு) “ ததொவிதஜிதஹூ வொரயாயாஹூதஹாநா
நா - ஹேவகீவஹூவஹூஸ்யாயா ரோவிஹூதஹோநா ” (ரஹீஹூ

ஸ்ரீவிருமழிசையாழ்வார்.

[illegible]

குருபரம்பராப்ரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம். ௨௧

இவர், “நந்தகோபனணிசிறுவாநான் சுரந்த முழைபுண்ணைப்”, என்னும்படியே, ஸ்தந்யாதிபோஜ்யங்களிலே நிராசாராய், பகவத்குணைகதாசகராய், வாச் வ்யவஹார ரோதநாதிகளொன்று மின்றியே மலமூத்தராகிரஹிதராய், பரிபூர்ணமாய் ஸர்வாவயவங்களும் வர்த்திக்க எழுந்தருளியிருக்க, இந்த ஆஸ் சர்யத்தை அபுத்ரவானுமாய், திருமழிசையிலே வாஸம்பண்ணும் சதுர்த்தவ ர்ணத்திலே ஜாதனுமாய், மஹாப்ராஜ்ஞனுமான வொரு வ்ருத்தன் கேட்டு, பாங்காகப் பாலமுதுகாய்ச்சிக்கொண்டு, ஸ்வபார்யா ஸஹிதனாய், இவரிருந் திறவிடத்திலே வீடிவுகாலத்தேறவந்து, பஞ்சஸந்திமயமான சிசுவினுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய தேஜஸ்ஸைக்கண்டு, அத்யாஸ் சர்யப்பட்டு, தான் கொண்மிவந்த பாலமுதை ஸமர்ப்பித்து, இத்தை ப்ரார்த்தித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணவேணுமென்று கொண்டிவந்தேன் அமுதுசெய்தருளவேணுமென்று பவஹு-சா வேண்டிக்கொள்ள, ஆழ்வாரும் அவ்விடத்தில் க்ருபாநிசயத்தாலே அவன்கொண்டிவந்த பாலமுதை யமுதுசெய்துபோகவிட, அவர்-ஈனம ப்படியே பலநாளுமப்போர ப்ரீதியுடனே பாலமுது செய்வியாநிதிக், ஒரு நாள், ஆழ்வார்; வ்ருத்த தம்புகிருடைய மகோபாவமிந்து, அற்றைக்கு அவர்கள் கொண்டிவந்த பாலமுதை யமுதுசெய்து, சேஷித்தபாலே நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள் உங்களுக்கு நல்ல புத்ரனுண்டாவென்று ப்ரஸாதித்தருள; அவர்களும் அப்படியே ஸ்வீகரித்து, யௌவநாவஸ்த்தையுமடைந்து, தத்பத்தியும் கர்ப்பவதியாய் நவமாஸம்சென்று பத்துமாஸம் நிறைந்தவாறே. கேசவன்றமராய்க்கொண்டு மானுடம்பாடாத மஹா ப்ராஜ்ஞரான ஒருகுமாரரை ப்ரஸவிக்க, ஸ்ருதிதரரைப்போலே விளங்குகிற புத்ரனைக்கண்டு, “பத்துநாளுங்கடந்த விரண்டாநாள்”, இவருக்குக் கணிகண்ணென்று திருநாமம்சார்த்தி, அகிலவித்யைகளையும் அதிகரிப்பித்தார்கள். பின்பு ஆழ்வாரும் பகவத்தயாஸு-தாஸ்வாதந த்ருபத்தசேதநராய், விடப்பட்ட அந்ர்பாந பயோபிலாஷையை புடையராய், பைத்ருகவேஸம்த்திலே வளர்த்தருள்கிற இவர் ருஷிபுத்ரராகையாலே ஏழுதிருநகூத்தர்த்துக்குப் பின்பு “இளைப்பினையியக்கம் நீக்கி யிருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி யளப்பி லைம்புலனடக்கி”, என்கிறபடியே, யமரியமாதியான அஷ்டாங்க யோகாப்பாஸத்திலே திருவுள்ளமாய், அதுக்கு ஜகத்காரணவஸ்துவை த்யானத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்லுகையாலே, அந்தவஸ்துவை அறியவென்றால் “பிணங்குஞ்சமயம் பலபல”, ஆகையாலே அவையவைதோறும் புந்ராாய்வோமென்றுகொண்டு, சாக்யோலூர்யாகூபாத்கூபணகபில பதஞ்சலிகளாகிற பாஹ்யசமயங்களையும், சைவ மாயாவாதந்யாய வைசேஷிக பாட்ட ப்ரபாகராதிகளாகிற

உஉ குருபரம்பராப்ரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம்.

குத்ருஷ்டி ஸமயங்களையும் புக்குணர்ந் துனாத்து ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத் தில், “ இறைநிலை யுணர்வரிது ,, என்கிறபடியே, அவற்றிலே யொரு பசையில்லாமையாலே, அங்காசையறவற “ அறியார்சமணர் அயர்த்தார்பவத்தர் சிறியார் சிவப்பட்டார் ,, என்றுகொண்டு, ஈனமான இடங்கொள்சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக் களைந்து “ கலையறக்கற்றமார்த்தர்காண்பரோ கேட்பரோ தான் ,, என்று இதரவித்தார்த்தங்களை நடுவரமென்று கைவிட்டு, இப்படி நானாறுதிருநகஷத்தம் சென்றவாரே, பரீவைஷ்ணவராய், பரமவைதிகவித்தார்த நிஷ்ட்டராய், “ இனியறிந்தேனீசற்கு நான்முகற்குந் தெய்வம் ,, என்று அறுதியிட்டு, “ வேதாந்தவிழப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை ,, அறிந்து, தத்ப்ரவணராக, ஸர்வேஸ்வரனு மதுவே பற்றாசாக இவர்க்கு மயர்வற மதிநலமருளி, தன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், ததாஸ்ரயமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், ததாதாரகமான கிரீடாதிதூபுரார்த்தமான திவ்யபூஷணவர்க்கத்தையும், அவற்றோடே விசல்பிக்கலாம்படியான சங்கசக்திராதி திவ்யாயுதங்களையும், இதடங்கக் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமே அதுபவிக்கிற லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி மஹிஷ்வர்க்கத்தையும், “ அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு ,, என்றும் (அக) ‘ ‘ வவாஹுஸு ஸஹவெஷுஹு ” (ஈஹஸுஸுநீ கீஸு) என்றும், “ சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் ,, என்றும், “ ஏவமற்றமராட்செய்வார் ,, என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கையே தங்க ளுக்குத் தாரகாதிகளாக வுடையரான திவ்ய பரிஜனவர்க்கத்தையும், அந்தப் போகத்துக்கு வர்த்தகமாய், “ நலமந்தமில்லதோர்நாடு ,, ஆன பரமபதத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து, ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மகமான லீலாவிபூதியி னுடையஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களை ஸத்வாரகமாகவும் அத்வாரகமாகவும் நின்று, “ இன்புறு மிவ்வினையாட்டுடையானே ,, என்கிறபடியே, தனக்குநிலையாக வுடையனாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுத்து, இப்படி யுபவியூதி நாதனான தான் (அஉ) “ யநூலிவஜாடிவவநூஹா தூரபுஜிவதிவிநிபூஷ்யு ” (யஸுடிபிவநுநதந்நுநு நுநுநுநுநுநுநு) என்கிறபடியே, நான் முகனை, “ மூழ்த்த நீருலகெல்லாம்படை யென்றுமுதல் படைத்தாய், என்னும்படி முதல் தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்டபுத்ரகை ப்ரஹ்மாவைத் தன்திருநாபிகமலத்திலே(அக) “ யொஷுஷாணாணவிடியாதிவநுவ ” (யுஷுஷுஷுஷுஷுஷு) என்னும்படி முந்தற உத்பந்நனக்கின்படியையும், (அச) “ ஸுஷுணைபுஷுதாயஜெஷுஷாயஜெஷுஷாய ” (ஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு)

குருபரம்பராப்பரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம். உந

என்கிறபடியே அந்த பரஹ்மவுக்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ரனாக ருத்ரன் உத்பத்தி
 னானபடியையும் ப்ரகாசிப்பித்தருள், இவரும் “நான்முகனைநாராயணன்படை
 த்தா னன்முகனுந் தான்முசமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்,, என்று
 தம் வாக்காலே சொல்லும்படி, இவற்றையெல்லாம் இவர் ஸம்ஸயஷிப்யய
 மற அறிந்து ‘சாக்கியங்கற்றேமும் சமணங்கற்றேம மச்சங்கரனார், ஆக்கிய வா
 கமநூலாராயந்தோம் - பாக்கியத்தால் - செங்கட்சரியானைச்சேர்ந்தியார் திதி
 லோ-மெங்கட்சரியதொன்றில்,, என்றநுஸந்தித்தருளி, இதரவித்தார்த்த நிவ்
 ருத்திபூர்வமாக, “திருநின்றபக்கம் திறங்கென்றேற்றந்து, (அநி) “சூரொ
 ஷ்யஸவபுராலி ருணி விவாயபுதவபுநுபெருநம் - ஐபெருகெஃஸுநிஷ்டுநம்
 பெய்யொநாராயணஸ்தா” (ஸ்ரீசுந்தரபாஸ்யம் - ஐபெருகெஃஸுநிஷ்டுநம்
 க்ருஷ்ணம் - ஐபெருகெஃஸுநிஷ்டுநம்) என்றும், (அநி) “யொமெஸுநாஜம
 நூயம் விஷ்ணுஜிஷ்ணுநிஷ்டுநிஷ்டுநம் - பஜநாஹவிசாதாநாஹ விஷ்ணுநி
 ஜமஸ்தி” (ஸ்ரீசுந்தரபாஸ்யம் - ஐபெருகெஃஸுநிஷ்டுநம் - ஐபெருகெஃஸுநிஷ்டுநம்
 க்ருஷ்ணம்) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஜகத்காரணபூதனாய், ஸர்வார்த்த
 ரயாமியாய், புண்டரீகாக்ஷனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், ஸர்வார்த்த
 கொண்டு க்ருதார்த்தராய் திருமழிசையிலே கஜேந்தர ஸரஸ்வதின்சகாயிலே
 எழுநாறு ஸம்வத்தஸரம் பகவதநுபவம்பண்ணிக்கொண்டு யோகத்திலே எழு
 ந்தருளியிருக்கிறநாளையிலே, ஒருநாள் இவர் நிரந்தரபகவதநுபவத்துடனே
 கந்தாசேவரஞ்செய்யாநிற்க, அவ்வளவிலே ருத்ரனும் அத்திரிகந்யா ஸஹித
 னாய், வ்ருஷபாருடனாய், த்ரிகுலபாணியாய்க்கொண்டு, வ்யோம மார்க்கத்
 திலே செல்லாநிற்க, ஆழ்வாரும் அத்தைக்கண்டு அவன் நிழல் தன்மேற்ப
 டாமல் ஒதுங்க, இத்தைத் தம்பதிகளிருவருங்கண்டிநிற்க, ருத்ரனைக் குறித்
 துப் பார்வதி இவனாரோவென்று அறிந்துபோவோ மென்ன, ருத்ரனும் தன்
 பத்நியுடனே இவன் மஹாநுபாவன், நம்மைக் கணிசியானென்ன, ஆகிலும்
 அவனைக்கண்டுபோவோமென்ன, அவனும் ஸம்மதித்து இவரண்டையிலே
 வந்துநிற்க, இவரும் அவனைக் கண்ணெடுத்தப்பாராமல் உதாலிநித்திருக்க,
 அவனும் நாம்வந்துநிற்க நீர் அலக்ஷ்யமாகக் காணலாமோவென்ன, இவரு
 முன்னைக்கண்டு என்னப்பயோஜநமுண் டெனக்கென்ன, அவனும் நாமுமக்
 கு ஒன்று தரக்கடவதாக வந்தோமென்ன, இவரும் நமக்கொன்றும் வேண்
 டாவென்ன, அவனும் நம்வரவு வ்யர்த்தமாகாமல் உமக்கபிஷ்டத்தைக்கேட்
 டிக்கொள்ளீரென்ன, ஆழ்வாரும் புன்முதுவல் செய்து, ஆகில், மோக்ஷந்தர
 வல்லையாகில் தாவென்ன, அதென்னால் தரக்கடவதன்று ஸ்ரீமந்நாராயணனா

உச குருபரம்பராப்பரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம்.

லேயென்ன, ஆனானுசாவாரா நாளைச்சாகும்படி பண்ணவல்லையோ வென்ன, அதுவும் சர்மாதுகுணமன்றேவென்ன, ஆனலென்னுளியின்பின்னே நூல்வரும்படி வரப்ரதாரம்பண்ணீரென்று அபவறவித்துச்சொல்ல, அவனு மிவ்வார்த்தைசேட்டுக் குபிதைய், இவனையும் அநங்கனைப்போலே யாக்கக் கடவேனென்று, தன்பொறியும் புகையும் கிளம்புகிற நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்துவிட, அக்கண்ணில் நின்றும் ஜ்வாலாஜாஜ்வல்லயமாநமாய் ஸம்வர்த்தாக்கிரி போலே சுட்டுக்கொண்டெடிகிற ஜ்வலநப்பரோஹத்தைக்கண்டு, ஆழ்வாரும் தம்முடைய வலத்திருவடியின் பெருவிரலில் ஒருகண்ணைத்திறந்துவிட, அக்கண்ணில் அக்ரி, ப்ரளயஹுகவஹ கோடி ஜ்வாலா கல்பமாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டு கிளம்ப, கோடிஸைவ்வாநரப்ரக்யமாய், அத்தயர்க்கோடி நிபதிர்க்க ஜ்வாலாஜாஜ்வல்லயமாநாக்கியில் சம்புவின் லோசநாக்கிரி சுத்யோதப்ராயமாய் அடங்க, சம்புவும் அந்த அங்குஷ்ட்ட லோசநாக்கிரி ஜ்வாலையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், புஷ்கலாவர்த்தகமாகிற ப்ரளயகாலமேகங்களை அக்ரி சமிக் கும்படி ஆஜ்ஞாபிக்க, அம்மேகங்களும் மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு அகில தாபங்களுமடங்கும்படி ஆகாசாவகாசமடைய நிறைந்து அபிவர்ஷிக்க, அவ்வர்ஷத்தாலே, எளிகிற அக்ரியும் அணைந்து பெருவெள்ளங்கோக்க, ஆழ்வாரும்(அள)“யிரயொவஷ்டயாராஹிஹுந்யூபாநாதவியுயு” (அரணுந் டா ரகந்நுந்நுந்நுந்நுந்நுந்) என்கிறபடியே அக்ரிராஜனைப்போலே வர்ஷதாணாக்கிரியாமல் பகவத்பாவ தத்பரரா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, அவனும் விஸ்மயப்பட்டு, இவருக்கு பக்திஸாரொன்று திருநாமத்தையும் சார்த்தி, அவர்வைபவத்தைக் கொண்டாடி, சீரெகம்பரம்பண்ணி, அம்பரீஷணலே தூர்வாஸா அவமானப்பட்டானிறே; ஆகையாலே பாகவதர்கள் ஸுதர்ஜயொன்று ஸ்வபத்திக் குணாத்துக்கொண்டு யதாஸ்த்தாநமேபோந்தான். பின்னையு மாழ்வார் பூர்வம்போலே யோகநிஷ்ட்டரா யெழுந்தருளியிருக்க, யாத்ருச்சி கமாக வ்யாக்ராநுடனய் சுத்திஹாரனென்பா நொருகேசரன் ஆகாசமார்க்கத்திலே செல்லாநிற்க, ஆழ்வாருடைய யோகப்ரபாவத்தாலே, இவர்மேலேபோக கூதமனன்நிக்கே வ்யாக்ரமுந் திமிர்த்துநிற்க, அவனு மிதேதோவென்று பார்த்துக்கொண்டுவருமளவில், கீழே மௌநியாய், யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வானாக்கண்டு, விஸ்மயப்பட்டு, தத்கூணத்திலே ஆகாசத்தினின்றும் பூமியில்வந்து, வ்யாக்ரவாஹநத்தில் நின்று மிறங்கி, இவரணடையிலவந்து, பார்க்கவமுநீந்தரோ, இக்கந்தாவரணத்தைப்பொகட்டுநான் தருகிற திவ்யபடநிர்மிதமான இந்தக்கவசத்தைத் தரியுமென்று ஒரு கவசத்தைக்கொடுக்க, இவருமத்தை நிஷேதித்து ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே மணிஸ்வரு

குருபரம்பராப்ரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம். உரு

பமாய் த்யுமணிப்ரபோபமமான கவசத்தை அவனுக்குக்காட்டி, அவனும் லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், தன்கழுத்தின் ஹாரத்தை வாங்கி, இத்தை அக்ஷமாலையாகத் தரியுமென்று கொடுக்கத்தேடி, இவரும் தங்கழுத்தில் துளவீபத்நாசக்ஷ மாலையைவாங்கி, இத்தைப் பாராயென்ன, அது நவரத்நஹாரமாய் விளங்கக்கண்கண்டு, அவனும் இவர் மஹாநுபாவர், மஹாபரிபூர்ணனென்று, தண்டனிட்டி, இவர் வைபவத்தைக்கொண்டாடி, யதாஸ்த்தாநமே போந்தான். பின் னையுமாழ்வார் யோகநிஷ்ட்டராய் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, கொங்கண வித்தனென்ற பெயரைபுடையனாய், சலவாதியாயிருப்பானெருவன்வந்து. இவ்வாழ்வாருடைய வைபவத்தைக்கண்டு, இவருக்குக் காணிகோடியைப் பேசுப்தான சஸ்துரிகையையஸம்ஸ்பிக்க, இவருமத்தை அநாதரித்து, நமக்குவேண்டாமென்று, அவனுக்குத் தம்முடைய பொன்னெத்தமேனியின் புழுதியோடே தங்காதிற்றாலும்பியை யுருட்டி யிது காணிகோடாகோடியைப் பேசுக்குமென்று சொடுத்தருள, அவனுமப்படியே பரிசீலிக்க, அது சொன்னபடிக்கொத்திருக்கையாலே அகிபரீதியுடன் ஆழ்வாரைத் தண்டனிட்டி, தந்யோஹமென்று க்ருகார்த்தனயப் போந்தான். அநந்தரம் திருமழிசைப் பிரானும் ஒரு குஹாந்தராஷ்ட்டராய், சிப்ருதாஷ்ட்ரிவருத்தியையுடையராய், யோகத்திலே பெருந்தருளியிருக்க, அவ்வளவிலே பொய்கை பூதன் பேயாழ்வாராகிற முதலாழ்வார்கள் மூவரும், “ எங்குந்திரிந் தரங்கனம்மானுக்கே காதல்செய்தொண்டராய் ” ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வருகிறவர்கள், ஸுதாரத்திலே அப்ராக்குத திவ்ய தேஜஸ்ஸைக்கண்டு அத்யாஸ்சரயப்பட்டு, இத்தை ஆராயக்கடவோமென்று, எங்குந் திரிந்து வந்து, குஹாந்தராவிஷ்ட பக்திஸாரணைக்கண்டு, இம்மஹாநுபாவாரோவென்று திவ்யமான நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணிலேக்கண்டு, பார்க்கவமுநீந்த்ரோ, ஸுகமேயிருக்கிறோவென்று குபுலபாஸ்யம்பண்ண, அவரும் பத்ம மாதவிகுஸும கைரவோத் பவமுனிகாள், நன்றாயிருக்கிறீர்களோவென்றுவினவியருளி, அந்யோந்யம் வந்தநபரராய்க்கொண்டு, ஆஹ்வாத சீதநேத்ரம்புக்கள் பனிப்பப் புளகீக்ருதகாத்ரராய், ஒருவனாயொருவர் ஆலிங்கித்துக்கொண்டு, மிகவும் ப்ரீதியுடனே எல்லாரும் ஸதாபரகுணவிஷ்டராய் யோகத்திலே எழுந்தருளியிருந்தார்கள். இவர்க ளொருவர்க்கொருவர் பாலும் பாலும் சேர்ந்தாற்போலவும், தேனுந்தேனுங் கூடிற்றப்போலவும், பகவச்சரணாவிந்த த்யாநாம்ருதாஸ்வாதநம் “ தேனாறியெப்பொழுதும்தித்தித்து ” ஐரகஸ்யத்தாலே யெல்லாருக்கும் ப்ரணயரஸ முந்மஸ்தகமாம்படி பகவதநுபவம் பண்ணி யிருந்தார்கள். பின்பெல்லாரும் உகந்த திருவுள்ளத்தைபுடையராய், ப்ரீதியுடனே மயிலா

உக குருப்ரம்பராப்ரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம்.

[illegible]

குருபரம்பராப்பரபாவம்- திருமதிசையாழ்வார்வைபவம், ௨௭

லே எழுதாதுலம்வத்ஸா மெழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே, இவர்கிருவடி களிலே கணிகண்ணன்வந்து ஆசிரியித்து, பகவத்ப்ரவணராயிருக்க, அவ்வ ளவிலே ஒருஸத்தவிகா அங்குள்ளவள்வந்து, ஆழ்வானா ஸேவித்து, அவர் கிருவடிகளிலே பக்திபுத்தையாய், அவர் எழுந்தருளியிருக்கிற விடத்தை, “கடைத்தலைச்சுப்பெற்றால் கவினைகனையலாம்” என்கிறபடியே ஸம்மார் ஜகோமயாநுலேபந் ரங்கவல்யாந்பலங்காரங்களாலே அநுநிரம் ஸிட்டுருவி க்க, ஒருநாள் யோசுத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இவ்வாழ்வார் திருக்கண் களை விழித்துப்பார்த்து, இவன்செய்கிற கிங்கரவ்ருத்திக்கு மிகவு முகந்த திருவுள்ளத்தராய், அந்தவ்ருத்தையைப்பார்த்து, உனக்கபிஷ்டத்தைச்சொ ல்கிச்சாணாய், உனக்கொரு வரபரதாநம்பண்ணுகிறோமென்றருளிச்செய்ய; அவனும்படியே ஆழ்வானாக்குறித்து, அடியேனிடத்தில் க்ருபாதிசயமுண் டாகில் அடியேனுக்கு இந்த வார்த்திக்யம் போம்படி சுடாக்ஷித்தருளவேணு மென்ன; ஆழ்வாருமப்படியே யாகக்கடவகென்று அவனைக் குளிரக்கடாக்ஷி க்குமளவிய், ஆழ்வாருடைய சுடாக்ஷத்தாலே ப்ராப்தயெளவனையாய் தேவ ஸ்திரீபோலே அதிஸந்தனாயாக; அவ்வளவிலே, தத்ராஜ்யாதிபதியானபல் லவராயனும் இவனைக்கண்டு, மந்தபாணபாகிதனாய், தனக்குப் பக்தியாக வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க; அவனும்துகூலித்து, அவனுடனே அதி மாநு ஷமான போகக்கனா யதுபவியாநித; ஒருநாள் பல்லவராயன் தனக்கொரு நாளைக்கொருநாள் ஸ்வசிரீரம் ஜரித்துவரக்கண்டு, இவனைக்குறித்து, உனக்க திமாநுஷவைபவமான இந்தயெளவநமெங்ஙனேயுண்டாய்த்தென்று கேட்க; அவனும்வனைக்குறித்து, ஆழ்வாராலே தனக்குண்டானபடியைச் சொல்லி, நீயு முன்னகத்திலே அநுநித முபாதாநம்பண்ண வருகிற கணிகண்ணனா ய நுவர்த்தித்து அவர்புருஷகாரமாக தத்தேசிகரான பக்திலாரராயநுவர்த்தித் தாயாகில், உனக்கு மிப்படிப்பட்ட யெளவநமுண்டாமென்றுசொல்ல; அப் போது ராஜாவும் கணிகண்ணனாயழைத்து, உம்மாசார்யரா நாம் ஸேவிக்க வேணும், அவனா நம்பக்கல் அழைத்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று சொ ல்ல; கணிகண்ணனும், நம்மாசார்யர் ஒருவரகத்துக் கெழுந்தருளார். ஒரு ராஜாக்களையும் கணிசித்துப் பாராநென்ன; பின்னையும், இராஜாவான பல்ல வராயன் தன்னைக்கவிபாடவேணுமென்று கணிகண்ணனா அபேக்ஷிக்க, வை குந்தச்செல்வனார் சேவடியைப் பாகிகையொழிய, “நாக்கொண்டுமானிடம் பாடேன்” என்றும், “வாய்க்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லே ன்” என்றுமிப்படி தம்முடைய அத்யவஸாயஹேதுவான சிஷ்டாசார வச நங்களைச்சொல்லி, பகவத்பாகவத விஷயமொழிய நான் நரஸ்துதிபண்ணி

உஅ குருபரம்மாபரபாவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம்.

[illegible]

குருபரம்பராப்பராவம்-திருமழிசையாழ்வார்வைபவம். ௨௯

வேண்டிக்கொள்ள ; ஆழ்வாரும் மீண்டெழுந்தருளத் திருவுள்ளமாய் ஆராரிதபாதந்தராரான சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமானைப்பார்த்து, “ கணிகண்ணன்போக்கொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி - மணிவண்ணநீதிடக்கவேண்டும் துணிவுடைய-செந்தாப்புலனும்போக்கொழிந்தேனியுமுன்றன்-பைந்தாகப்பாய்பிட்டுக்கொள் ” என்கிறார் வண்ணப்பம்செய்ய ; அப்படியே சொன்னவண்ணம் செய்தெல்லார்க்கும் பரத்யகூமரம்படி காட்டிக்கொடுத்து, இடத்திருக்கைகீழாகக் கண்வளர்ந்தருளினார். இப்படி “ விருப்புடையவெஃகாவை ” ச்சேர்ந்து நாகத்தணையைப் பிக்கையாகப்படுத்திக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளின இந்த ஸௌலப்யத்தை யதுஸந்தித்திறே “ வெஃகணைக்கிடந்ததென்னநீர்மையே ” என்று பரிதராய் அருளினார். அந்தநகரிதானும் “ நிறைந்தசீர்நீள்கச்சி ” என்னும்படி பொலிவையுடைத்தாயிருக்கையாலே, அவ்விடத்திலே, “ வெள்ளத்தரவில்துலமர்ந்த வித்தியுள்ளத்துக்கொண்டு ” யோகத்திலே பின்னையும்சிலகாலமெழுந்தருளியிருந்து, அந்தரம் கும்பகோணயாத்ராபேகை யுடையராய், (௯௨) “ யொநாருக்கூஉவகொணெவ்விநு கண்ணாழ்விவிதிஐதி - காரஹுதலுடுவெசுண்ணு கிடுதாநுவிஹுதயம் ” (காரஹுதலுடுவெசுண்ணு கிடுதாநுவிஹுதயம்) என்கிறபடியே கும்பகோணவாஸம் “ வைகுந்தமாநகரம்மந்துகையது ” ஆசத்தக்க பரபாவாதிசயத்தை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே யெழுந்தருளி நித்யவாஸம்பண்ணி ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஏரார்கோலத்தை ஸேவித்திருக்கத் திருவுள்ளமாய் “ நலத்தால் மிக்காரகுடந்தைக்கிடந்தா யுண்ணக்காண்பானுனலைப்பாய் ” என்கிறபடியே அதிதவவாயோடே எழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே பெரும்புலியுடன்கிற க்ராமத்திலேசென்றெருநதிண்ணையிலே அவஸரித்தெழுந்தருளியிருக்க, அத்திண்ணையிலே யிருந்து அத்யயநம்பண்ணுகிறப்ராஹ்மணர்களிவனாக்கண்டுவிபரதிபத்திபண்ணி அத்யயநம்பண்ணுகிறத்தைத் தவிர்த்திருக்க, பின்னையவர்களுக்கு விட்டதறுவாய் தோன்றாமையாலே தவறித்தடுமாற, ஆழ்வாரும்த்தைக்கண்டு கறுப்புநெல்லை உகிராலேயிடந்து ஸம்ஜ்ஞையாலே யித்தை ஸஞ்சிப்பித்தருள, பின்பவர்களுக்கும் (௯௩) “ சுருஷாநாஹ்விண்ணாநவநிலிநு ” (சுருஷாநாஹ்விண்ணாநவநிலிநு) என்கிறவாக்யந்தோன்றி. (௯௪) “ நபாஹுதாலமவசூகதாவிபுராலாமவதாஸுதா ” (நபாஹுதாலமவசூகதாவிபுராலாமவதாஸுதா) என்கிறபடியே அவர்கள் தெளிந்துவந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்ருதார்த்தராஜர்கள். பின்னையும்ந்த க்ராமார்ச்சனையான வெம்பெருமானு மிவ்

வாழ்வார் உபாதாரார்த்தமாக ஸஞ்சரித்தருளுகிற திருவீதிகள்தோறும் அபி
 முகமாய்த்திரும்பியருள, இந்தவாஸ்சர்யத்தைத் தம்பியார்கள்ண்டு, சிலப்ராஹ்ம
 ணர்க்குக்காட்டக் கண்டு அந்தக்ராமத்திலே யாகம்பண்ணுகிற பெரும் புவி
 யூரடிகளுக்கு சிலப்ராஹ்மணர் யாகசாலையிலேசென்று “கண்டோங்கண்
 டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்” என்றிவருடையப்ரபாவத்
 தைச்சொல்ல; தீக்ஷிதருமத்தைக்கேட்டு ஆழ்வாரொழுந்தருளியிருக்கிறவிடத்
 தேறவந்து “மெய்யடியார்கள் தம்மீட்டங்கண்டிடக்கூடுமேலதுகாணுங் கண்
 பயனுவதே”, என்கொண்டு, தமக்கு (கரு) “சுக்ஷேரம்மஹாஹுஸா
 ஸாநம்” (ಅಕ್ಷೀಷಾಂಹೃತ್ಯುಚ್ಚರಣಂ) என்றுசொல்லுகிறபடியே அநிகளதுகத்
 துடன் யாகசாலையிலே சென்று இவருடைய சக்திபஞ்சமயமான வீக்ர
 வுத்தைவேசித்து “போதுமினெமதிடம்புகுதுக, என்கிறபடியேநம்முடை
 ய யாகசாலையெழுந்தருளவேணுமென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்து, எழுந்தருளு
 வித்துக்கொண்டிபோய், ஆழ்வாருக்கு அக்ரபூஜைபண்ண, அதைக்கண்டு,
 அங்குள்ள அத்வார்புதொடக்கமானசடங்கிகளடைய, இவரைக்கொண்டு புகு
 ந்து யாகத்தையுபஹிதயாக்கித்தென்று, தரம்புத்ரன் இராஜஸூயயாகத்திலே
 க்ருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜையைப்பண்ணினபோது சிசுபாலன்பவறுமுகமாக
 பருஷோத்திகளைப்பண்ணிஹம்போலே இவர்களுமாழ்வாரை “பொறுப்பரி
 யனகள்பேசி, க்ரோதிக்க, தீக்ஷிதரும் வயாகுலார்த்திகரணராய் ஆழ்வாரைப்
 பார்த்து, “இவர்களேதேனும்பேசநான்கேட்கமாட்டேன், என்றுவிண்ணப்
 பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் தம்மை வெளியிடாதிருக்க வொண்ணாதென்று பார்
 த்து, (கூக) “சுஷ்டாம்பயொமவலிஜாநாஹுஷ்யோமநிரதாதுநாஹ்யொ
 மிநாதிபிகாஸஸ்யா ஷெக்ஷவிநுஹுஷ்யாஹ்வபுஜே” (ಅಷ್ಟಾಂಭಯಮವಲಿಜಾநಾஹುಷ್ಯೋ
 ಮನಿರಾதிபಿಕಾஸಸ್ಯಾ - ಷಷ್ಠಾಂಭಯಮವಲಿಜಾನ್ಯಾ ಷೇಷಿಣುಹೃತ್ಯುಚ್ಚರಣಂ) என்கிறபடி
 யே தமக்கந்தர்யாமியாய் “அற்புதனந்தசயநனை, பார்த்து “அக்கரங்கள்
 க்கரங்கொன்றுமாவதென்கொலோ-இக்குறும்பைநீக்கியெண்ணையிசனாக்கவ
 லேயே - சக்கரங்கொள்கையனேசடங்கர்வாயடங்கிட-வுட்கிடந்தவண்ணபே
 புறம்பொசிந்துகாட்டிடே, என்றெம்பெருமானுக்கு ஆழ்வார்விண்ணப்பஞ்
 செய்தருள “ஒண்சங்கதைவாளாழியானும், “தம்மையேநாளும்வணங்கி
 தொழுவார்க்குத்தம்மையெயொக்கவருள்செய்வர் ஆதலால், என்கிறபடியே
 “அரவத்தமளியனோடு மழ்கிய பாற்கடலோடு மரவிந்தப்பாவையுந்தானு;
 மாய் பெரியதிருவநந்தாழ்வான்மேலே “வடிவினையிலாமலர்மகள் மறநா
 லிலமகள்பிடிக்கும், படி கண்வளர்ந்தருளும்படியை அனைவருங்கண்டது
 விக்கும்படி யாழ்வாருடைய திருமேனியிலே ப்ரத்யக்ஷமாக்கி ஆழ்வாருக்கு

குருபரம்பராப்ரபாவம்--திருமழிசையாழ்வார்வைபவம். ௩௧

ஸாஸுப்ப்யப்ரதாநம்பண்ணியருள, ஆழ்வாரும் ஸாஸுப்ப்யத்தைப்பெற்று எல் லாருங்காணலாம்படி யெழுந்தருளியிருக்க, முன்புகர்வியித்தசடங்குகளடைய ஆழ்வாருடைய ஹ்ருதயத்தில் பாகாசிக்கிற வெம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை அவர் உரஸ்விலேஸேவித்து திருவடிகளிலேஸாதாமா க ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைப்பண்ணி கூடிமைகொண்டு ஆழ்வாரைப் ப்ரஹ்ம ரதம்பண்ணி யுபலாளித்து நகூதமாமிக்ஞலகூதயமாகாமல் “ திருமாலடியார் ஈனைப் பூசிக்கநோற்று, க்ருதார்த்தரானர்கள். ததநந்தரம் அவர்ஈனையும் பஹுப்ரகாரமாக ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணியருளி, பஹு-சா க்ருபைபண்ணி யருளி வாழ்வித்து “ செழுமாமணிகள்சேருந்திருக்குடந்தையை, நோக்கி எழுந்தருளினார். அங்கே ஆராவமுதாழ்வாருடைய வேரார்கோலத்தையுங் கண்டு அவர்விஷயமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியையும் திருச்செவி சாத்தியருளி, அநந்தரம் தம்முடைய நிஜஸம்புடசதங்களைக்கா வேரீபயப்ரவாஹத்திலேப்ரகேஷிக்க, நிரவக்ரஹப்ரவாஹத்தாலே நிஜஸம் புடசதங்கள் நியமாநங்களாயுள்ளனவில, நான்முகன்திருவந்தாதிபும் திருச்ச ந்தவிருத்தமும் எதிர்த்துவர, அவற்றையு மெடுத்திக்கொண்டு ஆராவமுதா ழ்வாருடைய ஏரார்கோலத்தை ஸேவித்து “ காவிரிக்ஞாக்குடந்தையில் கிட ந்தவாழெழுந்திருந்துபேசு, என்றாழ்வார் வீண்ணப்பம்செய்ய, ஆராவமுதா ழ்வாரும்பபடியே உத்யோகிக்க, அந்த ஸௌஸ்ப்யகுணத்துக்குத் தோற்று “ வாழிகேசனே, என்று மங்களாசாஸநம்பண்ண, எம்பெருமானும் அப்படி யே உத்தாநசாயியாயருள, அப்படியான விக்ரஹத்தை த்யாநம்பண்ணிக் கொண்டு யோகத்திலே இரண்டாயிரத்து முந்துறுஸம்வத்ஸரமெழுந்தருளி யிருந்து, இப்படி திருமேனியுடனே அந்நாஹாரவாஜிதராய் பலமூலங்களி லே கிஞ்சித் காதாசிக்கமாக அமுதுசெய்தருளிக்கொண்டு மூவாயிரத்தெழு தாறு ஸம்வத்ஸரம் பகவததுபவம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து, அதுபவஜநித் ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நான்முகன்திருவந்தாதி, திருச்சந்தவி ருத்தமென்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களைபு மருளிச்செய்து, “ ஆழ்மொருளைச் சிந் தாமற்கொண்மினீர்தேர்ந்து, என்றுபரமஸாத்விகராய் நாராயணைகபரான முமுகூடாக்களுக்குத் தம் பரமக்ருபையாலே யுபகரித்தருளி லோகத்தை வா ழ்வித்தருளினார்.

ஸ்ரீதிருமழிசையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

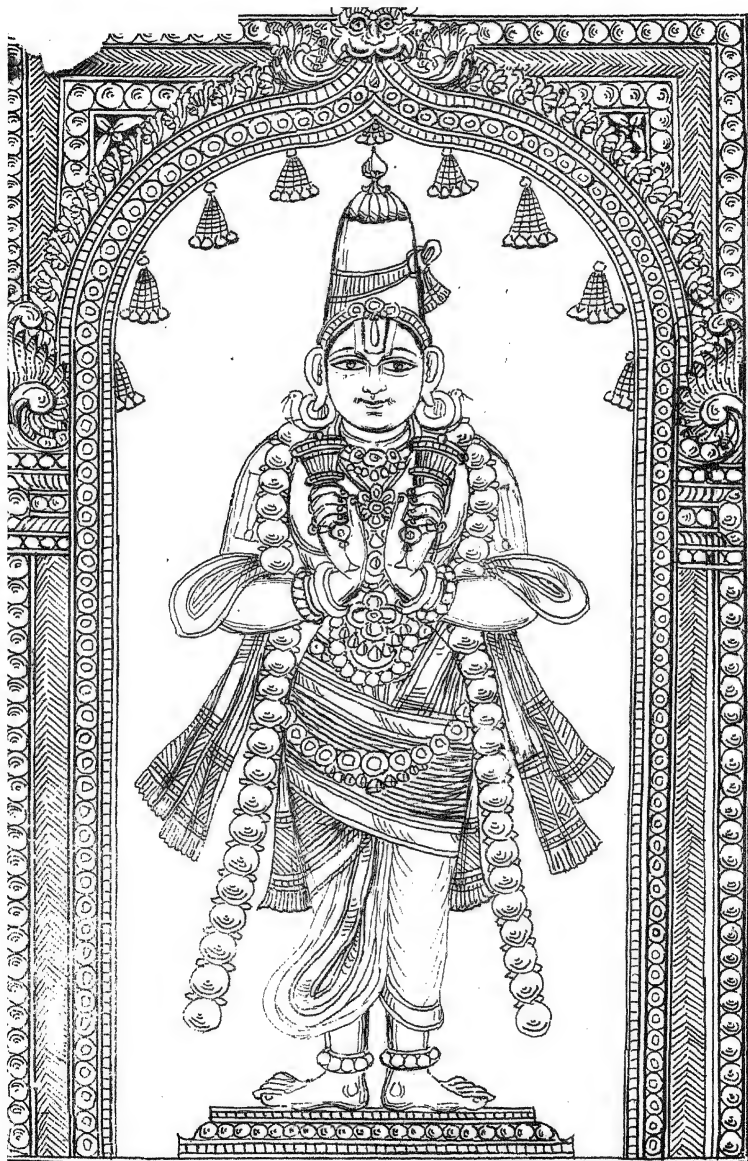

௩௪ குருபரம்பராப்பாவம்—குலசேகராழ்வார்வைபவம்.

[illegible]

குருபரம்பராப்ரபாவம்—குலசேகராழ்வார்வைபவம். ௩௫

[illegible]

ஸ்ரீபெரியாழ்வார்.

௩.௮ குருபரம்பராப்ரபாவம்—பெரியாழ்வார்வைபவம்.

தைவளர்க்க, வளர்ந்தருகிற “உருவுகரியவொளிமணிவண்ணனானக்ருஷ்ணன்,
 “சூட்டுநன்மாலையெனவேந்தி விண்ணோர்கணன்னீ - ராட்டியம் தூபந்தரா
 நிற்கவே யங்கொர்மாயையினு - லீட்டியவெண்ணெய்தொடு வுண்ணப்போந்
 தவனுகையாலே அந்தவாஸநை பின்னாட்டி, கம்ஸனுக்குப்பணிசெய்துபோ
 ந்த ஸ்ரீமாலாகாரர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளிப் பூவிரக்க, அவரும்;
 (கக௭) “புலஸாபிவாஸிளநாயாளிஜிமெஹி-வாமதள - யநெய்யாஹி
 உ-யிஷ்யாஜீத்யாஹிவொவ்யாவஜீவந:” (ஸ்ரீமத்பஞ்சாபிஷய க்ஷு-கீ-கா-
 ௩௯ - ஷ்ரீமத்பஞ்சாபிஷய க்ஷு-கீ-கா-௩௯) என்றுகந்து சூட்டினபடி
 யைக்கண்டு, இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிகையே யுகப்பென்றதுதியிட்டு, வட
 தளபுடசாயியாயிருக்கிற வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு, “நாட்கமிழ்ப்பூம்
 பொழிலாகத் திருந்தவநஞ்செய்து, திருமாலேகட்டிச் சாத்திப் போருகிற
 காலத்திலே, “பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த பாண்டியர்” குலத்தில், ஸ்ரீ
 வல்லப தேவராஜனென்கிற ராஜா தார்மிகனுகையாலே, சிறியத்தைப் பெரி
 யது நலியாதபடி கூடலென்கிற மதுரையிலேயிருந்து ராஜ்யம்பண்ணிக்கொ
 ண்டி போருகிறகாலத்திலே, ஒருநாளிராத்திரியிலே, ராஜா நகரசோதநார்த்த
 மாக வருகிறவளவிலே, ஒருப்ராஹ்மணன் அங்கொரு திண்ணையிலேயிருக்க
 க்கண்டு, ராஜா அவனையெழுப்பி, நீயானென்றுகேட்க, அவனும் நானொரு
 ப்ராஹ்மணன், கங்காஸ்நானம்பண்ணி வருகிறேனென்ன, உனக்குப் போம
 துண்டாகில் ஒரு க்ரந்தஞ்சொல்லிக்காணுயென்ன, அந்த ப்ராஹ்மணனும்,
 (கக௮) “வஷ்டாஸ்யுஷிஷ்யபுயதெதராலாநாநிஸாஸ்யுஷிஷ்யுஷிவஸம்
 யதெத - வாஷ்டுஷ்யுஷிஷ்யபுயதெதராலாநவெநவாசுதெதெதராலிஹ
 ஜநுநாந” (ஷ்ரீமத்பஞ்சாபிஷய க்ஷு-கீ-கா-௩௯ - ஷ்ரீமத்பஞ்சாபிஷய
 க்ஷு-கீ-கா-௩௯) என்கிற ஸ்ரீலோகத்தைச்சொல்ல, ரா
 ஜாவுமித்தைக்கேட்டு, வ்யுத்தந்நனுகையாலே, த்ருஷ்டத்தில் நமக்கொருகு
 றைகருமில்லையே; இனி அத்ருஷ்டயத்தம் பண்ணும்படி யென்னென்று
 வ்யாகுலாநந்திகரணாய், தனக்குப் புரோஹிதனான் செல்வநம்பியைப் பார்
 த்து, புருஷார்த்தநிர்ணய பூர்வகமாக அத்ருஷ்டலித்திக்கு விசகென்னென்
 ன, புரோஹிதனும், (கக௯) “யஜுஷ்யஸிபிஷ்யாணம்” (ஷ்ரீமத்பஞ்சாபிஷய
 க்ஷு-கீ-கா-௩௯) என்கையாலே வித்வாம்ஸர்களைத் திரட்டி, வேதாந்த வரித்தமான
 பரத்தவநிர்ணயம்பண்ணுவித்து, அவ்வழியாலே பெறவேணுமென்றருளிச்
 செய்ய, ராஜாவும் அப்படியே யாகிறதென்று பவநாக்ரவ்யத்தை வித்யாஸ-
 ல்கமாக ஒருதோரணத்திலே கிழிச்சீராயிலே, கிழியாகக் கட்டுவித்து, ராஜ்

குருபரம்பராப்பாவம்—பெரியாழ்வார்வைபவம். ௩௯

யத்தில் வித்வான்சுரீ யாழ்வாரும் பண்ணச்சொல்லுகிறவளவிலே, வட பெருங்கோயிலுடையான் ; ஸம்ஸாரிகள், “ பூண்டவத்தப்புறங்கிடந்துகொண்டபட்டுப் பொய்த்துலை மெய்த்துலென்றேறுதி மாண்டவத்தம் போகாமே யிவ்வாழ்வாரா யிடுவீத்து, லோசுத்திலே வேதாந்தப்ரகிபாத்யமான பரத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, மெய்யடியாரான இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வப்ரத்திலே யெழுந்தருளி, நீர்போய்க் கிழியை யறுத்துக்கொண்டு வாருமென்றருளிச்செய்ய, அது வித்யாபூல்கமாக நிர்மித்ததன்றோ ? “ நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவீனநிலாத நான் என்கையில் கொட்டுத் தழும்பைக் காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோவென்ன, அதுமக்கு பரமோ ; நாமன்றோ வேதார்த்தப்ரதிபாதநத்துக்குக் கடவோமென் றுழ்வாரா நிர்ப்பந்தித்தருள, (௧௨௦) “ ஸ்ரோஹேஹேஹேஹேஹேஹே ” (ஸ்ரீக்ஷே மஸுஸேஷேஷேஷே) என்கிறபடியே, “ சிற்றஞ்சிறுகாலே ” எழுந்திருந்து, இதொரு ஸ்வப்ரமிருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராய் விடுவலித்து, பாண்டியனுடைய வித்வத் கோஷ்டியேற வெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் த்விஜகுலதிலகரான இவ்வாழ்வாராக் கண்டு, அப்படித்தாந் ப்ரணமபூர்வகமாக மிசவுமாதரிக்க, இத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், இவர்க்கு வேதாப்யாஸம் மிகவுமில்லையென்னும் புத்தியாலே, ராஜாவையதிசேஷிக்க, அவ்வளவிலே, அபிமாநதுங்களுன செல்வநம்பி, ஆழ்வாராத்கண்டனிட்டு, வேதாந்தப்ரதிபாத்யமான பரத்வத்தைநிர்ஸயித்தருளிச்செய்யவேனுமென்று விஜ்ஞாபித்தவளவிலே, (௧௨௧) “ ஹவரிதஹாவிதநெனவமதியபாயவெவரிதம் - ததுவாயுபேயுயெடுணயபாவதூபவபுதி ” (ஸ்ரீதர்ஸனே நரோதயபுஜேஷ்டம் - தத்யுர்துஷகதீர்த்தே யநாகத்யுஷ்டே) என்று சொல்லுகிறபடியே, ஸ்ரீவால்மீகிகவான் ப்ரஹ்மாவின்ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாஷாதக்கரித்தாற்போலேயும், (௧௨௨) “ ஸம்வஸுரனெநமொவிநஸூவஸுஸுபுதாருவி - உதாநவாபதநயஸேபிவயபுஜமதூதி - ததஹேஸுநவபதஸுக்ஷணாநுபநதூநம் - தஹேவபுணதொஹகுசுவாஹகுதயாதாநவியுதம் ” (ச்ஷுக்ரமேஷஸுஷ்டம் - ஸ்ரீரக்ஷுதாநம் - ததாநகதீர்த்தே யநாகத்யுஷ்டே) என்கிறபடியே, ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்ய ஸ்பர்ஸத்தாலே ராஜகுமாரான த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞானம்போலேயும், இவ்வாழ்வாரும் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய நிர்வேறுககடாக்ஷத்தாலே ஸகலவேதார்த்தங்களையும், ததுபப்டும்ஹணங்களான புரா

குருபரம்பராப்ரபாவம்—பெரியாழ்வார்வைபவம். சக

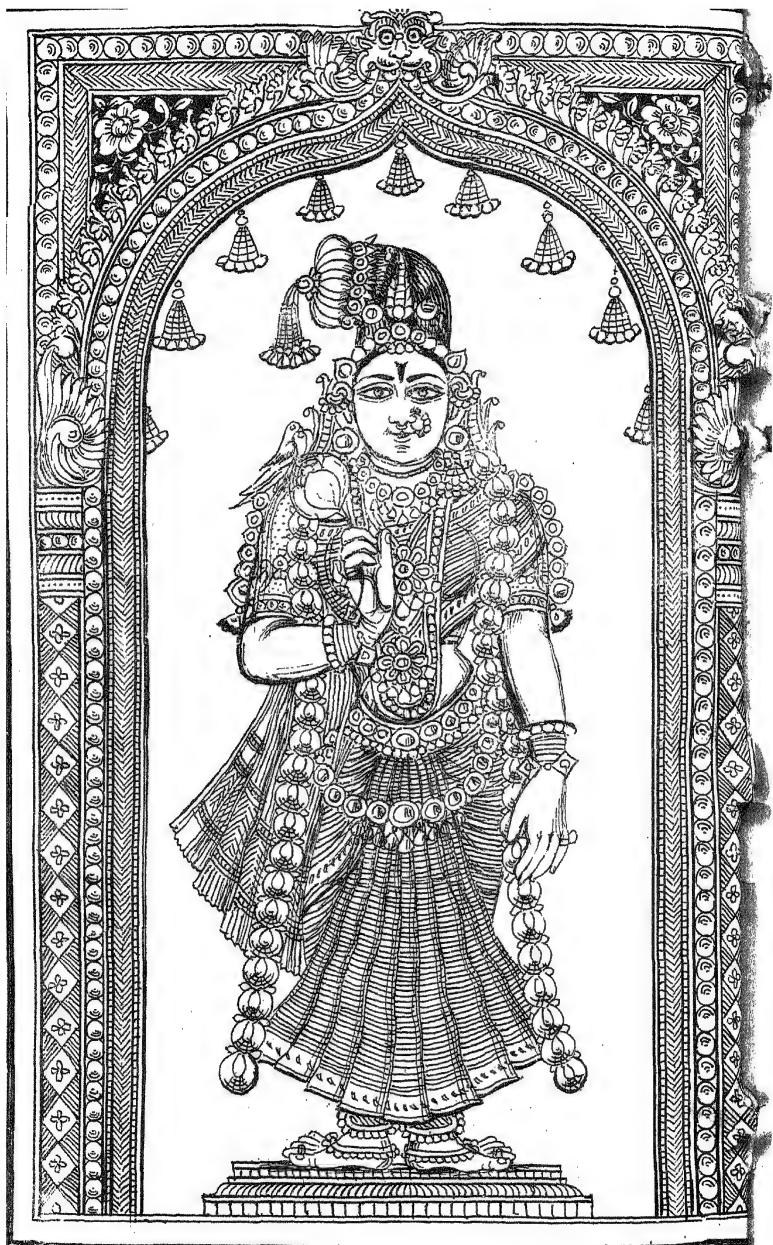
இவர்க்கு பட்டர்பிரானென்று திருநாமஞ்சார்த்தி, தானும் ஸபரிசுரனாய்
 ஸேவித்துக்கொண்டு, நுகரிவலமாகவருகிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்
 காக, புத்ரர்களைப் ப்ரஹ்மரதம்பண்ணும் ஸமயத்தில் மாதா பிதாக்கள் காண
 ஆகிர்த்துவருமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரனும் தனக்கு நிருபசபூதையான பி
 ராட்டிஸஹிதனாய்க்கொண்டு, “ மஞ்சயர்பொன்மலைமேலெழுந்தமாமுகில் ”
 போன்ற வடிவுடன், பெரியதிருவடிமேலேகொண்டு, “ திருச்சக்கராஞ்சங்கி
 னொடும் ” என்கிறபடியே தீவ்யாயுத்தரனாய், “ கீளர்த்தபிரமன் சிவனின்தி
 ரன் விண்ணவர்குழ விளங்க வொருநாள்காணவாராய விண்மீதே ” என்கிற
 படியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாராலும் ஸேவ்யமானாய்க்கொண்டு, ஆர
 சத்திலே தீவ்யமங்களவிச்ரஹ விசிஷ்டனாய், நெருங்குகிறதிற இத்திரளோ
 டி ஸந்நிஹிதனாக, இந்ததீவ்யமங்கள் விச்ரஹத்தை ஸேவித்து, ஆழ்வார்,
 ஸ்வஸம்ருத்தியைப் பார்த்துதுமாந்திராதே, பசுவத்தபு ஸாதத்தாலே நிரவதிக
 பத்தியைப் பெற்றவராகையாலே, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவ ஸர்வசக்சித்வ
 ஸர்வரகூஷத்தவாதிகளை யதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பில், “ நீலமுண்ட
 மின்னன்னமேனியிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌ
 வநாதிகளைக்கண்டு, (கஉக) “ சுபராசுரதம்ஸு-ரெவருந்நீய-மகாசு-
 லபிபுரஹ ” (அருக்ஷதம்ஸுரேருந்நீயமகாசுரதம்) என்றும், (கஉ0)
 “ ஸுயெவவபு-ஸயாராஜிவ டு-ஹ்ருக்ஷ-பெவபா-மவெ ” (ஸ்ருஜை
 ஸுயெவபு-ஸயாராஜிவ டு-ஹ்ருக்ஷ-பெவபா-மவெ) என்றும், “ சுடர்ச்சோதி ” என்றுஞ்
 சொல்லப்பட்டிருப்பதாய், காலக்ருத பரிணாமமன்றிக்கே ஸதைகருபமாய்,
 நித்யவலித்தமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமான பரமபதத்திலே, (கஉக) “ ஸ
 டாபஸு-நிஸ-ரூப ” (ஸு-ஷ்ரு-நிஸ-ரூப) என்கிறபடியே, நித்யஸூ
 ரிகளாலே ஸதா தாஸநம் பண்ணப்படுகிற வஸ்து, காலக்ருத பரிணாமமாய்,
 கூணகூரணஸ்வபாவமாய், பரமாத்ம ஸத்தாநமான பரமபதத்தைப் பற்ற
 நரகோபமமாய், அரக்கசுரர்க்கு வாஸபூமியாய், தூர்வித்தவான்கள் தூரபிஸ
 ந்திபண்ணும் ஸ்த்தலமாய், கலீஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற “ இருடருமாஞா
 லமான இத்தேசத்திலேவந்து சகூர்விஷயமாகாதே ; இவ்வஸ்துவை கென்
 னதீங்குவருகிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே, யானைக்கழுத்தின் லேகிட
 டுகிற மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, இந்த ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு ஒருதீங்
 கும்வாராதே நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்று தம் ஸ்வரூபதசையை மற
 ந்து, ப்ரோமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணியருளி, இவ்விஷ
 யத்துக்கு நாமொருவரும் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைபோராதென்று, தமக்

சுஉ குருபரம்பராப்ரபாவம்—பெரியாழ்வார்வைபவம்.

குத்தோள்நீண்டியான ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவச்சராணர்த்திகளையும் மங்களாசாஸநையோக்யராமபடி திருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு, பலவலகயாலும் திருப்பல்லாண்டுபாடியருளினார். அநந்தரம், அந்தராஜாவையும் விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளி, அவனுலே ஸத்தக்ருதராய், “ விஸ்வீபுத்தாருறைவான்றன்பொன்னடிகாண்பதோ ராசாசினால் மீண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யெழுந்தருளி, தந்தை (சுநஉ) “ யடுவெஸுதெதஸுதகலநம் ” (ஸ்ரீதீர்த்தாப்தீர்த்தம்) என்கிறபடியே வடபெருங்கோயிலுடையான் திருமுன்னேவைத்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, (சுநஈ) “ ஓபாலஸ்திகம்பரிஸிஸிபாஸுபுபுசுதகலநம் ஸுநதி ” (ஸ்ரீதீர்த்தாப்தீர்த்தம்) என்கிறபடியே தாம் முதலுபக்ரமித்தருளின “கா துர்நதாந் துழாய்க்கைசெய்த கண்ணியும்செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீ ரிருவாட்சியுமான திருமாலேகட்டி, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு நித்யமாகச்சாத்தி, ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிற இவ்வாழ்வார் தாம், அவதாரங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில், ஸ்ரீமாலாகாரர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி, பூவிரந்து சாத்தினுனென்றிறே முந்துறத் திருநந்தவருஞ்செய்து திருமலை ஸமர்ப்பிக்கத் தொடங்கிற்றும். ஸ்ரீமாலாகாரர் திருமலைசாத்தின வந்தரம் மல்லரோடு பொருது வெற்றி கொண்ட தோளுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகையாலும், க்ருஷ்ணவருத்தாந்தத்திலே ப்ரவணராய், “ கண்ணன்கேசவநம்பிபிறந்தனில் ” என்று க்ருஷ்ணன் அவதரித்தது முதலாக, “ வென்றிசேர்பிள்ளைநல்விளையாட்டையும் ” என்கிற அகிமாதுஷ்சேஷ்டிதமான க்ருஷ்ணவருத்தாந்தத்தை விவருமவனைப் போலே கோபஜந்மத்தை யாஸ்த்தாரம்பண்ணி யதுகரித்து, அவனுடைய ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யாதிருணங்களிலே ஆழங்கூலப்பட்டுக்குமிழீருண்ண மல் நன்றாகவதுபவித்து, அதுபவஜநித ப்ரித்ய சையத்தாலே, பெரியாழ்வார் திருமொழியென்கிற கிவ்ய ப்ரபந்தக்கையு மருளிச்செய்து, (சுநசு) “ ஸ்ரீ தெதகலநிஸ—ஸுஸுஸு ” (ஸ்ரீதீர்த்தாப்தீர்த்தம்) என்கிறபடியே “ சித்தம்நன் சொருங்கித்திருமால்மேல்சென்ற சித்தையராய்க்கொண்டு, சயை போலப்பாடவல்ல ஸஜஜநங்களுக் குபகரித்தருளி லோகத்தை வாழ்வித்தருளினார்.

ஸ்ரீபெரியாழ்வார்கிருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்கிருவடிகளேசரணம்.

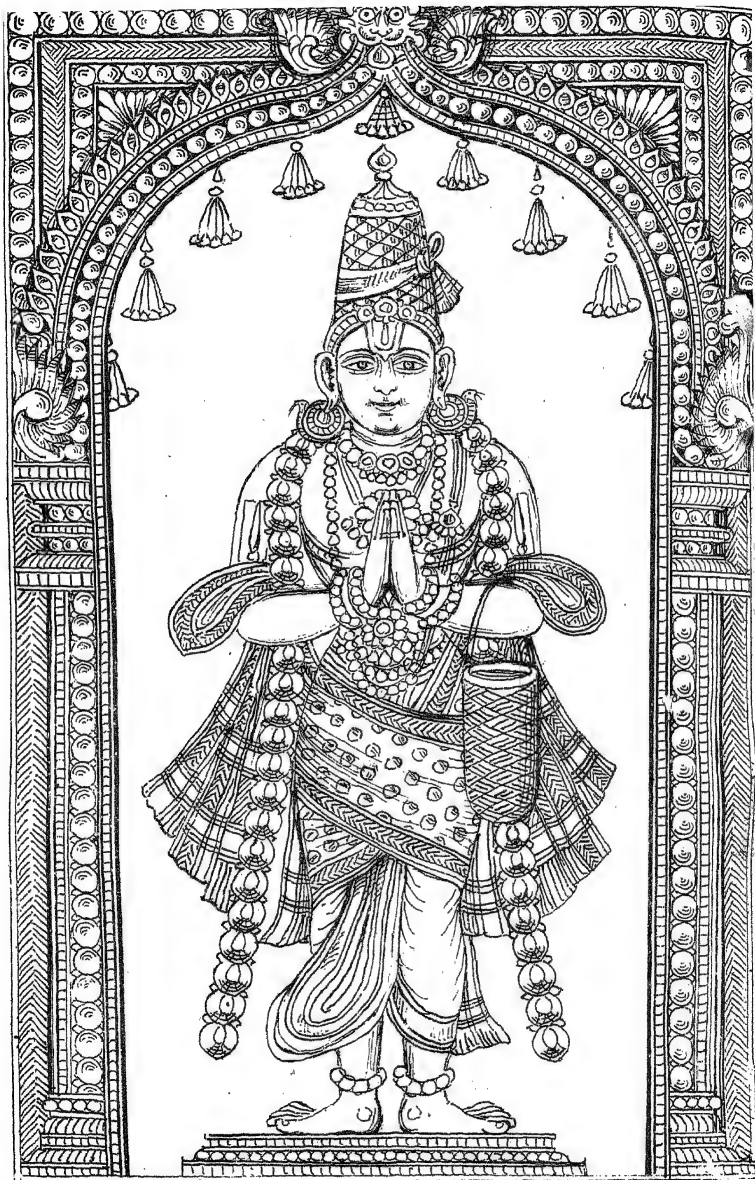

சொல்லுகிறபடியே, ஸ்ரீஜநகராஜன் யாகசாலைக்கு ஸ்தலமுழுது பண்ணுநிற்சு, அந்தப்பயலட்சாஸிலே பிராட்டி ப்ராதூர்ப்பவித்தருள, (கசுக) “வீ தாபாஹ்வபி” (நீதாபாஹ்வபி) என்கிறதானேநிரூபகமாக, வீதையென்று திருநாமஞ்சார்த்தி யுவப்போடே ஸ்ரீஜநகராஜன், புத்ரியாக வளர்த்துக்கொண்டாற்போலே, மெய்யடியாரான விஷ்ணுசித்தர், தம் திருந்தவரத்தில் திருத்துழாய்க்குக் கொத்தாநிற்க, அத்திருத்துழாய் மண்ணின்கீழே, திருவாடிப்பூரத்திலே, “பார்வண்ணமடங்கை” என்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி ப்ராதூர்ப்பவித்தருள, “வில்லிபுதுவைநகர்மப்பி விஷ்ணுசித்தர்கண்டு, விஸ்மிதராய், “மின்னணைய துண்ணிடையாளான இக்கந்நிகையைப் புத்ரியாக வெடுத்துக்கொண்டு, ப்ரீதியோடே. “சுரும்பார்முழங்கோதை” என்றுதிருநாமஞ்சார்த்தி, திருமகள்போல் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, விஷ்ணுசித்தர், தங்கள்தேவரான வடபெருங்கோயி லுடையானுக்குச் சாத்தக் கட்டிவைத்தகிருமாலையை, ஆழ்வாரில்லாத அவஸரத்திலே, இப்பெண்பிள்ளை தான்குடிக்கொண்டு, அவனுக்கு நேரொவ்வாதிருக்கிறேனே? ஒத்திருக்கிறேனே? என்று, காராபூண்டு, கூறையுடுத்து, கைவளை குலுக்கி, கோவைச்செவ்வாய் திருத்தி, அவ்வொப்பணையழகைக்கண்ணாடியிலே கண்டு, இப்படிப் பலராளும் பூர்வம்போலே பந்துபந்தாகச்சுருட்டிவைக்க, இத்தை ஆழ்வார் ஒருநாள்கண்டருளி, பெண்ணே! இப்படியே யெப்போதுஞ் செய்வதென்று மிகவும் கோபித்து, அத்தத்திருமாலையை அற்றைக்கு வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சாத்தாமலிருக்க, அன்று ராத்திரியிலே, ஆழ்வாருடைய ஸ்வபந்தத்திலே எம்பெருமானெழுந்தருளி, இற்றைக்கு நமக்கு மாலையென்றவொராதிருப்பானென்னென்ன, தம்புத்ரி கோதை குழவிலேமுடித்த அச்சுத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமானும்; அப்போதுகாணும் வாஸநையாய் ப்ரியமாயிருப்பதென்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், அன்றுமுதல் இவ்வாண்டாள் “பிள்ளைகொல்லிலமாமகள் கொல்திருமகன்கொல்பிறந்திட்டாள்” என்று விசேஷ ப்ரதிபத்திபண்ணிப் போருவர். தொடுத்ததுழாய்மலர்குடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்ட” ரான ஆழ்வார்திருமகளார்தாம் “சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி” என்று அதுவே நிரூபகமாகச் சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாராயிருப்பர்.

திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே கூட முளைக்குமாபோலே, இந்நாய்ச்சியாரும் ஆஜம்பாலய யௌவநாவஸ்த்தைகள்தோறும் வளருகிற பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தினை யுடையளாய்க்கொண்டு, பகவத்விஷய ப்ராவண்ய முண்டான ஆழ்வார்களைக்காட்டில் அகிசயித்திருக்கும் புருஷனைப்புருஷன்

சகசு குருபரம்பராப்பராவம்—ஆண்டாள்வைபவம்.

மணவாளரையே சாமித்து, மந்திரக்கோடியுடுத்து, மணமாலையுடைய, “மைத்துனன்நம்பிமதுகுதன்வந்து கைத்தலம்பற்றி மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத முத்துடைத்தர்மநிறைதாழ்ந்தபத்தம்மீழ்” பெருப்பெருத்தகல்யாணங்கள்செய்யக் கனுக்கண்டொளியரங்கத்துள்ளோங்குமொளியுளாரான வணியரங்கத்தம்மானுக்கே தீர்ந்தகாதலையுடையராக, அவ்வளவில் ஆழ்வாரும்; கோதைக்குத்தக்கவரன் கோயில்பிள்ளை, என்னுகருதி, இதுகூடும்படியெங்ஙனையென்று சிந்தைகலங்கி வ்யாகுலாந்தகரணராய் கண்வளர்ந்தருள; திருவரங்கச்செல்வனார் ஆழ்வார் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி, உம்புத்திரகோதையைக்கொண்டு, அணியரங்கன்யிருமுற்றத் தேறவாரீர், நாமேதகுதியாகப்பாணிக்ரஹணம்பண்ணுகிறோ மென்றருளிச்செய்ய; ஆழ்வாரு முவந்து நிர்ப்பராயிருக்கிறவளவிலே, திருவரங்கச்செல்வனார், நம் சத்ரா சாமர தாலவ்ருந்தாதி ஸகலபரிஜந பரிச்சதங்களோடே ஆண்டானை அழைத்துக்கொண்டுவருங்கோள்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேறப் போங்கோளென்று பவளச்செவ்வாய்திறந்து அருளிச்செய்துவிட, அனைத்துப்பரிசுரத்தாரும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேறச்சென்று, ஆழ்வானாக் கண்டு, நம்பெருமானாருளப்பாடிட்டருளினபடியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரீதராய் அத்தயாசுச்சயப்பட்டு, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, அவருடைய அதுமதியுடனே ஆண்டானை மணிப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு, அழகியமணவாளரல்லா தறியாத பாதிவரத்யமுடைய ஆண்டானை பிறர்கண்படாமல் தட்டுப்பாபிட்டு மூடிக்கொண்டு, அகிலவாத்யத்துடனே அனைவரும் ஸேவிக்க வெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கன் நிருப்பதியே சென்றவாமே, ஆண்டாள்வந்தாள், சூடிக்கொடுத்தாள் வந்தாள், சுரும்பார் குழந்தகோதைவந்தாள், நிருப்பாவைபாடிய செல்விவந்தாள், தென்னரங்கம் தொழுந்தேசியள் வந்தாளென்று பலசிந்தங்கள் பரிமாற எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டுவந்து, அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்தேசென்று தட்டுப் பாயைவாங்கி, சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியாரும்; அகிலருங் காணும்படி, உதறியுடுத்த பட்டுச்சேலையும், பருத்த செங்குழநீர்மாலையும், திருநுதற் கஸ்தூரி நாமமும், காதளவோடிக் கயல்போல்மிளிருங் கடைக்கண் விழியும், கொடியேரிடையும், கோங்கொத்தகொங்கைகுலுங்க, சிலம்பார்க்கசீரார்வையோலிப்ப, அன்னமென்னடைகொண்டு, அழகியமணவாளன் திருமுன்னே சென்று, உள்ளேபுகுந்து, கண்களாரக்கண்டு, கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென்னும் பேர்பெற்று, நாகபயங்கத்தை மிதித்தேறி, “தீமுகத்துநாகனை மேற்சேருந்திருவரங்கரைச்சேர்ந்து, திருவரங்கன்நிருவடிவேராடும்படி அந்

ஸ்ரீதொண்டசுழிப்பொடியாழ்வார்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

2

ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ப்ரபாவம்.

[illegible]

வந்து பற்றுகிறதே பற்றுகாசுப்பெரியபெருமானும்தம்முடையக்ருபையாலே
 குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற (கருஉ)
 “பொல்லாண்டிவிதாவஹாரிணம்” (பொல்லாண்டிவிதாவஹாரிணம்) என்ற
 தம்முடைய வடிவழகைக் காட்டி இவரைத்தம்பக்கலிலே நிரதிசய பக்தியுட்க
 ராம்படிக்காணித்தருள; ஸ்ரீவிப்ரநாராயணரும் அபாரகாருணிகரான அரங்க
 ஞார்காட்செய்யவேணுமென்று துளபத்தொண்டிலேநிஷ்ட்டராய் புண்டரீக
 மென்று புண்யக்ருத் என்று புண்யக்ருத்தாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீபுண்டரீக
 ணைப்போலேயும், (கருங்) “யநொஹம்” (யநொஹம்) என்று நன்மாலே
 கள்சாத்தி ஸந்துஷ்டரான ஸ்ரீமாலாகாரணைப்போலேயும், (கருசு) “ஸது
நாமவரஸுரீ பாநாராயணவராயணம்” (பாநாராயணவராயணம்) என்கிற
 கைங்கர்யஸ்ரீயை யுடையராகையாலே ஸ்ரீமானென்று சொ
 ல்லப்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைப்போலேயும் “எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்
தேன்” என்று அஷ்டவிதபுஷ்பமான “அலங்கலந்தொடையல்கொண் டடி
யிணைபணி” கிற பெரியாழ்வானைப்போலேயும், இவருந்தம்மையே மாற்றந்
 தவிர்த்துத் திருவரங்கத்தே கிடந்த திருவுடையான் மணவாளர்க்கு நித்யம்
 திருமாலேக்கட்டிச்சாத்தி திருந்தவநஞ்செய்துகொண்டுபோருகிறகாலத்திலே,
 திருக்கரம்பனாரிலே த்வயாங்கநாம்பாருபையான தேவதேவி யென்றொரு
 வேஸ்யை அதிகந்தரமாய் வர்த்திக்கிறவன் ஒருக்கால் மிசளாபுரந்தரான
 சோளராஜாவைஸேவித்துமிண்மெருகிறபோது, ஸ்வஸகிகளோடேகூட மார்
 க்ககேதவப்பநோதநார்த்தமாக ஸ்ரீவிப்ரநாராயணர்செய்கிறதிருந்தவநத்திரு
 ச்சோலேநிழலிலே ஒருமரத்தடியிலேயிருந்து அத்திருச்சோலேயில் ஸ்ரீயைச்
 சுற்றிச் சுழன்றுபார்க்க, பநஸாம்பாடல நாளிகேர நாரங்கஜம்பிரஸீகுச கத
 ளீகுரவிர்தவகுளாசோகபுந்நாக பூகிப்பருகி வருகூஷண்ட விடபாளுட் சுக,
 பிகசாரிகாதி சகுணைரமதுரகூஜிதரஞ்ஜிதமாய், நிரந்தரவஸந்தமாய், மதுஸ்ர
 வகுஸுமாந்தராளத்திலே மஞ்ஜூகூஜம்மதுவருதயுதமாய்,கேககிமாலதிஜாதி
 மல்லிகாரவிர்த கல்ஹாடோந்திவர குரவகஜம்பூக ^{சம்பகாமேன} பந்தாகந்தவாஹோபஸேவி
 தமாயிருக்கக்கண்டு, ஸ்வாக்ரஜையைக்குறித்து; இப்பொழிலெழில் ஸ்ரமஹ
 ரமாய் நந்தவநத்தையும் சைத்ரரத்தத்தையும் பரிஹவியானிந்தி யென்ன;
 அவனும் ஸ்மேராரணப்பஜையான தேவதேவியைக்குறித்து; ஸ்வபர்ஸுந ப்ர
 கர்ஷத்தாலே நம்பெருமான் திருமுடியை பூஷித்துவருமதாய் அவர் மருகயா
 விஹார ஸார்த்திபர்ஸமரம்பண்ணுமது அஸ்தமாதிகளுக்கும் அத்வகேதஹர
 ணம் பண்ணுதொழியுமோ வென்று பரியாலாபம்பண்ணிக்கொண்டு ஆராம
 லகூடமிவ்விதிதேகூணரானவர்கள் அங்கேவிப்ரா மருளிச்சுநாக்கண்டார்கள்.

அவரும் வளர்ந்த கேசமூர்த்தருக்களையுடையராய், ப்ரவ்ருத்தரோம் ப்ரகர்ஷ
ஸ்ரீராஜிகாங்கராய், பரிதௌததத்வஸ்த்ரோர்த்வபுண்ட்ரங்களையுடையராய்,
தரிசுப்பட்ட துளவீபத்மாஷ்மாஸ்யம் த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரங்களையு மு
டையராய், த்வயோத்யாஸ்த்த தருகுல்ம லதாதிசுருக்கு ஆலவாலகண
ஜலஸேசனாதி கைங்கர்யிரதராயிராநித்க, அத்தையிவர்களிருவரும்வீஸ்மயத்
துட னாலோகித்துக்கொண்டிருக்க; அவரும் தம் கைங்கர்யாஸக்தசித்தராய்
இவர்களை முகமெடுத்துப்பாராமல் திரஸ்கரித்திருக்க; அவ்வளவிலே தேவ
தேவியும் ஸ்வாக்ரஜையைக் குறித்து, இவன் க்லேபனே ? உம்மத்தனே ?
நாம் வந்து முன்னே நிற்க ரிசீக்யாதிருக்கிறு நென்ன, ஸ்வாக்ரஜையும்
அவளைக் குறித்து; இவர் க்லேபருமன்று உம்மத்தருமன்று ரங்கேச கைங்
கர்யாஸக்த சித்தராய் மஹாவிரக்தரான இவர் த்வத்ரூப ஸம்பத்தியைக்
காறியுமிழ்ந் திருப்பார். இவரை உன் வீப்ரம வீலாஸ ஹாஸேஷ்ணாதிச
ளாலே மோஹிப்பித்தாயாகில் நீயே வாரஸ்த்ரீமுக்யை; உனக்கு நான்
ஆறுமாசம் தாவியா யிருக்கிறேனென்ன; தேவதேவியும் ஸ்வாக்ரஜை
யைக்குறித்து, இவரை நான் வசீகரியாவிட்டால் உனக்கு நான் ஆறுமாசம்
வெள்ளாட்டியாவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, ஸ்வஸகிகளோடே கூட
ஸ்வாக்ரஜையையும்னுப்பி, ஸ்வாலங்காரத்தையும் சுழற்றிக்கொடுத்து, ஸா
த்ஷிகவேஷ்யுத்தையாய் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே தண்டம்ஸமர்ப்பித்துநிற்க;
ஆழ்வாரு மிதுவென்ன பெண்ணே யென்றுகேட்க, இவரும்; வாரஸ்த்ரீ
வசத்திலே பாபவசாத் பிறந்த என்னை என் தாயானவன் ஸர்வஜ்ஞாயும்
பஜித்து அர்த்தார்ஜஜநம் பண்ணென்ன; அடியேன் பூர்வம் பாபங்களைப்
பண்ணி இஜ்ஜந்மத்திலேபிறந்ததுமன்றியே இன்னம் பாபார்ஜ்ஜநம்பண்ணிப்
படுகுழியிலே விழவேனுமோவென்று அர்த்தலுப்பதையான அவளை பரித்ய
ஜித்து ரங்கேசகைங்கர்யாஸக்தசித்தரான தேவர்திருவடிகளையாடாயித் துஜ்
ஜீ விக்கிறேனென்று வந்தேன், ஆகிஞ்சந்யாநய கதித்வமுடைய அடியேனை
ஆராமரக்ஷணக்ருத்யே நீயோகித்தால் தேவர் பெருமானுக்குத்திருமாலேஸம
ர்ப்பித்து மாதாகரம்பண்ணி யெழுந்தருளுந்தனையும் காத்திருக்கிறேனென்
ன; அவருமிரங்கி யருளி, தம்முடைய திருவாராதநான எம்பெருமானு
க்கு பைக்ஷத்தை அமுதுசெய்யப்பண்ணி, தாமுமமுதுசெய்து, நிஜபுத்தசே
ஷமுமிரங்கியருளினார். அதின் மற்றைநான் அவளும் திருநந்தவநத்தில்தி
ருத்தமாய்முதலான பூச்செடிகளுக்குக் குழிகட்டிச் சோதித்துக் கொத்தித்
திருமஞ்சநம்பரிமாறிக்கொண் டிப்படியே ஆறுமாச மஹவர்த்தித்தான். பின்
னையுமொருநாள் குநிக்யமன் சோதித்துத் திருமஞ்சநம் பரிமாறிக்கொண்டி

வாராநிற்கச்செய்தே வர்ஷாகாலமானவாறே பெருவார்ஷம் வர்ஷிச்சு ; பூர்விப் பராராயணரும் பர்ணசாலையிலேசேர்த்திருக்க ; இவளுமிப்பாலே யிருந்து நனையாநிற்கக்கண்டு உள்ளேவாவென்றதைக்க ; அவளுமுள்ளோபுருத்தவள விலே ஈரப்புடவைபுடனே யிருக்கிறதைக்கண்டு தம்முடைய வுத்தரியத்தை யும் ப்ரஸாதிக்க, அவளுந் தரித்துக்கொண்டு ஆழ்வானாப்பார்த்து திருவ டிகளைப் பிடிக்கிறேனென்ன ; ஆழ்வாருமருகடெக்க ; அவளுந் திருவடிகளைப் பிடியாநிற்கச்செய்தே ; ஸ்வாமி ? அடியேனுக்கு ஹிதமாயிருப்ப தொரு வார்த்தை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று மந்தஸ்யமிதஞ்செய்து அபாங்கவி ஸூணம்பண்ண ; அவரும் ஷீகரித்து அவள் கையைப்பிடிக்க ; அவளும் தந் யையானேனென்று அவரைக்காடாடிக் கரும்பண்ணிக்கொண்டு ரமித்து ; ஒரு க்காலும் காந்தாவிஷயா நயிஞ்ஞான இவரை மகோபவாயோகந் வைப வத்தாலே ஸ்வவிஷயே மக்மநாவாக்கினான். அதின்மற்றைநாள் ஸ்வக்ருஹத் தில்லின்றும் ஸ்வாபரணத்தையுமழைப்பித்துக்கொண்டுஸ்வாபரணபூஷிதை யாய், இவரைத்தன்னுபிரூபயத்தாலே அவயவைகதேசத்திலே ஆழங்கூல்ப டித்தி மயக்கி, திருநந்தவநத்திலே மல்கிகாலதாக்குஹத்தையும் மாதவீரு ஸுமோத்கர குஞ்ஞத்தையும் ஷீகிதர் நிர்ப்பர மம்மதரஸோத்ஸவத்தையும் அதுபவிப்பித்து த்ருடாநுராகத்தாலே யொருவனையொருவர் ஒருசூணமும் பிரியசூமரன்மியேயிருந்தார்கள். ஸ்வஸம்பந்தத்தை ஸஹிப்பித்து, இவரை ஸ்வவசவர்த்தியாம்படிபண்ணி, தன்ஸகிகளும் தமக்கையுங்கண்டுள்ளாக்க, தீர்ணப்ரதிஜ்ஞையாய் ஸ்வக்ருஹமேவந்து, இவருடையவர்களுடையதர்மங்க ளையுங் குலைத்து, காழகவேஷ யுக்தராமபடிபண்ணி, ப்ரக்ருதிபரவசராக்கி, அதிஸநித்தைபோலே சிலகாலம் ரமியாநிற்க, இவரும் “சிலம்படியுருவிட்கரு நெடுங்கண்ணாந் திறத்தன யறத்தையேமறந்து” என்கிறபடியே மிகவும் வி ஷயப்ரவணராய், ஸ்வதர்மதுஷ்ட்டாந ஸந்திஸாஷித்திரியையுமறந்து, ஸ்திரீ போகமே சாலசேஷபமாக வர்த்திக்கிற இவரை ஸர்வஸ்வாபஹரணம்பண்ணி சூர்யதராரானவாறே தானுமநுராகஞ்ஞையாய் தள்ளியிட ; இவரும் அவள் க்ருஹத்தவாரிகிந்நராய் மூசிக்கொண்டுகிடக்க, அவ்வளவிலே பெருமானும் பிராட்டியும் அவ்விதியிலே ஸவிஸாஸஸஞ்சாரம்பண்ணிக்கொண்டுஎழுந்தரு ளாநிற்க ; அவ்வளவிலே பிராட்டி இவனைக்கண்டு மந்தஹாஸம்பண்ணி, பெ ருமானுடனே வேப்பாக்குஹத்தவாரி மூசிக்கொண்டு கிடக்கிறாரானென்று கேட்க ; பெருமானும் பிராட்டியுடனே ; நமக்குப் பூமலைநரும் விப்ராராய ணன் வேப்பாஸத்தனய் அவளாலே அர்த்தலோபாந்நிராக்ருதனய் தத் வாரி கிந்நனய் மூசிக்கொண்டு கிடக்கிறானென் றருளிச்செய்ய ; பிராட்டி

யும் பெருமானுடனே நமக்கு அந்தரங்கரானவர் அங்ஙனே வணியாஸக்த
ராளுலும் விஸ்வமோஹநவேதுவான தேவரீர் மாயைக்கு அவிஷயமோ?
அவரை விஷயாஸக்தியிலுண்டான பாபத்தை நிஸ்ஸேஷமாக நிவாரிப்பித்து
தேவரீர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கராமபடி கடாஹித்தருளவேனுமென்று
விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும் பிராட்டிவார்த்தைக்கிசைந்து, தம் பஞ்
சபாத்ரத்திலே பருத்ததொரு தபநீயமான சுத்தோதக பாத்ரத்தை யெடுத்துக்
கொண்டிவந்து, வேட்யாக்குறஹத்வாரி நின்று, தேவதேவி? சவாடோத்
காடநம்பண்ணென்ன; தேவதேவியும் ஆரென்றுகேட்க; நானழகியமணவா
ளதாஸன் விப்ரநாராயணன் அனுப்பவந்தேனென்ன; தேவதேவியும் சடக்
கெனக்கதவைத்திறந்து என்னென்றுவினவ; பெருமானும் ஸ்ரீவிப்ரநாராய
ணன் உனக்கிந்த ஸ்வர்ணபாத்ரத்தைத் தந்தானென்ன; அவரும் ப்ரஹ்ருஷ்
டையாய் தபநீயபாத்ரத்தை வாங்கிக்கொண்டு அவரை உள்ளே வரச்சொ
ல்லுமென்ன, அழகியமணவாளதாஸனும் விப்ரநாராயணரண்டையிலே செ
ன்று தேவதேவியும் உம்மை யுள்ளே வரச்சொன்னுனென்ன; இவர் கர்ண
ம்ருதமான வார்த்தையைக்கேட்டு ஸந்துஷ்டராய் உள்ளே புகுந்து அவரு
டனே க்ரீடாரதிபரமாக; அவ்வளவிலே பெருமானுங் கோயிலிலேபோந்து
உரகமெல்லடிமேல் சாய்ந்தருளினார். அவ்வளவிலே பொழுதுவிடிந்தவாறே
திருக்காப்பை நீக்கினவளவிலே ஸந்நிதியினிருந்த தபநீய சுத்தோதகபாத்
ரத்தைக்காணுமல் கோயில்பரிகரத்தாரடையப்பயப்பட்டு, ராஜகர்த்தர்க்கறி
விக்க; நிசனாபுரீந்த்ரான ராஜாவுக்கேட்டு, நம்பியார் பரிசாரகர் எல்லாரா
யும் அபராததண்டம்வாங்க; அவ்வளவிலே தேவதேவியகத்து கடசேட ஜ
லாஹரணர்த்தமாக வந்தவள்தன்னோடுஸம்பந்தமுடையானொருவனைப் பாதி
க்கக்கண்டு, இதுவென்னென்றுகேட்க, தபநீயபாத்ரம் போனத்தை யவரு
க்குச்சொல்ல; அவருங்கேட்டு, ஸ்ரீவிப்ரநாராயணன் எங்கள் தேவதேவிக்கு
ஒரு ஸ்வர்ணபாத்ரம் கொடுத்திருக்கிறான், அவர்கள் மெத்தைத்தலைக்கணையி
லே பாத்ரமிருக்கிறதென்ன, அவனுங்கேட்டு ராஜகர்த்தருக்குச்சொல்ல; அ
வர்களும்வந்து இவர்களைப்பிடித்துக்கொண்டு அவளக்குறஹத்தைச்சோதித்து
வட்டிலைபு மெதித்துக்கொண்டுபோய் ராஜாவுக்குக்காட்ட; ராஜாவும் வேட்ய
யையையக்குறித்து; பெருமானுடைமையை நீ இப்படியபஹரிக்கலாமோவெ
ன்ன; நாயிந்தே; நான் பெருமாளதென்றறியேன், இவன் தன்வட்டிலென்ன
தன்தாதன் அழகியமணவாளனென்பானொருவன்கையிலேவரவிட்டான் அந்
யாமல் வாங்கினேனென்ன; இவரும் நமக்கொருதானுமில்லை நான்வட்டி
லேயுமறியேனென்ன; அவருமுண்டென்ன; இவருமில்லையென்ன; இப்படி

த்துக்கள் பலராலும் உத்தேச்யதமமாக ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கையாலே துள
வத்தொண்டிலே நிஷ்ட்டராய்ப்போரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, ஸ்ரீபாத
துவிரியென்றே தமக்குஜீவநகரமான நிலைநிற்கிருநாமத்தையுடையாராயும்,
(கருஅ) “ஹாவொநாந்யுத்யஜி” (ஹீனாந்யுத்யஜி) என்றதிருவடியைப்
போலவும் (கருக) “வெண்பூயுட்வாவிலொகாநாஹியெநதுயாவிநா”
(வீஷ்ணுஸ்தீஸாநாஹியெநதுயாவிநா) என்ற இளையபெருமானைப் போல
வும், “மாயாப்பெருவிறலுலகம்மூன்றினொடு நல்விடுபெறினுங் கொள்வதெ
ண்ணுமோதெள்ளியொர்குறிப்பே” என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலவுமியரும்
“இத்திரலோகமாளுமச்சுவைபெறினுமவேண்டேன்” என்றுதத்தவயிதிரித்தமா
ன இதரபுருஷார்த்தங்களில் செல்லாத திருவுள்ளத்தையுடையாராய், “என்
னைத்தீமனங்கொடுத்தாய்” “மருவத்தொடும்மனமேதத்தாய்” என்கிறபடியே
இவரும் “மாதாரங்கயற்கண்ணென்னும் வலையுட்பட்டு அழுந்துவேளை போத
ரோபென்றுசொல்லிப்புத்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதாரம்பெருகவைத்தவழகன்”
என்றதுஸந்தித்து, கருதஜ்ஞராயும்அதுவுமன்றிக்கே “நாகத்தனைக்குடந்தை
வெஃகாத்திருவெவ்வுள்ளாகத்தனையரங்கம் பேரன்பில்” என்றும், “கண்டியு
ரரங்கம் மெய்யங்கச்சிபேர்மல்லே” என்றிப்படி பலவிடங்களிலும் மண்டித்தி
ரிகிற மற்றையாழ்வார்களைப்போலன்றிக்கே, “யாவரும்வந்தடிவணங்க அரங்
கநகர் துயின்ற” அழகியமணவாளையல்லதறியாத பாதிவர்த்தையுடையா
யாக, அவ்வளவிலேநம்பெருமாளுமிவர்க்கு “மயர்வறமதிநலமருளி” தம்பர
த்வானி பஞ்சபரகாரநபமான விபூதிசேஷத்தங்களை யெல்லாம் நிஸ்ஸந்தே
வறமாகக்கரதலாமலகமாக்கி, தெளியக்காட்டிக்கொடுக்க, இவருந் தெளிவுற்ற
சுந்தையராய் நிரவதிகபத்தியைப்பெற்று வர்த்திகுடம்படியை தேவதேவிக
ண்டு, இவரைப்போலே உஜ்ஜீவிகவேணுமென்றுநினைத்து, தன் ஸர்வஸ்வத்
தையும் நம்பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்து, பரமஸாத்திகையாய், ஸத்ஸங்கதி
ஸதாப்யுபத்தியிலே வைக்குமென்னுமாபோலே நம்பெருமாளுக்கோயிலிலே
ஸம்மார்ஜன கைங்கர்யநிரதையா யுஜ்ஜீவிக்தான். இவ்வாழ்வாருக்கு பரபக்
தி பரஜ்ஞாந பரமபத்திகள் தலைமண்டையீட்டு (கரு0) “விதாவாநு
ஸ்தாநாராயண” (விதாவாநுஸ்தாநாராயண) என்றும், “தாயாய்த்தந்தையாய்
மக்களாய்மற்றுமாய்முற்றுமாய்” என்கிறபடியே ஸர்வவிதோத்தாரகபந்துவா
கப்பெரியபெருமானைத்திருமந்தராதாஸந்தாரத்தாலே அதுஸந்தித்தருளி, அசு
திருநாமோச்சாரணத்தால் தமக்குண்டான ராஜகுலமாஹாத்மயத்தாலே “திரு
வடிதன்னுமம்மற்றதும்புறத்தொழாமார்தனாதிதம்பேல்மின்கண்டி” என்று

4. ஸ்ரீ திருப்பா ஆழ்வா

× திருமங்கையாழ்வார் ×

ன்றுசேட்க, அவளும்; கூடவந்த பெண்பிள்ளைகள் என்னைவிட்டுப்போனார்கள், என்னை இனி உம்மோடே சொண்டுபோமென்று தான்வந்த க்ரமத்தை அவர்க்குச்சொல்ல, அவரும் புத்ரஹிந ராகையாலே மிகவுழுவந்து, நம் மூலோ வாவென்று அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஸ்வபத்திரகையிலே குமாரிவந்த வரத்தைச்சொல்லி, போஷிக்கும்படி காட்டிக்கொடுக்க, அவளும் வந்தையராகையாலே அதிசந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, இவள் குமுதமலர்கொண்டு நின்றதுவே நிரூபசமாக குமுதவல்லியாலொன்று திருநாமம்சார்த்தி, தங்களுக்கு ப்ரீதியாக வளர்த்துக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, இவர்க்குச் சிலர்போய் இப்பெண்பிள்ளையினுடையரூபலாவண்யாதிகளை மிகவும் ஸ்லாகித்துச்சொல்ல, இவரும் அத்தைக்கேட்டு, “ நின்றவாநில்லாநெஞ்சினராய், “ அவர்தரும்கலவியேகருதியோடி, திருநகரியிலேசென்று, மருத்துவனான பாகவதனகத்திற்புகுந்து, அவனுடனே சம்பாஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, இப்பெண்பிள்ளை புறப்படக்கண்டு, வீஸ்மயப்பட்டு, பாகவதபிஷக்வரணாக்குறித்து, ஸ்ரஸ்தோபமையான ஸுதை அநுபத்யரான உமக்கு எங்கனே யுண்டாய்த்தென்றுசேட்க, அவரும் இவருடனே அப்பெண்ணின் வரத்தைச்சொல்லி, இப்பெண்ணினாலே அநுபத்யதாஸம்சம்தீர்ந்தேன்; அஃநாதகுலகோத்தாயான இவளை யாருக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தவேனென்று மிகவும் விவாஹோசிதவயஸ்ஸைக் கண்டு வ்யாகுலாந்தஃ கரணாகாநின்றேனென்ன, இவரும் இப்பெண்ணை பத்நியாக நமக்குத் தரவேனுமென்று வஸ்த்ரபூஷணத்தி தரவ்யங்களில் சங்கோசமறக்கொடுத்தது, மிகவுமனுவர்த்தித்து வீரும்பிச்சேட்க, அவர்களுமே அப்பெண்பிள்ளையை இவருக்குக் கொடுப்பதாக உத்யோகிக்க, அப்பெண்பிள்ளையும் (கௌக) “தாவரீ பண்ணு ஸயாநாபி” (தாவரீ பண்ணு ஸயாநாபி) என்கிற திருவிஸ்ச்சினை திருநாமமுள்ளவர்க்கொழிய மற்றொருவற் கென்னைப் பேசவொட்டேன் என்று தன்னுடைய நெஞ்சில் அத்யவஸாயத்தைச்சொல்ல, இவரும் அவ்வசநத்தைக்கேட்டு; (கௌக) “ஸஹஸ்யஸீவம்” (ஹஸ்யஸீவம்) என்கிறபடியே அதித்வனையோடே திருநறையூரிலே சென்று, “ பொன்னியலுமாடக்கவாடங்கடந்துபுக்கு ” என்கிறபடியே, நம்பி திருமுன்பே வந்து, (கௌக) “சுதீகவெநவகெணவாஹு-ஹெநெத-தாஹித” (சுதீகவெநவகெணவாஹு-ஹெநெத-தாஹித) என்றும், “தீயிற்பொலிகின்றசெஞ்சுடராழிதிகழ்திருச்சக்கரத்தின் கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டிமின்று ” என்றும்சொல்லுகிறபடியே திருவிஸ்ச்சினையும் தரித்து, (கௌக) “ஸடுவெஹுதஜிஷாயாய”

[illegible][illegible]

ரங்கபலத்தோடே புறப்பட்டுவர, அவனுடைய சேநாசமுத்ரம் இவனாவனைய, இவரும்பூர்வம்போலே த்ருடகரவாளபயங்கரவறுஸ்தராய் ஆவித்துக்கொண்டிவந்து, இவன்சேநாசமுத்ரத்தை மந்தராத்ரிபோலே மதிக்க, ஸர்வரும் பராஜிதராய் ஓடிவந்து ராஜாவின்மேலேவிழ, ராஜாவும் அதிலொளந்த்ரத்துடனே, ஓடுகிறபலத்தை நிறுத்தி, ஜகதேகதநூர்த்தரான பெருமையோடே இவனா ஸேநாசமுத்ர மத்யஸ்த்தரம்படி வனைய, இவரும் அதிவீரராய், ஸ்வகரத்ருத சஸ்தரபலத்தாலே சேனையை மதியாமல் ஸம்ஹரிக்குமதுகண்டு, அதிசந்துஷ்டனாய், இவரை; நீர் ஒன்றுக்கும்பயப்படவேண்டா; உம்முடைய ஸௌர்யவீர்யங்கண்டு மிகவும் சந்துஷ்டனானேம், நீர்செய்த அபகாரங்க னோயெல்லாம் மறந்தோம். அஞ்சாதே நம்மை நம்பிவருவதென்று தம் குருதைவங்களைத்தொட்டு சபதம்பண்ணிக்கொடுக்க, இவரும் நம்பி அவனண்டையிலே சென்றவனவிலே, இவருடைய பராக்கரத்தை மிகவும் ஸ்லாகித்து, நீர்செய்த த்ரோஹமெல்லாம் மறந்தோம், நம்பகுதி த்ரவ்யங்களைமாத்ரம் தரவேணுமென்று இவரைத் தன் மந்த்ரிவசமாக்கி ஊருக்கு மீண்டான். அந்தஸிவனும் படைவீட்டிலே சென்று, இவரைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, ஒருதேவதாலயத்திலே சிறைவைக்க, இப்படி அந்தக் கோயிலிலே மூன்றுநாள் அமுதுசெய்யாமல் உபவசிதராயிருக்க, இப்படி உபவசித்து ஆர்த்தராயிருக்கிற இவர் ஸ்வப்நத்திலே பேரருளாளர் எழுந்தருளி, உமக்குப் பகுதிக்குவேண்டிய த்ரவ்யம் தருகிறோம், காஞ்சிபுரத்தேற வாருமென்றருளிச் செய்ய, இவரும் ஸிஞ்சிதார்த்தராயிருக்க, பொழுது விடிந்தவளவிலே, கரதநம் தரவேணுமென்று வந்த அமாத்யனுடனே, காஞ்சிபுரத்தேர் ஆபத் தநமாகச் சிலதநம் சேமித்துக்கிடக்கிறது, அங்கே வந்தால் உங்கள்தநம் தருகிறோமென்ன, அவனும் ராஜாவுக்கு அறிவிக்க, அவன் அத்தையும் பார்ப்போம், ஜாக்ருதராய்க் காவலிட்டுக்கொண்டு போதுங்கொள் என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, இவரும் காவலுடனே காஞ்சிநகரியேறச்சென்று, நிசேஷபதநம் சோதித்துக் காணுமையாலே முசித்து மூடிக்கிடக்க, அவ்வளவிலே கருணகரான வரதராஜரும், அஞ்சாதே கொள்ளுமென்று, வேகவதிதீர்த்திலே தாமிருக்கிறவிடம் அடையாளமாகக் காட்டியருள, இவரும் அங்கே தநம் கண்டெடுத்து, ந்ருபதநம்கொடுத்து, சேஷித்த தநத்தைத் ததீயாராதநார்த்தமாக வைத்துக்கொள்ள, அந்த அமாத்யனும் அந்தத் தநத்தை ந்ருபதிமுன்னே வைக்க, ராஜாவும் வரதராஜர் ப்ராஸந்நராய் த்ரவ்யம் தந்தபடிக்கேட்டு விஸ்மதனாய், இவர் சாமான்யர்அன்று; மஹாபாகவதநிறே? இது, த்ரௌபதிக்குப் புடவைசுரந்தாற்போலே யிருந்ததென்று, இந்தத் தநத்தை நம் கோசத்திலே

வைக்கவொண்ணதென்று பார்த்து, ஆழ்வாரை யழைத்து, அபராதகூடப் பணம்பண்ணிக்கொண்டு, பஹுமுகமாக பஹுமாரம்பண்ணிப் போகவிட்டு, இவர் உபவாசமிருந்த தோஷத்தை அந்த த்ரவ்யத்தை தேவப்ராஹ்மணசம ர்ப்பணம்பண்ணித் தீர்த்துக்கொண்டான். இவரும் சேஷித்த த்ரவ்யங்கொ ண்டி ததியாராதம் நடத்தி, தநமெல்லாம் தீர்ந்து, கையில் ஒன்றுமில்லா மையாலே இவர் வழிபறித்தாகிலும் தநார்ஜ்ஜநம்பண்ணித் ததியாராதம் வி ச்சிந்நமாக நடத்தவேணுமென்று, வழிபறித்துத் தநங்கொண்டுவந்து, ததி யாராதம் பக்திபுரஸ்ஸரமாக நடத்திக்கொண்டு போராநிதக, ஸர்வேஸ்வர னும் வழிபறித்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு ஆகையாலே இவர் சரமபுருஷார்த் தத்திலே நிஷ்ட்டானதுகண்டு, அந்த ஸுக்ருதமேபற்றாசாக இவனாவ்சே ஷகடாஷ்டம்பண்ணி அங்கிகரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமாய், இவர் வழி பறிக்கைக்கு உசிதமான பரிகரத்தைபுகூட்டிக்கொண்டு, திருமணங்கொல் லையில் திருவாசின்மேலே கொடிவைத்துப் பதுங்கியிருக்கிற வழியிலே, (கஅஉ) “ ஸாக்ஷாநூராயணோடேவக்ஷுகூபித்யூபயீனே நஃ-பிநாநஃ ஶாரதெதொகாநுகாரணாஶ்ரூஶாஸூபாணிநா ” (ஸ்ரீநாமாயணேக்ஷஃ க்யூஷ்ணேக்ஷஃ - ஸ்ரீநாமாயணேக்ஷஃ - ஸ்ரீநாமாயணேக்ஷஃ) என்றும் “ பிதகவாடைப்பிராநா பிசமகருவாகிவந்து ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே “ வயலாமிணவாளன் திருமணம் புணர்ந்துவருகிற மணவாளக்கோலமும் தாமுமாய், ப்ராஹ்மணவேஷத்தை பரிகரவறித்து, பத்ரீவறிதனாய், சர்வா பரணபூஷிதனாய், பஹுத்ரவ்யங்கொண்டு, அநேகம் திரளோடுவந்து தோற் று; இத்திரளேக்கண்டு ஆஸித்துக்கொண்டு, ஸாயுதராய், ஸபரிகரராய், பெரி யஆர்வாரம் பண்ணிக்கொண்டு, இவரை வளைந்து சூழ்ந்து, வஸ்த்ராபரணங் களையும் அபஹரித்துக்கொண்டு அறுகாழியையும் திருமுத்தாலே கடித்து வாங்க ; எம்பெருமானும் இத்தைக்கண்டு, நம் கலியனோவென் றருளிச்செ ய்தார். பின்பு இவையித்தனையும் சுமைசுமையாகக் கட்டி-யிடுக்கப்பார்க்க, அவை பேர்க்கவும் பேராதபடியாலே மணவாளனுஷ பராஹ்மணனைப் பார் த்து, நீ மந்த்ரவாதம் பண்ணினாயென்று நெருக்க, அம்மந்த்ரத்தை உமக் குச்சொல்லுகிறோம் வாருமென்று கழுத்தை யணைக்க, இவரும் ஓமென்று சம்மதித்து ஹடாட்கரித்து வாளவலியால் கேட்க, நீ யென் செவியின்வழி புகுந்து என்கிறபடியே செவிக்கினிய செஞ்சொல்லை செவிக்கின்பமாக ஆழ் வாருடைய வலத்திருச்செவியிலே, (கஅங) “ பிதொயஜ-ஞஷிஸாபிநி ததெயவாயவபுணாநிவ-ஸவபுஷ்டாஷ்டாநஸ்யஸூநூபுஷிவாஶ்யம் ”

ன்றுகேட்டுக்கொள்ள, அவளும் ஆழ்வாருக்கு, தனக்காராதரமான வெண்
னெயுண்டதாடாளனை எழுந்தருள்வித்துக்கொடுக்க; ஆழ்வாரும்; அவரை
யுங்கொண்டு சம்பந்தநிறுந்தவிடத் தேறச்சென்றிருக்க, அவனும்; இவரை
க்குறித்து, ஒருகவியெல்ல, இவரும்; அத்தைக்கேட்டு அந்தக்கவியை தூ
விக்க; ஆகில் நீர் ஒருகவி சொல்லுமென்ன; ஆழ்வாரும் “ஒருகுறளா
யிருநிலம்” என்கிற திருமொழியும், “பொருளில்வலம்புரியாக்கன்முடிகள்
பத்தும்” என்கிறதிருமொழியும் அருளிச்செய்து, தம்பெருமையெல்லாந்
தோற்ற, ஆலிராடனருள்மாரியாரட்டமுக்கியடையார்சீயங்கொங்குமலர்க்
முலியர்வேள்மங்கைவேந்தன்கொற்றவேற்பரகாலன்கவியன் சொன்ன
முகத்தமிழ்மாலையென்ன, அவனும் இத்தைக்கேட்டு பரத்யுத்தாம்சொலனை
க்கவியெல்ல கூடமமின்றியே, இப்படியுமொருவருண்டோவென்று ஆசுச்
யப்பட்டு, நாலுக்கப்பெருமான் என்னும் விருது உமக்குச்செல்லும், விரு
துதிக்கொண்டு செல்லீனென்று கும்பிட்டிப்போனான்.

அந்தரம், (கசுலி) “விபாநம்புணவாகாரம் வெடிபுஜ்ஜிஹா
ஜ்ஜுஹ - ஸ்ரீரூபாயிஹமவாநுபுணவாயுபுணவாகாரம்” (விஷ்ணுபுரா
ணம் - ஸ்ரீரூபாயிஹமவாநுபுணவாயுபுணவாகாரம்) என்கிறப
டியே, “மன்னுடையவீட்டணற்காய் மதிநிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்க
ண்வைத்த வென்னுடையதிருவரங்கர்க்கு விமாரம் பிரணவாகாரம்” என்று
பிரணவாகாரமத்யஸ்த்தான பெரியபெருமானுக்கும், திருவரங்கச் செல்வ
ரான அழகியமணவாளர்க்கும் விமாரமண்டப கோபுர ப்ராசாத ப்ராகா
ராதிருபமான கைங்கர்யங்கள் செய்தருளவேனுமென்று திருவுள்ளமாய், அ
துக்குத் தம்முடைய பரிஜநங்கனையழைத்து, நம்பெருமானுக்குத் திருமதிள்
முதலான கைங்கர்யம்பண்ணுவிக்கத் தாராஜநம்பண்ணும் விரகென்னென்
றுகேட்டருள, அவர்களும் நாகபட்டணத்திலே புலையறமாயிருப்பதொரு பு
த்தப்ரதிமை ஹிரண்மயஸ்வரூபமா யிருக்கும். அத்தைக்கொண்டுவந்து சி
ந்நபிந்நமாக்கி, “அதுப்பதேகருமங்கண்டாய்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்
ய, ஆழ்வாரும் அவர்கள் சொன்னபடியே நாகபட்டணத்திலேபோய், “ஈ
யத்தாலாகாதோ இரும்பினாலாகாதோ பூயத்தால்மிக்கதொரு பூத்தாலாகா
தோ தேயத்தேயித்தனைந்நசெம்புகளாலாகாதோ மாயப்பொன்வேணுமோம
கித்தன்னெப்பண்ணுகைக்கே” என்று தத்திப்பம் ஊனையிடும்படி ய்ப்ஹரி
த்துக்கொண்டுவந்து பங்கப்படுத்தி, திருமதிள்கைங்கர்யத்துக்கு அர்ஹமாம்
படி சுட்டினாத்து நன்பொன்னுக்கிக்கொண்டு கலப்படிக்கொக்க வொருதுலை

ணங்கோடித்து, “மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத முத்துடைத்தாம
நிராதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்” என்கிறபடியே உபலாவித்து, பெருப்பெருத்த
கல்யாணங்கள் செய்து உதகபூர்வகமாக உடையநங்கையாரைக் காரியாருக்
கு சமர்ப்பிக்க; காரியாரும், “வெள்வளைக்கைபற்ற” என்கிறபடியே
பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்கொண்டு, மந்துமுண்டான க்ரியாக்ஷேஷங்களை
யும்செய்து, திருவண் பரிசாரத்தில் திருவாழ்மார்பரான எம்பெருமானையும்
திருவடி ஸ்ரீமுக்த மீண்டு, பெரியவண்குருகூரிலே யெழுந்தருளாநிற்க;
(ககசு) “பதாக்காபுஜநீரஜ்யாந்தாயுயுவொஷகிநாதிநீ-விக்ராகாப
யாநாஜ்யாநாபுஜீண-கூல-ரோசகரா-வளரெ-பு-த்ய-சமகொ
டி-ராகி-ரெ-பு-ப-ரவாவியி” (சதா-சு-ஜநீ-ர-கூ-ல-ர-வள-ரெ-பு-த்ய-சம-கொ
டி-ராகி-ரெ-பு-ப-ரவாவியி) என்று சொல்லுகிறபடியே, பெருமாள் ஸ்ரீமதிநையிலேயெழு
ந்தருவி, “திக்குநிறைபுகழான்” ஆன ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைத் திரும
ணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளும்போது, திருவயோத்யையில் ப்ராஹ்ம
ணர்முதலான பெளரஜங்கள் பட்டணத்தை யலங்கரித்து ஒப்பித்து மங்க
ளவாத்யகோஷத்துடனே வந்து எதிர்கொண்டாற்போலே, “செம்பொன்
மாடத்திருக்குருகூரிலுள்ளாரும் “பூரணப்பொற்குடம்வைத்துப் புறமெங்
கும் தோரணம்நாட்டித் துமுலமெழப் பறைகொட்டி உபலாவித்து எதிர்
கொள்ள; “குன்றம்போல்மணிமாடம் நீடுதிருக்குருகாதனுள்” புகுந்
து, இல்லறம் என்று ஸ்ரீலாக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதான க்ருஹஸ்த்
தாஸ்ரமத்திலே நியதரான காரியார் சிலநாளிக்குப் பின்பு தம்முடைய பத்
நியாரான உடையநங்கையாரை; திருக்குருகூரில் நின்றும், பிறந்தகமான
திருவண்பரிசாரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்மீண்டு வாராநிற்கச்செ
ய்தே, “தென்கொள்கோலைத் திருக்குறுங்குடியிலேசென்று, “நம்பியைத்
தென்குறுங்குடிநின்ற வச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியையும் சேவி
த்து, அடியோங்களுக்கு ஒரு சந்தாநம் தந்தருளவேனுமென்று ப்ரார்த்தி
க்க; நம்பியும் நாமேவந்து பிறக்கிறோமென்று அர்ச்சகமுதலான வர்ப்ரதாந
ம்பண்ணியருள; அவ்வசநம் கேட்டருளி ப்ரீதராய் நிற்கச்செய்தே, நம்பி
யும், பூததன்மாலேத் தண்டிழாயையும் க்ருபையுடனே ப்ரஸாதித்தருள;
“தன்முன்னுநீள் கழல்மேல் தண்டிழாய, “நமக்கன்றிறல்கான் என்று
கொண்டு, துணையோடும் பிரியாதே ஸ்லீகரித்து, மிகவும் உவப்போடே த
ங்களுக்கு ஆவாஸஸ்த்தலமான “நல்லார்பலர்வாழ்குருக” ரிலே வந்து பு

* மதுராதலியாழ்வார் *

[illegible]

தீர்வுகளைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லுகிறபடியே சர்வகாரணபூதனுமாய், சர்வஸ்வமாயியுமாய், சர்வவியந்தாவாமாய், நீலமேனியும் நான்குதோளும் உடையனும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுனைவன் ஆழ்வார்க்கு எதிர்விழி கொடுக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமான அளவிலே, பெரியதிருவடியும் தம்முடைய பக்தபாதம் தோன்ற முன்னேவந்துநிற்க; (உ-அ) “ சுயாமதம்மாபுஜிதம்வாழ்விதம்விஹாயிரிஜை உவாரு-
பொருஹஸு: ” (அருங்குருகுமகாமுருகநாம: ௧௦௭) என்று
மும், “ பொலிந்திருண்டகார்வானிலமின்னேபோற்றோன்றி - மலிந்ததிருவி
ருந்தமார்பன் - பொலிந்த - கருடன்மேற்கொண்டகரியான் ” என்றும் சொ
ல்லுகிறபடியே, நிரபாயிரியான பிராட்டிஸ்நிவ்ரதையுப் பெரியதிருவடிமேற்
கொண்டுவந்து தோன்றி, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிசேஷத்தங்க
ளையெல்லாம் புகபதேவ சாக்ஷாத்நிதி அநுபவிக்கலாம்படி ஆழ்வார்க்கு
“ மயர்வறமதிநலமருள; ஆழ்வாரும், “ பொன்னிலாமேனிமாதகத்தின்பொ
ங்கிளஞ்சோதி ” என்கிறபடியே, எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்
தையும், தத்ஸ்வரூபப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், ததாதே
யமான திவ்யகுணங்களையும் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி உள்ளட
ங்காமல், (உ-க) “ ஜீவோயஜைஞ்ஞவிஸாஜிதபெய்வாபவடணாநிவ ”
(ஸ்ரீராமநாம: ௧௦௭) என்கிற வேதசதுஷ்டயத்தையும்,
இயற்பாவாக, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி என்கிற
திவ்யப்ரபந்த த்ரயத்தாலே, ருக் யஜுஸ்ஸம் அதர்வணம் என்கிற வேதத்ரய
ஸாரார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்து, (உ-க) “ வெடாநாஸாஜிவெடாஸி ”
(சீதாநாம: ௧௦௭) என்று கீதோபநிஷதாசார்யன் தானாகச்சொல்லப்பட்ட
ஸாமவேதஸாரார்த்தத்தை சரம்ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியாலே யரு
ளிச்செய்து, “ மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்நிற்கப் பாரியென்னெஞ்
சுள்ளிதுத்தினன் ” என்கிறபடியே, “ தேவுமற்றறியாத ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரப்ரு
திசுளான ஸஜ்ஜநங்கள் திருவுள்ளத்திலே யறியக் கற்றுவல்லராம்படி ப்ரதிஷ்
டப்பித்து, “ ஊரும்நாடுமுலகமுந் தம்மைப்போ ” லே யாக்கி, புஷ்பத்
பாகபோகமண்டபம் தொடக்கமான திவ்யதேசங்கள் எம்பெருமான்களும்
திருப்புகழியாழ்வாரடியிலே எழுந்தருளி, இவ்வாழ்வார்க்குத் திருமுகப்ரதா
நம்பண்ணி, தாங்களும், “எம்பெருமானுளானாகவே” என்கிறபடியே ஸத்தை
பெற்றுநிற்க; நித்யசூரியளும் ஸ்வேததீபவாசிகளும் இவ்வாழ்வாராயும்
வைபவத்தையும் காண்கைக்காக வந்துநிற்க; அவர்களையும்சேவித்து, “பொ

ஆராயித்துக்கொண்டிருக்கை. தத்வதாஸிகளாக இப்படி அவதரித்தருளின இவ்வாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த தீவ்யப்ரபந்தங்கள் முக்யதமமான ப்ரமாணங்களாயிருக்க, தேவதாந்தரவிஷயமாக, “தெய்வநான்முகக்கொழுமுனையின்று முக்கணிசனோடு தேவுபலனுதவி மூவுலகும் விளைவித்தவுந்தி , என்றும், “பூவினான்முகனைப்படைத்ததேவன் , என்றும், “நான்முகனைமூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய் , என்றும், “நான்முகன்நன்னோடுதேவருலகோடியிர்படைத்தான் , என்றும், “பிரமன்சிவனிர்திராதிக்கெல்லாம் நாபிக்கமலமுதற்கிழங்கு , என்றும், “பிரமனைத்தன்னுந்தியிலேதோற்றுவித்து , என்றும், “இருந்தண்சமலத் திருமலரினுள்ளே திரிந்த திசைமுகனைத்தந்தாய் , என்றும், “தன்னுந்திவாயன்று நான்முகனைப்பயந்தவாதிதேவன் , என்றும், “நான்முகனைநாராயணன்படைத்தான் , என்றும், “உந்தியிற்றேற்றியுநான்முகனை , என்றும், “உந்தியெழுந்தவுருவமலர்தன்னிற்சந்தச்சதுமுகன்நனைப்படைத்தவன் , என்றும், “உந்திமேனான்முகனைப்படைத்தான் , என்றும் இப்படி இவ்வாழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரஹ்மருத்ராதிசுரேசர்வேஸ்வரன்தானே ஸ்ருஷ்டத்தா னென்றருளிச் செய்தும் ;

இங்ஙனனறிக்கே, “உன்னிரா மலர்ப்பாதங்கள் சூழ்த்தொழுவார் ஓற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனு மிந்திரனும் மற்றையமாரு மெல்லாம் , என்றும், “சுளவாவெம்மையுமேமுலகும் நின்றுள்ளேதோற்றிய விழைவவென்று வெள்ளேறனான்முக னிர்திரன்வானவர் புள்ளூர்கிசுழல்பணிந்தேத்துவர் , என்றும், “நாடோறும்வானவர் தம்மை யாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையா லவன்பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவர் , என்றும், “நுண்ணுணர்வீனீலார் கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும் சேலேய்கண்ணூர் பலர்கூழுவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே , என்றும், “அரனான்முகனைத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதத்தையான் , என்றும், “மேவித்தொழும்பிரமன்சிவனிர்திரன் , என்றும், “நெற்றிபெற்றகண்ணன் விண்ணினாதனோடுபோதினமே னற்றவத்தநாதனோடு மற்றுமுள்ளவானவர்க்கற்றபத்தியால்வணங்குபாதம் , என்றும், “நீரோறுசெஞ்சடைநீலகண்டனும் நான்முகனும் முறையால் சீரோறுவாசகம் செய்யநின்ற திருமால் , என்றும், “அவரிவரொன்றில்லையரவனையான்பாதம், எவர்வணங்கியேத்தாதாரொன்னில் - பவரும், செழுங்கதிரோனெண்மலரோன்கண்ணுதலோவென்றே, தொழந்தகையானுந்நொடர்ந்து , என்றும், இப்படி

ப்ரஹ்மருக்ராதிதேவதைகள் எம்பெருமானைக் கிட்டி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, தண்டனிட்டுத் திரிவார்கள் என்றருளிச்செய்தும்;

இங்ஙனன்றிக்கே, “கேழ்த்தசீரன்முதலாக்கினர்தெய்வமாய்க்கினர்ந்து, சூழ்த்தமர்துதித்தாலுன்றெல்புகழ்மாகுணாதே,, என்றும், “நினைந்து நைந்துன்கரைந்துருகியிமையோர்பலருமுநிவரும் புனைந்தகண்ணிரீர்சார்தம் புகையோடேந்திவணங்கினுலுன்பெருமைமாகுணாதேமாடியோனே,,என்றும் “மாகுணாவான் கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மாகுணவுன்பாதமலர்ச்சோதிமுந்நாதே,, என்றும், “பிறையேறுசடையானுநான் முகனுமிந்திரனு பிறையாதலறிந்தேத்தவீற்றிருத்தலிதுவியப்பே,,என்றும், இப்படிப்ரஹ்மருத்ராதிகள்,ஸ்தவகுணேத்தரானபோது, எம்பெருமானைக்கிட்டி ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் எம்பெருமானுக்கவத்யாவஹமென்றருளிச்செய்தும்.

இங்ஙனன்றிக்கே, “நலிர்மதிச்சடையனென்கோ நான்முகக் கடவனென்கோ,,என்றும், “சிவனாயனானு,, என்றும், “கடிகமழ்கொன்றைச்சடையன்,,என்றும்,“நான்முகக்கடவுள்,,என்றும், “பூத்தண்டிழாய்முடியாய் னைகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்வாய்த்தவென்னுன்முகனே,, என்றும், “என்றிருமார்வன்றன்னையென்மலைமகள் கூறன்றனை என்று மென்னுமகளைகம்பாற்கொண்ட நான்முகனே,, என்றும், “மூனியேநான்முகனேமுகக்கணப்பா,, என்றும், “அவாவறச்சூழரியையயனையரையலற்றியவாவற்று,, என்றும் இப்படி இத்திவ்யப்ரபந்தங்களிலே ஆதிமத்யாவஸாநமாக ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை ஸர்வோவாந்தானே ஸ்ருஷ்டித்தானென்றருளிச்செய்தும், ஆக இப்படி ஒருக்காலருளிச்செய்தது ஒருக்காலருளிச்செய்யாதிருக்கையாலே இவற்றை முக்யதமமான ப்ரமாணமென்று விசுவாவிக்கலாயிருந்ததில்லை.

எங்ஙனெயென்னில், இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் தங்களுக்குதேவதார்தரவிஷய வைராக்யமுண்டென்றுதோற்ற, “ஒலுவுலகினதியல்வே, ஈன்றே றிருக்கமண்ணீராட்டிப் படைத்திடந்துண் பெழிந்தளந்துதேர்துலகளிக்கும் முதற்பெருங் கடவுணிற்பப் புடைப்பலவாநெறிதெய்வம்பேனுதல்தனாஅதுபுல்லறிவாண்மைபொருந்தக்காட்டி,, என்றும், “மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ டொத்திலென், என்றும், “எம்யெருமானுண்டெழிந்தவெச்சிறேவர் அல்லாதார்தாமுளரே,, என்றும், அதுவுமன்றிக்கே, “தடவிசும்பெரிவளிரீர்நிலமிவைமிசைப்படர்பொருண்முழுவதுமாயவையன்வொதும் உடன்மிசையுயிரொனக்கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள சுடர்மிருகருநிடியுளவையுண்டகரனே,, என்றும், “போதினம்ங்கை பூதலக்கிழத்திதேவியன்றியும்போதுதங்கு நான்முகனவன்மகன் மகன்சொலின்மது தங்குகுறனே

தூர்த்தியென்றுவெத்தாலோதுகின்றதுணைம,, என்றும், “ தீர்த்தனுலகளந்த
சேவடிமேற்பூந்தாமம் - சேர்த்தியவைவேசிவன்முடிமேற்றுகண் - பார்த்
தன்றொளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை - பேர்த்துமொருவராற்பேச
க்கிடந்தே , என்றும், “ கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டிகொண்மின் ,, என்
றும், “ மார்க்கண்டேயனுங்கரியேகறுத்தமனமொன்றும்வேண்டாகண்ணை
ல்லாற்றெய்வமில்லை ,, என்றும், “ சத்தியங்காண்மீனையாசிலையினிலங்கை
செற்றதேவனை தேவனுவான் ,, என்றும், இப்படிப் ப்ரமாணத்தாலும், பாத்
யஷத்தாலும், சாக்ஷியாலும், (உகௌ) “ யஜெத்தரஃஸ்யஹுவொகுவெ
ஜெஷஃஸ்யஹுவெ - ஸஜெஷஃஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ ”
யக்ஷேத்யுமஃஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ)
என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மநிராயணனை ஸர்வஸ்வம்பரமென்று சாதித்
தும், அதுவும்போதாமல், (உகௌ) “ வரஃவரானாஃஸ்யஹுவொகுவெ
ஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ ”
(வரஃவரானாஃஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ)
என்றும், (உகஅ) “ நாவூரிநாராயணஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃ
ஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ ”
(நாவூரிநாராயணஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ)
என்றும், இப்படியே ருஷிகள் வாக்கங்களையும் அவற்றுக்கடியான
ஸ்ருதிவாக்கங்களையும் கொண்டு வித்வத்தகோஷட்டியான ராஜஸ்த்தாநத்தி
லே பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணி விராந்து கிழியறுத்தும், இப்படி நிர்ண
யம்பண்ணின ஆழ்வார்கள் ஒருக்கால் அருளிச்செய்தது ஒருக்கால் அரு
ளிச்செய்திலர்க ளென்னவொண்ணாது, ஆனால் இவற்றுக்குக் கருத்தென்
னென்னில் ; அந்த தேவதாந்தரங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுக்கி
டாக அருளிச்செய்தார்களித்தனை, எங்ஙனையென்னில் ; இவர்கள் கர்ம
வஸ்யரில் ப்ரதாநராகையாலே, (உகௌ) “ யஃயகொபிஸஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃ
ஸ்யஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ ”
(யஃயகொபிஸஹுவொகுவெஷ்டயத்ராபாயணஃஸ்யஹுவொஃ)
என்கிறபடியே, பூர்வஜந்மங்களிலே ப்ரஹ்மபதம் ருத்ரபதம் பெறு
கைக்குத் தபஸ்ஸு-பண்ணுகையாலே, அந்தத் தபஃபலமாக எம்பெரு

[illegible]

தியோ சூழ்ந்ததனிற் பெரியசுடர்ஞானவிற்பமேயோ,, என்றும், “தேவராய்நிற்குமத்தேவுமத்தேவரில் - மூவராய்நிற்குமுதுபுணர்ப்பும் - யாவராய் - நிற்கின்றதெல்லாம்நெடுமால்,, என்றும், “முதலாவார்மூவரம்மூவருள்ளும் முதலாவான்மூரிநீர்வண்ணன்,, என்றும் இப்பாதிக்களாலே அவனையொழிந்த சகல சேதநாசேதநங்கனும் அவனதாக அருளிச்செய்தார்கள். இப்படி யருளிச்செய்கைக்கடி, (உரு) “யஸ்யாதூஸரீரயஸ்யபுஷ்யிவீரயீரம்” (यस्यैवाधुसरीरयस्यपुष्पयिवीरयम्) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆத்மாவும் சரீரம், அசித்தும் சரீரம் என்று வேதத்திலே சொல்லுகையாலே, (உரு) “விஸூர-ஒவனுஜிஜி” (विश्व-ओवन्नुजिजि) என்று அவன் தானும் அருளிச்செய்ததும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனுக்கு விஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகையாலும் குறையில்லையிறே. (உரு) “கஜதிஸுஹுணொநாஜி வஸுரொஹஸவநுஜிஜிநா - சுவானாவொஜஸுஹ-ஒ-தள தஸ்யாஸுஜெஸவநாஜிவாநு” (कजतिस्सुहोनुजिजिना - स्वानावावोजसुह-ओ-तल तस्य्यासुजेषवनाजिवानु) என்று சொல்லுகிறபடியே நாராயணன் பக்கலிலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஜாதரானுகள் என்றும், இவர்கள் திருநாபிகமலத்தையும் தக்கிணபார்ஸ்வத்தையும் பற்றி லப்தஸ்வரூபராயிருப்பார்கள் என்றும், (உரு) “வாஜெநககிவொலெநஸுஹுஸுரொவிநுதெநது - வஸ்யஸுரொவ-ணரீகாணு சுவாஜததவிஸுஹு” (वाजेनककिवल्लेनसुहोसुरोविनुतेनतु - वस्यसुरोव-णरीकाणु) என்று இவர்கள் சேஷபூதராய் எம்பெருமானை அர்ச்சிப்பார்கள் என்றும், இவர்கள் தத்திநமான ஸந்தாஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையராகையாலே எம்பெருமான் தானேயென்று சுருத்தி ஹாஸ புராணங்களும்சொல்லிற்றின. (உரு) “வாஜிதாபொரொயொஸள நாராயணஸஜிஹய - தஸ்யாநவாயிநீஸகிஜெட்வீ தகிஜிவாரிணீ” (वाजितापोरयोसल नारायणसजिहय - तस्य्यानवायिनीसकिजेद्वी तकिजिवारिणी) என்று சொல்லுகிறபடியே எத்தனையேனும் பிரிவாற்றுகில்லாத பிராட்டியாரோபாதி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் இவன் திருமேனியிலே ஸர்வகாலமிருப்பார்களோவென்னில்; ஆபத்தாலத்திலே அவர்களுக்கும் எம்பெருமான் திருமேனியிலே பொதுங்க இடங்கொடுக்கும்த்தனை யல்லது ஏப்போதும் இரார்கள். இத்தால் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மஹத்தான சிலகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதும் அத்தையே அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள், “தாளதாமனாயானுந்தியான் - வாஸ்கொ

ணீண்மழுவாரியுன்னுத்தான் - ஆளராய்த்தொழுவாருமமர்கள் - நாளு
மென்புகழ்கோதுனசிலமே,, என்றும், “ அக்கும்புலியினதருமுடையா
ரவொருவர்பக்க நிழ்கின்றபண்பனூர்,, என்னக்கடவதிறே.

கலகங்கொளால் அடைய வளைந்தானுக்குள்ளே இன்னசாதியென்
னமல் எல்லாருங் கூடியிருந்து, கலகம் தெளிந்தவாறே புறப்பட்டாலும்
இவ்விடம் இன்னுன்பற்று இவ்விடம் இன்னுன்பற்று என்று சொல்லுமா
போலே என்று நஞ்சியருக்குப் பட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே. கீழ் இவர்
களுக்குச் சொன்ன வித்தனையும் நமக்கும் ஒக்கும் ஒக்கும் என்றருளிச்
செய்தார்கள். எங்குனையென்னில்; “ வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவு
குக்கின்று,, என்றும், “ என்னையாக்கிக்கொண்டு,, என்றும், “ அந்நான்
நீதந்தவாக்கை,, என்றும், இங்குனன்றிக்கே, “ என்னைத் தன்பொன்ன
டிக்கீழிருத்தி,, என்றும், இவ்வளவுமன்றியே, “ குலதொல்லடியேன்,,
என்றும், “ குடிசுடிவழிவந்தாட்செய்யும்தொண்டர்,, என்றும், “ அடி
யோம்போற்றி,, என்றும், இங்குனன்றிக்கே, “ அருவினையென்களவேழ்
வெண்ணெய்தொடுவுண்டகள்வாவென்பன்,, என்றும், “ உயிர்வேறின்றி
யொன்றாகவே,, என்றும், இப்படி தமக்கொன்றும் பிறர்க்கொன்றுமா
காமல் அருளிச்செய்தாரிறே.

இனி; அவர்களோடு ஸமரோ இவ்வாழ்வார்க ளென்னில்; ஆன்
று; கர்மத்தையிட்டு ஸ்ருஷ்டத்தானென்றது அவர்களை, ஸ்வேச்சையா
லே அவதரிப்பித்தானென்றது இவர்களை. ஆபத்தாலத்திலே ஆபந்நிவார
ணர்த்தமாகக் காதாசிக்கமாகத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்து வைத்
தானென்றது அவர்களை. இவர்களை நீக்கமில்லாவடியார்,, என்னக்கடவ
திறே. அவர்கள் ராஜஸ தாமஸ மித்ராஸத்வம் தலையெடுத்தபோது பகவ
த்விஷய ப்ரவ்ருத்தி கணத்திருக்கையாலே சேஷபூதனென்கிறது அவர்க
ளை. இவர்கள் “ முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினிலொன்றுநின்ற,
நிலைநின்ற தொண்டரான, “ அறந்திகழுமனத்தவர்,, என்றுசொல்லுகி
சுத்தஸத்வநிஷ்டராகையாலே தெளிவுற்ற சிந்தையரான சேஷபூதநெ
ன்கிறது இவர்களை. அவர்கள் ஸத்வகுணங்குலேந்து ராஜஸதாமஸ ப்ரக
ரானபோது அஹங்கரித்து, (உரு.) “ கொய்விஷ்ணு” (ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ண) என்றும், “ பரிவின்றிவாணனைக் காத்துமென்றன்று பட்டையொடும் வ
தெதிரந்த,, என்றும், இப்படிபாணசுரயுத்தாதிகளிலே ஈசுவரனோடு
எதிரம்புகோக்கையாலே ஈசுவரனைக்கிட்ட அவத்யமென்றும், பகவத்க
ஷபாதிகாரத்துக்கு முன்புண்டான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிலே பெ

[illegible]

ஆத்மவஸ்து குருத்துவற்றாக வலரும்படி பார்த்துக் கண்மறைந்து காண்
கிலேன் என்று ப்ரத்யக்ஷமாக, (உ௩௫) “நரோஸுலக்ஷணாஹிவீக்ஷதே
தம்” (௪௬-௪௭) என்று மாம்ஸசக்ஷ-ஸ்ஸ-க்குக் காணவொ
ண்ணுதென்று நிராஹராய் “தக்கஞானக்கண்காலேகண்டுதழுவுவன்,,
என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாந ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரமொழிய, “கட்கண்ணு
லேகாணவிலலை, என்று நிர்த்தரிக்கையாலே கீழ் கண்டேன் என்று
பலவிடங்களிலும் அருளிச்செய்ததும் ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரமாகக்கடவது.
கண்டேன் என்றபத்தும் உட்கண்ணுலே என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே
அழகியமனைவாளப்பெருமாள் நயினுருமருளிச்செய்தாரிதே. ஆகையால்
இவ்வர்த்தம் சுத்த ஸம்ப்ரதாயவில்தம். உள்ளதனைக்காலம் ஏத்திற்றுகி
லும் மாம்ஸசக்ஷ-ஸ்ஸ-க்குக் காணவொண்ணுதிடத்தை, “என்
தேனுங்கட்கண்ணுந்காணதவவ்வுரு,, என்றும், ஜ்ஞாநசக்ஷ-ஸ்ஸாலே
காணுமத்தனையென்னுமிடத்தை, “நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணுந் காணவு
ணர்ந்து,, என்று பிறர்க்குபதேசித்தாரிதே. “தியெம்பெருமானிடம்பெ
ருமானறிசையுமிருநிலனு மாயெம்பெருமானாகிநின்ற ஸடியோங் காணு
மால்,, என்றும், “முன்னைவண்ணம்பாலின்வண்ணமுழுதுநிலைநின்றவி
ன்னவண்ணமென்றுகாட்டிர்,, என்றும் அருளிச்செய்ததும், ஜ்ஞாநஸா
க்ஷாத்காரமே உள்ளதென்னுமிடத்தை “சிந்திதுந்நிருமேனி யின்னவண்
ணமென்று காட்டிர்,, என்று மருளிச்செய்தாரிதே. திருமங்கையாழ்
வாரும்.

முதலாழ்வார்களும்; “ஞானச்சுடர்விளக்கேற்றியிதே,, “திரு
க்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்,, என்றும் அருளிச்செய்ததும்.
இனி; ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்கலாவது அர்ச்சாவதாரம். ஆகையா
லே அவதார விசேஷங்களாய் ஸ்ரேஷ்டத்தம் ஜந்மஜாதராய் அகிலரு
முஜ்ஜீவிக்கும்படி அநாதியான அகஸ்த்யபாஷாரூபமான த்ராவிடவேத
ப்ரபந்தங்களை, பெண்ணும் பேதையும் அநுபவிக்கும்படி உபகரித்த
ருளின ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் அருளிச் செயல்களிலும் விஸ்வாஸ
பாஹுன்ய முண்டானவர்கள் ஜீவம்முத்த டொன்கிது, (உ௩௬) “ந
ஸஸுஸாஸு ஹிஸுதஸு டொகெஷா நஹெவாஸுராவஸுயப்யஸு வனகா
நஸீவஸுஹிவ தஸு வஹிபு பபீ திநிவதகஸு - நஹொஜநா
ஹிதந ததூஸு நஹொகஸு திது ஹணெஸு தஸு - சுயூரதூவிஷாரத
ஹிநஸு ஹொகெஷா டு-வொநிது திஹிஸு. ஸபிஹிததூஸு

ஸ்ரீமாத்ருகுனிதர்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

(5)

ஸ்ரீ மந்நாத்முநிகள்ப்ரபாவம்.

இவ்வாழ்வார்கள் பரம க்ருபையாலே, இத்திவ்யப்ரபந்தங்களை ; உப்பவர்க் குய்யும்வண்ணமாக அருளிச்செய்து உபகரித்தருளி தன்னுடைச்சோதிச் செழுந்தருளினபின்பு, நெடுங்காலம் கழிந்தவாமே, வீரநாராயணபுரத்திலே மன்னனான ஸேவித்து நித்யவாசம் பண்ணிக்கொண்ட அவர்திருவடிகளிலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் செய்துகொண்டிப்போருகிற ஈஸ்வரபட்டாழ்வாரும், அவர் குமாரர் நாதமுநிகளும், அவர்குமாரர் ஈஸ்வரமுநிகளும் ஒருநாளாவிலே, மன்னனார் திருமுன்பே சென்று, தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, தேவரீர் ; (உ௭௭) “ வரித்ராணாய ஸாய-ஞநா-விநாஸாய ஷட-ஹ்ருதா-யஜி-ஸம்ஸூ-பநா-ய-பாய-ஸம் ஹவரீ-ய-மெ-ய-மெ ” (சித்ராணாயஸாநாநாஸாயஸக்யுதா-ஹ்ருதாயஜிஸம்ஸூபநாயபாயஸம் ஹவரீயமெயமெ) என்கிற திருமுகப்படியே, துஷ்டபிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநார்த்தமாக அவதரித்து, விளையாடியருளின ஸ்ரீமதுரை, திருவாய்ப்பாடி, ஸ்ரீபுத்தூராவம், யமுநாதீரம், ஸ்ரீகோவர்த்தகிரி, ஸ்ரீமத்வாரகை முதலாக, மற்றும் திருவையோத்யை, ஸ்ரீசாளக்ராமாங்கிரி, ஸ்ரீபதரிகாஸ்ரமம், ஸ்ரீநைமிசாரண்யம், ஸ்ரீவிம்ஹகிரிகளாகியாகிற வடதிசையிலுள்ள திவ்யதேசங்களெங்கும் திருவடிதொழுது வரவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; மன்னனாரும் அப்படியே செய்யுங்கோர்வென்று அர்ச்சகமுதிகே விடைகொடுத்தருள் ; இவர்களும் ஸகும்ப

வெரப்புகுந்து, மன்னனாரத்திருவடிதொழுது அதிப்ரீதராப்ரபிநக; மன்ன
 னாரத்திருவுள்ளம்போர உவந்தருளி, அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவொல்லாநா
 யும் அழைத்தருளி, நமக்குப்ரியமாயிருக்கு மிவர்களைப்போரஆகரித்துக்கொ
 ண்டி போருங்கோளென்றருளிச்செய்ய; அவர்களும் அதுக்கீடாகத்திருமா
 ளிகைகட்டிக்கொடுத்து, அமுதுபடிமுதல்மற்றும் திருமாளிகைக்குவேண்டு
 மவையெல்லாம் “நாளும்பைங்கானமீதெல்லாமுனதேயாக, என்கிறபடியே
 நடத்திக்கொண்டுபோருகிறகாலத்திலே, இவர்களும் மன்னனாருக்குத்திருந
 தவநம்செய்து, திருமலைகட்டிச்சாத்தி; அமுதுபடி, சாத்துபடி, திருவிள
 குமுதலானவைகலெல்லாம்குறைவறநடத்தி, வித்வத்கோஷ்ட்டிகளும்சாஸ்த்
 ப்ரவர்த்தநங்களும் எல்லாம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, மேல்நாட்டி
 ல் நின்றும் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எழுந்தருளி, மன்னனாசேவித்து, உ
 வர்திருமுன்னே “ஆராவமுது, என்கிறதிருவாய்மொழியை யதுசந்தித்
 தருள; அத்தையே பிடுபிடுகிக்கேட்டருளி, அதிப்ரீதராய், அவர்களைப்பார்த்த
 ஆபிரத்துள்இப்பத்தென்றிருந்தது இப்பரந்தம்உங்களுக்கு முற்றப்போமே
 வென்றுகேட்டருள; அவர்களும்இப்பத்துப்பாட்டி மேவருவதென்றுவின
 ணப்பஞ்செய்ய; இவரும் உங்கள்நாட்டிலே ஸ்ரீகோசமுண்டோ? பாட
 போவாருமுண்டோ வென்று கேட்டருள; எங்களுக் கிவ்வளவுபாடம் வ
 வது, வேறொருவிடத்திலுமில்லையென்று அவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய
 இவரும் அவர்களுக்கு மன்னனாருடைய தீர்த்தப்ராஸாதமும் ப்ராஸாதப்
 ப்ருளி, நாதமுநிகளும் சடகோபன் அவதரித்தருளின திருக்குருகூர் ப்ரா
 சத்திலே யுண்டாகவேணுமென்று திருநகரிக்கெழுந்தருளி, ஆழ்வாரைய
 பொலிந்துநின்ற பிரானையும் சேவித்து, அங்கே ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய சி
 யரான ஸ்ரீபராங்குஸ்தாஸனா லேவித்து, இவ்விடத்திலே திருவாய்மொ
 யோதினவர்களுண்டோ? ஸ்ரீகோசமுண்டோ என்றுகேட்டருள; அவரு
 திருவாய்மொழியும் மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களும் நெடுங்காலமுன்
 ப்ரமுஷிதமாய்த்து, இப்போது எங்களாசார்யரான ஸ்ரீமதுரகவிகள் அடி
 னுக்கு; கண்ணினுண்டிதுத்தாம்பு என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை ப்ராஸாத
 தருளி, இக்கண்ணினுன் னிதுத்தாம்பை ஆழ்வார் திருமுன்பே ஏகாஸ
 திலேயிருந்து, ஏகாக்ரசித்தராய், ஆழ்வார்திருவடிகளை தயாரித்துக்கொண்
 டியமத்துடனே பன்னீராயிரமுரு அதுஸந்திக்க ஆழ்வார்ப்ராஸந்நாவரென்
 அருளிச்செய்தாரென்ன; நாதமுநிகளும் அந்த திவ்யப்ரபந்தத்தை அடி
 னுக்கு ப்ராஸாதித்தருளவேணுமென்று தண்டன் சமர்ப்பித்து விண்ணப்ப
 செய்ய; அவரும் இவருக்கு மிகவு முவப்புடனே அந்த திவ்யப்ரபந்தக்

ஒதுவித்தருள் ; நாதமுநிகளும் ஒதி, திருப்புகளியாழ்வாராடியிலே ஆழ்வார் திருமுன்பே பன்னிராயமுரு சண்ணிதுன்சிறுத்தாம்பை நியமத்தோடே அதுஸந்திக்க ; (உசச) “ சூஷிகொயபிஸீயஸூஸீவவாபுவெஷ்வஸூ வி - மஹீஸூக-ரொயீஸூஸிஷிஹிஸூஸீயபெ ” (சூஷிஸூக-ரொயீஸூஸிஷிஹிஸூஸீயபெ - மஹீஸூக-ரொயீஸூஸிஷிஹிஸூஸீயபெ) என்று சொல்லப்படுகிற சிஷ்யஸகூணமான ஆஸ்திக்யாதிருணங்களை யுடையரான நாதமுநிகளுக்குப் பெரியபிராட்டியார் நியோகை மிகவும் ப்ரஸந்ராயருளி, இந்நாதமுநிகளைக் குறித்து அசரீரிவாணி சொல்லுமாபோலே திருவாய்மலர்ந்து, என்காணும் நம்மைக்குறித்து பஹுசாய் உபாசியாநின்றீர் என்றுகேட்டருள் ; நாதமுநிகளும் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக் கிரங்கியருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; ஆழ்வாரும் ப்ரீதியுடனே சர்வேஸ்வரன் தமக்கு “ மயர்வறமதநில மருளிற்றோபோலே நாதமுநிகளுக்கு, (உசரு) “ ஶிவ்யநுஷாஸிதெவஸூக - ” (ஷிவ்யநுஷாஸிதெவஸூக) என்கிறபடியே திவ்யஜ்ஞாநசகூஸஸை ப்ரஸாதித்தருளி, ரஹஸ்யதர்யார்த்தத்தையும் திருவாய்மொழிமுதலான மற்றுமுள்ள நாலாயிரப்ரபந்தங்களையும் அகிலதர்யநாதாப்ரியங்களையும் அஷ்டாங்கயோகரஹஸ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்தருளினார். “ மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் - நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சு ணிதுத்தினுன் ” என்றுசொல்லுகிறபடியே நாதமுநிகளும்க்ருகார்த்தராய், பொலிந்து நின்றபிரானையும் ஆழ்வாரையும் சேவித்திருக்கிற அளவிலே, மன்னனார் இப்ரபந்தங்களை நம்முடைய முன்னே ஒரு உருச்சொல்லவாருமென்று நாதமுநிகளுக்கு ஸ்வப்ரமுகேந அருளிச்செய்ய ; இவரும் மற்றைநாள் பொலிந்துநின்றபிரானையும் ஆழ்வாரையும் சேவித்து நின்று, இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய ; ஆழ்வாரும் அர்ச்சகமுகேந, ஆகில் ? நீர் வீரநாராயண புரத்தேறப்போய் இப்ரபந்தங்களை சமதமாத்யாத்மகுணங்களை யுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அறியக்கற்று வல்லராம்படி ஒதுவிபுமென்று நியமித்து, தீர்த்தப்ரஸாதங்களையும் ப்ரஸாதித்து, விடைகொடுத்தருளினார். நாதமுநிகளும் மீண்டு வீரநாராயணபுரத்தேற வெழுந்தருளும்போது வழியிலுள்ள திருப்புகளையும் அந்தத் திருப்பதிவைவவமான திவ்யப்ரபந்தாதுஸந்தாநம்பண்ணிக்கொண்டு சேவித்துமீண்டு, வீரநாராயணபுரத்தேறவந்து புழுந்து, மன்னனாைத் திருவடிதொழுது நின்று, தம்மை ஆழ்வார் விசேஷகடாகூம்பண்ணி திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளின செய்தியை மன்னனருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய ; மன்னனாரும் மிகவு மூவப்படுனே இவருடன் உருவும் ஸ்வப்ரமுகேந அருளிச்செய்து, சம்ஸாரிகளை யுஜ்ஜீவிப்

பிச்சைக்காக நாம் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தும், சாஸ்த்ரங்களைத் தந்தும், நாமேவந்து பிறத்தும் இவையித்தனையும் செய்தவிடத்திலும் கார்யகாமாயிற்றில்லை. பின்பு ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தமுதற்கே வாய்த்துத் திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள் ப்ரமுஷிதமாய்க் கிடக்க வொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, இவரைக்கொண்டு இவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கவேனுமென்று நினைத்து, நீர் இவற்றை இயலு மிசையு மாக்குமென்று அர்ச்சகமுதற்கே நியமித்தருள; நாதமுநிகளும் தம்முடைய மருமக்களான கிணையகத் தாழ்வாரையும் மேலையகத் தாழ்வாரையும் அழைத்தருளி, ஆழ்வார் தம்மை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளின இத்திவ்யப்ரபந்தங்களை இயலுமிசையுமாக்கவேணும், அதுசெய்மிடத்து இன்கவிபாடும் பரமகவிகளாலே “செஞ்சொலாலெடுத்ததெய்வநன்மலை” யான திவ்யப்ரபந்தமாகையாலே இத்தை திவ்யகாரத்திலே சேர்த்துப் பாடவேனுமென்று அவர்களை யுங் கூட்டிக் கொண்டு, ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் வேதங்களை உதாத்தாநுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயபுத்தங்களுக வுச்சரிக்கலாம்படி பண்ணினாற்போலே நாதமுநிகளும் இத்திவ்யப்ரபந்தங்களை திவ்யகாரத்திலே யடைத்து, இயலுமிசையுமாக்கிப் பாடுவித்தருள; இது லோகத்திலே ப்ரவரித்தநாயிற்று. அநந்தரம் அந்த ராஜ்யத்துக்கு நாகாவான சோழன்வாசலிலே, கங்கைகொண்டசோழபுரத்தினின்றும் தேவகாரம் பாடுவாளொருத்தியும் மதுஷ்யகாரம்பாடுவாளொருத்தியுமாகிய இரண்டு வாரஸந்தீகன் தங்களிலே வாத்தமாய்வந்து, ராஜசந்திதியிலே வித்வான்களைத் திரட்டிப்பாட; ராஜாவும் அங்குள்ளவித்வான்களும் மதுஷ்யகாரம்பண்ணுகிறவளைக்கொண்டாடி, அவளுக்கு ஆனையும் மாலையும் த்யாகமும் கொடுத்து, தேவகாரம்பாடுகிறவளை அநாதரித்துத் தள்ளிவிட; அவளும், நான் பாடுகிறபாட்டும் காரமும் தேவதைகளறியு மித்தனையென்று தேவாலயங்கள் தோறும் புக்குப் பாடிக்கொண்டு வந்து, மன்னனார் கோயிலிலே அவர்முன்னேபாட; நாதமுநிகளும் அதைக்கேட்டருளி, உகந்து கொண்டாடி, அவளுக்கு மன்னனாருடைய தீர்த்தப்ராஸாதமும் திருப் பரிவட்டமும் ப்ராஸாதிப்பித்தருளினார். அவளும் இவரை தண்டனிட்டிப்போய் அந்த ராஜாவுடன், நான் பாடுகிற தேவகாரம் அறிவா ரொருவர் வீரராராயணபுரத்தில் மன்னனார்கோயிலிலே யிருக்கிறொன்ன; ராஜாவும் நாதமுநிகளை எழுந்தருளவேனுமென்று அழைத்துவாவிட; இவரும் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை திவ்யகாரத்திலே யடைத்தோம், நாட்டார் இதின்வைவமறியார்கள். இத்தை நாம் அறிவிக்கவேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ராஜகோஷ்டடியேற வெழுந்தருள; ராஜாவும் எழுந்திருந்து தண்

உன்ஸமர்ப்பித்து ஆசநமிடஎழுந்தருளியிருந்து ஆசீர்வதிக்க, ராஜாவும் அந்
பாதரத்துடனே இவன்பாடுகிறதேவகாரம்தேவரீர் அறிவீரோவென்றுகேட்ட; இவரும் மறுஷ்யகாரம் பாடுகிறவனையும் தேவகாரம் பாடுகிறவனையும் இரு
வரையும் பாடச்சொல்லிக் கேட்டருளி, ராஜாவைக்குறித்து, இவன்பாடுகிற
மறுஷ்யகாரம் உங்களுக்குத்தெரியும், இவன்பாடுகிற தேவகாரம் தேவர்க
ளுக்குத்தெரியும் உங்களுக்குத் தெரியாதென்ன, ராஜாவும் தேவரீர் அறிவீ
ரொன்னுமிடம் நாம்களறியும்படி யெங்கனையென்ன, நார்ப்பதுதான் தாளத்
தைச் சேரவொற்றச்சொல்லி, இது இத்தனையெடை, இது இத்தனையெடை
யென்று நாதமுநிகளாருளிச்செய்ய; அவற்றை ராஜாவும் தனித்தனியே நிறு
த்துச் சோதித்துப்பார்க்க; அவையெல்லாம் முந்திரியும் ஏறமற்குறையாம
ளெருத்தபடியைக்கண்டு போர ஆச்சர்யப்பட்டு, நாதமுநிகளுடைய ஸ்ரீபா
தத்திலே தண்டனிட்டு, பஹுதர்வயத்தை ஸமர்ப்பிக்கத்தேட; இவ
ரும், சதுர்முக பசுபதி ஸதமகப்ரப்ருகி பதங்களை நிராகரித்திருக்கும் நிஸ்ப்
ருஹராகையாலே நமக்கிவையொன்றும் வேண்டாவென்று ராஜாவை ஆசீர்
வதித்து மீண்டு, வீரநாராயணபுரமே யெழுந்தருளி, மன்னரை நிருவாக
ளில் கைங்கரையகரதராய் வாழ்த்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலே, இவர்
ஸ்ரீபாதத்தில் ஆசீர்பித்து, (உசசு) “ஸரீஸுவஸுவஜிநாவாலஸ்கேபு
மணாநஸஞ்சு-மவபுபுநாபாயெபுஜாஹஸஸிஷெபாநெதரஸுபு
த:” (சுரீரவஸுபுஜாநஸஸ்கேபு - சுரீரவஸுபுஜாநஸஸ்கேபு - சுரீரவஸுபுஜாநஸஸ்கேபு
ரஸுபு) என்று சொல்லப்படுகிற குணங்களை யுடையரான உய்யக்கொண்
டார், குருகைக்காவலப்பன், நம்பிகளணைகரதாஸர், ஏறுநிருவுடையார், நிருக்
கண்ணையலையாண்டான், வானமாதேவ்யாண்டான், உறுப்படவர் ஆச்சரன்
பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான், என்கிற என்மர்க்கும், (உசசு) “சுடெஹா
அயஸுபாஹாதுபெஹாவீயபுபெஹாவதம் - உருருதுஸுஸுஸுஸுஸு
உஸாஸுஸுஸுஸுஸு” (ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு - சு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு) என்கிறபடியே மந்தராதநென்று ஸ்லா
கித்துச் சொல்லப்படுகிற த்வயார்த்தத்தையும் ப்ரஸாதித்து, நிருவாய்மொழி
முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஒதுவித்து, வேதசாஸ்த்ரங்களையும் அநி
கரிப்பித்து, ரஹஸ்யதர்வஸாரார்த்தமாய் சகலஜகத்காரணபூதனைஸ்ரீபுருஷ
நிர்ணயத்தையும் ந்யாஸாத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, “கரியகோலத்திரு
கரு”வை த்யாசித்துக்கொண்டு யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருந்தார்.

ராஜா இவருடைய யோசனைபவங் கேட்டு, அங்கேறவந்து, மன்ன னாயும்சேவித்து, தானும் ஸ்த்ரீகளுமாகவந்து, இவர் யோசத்திலே எழுந் தருளியிருக்கும்படியைக் கண்டு, ஆஸ்சரயப்பட்டி, மீண்டுபோகிற அள விலே, இவர் “திருவுடைமன்னரைக்காணில்திருமலைக்கண்டேனே” என்கிற படியே அவர்களைக் கருஷ்ணனும் கோபிமாருமாகநினைத்து, அவர்களின்னே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற வெழுந்தருளாநிற்க, இதுகேட்டு, உய்யக் கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன் உள்ளிட்ட முதலீக்ளடையப் பின்தொ டர்ந்தெழுந்தருளி, கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேகண்டு, தேவரீர் இப்படி செய்யலாமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாதமுநிகளும் அவர்களுடனே க்ருஷ்ணனும் பெண்களுமாக நினைத்து வந்தேனென் றருளிச்செய்து மீண் டெழுந்தருளினார். சிலநாள் கழிந்தவாறே, பின்னையு மொருக்கால் ராஜா வந்து மன்னனாசேவித்து மீண்டுபோகிறவன், தன் சாமந்தன் தலையிலே அடியிட்டு, யானைக்கழுத்திலேற, இத்தை நாதமுநிகள்கண்டு, ஸர்வோவ ரன் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்கள்தலையிலே அடியிட்டு, பெரியதிருவடிமேற் கொள் ளும்படி வீதுவாகாதேயென்று மோஹித்தானென்று ப்ரலித்தமிறே. பின் னையும் சிறிதுகாலம் யோசத்திலே யெழுந்தருளி யிருந்து, குருகைக் காவ லப்பனைப்பார்த்து, நீர் யோகரஹஸ்யத்தை அப்யவியுமென்று அஷ்டாங்க யோகக்ரமத்தை அவருக்கு அருளிச்செய்தருளினார்.

உய்யக்கொண்டாராயும் பார்த்து, நீரும் யோகரஹஸ்யத்தை அப் யவியுமென்ன; உய்யக்கொண்டாரும், பிணங்கிடக்க மணம்புணரல்லாமோ, இந்த சரீராவஸாந தசையிலே அதுபவிக்க வமையுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில், நீர் சாஸ்த்ரத்தையும் திருவாய்மொழிமுதலான திவ்ய ப்ர பந்தங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பியுமென் றருளிச்செய்து, தம்புத்ரராகிய ஈஸ் வாமுநிகளைப்பார்த்து, உமக்கொரு குமாரர் உண்டாகப்போகிறார், அவ ருக்கு யமுநைத் துறைவொன்று திருநாமம் சார்த்துமென்று அருளிச் செய்து, உய்யக்கொண்டாராயும் குருகைக் காவலப்பனையுங் குறித்து, உங்களுக்கு நாம்சொன்ன தர்ஸநதாத்பர்ய யோகரஹஸ்யார்த்தவிசேஷங் களை யமுநைத்துறைவர்க்கு உபதேசியுங்கோளென்று நியமித்தருளி, முன் புபோலே யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம், அந்தராஜா ஸபரிகரணய், வேட்டைக்குவந்து மீண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் வந்து, ஐயா ! நம் மகத்திலே ஒருகுரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து நாதமுநிகள் எங்கேயென்று தேடிப்போனார்கள் என்றவாறே, நாத

[illegible]

கலந்து பிரிந்த பிராட்டி பத்துமாசம் பிரிந்திருந்தாள், இவர்களுக்கு
ந்து காண்பதற்குமுன்னே காணப்பெறாத விழுவீரஞ்சிக்கொண்டுபோகவே
முந்தருளினார். நாதமுநிசன்கிருஷ்ணதாரம், ஆநிமாசத்தில் அநாராதை. அவர்
தனியன் (உரு) “ வெபாஜிவாஸாஜிவியஸவெதபுலக்யாநியோமா
ககாநகாபிராஜி - வசுநுநுத்யபிராஹ்மயவெஸுநாயாயதவெஸுந
நயெநதொஸு. ” (ஓய்வுப்பரஸ்துதிஹம்ஸஸ்தலக்யூஷ்ணாநீகருகாஹி
ஸஸுந்ரத்யக்யூஷ்ணாயநாநாயஸ்துந்ரத்யக்யூஷ்ணாயஸு.)

இச்செய்தியை உய்யக்கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், ஈஸ்வர முரிகள் முதலானொல்லாருங்கேட்டி வ்யாகுலப்பட்டு, அங்கேறப்போய் அவருடைய விமலசரம விக்ரஹத்தைச்சேவித்து, தங்கள் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு ஸோகார்த்தராய்க்கிடந்து துடித்து, தங்களிலேதேறி தரித்து நின்று, சரமகைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரமுரிகள் திருக்கையாலே ப்ரஹ்மமேதவிதிஸம்ஸ்காரமடங்கச்செய்வித்துப் பள்ளிபடுத்தருளினார்கள். பின்பு வீரநாராயணபுரத்தேற வெழுந்தருளி மற்றுஞ் செய்யவேண்டுங் க்ருத்யங்க ளெல்லாம் ஈஸ்வரமுரிகளைக்கொண்டு செய்வித்து, நாதமுரிகளெப்போதும் யோகத்திலே எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தருகே குருகைக் காவலப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருந்தார்.

ஸ்ரீமநாதமுரிகள் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

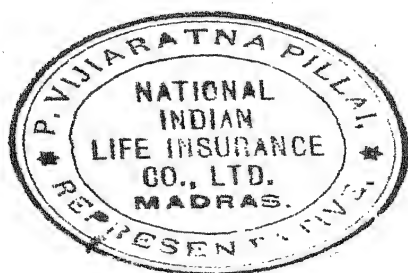
(௨)

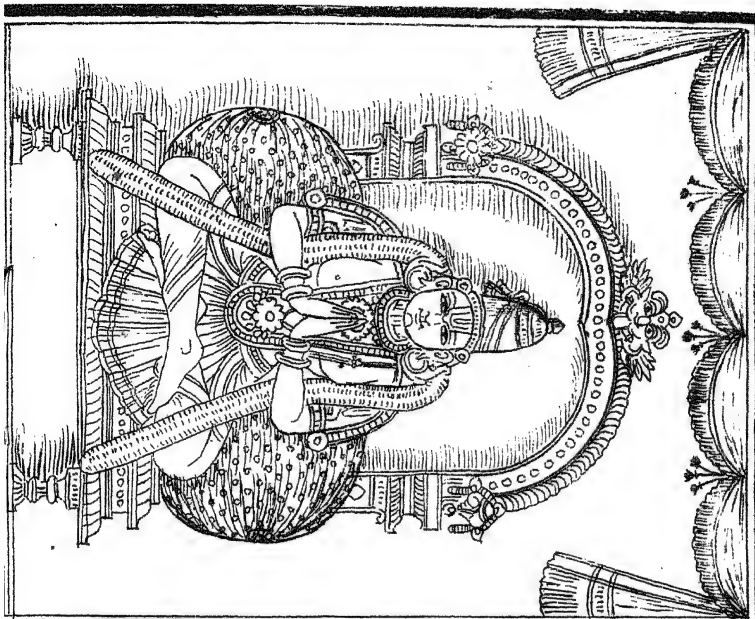
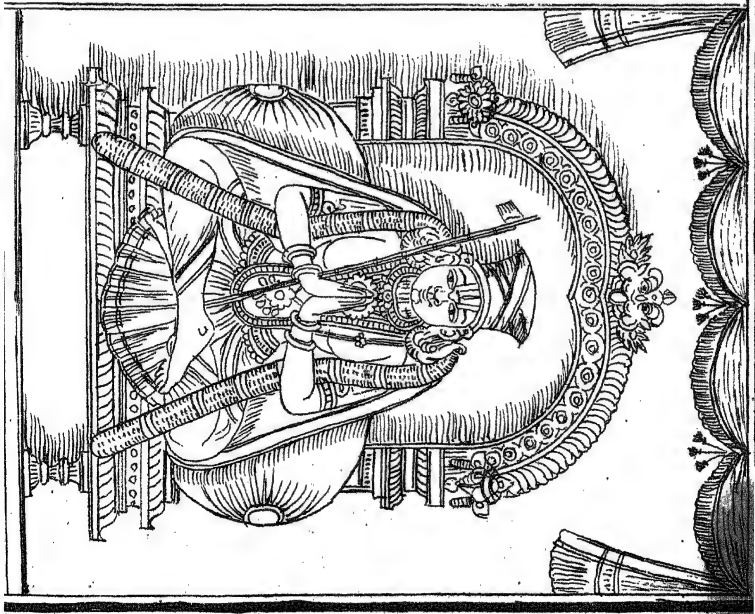
ஸ்ரீ உய்யக்கொண்டார்ப்ரபாவம்.

ஆந்தரம் உய்யக்கொண்டாரும், நாதமுரிகள் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயித்த முதலிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, தர்ஸநார்த்தங்களையும், திருவாய் மொழிமுதலான நிவ்யப்ரபந்தங்களைபு மருளிச்செய்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்திலே, இவர்ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயித்த முதலிகள் மணற்கால்நாம்பி, திருவல்லிக்கேணிப்பாண்பெருமானரையர், சொட்டைப்பூசிச் செண்டலங்காரர், ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷதாஸர், உலகுபெருமாள்நங்கை யென்கிற இவ்வைவர்கள்.

இவர்களில் மணற்கால்நம்பி பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஸ்வாசார்யரான உய்யக்கொண்டார் திருவடிகளிலே (௨௫) “ சுஹஸ்ரவ-ஹ்ருஷிஷ்யாதி ” (௮௬௦௪௪௦௪௪௦) என்கிற இளையபெருமானைப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, உய்யக்கொண்டார் தேவிகளாகிய ஆண்டாள்திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, திருமாளிகைகைங்ர்யமெல்லாம் தமக்கே பரமாய் நடத்திக்கொண்டு போகச்செய்தே. உய்

ஸ்ரீ ம ண ற் க ா ல் த ம் பி வை வ ப வ ம்.

ॐ

[illegible]

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(B)

ஸ்ரீ ய மு நை ந த் து றை வ ர் ப் ர பா வ ம்.

பின்பு ஈஸ்வரமுநிகளும் அந்நப்பராஸன சௌனோபயகாதிசீளையும் தத்தத்தகாலங்களிலே செய்தருளி, அத்யயநம் பண்ணுவிக்கிற காலத்திலே, இவருக்கு மேதையிருக்கும்படி, ஸஹாத்யாயிகளைப்பார்த்து இவரிரண்டாளு சந்தை சொல்லும்போது, ஒகினவிடத்தையே ஒதுகிறீர்களென்று அருளிச் செய்து தவிர்த்திருப்பர் ; ஒதப்போகின்றோஸ் ஒகினவிடத்தையே ஒதாநின்றார்களென்பர் ; இப்படிக்கிவர் அங்கோபாங்கங்களோடே பதக்ரமஸஹிதமாக க்ரந்தத்ய தந்த்ரத்யமும் அத்யயநம்பண்ணி திருக்கல்யாணமுஞ் செய்தருளினர்.

அந்தரம் சிலநாள்குப் பின்பு ஈசுவரமுநிகளும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; யமுநைத்துறைவரும் அவரை பரஹ்மேதத்தாலேஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்திப் பின்பு, செய்யவேண்டிநின்றயங்களெல்லாஞ்செய்தருளினார்

அந்தரம் சிலநாள்களுக்குப்பின்பு, யமுனைத்துறைவரும் மஹாபாஷ்யப் பட்டருடனே சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணுங்காலத்திலே, அந்த ராஜ்யத்தின் ராஜாவின் புரோஹிதனும், பெரியவித்வானான ஆக்கியாழ்வானுக்கு, அந்த தேசத்தில் வித்வான் க ளெல்லாரும் தஸபந்தமிறுத்துப் போருகையாலே மஹாபாஷ்யர்ப்பக்ஷிலும் தஸபந்தத்துக்குத்தரவுவந்தது ; அதைப்பாடித்து மஹாபாஷ்யப்பட்டரும் முசித்துக்கிடக்க; யமுனைத்துறைவர் அவரை டிரிப்படி முசித்துக்கிடக்கிறதென்னென்று கேட்க; அவரும் இச்செய்தியை இவருக்குச் சொல்ல; அதைக் கேட்டருளி இவரும் வந்ததரவைக்கிழித்த விட்டார். ஆக்கியாழ்வானு மித்தைக்கேட்டு, வெறுக்கவியோ ? தந்தரபாரணே ! என்றுகேட்டுவரசிட்டான். அந்தரம் யமுனைத்துறைவரும் (௨௫௬)

“ நவயம்சுவயஸ்ஸுகெவலம் நவயம்செவலதந்த வாஸாயா : - சுவிதஸ்வ

ராசவாஸ்யா - ராஜாஸாவதுளஜி - ராஜவதீவதிவ, சா " (ஸ்ரீஸ்ரீ
ஸ்ரீ - ராஜாஸாவதுளஜி - ராஜவதீவதிவ, சா) என்றிப்படி. லௌகிகத்திலே
மன்றுவார்த்தை யருளிச்செய்ய; ஆக்கியாழ்வானும் நிருத்தகரனாயிருந்தான்;
இன்பு ஸாஸ்தர்த்திலே புகுந்தவாதே உத்தமமம், மத்தமம். அதம மென்று
மன்று, இகில் மூன்றுவார்த்தையிலேயாதல், ஐந்துவார்த்தையிலேயாதல்,
மூன்றுவார்த்தையிலேயாதல் ஜயித்தாயாகில்; உன்னது ஜயமென்று யமுரைத்
தறைவார் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணியருள, அவனும்மூன்றுவார்த்தையிலும், ஐந்து
வார்த்தையிலும், ஏழுவார்த்தையிலும் முமுச்சுத்தோற்றான். வென்றவன்
தாற்றவன் தலையிலே தாடநம்பண்ணக்கடவென்று முன்பே ப்ரதிஜ்ஞை
பண்ணின்விதுக்கு, நீ ராஜபுரோஹிதனுமாய், வயோவருத்தனுமாகையாலே
யானதுசெய்யேனென்று யமுரைத்துறைவாருளிச்செய்ய, இத்தைக் கேட்
புருந்தவித்தவான்களெல்லாரும் சந்தோஷித்து, இவரை ப்ரஹ்மாதம்பண்ணிக்
கொண்டிவர, ராஜமஹிஷிபும், என்னையாளவந்தாரோவென்றுயமுரைத்துறை
வரை யெடுத்தினைத்துக்கொண்டு, தன் பர்த்தாவுடன் மணிமாட மாளிகைக்
குள்ளே புகுந்தான்; ராஜாவும் இவர்க்குத் தன்னர்த்தராஜ்யமுங்கொடுத்து,
தேவிகளையுமஷ்டப்பிக்க, ஆளவந்தாரும் பத்நீ ஸஹிதராய்க்கொண்டு ராஜ
போகத்திலே சுகமே யெழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தாம், மணற்கால்நம்பியும் இதுசேட்டருளி கொண்டைக்கோல்
கொண்டுகுத்தாடியருளி, ஆளவந்தானாக்கானவேனுமென்று பேராசையோ
டே அங்கேறவெழுந்தருளினார். அவ்விடம் ராஜபதமாய், கட்டுங்காவலுமா
யிருக்கையாலே, ஆளவந்தானாக் காணப்போகாமல் திருமடைப்பள்ளியிலே
புகுந்து, இவர் தளிகைக்கு திருப்போனகம் சமைக்கிறபுரிவைஷ்ணவர்களைப்
பார்த்து, ஆளவந்தார் விரும்பி யமுதுசெய்யும் கறியமுதென்னென்றுகேட்ட
ருள, அவர்களும் தூதுளையென்று சொல்ல, நம்பியும் அன்றுமுதல் தூது
ளையிட்டு மடைப்பள்ளிக் காறுமாஸம் நடத்தியருளினார். இப்படி நடத்தின
விடத்திலும் ஒருவிசாரமற்றிருக்கையாலே, இவரும் முசித்து நாலுநாள்தவி
ர்ந்திருந்தார். ஆளவந்தாரும் அமுதுசெய்யும்போது நாலுநாளாக தூதுளை
யின்றிக்கே யிருப்பானென்னென்று தளிகைக்குச் செய்வானாக்கேட்டருள;
அவர்களும் ஒரு வருத்தப்ராஹ்மணர் ஆறுமாசமுண்டு நாடோறு நடத்திப்
போருகிறது, நாலுமூன்றுநாளெண்டு தவிர்ந்தானென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய,
ஆளவந்தாருங் கேட்டருளி, விஸ்மயப்பட்டி, இனி அவர்வந்தவாதேநமக்கறி
வியுக்கோளென்று அருளிச்செய்ய; மற்றைநாள் நம்பியும் இன்னம் பார்ப்
போமென்று கறியமுதுகொண் டெழுந்தருளினவாதே, அவர்களும் ஆள

வந்தார்க்கறிவிக்க, அவரும் உழைப்புமென்றருளப்பாடிட்டவாறே, இவரையெழுந்தருளப்பண்ணுவித்துக்கொண்டு போய், அவர்களும்கூட ஆளவந்தாராகக் காண்பிக்க, ஆளவந்தாரும் இவரைக்கண்டு பரத்யுத்தாநாபிவாதந பூர்வகமாக ஆசநமிட்டி, நீர் இத்தனைநாள் நமங்கிருத்ததுதனை கொண்டுவந்து இடுவதே துக்காக? உம்க்கர்த்தம் வேணுமோ? சேஷத்தரம்பேணுமோ? என்று மணற்கால்நம்பியைக் கேட்டருள, நம்பியும், இவைநமக்கொன்றும்வேண்டா, உங்கள் பூர்வர்கள் தேடின அர்த்தம் என்கையிலேபிருக்கிறது. அவைகளிருக்கிற விடமும் நானறிவேன், அதுகாட்டிமளவும், என்கையிலர்த்தம் கைக்கொண்டருளுந்தனையும், நித்யமாக நாம் உம்பக்கல்வந்துபோம்படி வாசல்தகையாமலிருக்க அப்பணையிடவேணுமென்றருளிச்செய்ய; ஆளவந்தாரும் அப்படியே வாசல்தகையாதபடிக்கட்டளையிட, நம்பியும் அன்றுமுதல்கீதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியும்படி கீதை பதினெட்டத்யாயமு மருளிச்செய்ய; ஆளவந்தாரும் ஆரணசாரமான கீதையினுட்பொருள்கேட்டருளி, ஒருநாளேக்கொருநாளார்க்கிபிறந்து, அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலா முபாயமில்லைபோலென்று நம்பியைக்கேட்க, நம்பியும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலா முபாயமுண்டென நன்காந்தத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து, மெய்மைப்பெருவார்த்தையான சரமஸ்தோகார்த்தத்தைப் ப்ராஸாதிகத்தருள, அத்தைக்கேட்டு ஆளவந்தாருக்கு, நெல்வக்குப் பால்கட்டத் தலைவனக்குமாபோலே சரணாகதி நெஞ்சிலேபடப்பட, ஆதுகூல்யம் மிகுந்து, சரண்யவிஷய ப்ராவண்யாகி சயத்தாலே இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறந்தபடிகண்டு, அவரையுட்கூட்டிக்கொண்டு (உருக) “ நவஜ்ஜாநஸ்யஸ்கொவநுநெவவயபிமொவரம் - தவ்யாஹுஹிஹாபஹ்ணுஹொநஸெவெதவஹிபிநா ” (நவஜ்ஜாநஸ்யஸ்கொவநுநெவவயபிமொவரம் - தவ்யாஹுஹிஹாபஹ்ணுஹொநஸெவெதவஹிபிநா) என்கையினாலே ஜனநாவககமுமாய், நமன்றமாலாராயப்பட்ட டறியாததுமாய், பண்யவர்த்தகமுமான திருவரங்கத்திருப்பதியே யழைத்துக்கொண்டுபோய், பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழப்பண்ணி, (உக0) “ நியிரவ்யுய: ” (நிரவ்யுய:) என்கிறபடியே உங்கள் பூர்வர்கள் தேடிவைத்த மஹானிககாணுமென்றகாட்ட, ஆளவந்தாரும் பெரியபெருமாளுடைய “ முடிவில்லதோரொழில் சீலமென ” யையும் சேவித்து “ பழுதேபலபகலும் போயினவென்றஞ்சிய பழுதேனாவணைமேற்கண்டுகொழுதேன் ” என்கிறபடியே கிழிழந்தநாளுக்கூக்கப்பட்டு, கண்ணுங்கண்ணிருமாய் அரங்கத்தம்மானையுட்பகித்து, “பிறந்தார்பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லந் துறந்தார்தொழுதாரத்தோள் ” என்கி

றபடியேயும், (௨௬௧) “கெழைத் தூணிவித் தூணியநாதிநாயவபுத் தூணி
 ஞாரார்வஸவொழிஹாணி - தூதாடிவழிவருவணாதவதெதுவியனிலை
 வெல்வாதிசுஞவாருவா:” (தூதாடிவழிவருவணாதவதெதுவியனிலை
 ருசுதி - தூதாடிவழிவருவணாதவதெதுவியனிலை) என்கிற ப்ரதி
 கூலங்களெல்லாம் பரித்யஜித்து, (௨௬௨) “ஸவபுஸமாநுவரித்யஜி”
 (ஸவபுஸமாநுவரித்யஜி) என்னும்படியேயும் ஸர்வஸங்கபரித்யாக பூர்வகமாக
 ஆஃராமப்ரப்தி பண்ணியருளி, “அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதனோ
 க்கண்டகண்கம்மற்றென்றினைக்கானாவே” என்கிறபடியே, வேறொருவிஷய
 மறியாதே (௨௬௩) “வாஸாதூதியொருகூலொருகூலாவாஸாதூதி” (வா
 ஸாதூதியொருகூலொருகூலாவாஸாதூதி) என்கிறபடியே அபரமாதம் வைராக்யமுடைய
 ராய், பரமாத்மாஸக்தித்தராய், பெரியபெருமானோலேவித்துக்கொண்டெழு
 ந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே, இவர்ஸ்ரீபாதத்தில் ஆஃரயித்தமுதலிகள் பெரி
 யநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி, மாறனோர்நம்பி, திருக்
 கச்சிநம்பி, ஆளவந்தாராமுவான், திருமாலையாண்டான், வாநாமாலையாண்
 டான், தெய்வவாரியாண்டான், ஈசனாண்டான், ஜீயராண்டான், திருக்குரு
 கூரப்பன், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர்நின்றான், தெய்வப்பெருமான்,
 வகுளபரணசோமயாஜியார், திருக்குருகூர்தாஸர், திருமாலிருஞ்சோலைதா
 ஸர், வடமதுரைப்பிறந்தான், ஆட்கொண்டியம்மங்கி, என்று இவ்விருபது
 முதலிகளும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஃரயித்தார்கள். இவர்களெல்லா
 ரும் வித்வான்களுமாய், தர்ஸநப்ரவர்த்தகருமாயிருக்கிறகாலத்திலே, மணற்
 கால்நம்பி ஆளவந்தாரைப் பார்த்து இன்னமொரு ரஹஸ்யவிசேஷம் குரு
 கைக்காவலப்பன் பக்கலிலேயுண்டு, அங்கேயோய்க் கேளுமென் றருளிச்செ
 ய்ய, ஆளவந்தாரும் அதுவேன் ? தேவரீருக்கு அந்தரஹஸ்ய மின்றிக்கே
 போவானென்னென்ன, நம்பியும் உங்கள் திருப்பாட்டனார் நாதமுநிகள் எங்
 கள் ஆசார்யரானஉய்யக்கொண்டாருக்கு அந்தரஹஸ்யம் அருளிச்செய்யத்
 தேட, அவரும் பிணங்கிடக்க மணம்புணரலாமோ வென்று ஸரீராவஸானத
 சையில் அதுபவிக்க வமையுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார், ஆகையாலே
 அந்தரஹஸ்யவிசேஷம் இல்லையாய்த்தென்ன, ஆகிலும் அங்கேறப்போமெ
 ன்று, கோயிலிலே யெழுந்தருளியிருந்து ஆளவந்தார் தர்ஸநமகிர்வஹிக்கக்
 கண்டு, செய்ததிதுவாய்த்து.

ஸ்ரீமானாய், ஹர்ஷபாகர்ஷத்துடனே வாழ்கிற காலத்திலே, மணற்
 கால்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஃரயித்த முதலிகள் ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்

[illegible]

ஸ்ரீமணற்காஸ்கம்பிதிருவடிகளேசரணம்.

ஜீயார்திருவடிகளேசரணம்.

அந்தரம், ஆளவந்தாரும் முதலிக்கும், அப்பன் யோகத்திலேயே மூர்த்தருளியிருக்குமிடத்தேற வெழுந்தருளி, இவரை ஸமாதிபங்கம் பண்ண வொண்ணாதென்று, தும்முதல், இருமுதல், அடியோசைப்படுதல்செய்ய தே, மௌந்தோடே சுவர்ப்புறத்தே பின்னே தெரியாதேறிக், அப்பனா யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர், பின்திரும்பிப்பார்த்தருளி, இங்கே சொட்டைக்குலத்திலாரோனும் வந்தாருண்டோ வென்று கேட்டருள, ஆள வந்தாரும் அடியேன் யமுறைத்துறைவன் விடைகொண்டிருக்கிறேன் என் றெழுந்தருளியவந்து, அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே சேவித்திருந்து, அடியோங்கக் சுவர்ப்புறத்தே பின்னேதெரியாதபடிநிக், தேவாரீந்தருளியிச்செய்கைக்கு

ஹேதுவென்னென்று ஆளவந்தார்சேட்டருள், அப்பன் அருளிச்செய்தபடி! அடியேனுள் தானுமாய் அதுபவியாநின்றால் பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் அவன்முகங்கூடப்பாராத ஸர்வேஸ்வரன், என்னோள்களையறக்கி நாலுமூன்றுதரம் சுவர்ப்புறத்து எட்டிப் பார்த்தான், இப்படி இவன் பார்க்கும்போது, சொட்டைக்குலத்தில் உள்ளார் ஆரோணம் வந்தாருண்டாக வேணுமென்று இருந்தேன்காணு மென்று அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தாரும் இத்தைக்கேட்டுப்போர வித்தராயருளி, அடியேனுக்கும் இந்த யோகரஹஸ்யக்ரமத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்று அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே தெண்டனிட்டுக்கொண்டு விழுந்துகிடக்க, அப்பனு முகந்து, அப்படியே செய்கிறேமென்று முடிபிடித்தெடுத்து நம்முடைய சரீராவஸாநத்திலே சொல்லுகிறோம், வருகிறபுஷ்யமாஸத்திலே, குருபுஷ்யயோகத்திலே, “அபிஜித்முஹூர்த்தத்திலே, நமக்கு சரீராவஸாநமாயிருக்கும், அதுக்குமுன்னக உதவவேணுமென்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தருளினார். ஆளவந்தாருந் திருமுகத்தையுக் கொண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளினார்.

பின்பு பெருமாள் திருவத்யயநத்திருநாளிலே, திருவத்யயநங்கேட்டருளும்போது ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமானாயர் “கெடுமிடர்” என்கிற திருவாய்மொழியை அபிரயித்துப் பாடியருளுகிறவர் ஆளவந்தார் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்தருளி “நடமினோநமர்களுள்ளீர் நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்” என்று பலகாலும்பாடியருள், ஆளவந்தாரும் இத்தைக்கேட்டருளி, ஆழ்வாருடைய தமரிலே அந்தர்ப்பூதமாம்போது திருவநந்தபுரம்புக்கு ஸேவிக்கவேண்டி யிருந்ததென்று, அப்போதே திருவோலகச்சத்தில் நின்றுமெழுந்திருந்து, பெரியபெருமானுக்கும், பெருமானுக்கும் தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, அவரானுகிசொண்டு, புறப்பட்டருளி, மடத்துக்குக்காவலாகத்தெய்வவாரியாண்டாணைவைத்து, திருவநந்தபுரத்துக்கெழுந்தருளி “படமுடையர வின்பள்ளியின்றவநந்தபுரத்தம்மாணே” யும் த்வாரார்யேண திருவடிதொழுது, அங்கே யெழுந்தருளியிருந்தவளவிலே, ஸந்திதியில் முதலிகளைப் பார்த்து, குருகைக்காவலப்பன் நமக்கிட்டுத்தந்த திருமுகத்தைக்கொண்டுவாருக்கோளென்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளுக் கொண்டுவிந்து ஸமர்ப்பிக்கப் பார்த்தருளி, மாஸமும், திவஸமும், அன்றாயிருந்தபடியாலே ஒரு புஷ்பகவிமாநம்பெற்றிலோமே யென்றுபோர ஸோகார்த்தராய் மீண்டு எழுந்தருளாநிற்க; தெய்வவாரியாண்டானுக்கு ஆளவந்தார் விஸ்ஸேஷம் பொறாமல், திருமேனிசோஷிக்க, இக்கிருந்தமுதலிகள் இவர்க்கு வைத்யர்கள் பலரை

[illegible]

ளையும் அதிகரித்து வைதிகபக்தவாலும் என்று திருவுள்ளம் உகந்தருளி, கமலநயரப்பட்டரையுங்கொண்டு கோவீந்தனென்று திருநாமஞ் சாத்துவித்து நாமகரணம்பண்ணுவித்தருளினார். இவரும்சௌனோபநயநாதிலம்ஸ்காரவிசிஷ்டருமாய் க்ருறுஸ்த்தாஸூரம்பராப்தி பண்ணியருளி, ஸர்வஸாஸ்தாங்குலேயும் அப்பசித்து, திருப்புக்குழியிலே யாதவப்ரகாசனுடனே இளையாழ்வார் வாசிக்கிறொன்றுகேட்டு, பேராசையோடே அங்கேவந்து, தாமுமவேதாந்தம் வாசிக்கத்தொடங்கினார், யாதவப்ரகாசனும், (உஎஉ) “ஸத்யஜோந மநகஸ்ய ஹ” (सत्यं ज्ञानं न मनस्य ह) என்கிறஸ்ருதிவாத்யத்துக்குக்கண்டத்வமுண்டத்வபூர்ணஸ்ருங்கத்வங்கள் ஒரு கோவ்யக்தியிலே கடிக்கும்போகிறேப்ரஹ்மத்துக்குஇந்தவிஸேஷணங்கூடுவதென்று அபார்த்தப்ரதிபாதகம் பண்ண, இளையாழ்வார் அத்தைநிஷேதித்து, “ஸத்ய” சப்தத்தாலே, கண்ணி கவ்யாவ்ருத்தியையும், “ஜ்ஞாந” சப்தத்தாலே அசித்த்வயாவ்ருத்தியையும், “அநந்த” சப்தத்தாலே, சேதநவ்யாவ்ருத்தியையும்பண்ணி, சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாய், நித்யமாயிருக்கும்ப்ரஹ்மமென்ன; அவனும் ஹுங்காரம்பண்ணினான். பின்பு ஒருநாள் இளையாழ்வார், யாதவப்ரகாசனுக்கு அப்யஞ்ஜநத்தொழில்செய்யாநிற்க, அவ்வளவிலே (உஎஉ) “தஸ்யயயாகவ்யாஸ்வபாணஸீகடுவிவசிக்ஷிணீ” (तस्य यय आकव्य आस्व पाणसी कटु विवसि क्क्षिणी) என்கிறஸ்ருதிக்கு அவன் அநுசிதார்த்தஞ்சொல்ல, இவர்க்கு அதுகேட்டு சோகமுண்டாய், அந்தசோகாஸ்ருஅவன்தொடையிலேவிழ், அதுநெருப்புப்பட்டாப்போலே அவன்தொடையைச்சுட, அவனும்பதறி, இவர்முகம்பார்த்து, துக்கமாவானென்னென்ன; இவரும் (உஎச) “கூவிஸதீதிசுவி” (कुविषतीति सुवि) என்று சூர்யனாய், (உஎரு) “சூஸூஉபவெஸுமெ” (सू सुसू उपवेषु म) என்று உபவேஸூரமாய், சூர்யாஸ்ரயணமாய், சூர்யாஸ்ரயணத்தைபுடைத்தான்கமலம்போலே என்று இப்பாதிப்படியே, யோஜனையிருக்க, அயதார்த்தங்கேட்டவாமே யென்ன, யாதவப்ரகாசனும் அதுகேட்டுக் குபிதனாய், நான்சொன்னபடிக்கேட்கில் வாசித்திரும், அல்லாவிடில் விட்டுப்போமென்ன, இவரும் அப்படியே சிந்தை கலங்கித் தவிரந்திருக்க, அவனும் தன்னுடைய சிஷ்யர்களில் அநுகூலராயழைத்து, ஏகாதத்திலே நீங்கள் நான்சொன்ன அர்த்தத்தை சம்மதித்திருக்க, இளையாழ்வார் ஒருவருமே எதிர்த்தட்டாக வர்த்தாபியாநின்றார், இவராலே நம்முடைய அக்வைதரீதிசிறுக்கும், இவன்முடியும்படி விரகென்னென்றுகேட்க, அவர்களும் பலபடி படுமவகைசொல்ல, அவனும் அவ்வோவர்த்தங்களுக்குப் பழிபாவமுண்டாம், அவைவாராமையும் நினைத்தபடியுட

வும், மணிக்ரணிகையிலே ம்ருதியுண்டாக்குகையே என்னகவாயில் உள்ள தென்ன, அழகியதென்று, ஸர்வரு மைகமத்யம்பண்ணிக்கொண்டு, தூர் யோதனன் தர்மபுத்ராவிஷயத்திலே, ஜதுக்ருஹத்திலே விசுஸநம்பண்ணி னுப்போலே அந்தரங்கித்து, இளையாழ்வாரா அழைத்து, நீரில்லாவிடில் எங் களுக்கொரு சாயலாயிருந்தது, கோபியாமல் க்ரந்தத்தை அவிச்சிந்நமாக நடத்துமென்று நன்மையுரைத்து உள்ளிட்டிக்கொண்டு, ஒருநாள் கங்காயா த்நாயை உத்யோகித்து, புறப்பட்டுப்போம்போது, நின்றவிடங்களிலே இளையாழ்வாரும் கோவந்தப்பட்டரும் கூட்டரவுபடாதபடி பண்ணிக் கொண்டு க்ஷாத்ரகோடி, கணிகதிசுஷ்யர்கள் ஸுஸ்ருஷிக்க, வழிசெல்லாநிற்க, விந்தய ப்ரதேசத்திலே, ஒருபள்ளக்களையிலே ஜலஸ்பர்ஸார்த்தமாக இளையாழ்வா ரும் கோவந்தப்பட்டரும் கூடிநின்றவாறே, கோவந்தப்பட்டரும் அவிஜநமான சமயமறிந்து, இவர்களுடைய கங்காயாத்ர நிமித்தத்தை இளையாழ்வாருக்கு ஸுகுசிப்பித்து அகன்றுபோகச்சொல்லி, தாம் ஒருவரோபோந்தார்.

இளையாழ்வாரும் வ்யாகுலப்பட்டு அவ்வழியைவிட்டு, குறுக்கப் போய், ஒருமரத்தடியிலே நின்று பார்க்க, அவ்விடம் “வெம்பியெழிகான கமாய்” நிர்ஜலப்ரதேசமுமாய், ஸுஷ்ககண்டகாவ்ருதமாய் “பொருந்தாரகை வேல்துதிபோல், பரம்பாயமெல்லடிகள் குருகிசோர, விரும்பாதகான்விரும் பியெயிலுறைப்பவெம்பசினோய்கூற ” என்கிறபடியே உளன்று வெம்பரற் கையுடைத்தாய் திக்ஷணதாபகர ரவிகிரணங்கனையுடைத்தான (உஎ௬) “வி டுபாடவிவ்ஹெசாயாஸு ” (விஜயலக்ஷ்மீயு) என்றுசொல்லுகிற விந் த்யாடவியாகிற சிறந்தகாட்டிலேதனியேநின்று “ஆவாராத்துணை ” என்று பக்கம்நோக்கிநின்று “வழிநிகைத்தலமருகின்றேன் ” என்னும்படி திக்ஷிப் பரம்பிறந்து, “மதியெல்லாமுள்கலங்கி ” அடியிடத் திமிர்த்துக்கொண்டு, திகைத்துநிற்க, ஸர்வேஸ்வரனும் (உஎ௭) “நாஹோதூநாநோபாவெஸி ஐதெஹ்வாயுஹிவிநா ” (நானுநுந்நானுநீயுநுநுநுநுநு) என் றிருக்கும் அவனுகையாலே (உஎ௮) “ஸஹாஸுஸுஸுஸுஸுஸு ” (ஸுஹ ஸுஸுஸுஸு) என்கிறபடியே வாரும் வில்லுங்கொண்டு “இடர்கெடவந்து” பத்ரீஸஹிதனாய் ஒருவிஸ்வியாய்வந்து முன்னே தோன்றினான் ; இவரும் அவர்களைக்கண்டு கலக்கந்தீர்ந்து, உள்ளந்தேறி நின்று, நீங்கள் எங்கு நின் றும்வந்திகோள், எங்கேறப்போகிறிகோள் என்றுகேட்க, அவர்களும் உத் தரதேசம் வித்தாஸாரமத்திலின்றுமவருகிறோம், ஸத்யவ்ரதக்ஷத்ரதேச மேறப்போகிறோமென்ன, இவரும் நாம் உங்களுடனே புண்யகோடியேறவரு

வானை நினைத்திராநின்றேன்என்ன, நல்லது வாருமென்று அவர்கள் முன்னடி யிட, இவரும் அவர்கள் பின்னே செல்ல, அவர்களும் ஸ்வாதீநமாவழிநட த்த, விந்த்யம்பிற்காவித்து சந்த்யாகாலமானவளவிலே, காலோசிதமான கர் மானுஷ்டாநங்களை யுஞ் செய்து, உபவாசத்திலே, அவர்களுடனே, ஒரி டத்தே கண்புதைய, “முடியாவல்லிமாய” முன்னடிதோன்றாமல், காள ராத்ரியாய், காடாந்தகார பூயிஷ்ட்டமாய், நள்ளிருளானவாமே, ஒரு ராஜ வ்ருகூத்தடியிலேயிருந்தார்கள். அப்போது வ்யாதபத்தியும், நல்லதண்ணீர் மடுக்க வாசைப்பட ; வ்யாதபுருஷனும் கிட்டவே பாராஹ்மான கிணற் றிலே, மதுரநிர்மல சீதன சந்தயுதபாநீயம் வெடியக் காட்டுகிறேனென்ன ; இளையாழ்வாரும் அதுகேட்டு, ஐயோ ? பரமோபகாரிகளான இவர்களை லப்தமரோரதராக்கும்படிக்கு, இது நமக்கு அபிஷேகதேசமாய்விட்டதே என்று நிர்விஷண்ணரா யிராநிற்க ; “கனவிருளகன்று” “கீழ்வானம்வெள் ளென்ற” வாறே “கொழும்பலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதம்” விச, “அரிஅரியென்றபேரரவங்கேட்டு” எழுந்திருந்து, சடக்கெனக்காலேநகர்மந் தைச்செய்து, வழிநடத்துமவர்களைத் தேடிச் காணாமல், ஸர்வதோதிக்குமாக னோக்கிக் கூப்பிட்டு, நாலடிதோன்றினவழியே நடந்துவர, “கதிரவன்ருண திசைச்சிகரம்வந்தணைய” ஜநபதங்கள் ஸ்பஷ்டங்க்ஸளாகத் தோற்றக் கண்டு, நேற்று நின்றுநிலைக்கு இப்படியுமொரு வெளிநாடு காணப்பெற்றதேயென்று போர ஆட்சரயயுக்தராய் நோக்க ; அங்கே ஒரு தோப்புங் கிணறுமாய், நாலிரண்டுபேருமாய்நிற்கக்கண்டு, இவரும் இது எத்தேசம், எவ்வூர், எந்த ஸ்த்தலமென்று அவர்களைக்கேட்க ; அவர்களும் இதென்ன ப்ராஹ்மண ? புண்யகோடிவிமானமுன்னே நிற்கத்தெரியாதோவென்ன ; இவர் அதுகேட்டு ஸந்தோஷமத்யும்பம்ஸ்த்தகமாய், ராவண்வதம் சேட்டிருந்த பிராட்டி ஸந்தோ ஷம்போலவும், (உஎக) ‘ஐஷ்டாவீதா” (ஐஷ்டாவீதா) என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட பெருமாள் ஸந்தோஷம்போலவும், மதுவநத்திற் புருந்த திருவடி ஸந்தோஷம்போலவும், தத்கூணத்திலே கர்த்தவ்யதாமூடராய், அவர்களைப் பிராட்டியும் பெருமானுமாகநினைத்து, ச்ருஷ்ணவதாரஸௌஸீல்யமே நினை த்து, “எத்திறம்” என்ற ஆழ்வானாப்போலே மோலித்துக்கிடந்தார்.

பின்பு (உஅ0) “ஸநெதராரூபாவிதஸ்யம்” (ஸநெதராரூபாவிதஸ்யம்) என்னும்படியே, தன்னிலே வ்யாமோஹந்தெளிந்தவாமே, (உஅக) “ஹெ ஸுஷ்ணஹெயாஹெஹெஸெ” (ஹெஸுஷ்ணஹெயாஹெஸெ) என்னும்படி கூடத் திரிந்த அர்ஜுநனை ப்ரமிப்பித்தாற்போலே, என்னையும் நீர்மையால் ‘ஹெஸு சம்வஞ்சித்துப்புகுந்து உருக்காட்டாதேயொளிப்பதே” என்னுமாபோலே,

பலவகை சொல்லிப் புலம்பி, தம்மிலே உள்ளந்தேறி, ஆந்தநிர்ப்பாராய், பெரிய ராஜமார்க்கத்தாலே சென்று, வையமாளிகையேறி, “தென்னத்தி யூரகழலிணைக்கிழப்பூண்ட வன்பாளன்” என்கிறபடியே திருப்பொலிந்த சேவடிகளை சேவித்து, வீழுந்தெழுவது தொழுவதாய், ஆந்தாஸ்ருக்கள் பணிப்ப, புளிகிருதகாத்ராய், ஆந்தித்து, அவன் அந்தர்த்தாநம்பண்ணின தற்கு அவன்கருத்தறிந்து, அச்சாலேக்கிணற்றிலே பேரருளாளர் திருவாராதந்தக்கு உதவத்திருமஞ்சாங்கொவ்வெடுத்து ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு போராநின்றார்.

அங்கே யாதவப்ரகாசனும் திரளுமாக் இவர்கள் வருமளவும்நிற்க, அவ்வளவிலே கோவிர்த்தபட்டர் வர, வந்திரோ, இளையாழ்வார் எங்கே? என்றுகேட்க, அவரை நான் கண்டிலேனென்ன, அவனும் தன்சமீபவர்த் திகளைப்பார்க்கவிட, அவர்களும் பார்த்துத்தேடிக்காணாமையாலே, ஐயே? காட்டிலே என்னதிங்குவந்தோ! என்று, ஸர்வரும்துக்காகுலராய், முன்னே நடந்து, ப்ரயாணகதியிலேபோய், கங்காதீரத்தை யடைந்தார்கள். அங்கே போய் அவர்களெல்லாரும் கங்கையிலே மாகஸ்நாநம்பண்ணுநிற்க, ஒருநாள்கோவிர்த்தபட்டரும், அக்மர்ஷணஸ்நாநம் பண்ணுகிறபோதிலே, ஒருநிங்கம் வந்துசேர, இதென்னென்று விஸ்மிதராய், யாதவப்ரகாசனுக்குக் காட்ட, அவனும் போர பீர்தனாய், நீர் தெய்வஜ்ஞ ராகையாலே கங்காஸ்நாநபலம் கைசேர்ந்தாற்போலே, கங்காதானே கைபுகுந்தான் என்று யாத்வப்ரகாசனும் இவரிடத்தே விசேஷப்ரதிபத்தியுத்தனா, எல்லாரும் லிங்கம்கைசேர்ந்ததுவே நிரூபகமாக இவர்க்கு உள்ளங்கைகொணர்ந்தநயினொன்று பேரிட்டு அழைக்கத்தொடங்கினார்கள். யாதவப்ரகாசனும், கங்காஸ்நாநம் பண்ணி மீண்டு, ஜகந்நாதம் அவேறாபிலம் வழியாகவர, உள்ளங்கைகொணர்ந்த நயினரும், இந்தலிங்கத்தை ஒரு உசிதஸத்தாநத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்து வருகிறேனென்ன, யாதவப்ரகாசனும் அப்படியே செய்யுமென்று இவரை மார்க்கமத்யே அனுப்பிவிட்டு, பெருமாள்கோயிலேறப் போந்தான்.

பின்பு உள்ளங்கைகொணர்ந்த நயினரும், தன்ஜம்பூமியான மழலே மங்காலத்திலே சென்று, அங்குள்ள விசேஷ வித்வம்வஹாஜநங்களையும் திரட்டி, ஸ்வகாஸ்த்த ஷேங்கத்தை அங்கே ப்ரதிஷ்டிப்பித்து, தத்பக்தனாயிருக்கிறவளவிலே; காளஹஸ்திராதன், இவர் இருப்புக்குவிரும்பி, நீர் நம்பக்கல்வந்திருக்கவேணுமென்று நயினருக்கு ஸ்வப்ரங்காட்டி, தன் ஸத்தாநத்தார் ஸ்வப்ரத்திலும் உள்ளங்கைகொணர்ந்த நயினரை அழைத்துக்கொண்டு வருக்கோளென்று ப்ரோபோசிக்க; அப்படியே அனைத்துக்கொத்தில் உள்ளா

நும் மழலைமங்கலத்திலே வந்து, இவனாப்பலவகை பஹுமாரும் பண்ணி அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஸ்தோதரநிர்வாஹத்துக்குவேண்டின இலக்கணை மோதிரமூங் கொடுத்து, இவனாத்தங்களுக்கு முக்யராக்க, இவரும் தத்பத்தி யுத்தராய் அங்கே யிருந்தார்.

அந்தரம், யாதவபாசனம், பெருமாள் கோயிலேவந்து, இஊர் யாழ்வானாக்கண்டு ஆர்ச்ரயப்பட்டு, மிகவுஞ் சந்தோஷித்து, வித்தயப் பாதேசத்திலே உம்மைக்காணுமையாலே அந்நாசங்கைபண்ணி, கனக்க விரிவேதப்பட்டிருந்தோம்; இவ்வளவும் உம்மைக் கண்டதேயென்ன, இவரும் வழிதப்பி உங்களைக்காணாமல் அகன்றுபோய், விஸ்வவாஜேந்போந்தவருந் தார்த்தத்தை ஸவிஸ்தாரமாக விஸ்தரிக்க; அவனுங் கேட்டு, இவரண்டை லோகாதிதமாயிருந்ததென்று, உள்கலந்து ஸாப்ரிதையுள்வகோஷ்டியிலே கூட்டிக்கொண்டு க்ரந்தத்தை நடத்தாநிற்கு:—

அவ்வளவிலே, இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பேருளாளர் ஸந்தி யிலின்று நம்பெருமாளே சேவிக்கவெழுந்தருளி, நம்பெருமானைத் திருவடிக் கொழுது, ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே சேவித்து நிற்க; ஆளவந்தாரும் பெருமாள்கோயில் விசேஷக் கேட்டருளும்போது, ப்ராஸங்கமாகப்பெரு மாள்கோயிலிலே யாதவப்ரகாச னென்பானொரு ஏகதண்டசர்யாசிபக்கல் ஸ்ரீபெரும்பூதார் இளையாழ்வார் என்றொருவர் வேதாந்தம் வாசியாநிற்க, (உஅஉ) “ஸத்யோக்நாநிதேவாநா” (சத்யோக்நாநிதேவாநா) என்ற ஸ்ருதிவர, அவன் அதுக்கு வ்யாவ்ருத்திதோன்ற அர்த்தஞ்சொல்ல, இளையாழ்வாரும் குணயோகஞ் சொல்லலாயிருக்க, வ்யாவ்ருத்திசொல்லச்சேராதென்ன, அவனும் ஹைங்காரம்பண்ணினான்; பின்னையும் ஒருநாள் அவனுக்கு அப்பயஞ்ஜநமிடம்போது, (உஅங) “தஸ்யயயாகவ்யாஸம்பண்ணாநீகரெவிக்ஷிணீ” (தஸ்யயயாகவ்யாஸம்பண்ணாநீகரெவிக்ஷிணீ) என்கிறதற்கு அது சிதார்த்தஞ் சொல்லக்கேட்டு, க்லேசித்து சோகாஸ்ரு அவன்தொடையிலே விழ, அது பொறிப்பட்டாற்போலேயாக, அவனும் பதவி, இவர்க்கும் பார்த்து, க்லேசஹேதுவேதென்ன, இவரும் சூர்யனைக் கண்டு அப்போதலர்க்க கமலம்போலவிருக்கும் பரமபுருஷன் திருக்கண்கள் என்று இங்ஙனையோஜ்னையிருக்க, அபார்த்தக் கேட்டவாறே என்ன; இந்தவ்ருத்தார்த்தங்களை ஸவிஸ்தாரமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆளவந்தாரும் கேட்டருளி, (உஅச) “ஸவதவவாதுஹிஸம்வவனிஹஸனிகாயாபிவஹவ்யவாஹாஃ கடுதெவவனொயாபிஸம்வவனிகடுதெவவாஹஸ்யாஸ்யாஹாணா” (ஸவதவவாதுஹிஸம்வவனிஹஸனிகாயாபிவஹவ்யவாஹாஃ கடுதெவவனொயாபிஸம்வவனிகடுதெவவாஹஸ்யாஸ்யாஹாணா)

[illegible]

[illegible]

அந்தரம், யாதவப்ரகாசனம் தம்பக்கல் ஸ்ரோதாக்களுடன் வே தார்த்த வ்யாக்யாநம்பண்ணிக்கொண்டு இருக்கச்செய்தே, அந்தராஜ்யத்தில் ராஜாவின் பெண்பிள்ளையைப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸம் பிடிக்க, இவ்விடங்களிலே மந்த்ரவாதிகள் உண்டாவென்று ஆராய்ந்து, யாதவப்ரகாசன் போர மந்த்ரவாதியாயிருக்குமென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டு, ராஜாவும் அவனுக்கு இச் செய்தியை அறிவியுட்கோ ளென்று ஆள்போகவிட, ராஜமநுஷ்யர் வந்து, இவனுடன் ராஜாவின் பெண்பிள்ளையைப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸம் பிடித்த தென்று ராஜா உமக்கு அறிவிக்கச் சொன்னாளுென்று சொல்ல, இவனும் ; யாதவப்ரகாசன் உன்னைப் போகச்சொன்னானென்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸம் க்குச்சொல்லுங் கோ ளென்று வந்தவர்களுக்குச் சொல்லிப்போகவிட, அவர்களும் போய் யாதவப்ரகாசன் உன்னைப் போகச்சொன்னானென்று சொன்னவாறே, அவன் தன்னை அங்குநின்றும் போகச்சொன்னேனென்று சொல்லுங்கோ ளென்று அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸம் சொல்ல, ராஜாவின் மநுஷ்யர் இச்செய்தியை யாதவப்ரகாச

னுக்கறிவிக்க, அவனும் போர்க்குபிதனும், தானும் திரளுமாகப்போய், ராஜ கோஷ்ட்டியிலே மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் அருகில் நின்று முஷ்ட்டியிடிக்க, அதுவும் முடக்கின காலேநீட்டி, வாடா ! யாதவப்ரகாசா ? நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோவென்று அந்தமந்த்ரத்தை யுஞ்சொல்லி, நான் இந்த மந்த்ரத்துக்கும் உனக்கும் போவேனோ, நீ உன்ஜம்மம் அறியாய், என்ஜம்மமும் அறியாயென்ன, யாதவப்ரகாசனும், ஆகில்? நீ பிரானே, சர்வஜ்ஞனுமாயிருந்தாய், என்னுடையஜம்மமேது, உன்னுடைய ஜம்மமேதென்றுகேட்க, அதுவும், உன்னுடைய ஜம்மம் மதாரந்த கத்து ஏரிக்ககாலிலே யிருப்பதொரு புற்றாய், அதிலே ஒரு உடும்பா யிருப்பதி, கோயில் பெருங்கூட்டம் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது அங்கே பூர்வைஷ்ணவர்கள் நீராடி யமுதுசெய்கிற விடத்திலே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் ஸ்வீகரித்தாய், அத்தாலே உனக்கிந்த வித்வஜ்ஜம்மம் உண்டாய்த்து. என்னுடையஜம்மம் ப்ரஹ்மணவர்க்கிலேபிறந்து, யாகம் பண்ணி, அதிலே மந்த்ரலோப க்ரியாலோபங்கள் பிறந்து, அத்தாலே ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் ஆனேனென்று சொல்ல, ஆகில் ! நீ யாருக்குப் போவுதியென்ன, ரக்ஷஸ்ஸும் உன்பக்கலிலே வாசிக்கிறவர்களிலே யொருவர், நித்யகுரீகளில் தலைவராயிருப்பர்கானென்ன ; இவனும் அவர் ஆனென்றுகேட்க; அதுவும் இவனென்றுஇளையாழ்வானாக்காட்டி, அவரைத்தண்டனிட்டு, இவர்போகச்சொன்னாராகில் போகிறேனென்ன ; ஆகில்; இளையாழ்வீர், நீர் இத்தைப் போகச்சொல்லுமென்று அவன் சொல்ல ; இவரும் நீ இவனைவிட்டுப்போவென்ன ; அதுவும் உன்திருவடித்தாமரைகளை என்தலைமேலே வைத்தாலொழியப்போகேன் என்ன ; இவரும் உகந்து அப்படியே செய்தருள் ; அதுவும் ஸந்துஷ்டமாய் சிரித்துக் கும்பிட்டு எழுந்திருந்து, போகிறேனென்ன ; இளையாழ்வாரும், ஆகில், நீபோகிறதற்குஅடையாளங்காட்டிப்போவென்ன, அதுவும், இவ்வரசிலே நாளிருப்பேன், இப்போது இவ்வரசைமுறித்துக்கொண்டு போகிறேனென்றுசொல்லி அவ்வரசை முறித்துக்கொண்டுபோய்த்து, யாதவப்ரகாசனும் இளையாழ்வாரை மிகவும் உபஹ்லாசித்து மீண்டு தன்னுடைய மடமே வந்து புருந்தான்.

அந்த்ரம் ஆளவந்தார் கோயிலிலே ஒருநாள் வ்யாக்யாந ஸமயத்திலே “ இலிங்கத்திட்டபுராணத்திரும் ” என்கிறபாட்டு ப்ரஸதுதமாக, அப்போது நமக்குப்பின்பு இத்தர்ஸாம் நிர்வஹித்து நடத்துவார் ஆராயுங்காணப்பெற்றிலோமென்கிற விசாரத்தாலே இளையாழ்வார்பக்கல் திருவுள்ளமாய், இப்போ இளையாழ்வாரை யாதவப்ரகாசனோடு உறவறுத்து, நம்பக்கல்

ஸ்ரீயமுதைநத்துறைவர்வைபவம். ககக

சேர்க்கும் விரகுண்டோவென்று அருளிச்செய்து, பின்னையும் பேரருளாள னைக்குறித்து, நம் ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கி யருளவேணுமென்று மீளவும் ப்ரார்த்தித்தருளினார்.

பின்பு யாதவப்ரகாசனும், மீளவும் ஒருநாள் க்ரந்தம் நடத்தாநிற்கச் செய்தே, (உஅக) “ ஸவடும்பஜிஃஹ் ஹ நெஹநாநாவிகிஹ ” (ஸ்ரீஹ்ருஷ்யம்ஸு ஸ்ரீஹ்ருஷ்யம்) இத்யாதி வாச்யங்களை, அத்வைத பா மாய் யோஜித்து, ஜீவப்ரஹ்மணைகாயம் ப்ரதிபாதிக்க, இவரும் அத்தை நிராகரித்து, அவன்வாக்யங்களை விசிஷ்டாத்வைதபரமாக யோஜித்து, அர்த் தஞ்சொல்ல, அவனும் குபிதனும், இன்றுதொடங்கி என்னிடம்வாசிக்கவே ண்டாம், உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியானவிடத்தே போய் க்ரந்தம் வாசி யுமென்று போகச்சொன்னான்.

இவரும் அதிப்ரீதியோடே மீண்டு, தம் திருமாளிகையிலே வந்து, திருத்தாயாருக்கு இச்செய்தியைச் சொல்ல, அவரும், வாரீர்பிள்ளாய், இது க்கு முன்பு நீர் படித்ததுபோரும், திருக்கச்சிரம்பி, பெருமானைச் சேவித்து, பெருமானுக்கு அந்தாங்கராயிருக்கிறார், நீர் அவரைச் சேவித்து அவர் அரு ளிச்செய்வதைச்செய்துகொண்டிருமென்று சொன்னார். அப்படியே இளை யாழ்வாரும், திருக்கச்சிரம்பியைச்சேவித்து க்ருதார்த்தராய் (உக0) “ சூய தாலிதிஹ்வஃ ” (ஹ்ருஷ்யம்ஸு) என்றும்போலே அடியேன்செய்யும் கைங்கர்யத்தை நியமித்தருளிச்செய்யவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும், முன்புபோலே பெருமானுக்குச்சாலைக்கினற்றத்தண்ணீர் உகப்பா யிருக்கும், திருவாராதநகாலத்துக்கு உதவ ப்ரதிநிதம் ஒருகுடம் திருமஞ் சநக்கொண்டிவந்து ஸமர்ப்பியும் என்றருளிச்செய்ய, இளையாழ்வாரும் அப் படியே தப்பாமல், தம் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு சேவித்திராநிற்க,—

(ஸ்ரீயமுதைநத்துறைவர்வைபவம்.)

அவ்வளவிலே ஸ்ரீயாளவந்தார் திருமேனியிலே நோவுசாத்தி யெழு ந்தருளியிருக்கச்செய்தே, திருவாங்கப் பெருமானையரைப்புருஷகரமாக் கிக்கொண்டு, திருக்கோட்டியூர்நம்பியும், பெரியநம்பியும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபா தத்திலே தண்டனிட்டி, அடியோங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொருஅர்த் தம் ப்ரஸாதித்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆளவந்தாரும் முதலிகள் இருவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி, உங்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்ப தொரு அர்த்தம் இது; கோயிலாழ்வாரோ உங்களுக்கு உயிரிலே, உங்களுக்கு

தஞ்சமென்றுபுத்திபண்ணிப்போருங்கோளென்றும், பெரியபெருமாஸ்திரு
வடிகளின்கிழே வீணையுங் கையுமாய்ச் சேவித்திருக்கும் திருப்பாணழ்வார்
விச்ரஹத்தைப்பாதாபிகேசார்தமாகச் சேவித்துக்கொண்டு போருங்கோள்
என்று திருவுள்ளமாக, திருவரங்கப்பெருமானாயர் முதலான முதலிகள்
மூவரும் அப்படியே திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும்
திருவரங்கப்பெருமானாயர் முன்னுன இம்முதலிகள் மூவரையுங்குறித்து,
இதற்கு ப்ரமானமாகத்திருவேங்கடமுடையான் உயிர்நிலை யறிந்து போரும்
குறும்பறுத்தநம்பியையும், பேரருளாளப்பெருமாள் உயிர்நிலையறிந்து போ
ரும் திருக்கச்சிநம்பியையும், பெரியபெருமாள் உயிர்நிலை யறிந்து போரும்
திருப்பாணழ்வாரையும், திருப்பாணழ்வார் உயிர்நிலை யறிந்துபோரும் திரு
வரங்கப்பெருமானாயரையுங் காட்டியருளி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா
ளாயரையும் பார்த்தருளி, நீர் பெரியபெருமாள் உயிர்நிலையறிந்து சேவித்
துப் போருகிற விச்ரஹமே அடியேனுக்கு உபாயோபேயமென்று புத்திபண்
ணிப் போருவென்று அருளிச்செய்ய, திருவரங்கப்பெருமானாயாரும் ஆ
ளவந்தார்ப்ரபாதத்திலே தண்டம் சமர்ப்பித்து, தேவரீர் நித்யவிபூதிபிலே
சென்று, பரமபதநாதனைச்சேவித்து, இமையாதகண்ணராய்க்கொண்டு போ
ரத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளித்தோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆளவந்தா
ரும்அவரைக்குறித்து, நீர் பாஸம்ருத்திக்கு உகந்து அத்யவலித்திருமென்று
அருளிச்செய்து, பின்னையும் ஆளவந்தார் இம்முதலிகள் மூவரையும் திரு
வுள்ளம்பற்றி, ஒருவன் ப்ரபந்தநூலை பகவததீர்மான ஆத்மயாத்நாயிலும்,
கர்மாதிர்மான தேஹயாத்நாயிலும் அந்வயம் உண்டென்று இருந்ததானால்,
ஆத்மஸமர்ப்பணங்கூலென்று நாஸ்திகனுய்விடும், ஆகையாலே த்ரிவிதகரணங்
களிலும் உபயயாத்நாயிலும் அந்வயம் இல்லை, நாராயணனுக்கு நைரத்தர்ய
வேஷம் தம்பக்கல் பேற்றுக்கு (உகூக) “நஸி” (நஸி) என்னுதவர்களை
“வானவர்நாட்டையும் நீகண்டுகொள்” என்று அதொரு ஓனதார்யவிசேஷ
முண்டு. நாரங்களுக்கு நைரத்தர்யவேஷம் “நாராயணனேநமக்கேபறைத
ருவான்” என்கிறபடியே நிர்ப்பராயிராதே, தம்பேற்றுக்கு த்வரித்திருக்
கையும் ஸ்வரூபஹாநி. எம்பெருமானே ரக்ஷகனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூப
ஹாநி, எம்பெருமான் ரக்ஷயனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபஹாநி, இப்படி
யிருந்தானாகில் அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கும், ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்துக்
கும்சேராதென்று அருளிச்செய்ய, மீளவும், இவர்கள், ப்ரீபாதத்திலே தண்
டணிட்டு, அடியோங்களுக்குப்பற்றும் உபாயமேதென்றுகேட்க, ஆளவந்தா
ரும் நீங்கள் அடியேனை புத்திபண்ணிப்போருகை அடியேனுக்கு ஸ்வரூப

ஹாநி. “எம்பெருமானுள்ளதொழுவா ரொப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்றாரே” என்று, அதுவே உங்களுக்கு உபாபொபேயமென்று புத்திபண்ணிப்போருங்கோளென்று அருளிச்செய்ய, முதலேதும் தம் திருவுள்ளத்திலே முசித்திருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும் இவர்களைக்கண்டு நீங்கள் முசிக்கவேண்டா, உங்களுக்குத் திருமந்தார்த்தம் போசமண்டபம், சரமஸ்ஸோகார்த்தம்புஷ்பமண்டபம், மந்தரநார்த்தம் த்யாகமண்டபம்; இதற்குப் ப்ரமாதாக்கள் திருப்பாணுழ்வார் முதலானார்களென்று அருளிச்செய்தார். இத்தைத் திருவாங்கப்பெருமானாயர் திருவுள்ளம்பற்றி, தேவாரீர் அவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரசாதித்துப்போனவளவில் க்ரிமி கிடாதிசுளுக்கு ஓரூழ்வுவந்தால் செய்வதில்லையென்று அருளிச்செய்ய, ஆளவந்தாரும் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு ஹலாத்கரித்து ப்ரத்யுத்தரமருளிச்செய்யாமலிருக்க; இவ்வார்த்தையை முதலேகள் இருவரும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஆளவந்தார் வ்யோசத்தில் நாம் ப்ராணத்யாகம் பண்ணக் கடவோமென்று நிபுசயித்திருக்கிறவளவிலே; பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்திலே இவ்விசேஷம்பிறக்க, பெரியபெருமானும், திருவாங்கப்பெருமானாயர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி முதலாக அருளப்பாடிட்டு, ஆளவந்தார் வ்யோசத்திலே நீங்கள் அவிவேசம் பண்ணினீர்களாகில் நம்மாணையென்று அஞ்ஞாபித்து, திருவாங்கப்பெருமாள் திருக்கையிலே அவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தருள; அவரும், முதலேக விருவனாயும் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று இவ்விசேஷத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் இத்தைச்சேட்டு, நம்பேற்றக்கு சஹியாதவர்கள் பெரியபெருமாள் இரண்டாற்றுக்குருடுவே திருவாராதங்கண்டருள சஹியாதவர்கள் என்றருளிச்செய்து, நம்முடைய வ்யோசத்தில் அவிவேசம்பண்ணினீர்களாகில், உய்யக்கொண்டார் மணற்கால்நம்பி முதலான பெரியபெருமாள் உகந்த முதலேகள் நம் சடசோபன் திருவுள்ளத்தை மறுத்தவர்களாகிகோளென்று தம்முடைய திவ்யாஜ்ஞாபிட; இவர்களும் திருவுள்ளத்திலே நொந்திருக்கிறவளவிலே, ஆளவந்தாரும் பகவத்பாகவதவிஷயங்களிலே தரமிடாதே, பாகவதவிஷயத்திலே பகவத்கோக்கானவனாய், பகவானை குருபரம்பராநியாக திருவடிவிளக்குமாபோலே பாகவதவிஷயத்திலும் தன்சத்தைமாண்டு ஆசார்யவிசுரஹத்தை அனுஸந்தித்துத் தீர்த்தங்கொண்டுபோசையும்; அவர்களுக்குத் தீர்த்தங் கொடுக்கும்படத்தில் அர்த்தகாம பரவசரன்றிக்கே, தாங்களும் நேரே ஆசார்யனை நோக்கி குருபரம்பரா பூர்வகமாக த்வயத்தை அனுசந்தித்துக் கொடுக்கையும் இவர்க்கு உபாதேயம்; ஐஞாநாதிசவிஷயமுமாய், சமுஷ்றமுமாய்ச் சென்றவளவிலே

இருவரும் அர்த்தகாமபரவசராய், ப்ராக்ருத சரீரத்திலே நோக்காய், சமூ ஹத்திற்சென்று, முதலிணையிழந்து திருவுள்ளம் கன்முமாகில், ஆசார்யனே யாகிலும் இவர்களுக்குத் தீர்த்தம் உபாதேயமன்று என்றருளிச்செய்ய; இம் முதலிணைக்கும் அவ்வார்த்தையைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறவளவிலே, ஆள வந்தாரும் முதலிணைப்பார்த்து உங்களுக்குச் சரமார்த்தம் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஒரு கருருகைபுகிழ் வெடிக்கவைக்கையும் ; ஆசார்ய விஷ யத்தில் ப்ரதமகசை மத்யமதசையென்று சரமதசையை யதுசந்தித்துப் போருகை உத்தாரகப்ரதிபத்தியென்று அருளிச்செய்து, திருவரங்கப்பெரு மாளளையரை தண்டனிட்டு திருக்கோட்டியூர் நம்பியையும் பெரியநம்பியை யும் அவர்களையிலே காட்டிக் கொடுக்க, திருவரங்கப்பெருமா ளளையரும் அவர்களைக் கைக்கொண்டு, நீங்கள் ஆசார்யவிஷ்ணுவேஷத்தில் அவிவேகம்பண் ணினீர்சுளாகில் உங்களுக்கு தேசவிசேஷமின்றிக்கே நித்யசூரிசுந்திரரினும் புகுரப்பெருதே யிழத்தினோள் என்றருளிச்செய்ய, ஆளவந்தாரும் இத் தைக்கேட்டு, திருவுள்ளமுகந்து, உங்களுக்குத் திருவரங்கப்பெருமா ளளையருடைய விசுரஹமே உபாயோபேயமென்று புத்திபண்ணிப் போருங்கோ ளென்று அருளிச்செய்ய; அவர்களும் அப்படியே புத்திபண்ணியிருந்தவள விலே, ஆளவந்தார் திருமேனியில் நோவாயி, ஆரோக்யமுண்டாய், நீராடி, பெரியபெருமாளுக்கும உதஸவமாய், பெரிய திருமஞ்சநங்கண்டருளி, உடு த்து, முடித்து, சாத்துப்படிசாத்தி, அங்குள்ள ஸ்ரீரங்கமாமறையோர் சேவி க்க, அமுதுசெய்தருளி, திருத் தினாரீக்கியிருக்கிறவளவிலே ; ஆளவந்தார் திருவோலக்கத்தேற வெழுந்தருளி, சுருதாஞ்சலிபுடாய் சேவித்து நிற்க, பெரியபெருமானும், நீனைவறிந்து, திருவரங்கப்பெருமா ளளையரை அருளப் பாடிட்டருள, அவரும்சேவிக்குமடைவையொழிய “சூழ்விசும்பணிமுகிலை” சேவிக்க, திருவோலக்கமடைய இதென்னென்று விஸ்மயப்பட ! பெரிய பெருமாள் நெற்றியில் மாலை நழுவிவிழ, நம்பியாரொடுத்து ப்ராசாதிக்கிறோ மென்று இருக்கிறவளவிலே, திருவரங்கப்பெருமா ளளையர் சடக்கெனவெடு த்து ஆளவந்தாருக்கு ப்ராசாதித்தருள ; அவரும் திருவுள்ளமுகந்து நிற்க அளையரும் உம்முடைய நீனைவு சித்தித்ததென்ன, பெருமானும் தீர்த்தப்ரா சாதம் சடசோபன் ப்ராசாதித்து விடைகொடுத்தருள ; ஆளவந்தாரும், மடத்தேறச்சென்று, திருவரங்கப்பெருமா ளளையர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியநம்பி முதலான முதலிணைல்லாராயும், தீர்த்தங்கொண்டு அமுது செய்யப்பண்ணி, தண்டனிட்டு சர்வாபராதங்களையும் பொறுத்தருளவேணு மென்று கஷமைகொண்டு எழுந்திராமல் நிற்க, திருவரங்கப்பெருமா ளளைய

ரும் உமங்கொரு அபசாரமுண்டோவென்று முடிபிடித் தெடுக்க எழுந்திருந்து, பின்பு அமுதுசெய்து, இவர்களுக்குப் பூர்வம் போலே நல்வார்த்தையொரு விச்செய்துகொண்டிராநிற்க; அவ்வளவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே கோவுசாத்திரொன்று சேட்டு, இரண்டு ஸ்ரீவைக்ஷணவர்கள் பெருநாளார் சுந்திரியில் நின்றும்கோயிலேறச் சென்று, ஆளவந்தார் திருவடிக்காலிலே சேவித்திருக்க; ஆளவந்தாரும் பெருமாள்கோயில் விசேஷம் சேட்டருளி, இளையாழ்வார் செய்கிற தென்னென்று சேட்டருள? அவர்களும். இப்போது இளையாழ்வார் யாதவப்ராசாசனிடத்தே சிறந்தம் சிறந்தா, அவனைத் துறந்து, பேரருளாளர் பக்கல் பாவனாராய் நில்லாநின்றார், என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆளவந்தாரும் சேட்டருளி, உகந்து, பேரருளாளர் நம்முடைய பரபத்தியை ஸபலமாக்கி யருளினார், என்று பெரியபிரிதிபோடே, பேரருளாளர் பெருமையைப் பேசவல்லராய்க் கொண்டு, ஸ்தோத்தரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து, ஸ்வாபிமாநாந்தர்ப்பூதரான பெரியும்பி திருக்கோயிலே கொடுத்தா, அவரைப்பார்த்து இளையாழ்வார் இப்போது யாதவப்ராசாசனிடத்தே சேராதே, அவனை விட்டு தேவப்பெருமாள் பக்கலிலே பாவனாராயிராநின்றொன்று சேட்டோம்; இக்காலத்தில் நீர் அங்கேறப்போய் அவனை நம்மோடொக்கச் சேர்க்கவேணுமென்று நியமித்தருளா, அவரும் அப்படியே சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் பெருமாள்கோயிலுக்குக் கெழுந்தருளினார்.

அந்தாரம், ஆளவந்தார் பின்னையும் திருமேனியிலே கோவுசாத்திரம், மிகவுந்தளர்ந்து கணவளர்ந்தருள; அக்குள்ள முதல்களும் பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் ஏதோவென்று, தங்கனிலே சிந்திக்கிருக்கிறவளவிலே; பேரருளாளப்பெருமானுடைய “வையங்கண்ட வைகாசித்திருநாளில், அவப்ருதகிரத்தினன்று, ஆளவந்தாரும் நீராடி, பெரியபெருமானைத் திருவடிதொழச்சென்று, உத்தமசித்தி யமுதுசெய்து, திருத்தினாநீக்கினவளவிலே, தண்டஞ்சமாப்பித்து, பாதாதி கேசாந்தமாஷும், கேசாதி பாதாந்தமாஷும் சேவித்து, திருவடிக்கீழ் திருப்பாணாழ்வாரையும் அறுபவித்து, கம்பியார் சடகோபன் ப்ராசாதிக்கப்பெற்று, திர்க்கம் ப்ராசாதம் ப்ராசாதிக்கப்பெற்று, திருப்பதியாரும் திருத்தளிகைப் ப்ராசாதம் ப்ராசாதித்து விடைகொடுத்தருளா, ஆளவந்தாரும் ஸ்ரீபாதத்து முதல்களுடன் மடமெசென்று, மீண்டு முதல்களைத் தீர்த்தக்கொண்டு அமுதுசெய்தருளப் பண்ணி. முஹூர்த்த மிட்டு வைகாசிமாதம், ஆறாந்தேதி, ஸ்ராவணசஷத்ரம், அபிஜித்முஹூர்த்தத்திலே, முதலிகள் சேஷமும் அங்குகிரித்து, ஆழ்வார்களை சரணம்புகுந்து, ஆசார்யர்கள், முதலிகள், ஸத்தாரத்தார் முதலாக எல்லாரையும் அழைப்பித்து, சூழை

கொண்டு வேண்டிக்கொள்ள ; அவர்களும் பெரியபெருமானுக்கொரு அபராதம் உண்டாகின்றோ ? உமக்கு அபராதமுண்டாவதென்ன, திருவரங்கப் பெருமானையார் முதலான முதல்களை அங்குள்ள முதலிகள் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தருளி, ஸ்த்தாந்தரத்தாணப் பார்த்து பெரிய பெருமானுடைய திருவாராதம், திருமந்தரபுஷ்பம் காலாகாலத்திலே நடத்திக்கொண்டு போருங்கோள், ஆசார்யர்கள், முதலிகள், தேசாந்தரிகள் முதலானவை வரவழைத்துக்கொண்டு போருங்கோளென்றுகாட்டிக்கொடுத்தருள், அவர்களும் அப்படியே ஆகிறதென்று அங்கேகிந்து, இது புதுமையா யிருந்ததென்று எல்லாரும் விடைகொடுத்துப்போக, அந்தரம் மணற்கால்நம்பியை த்யாமித்துக்கொண்டு, பத்மாசந்திலே யோசமாக எழுந்தருளியிருந்து, அவர் திருவடிகளைத் தம்முடைய நெஞ்சிலும், கண்ணிலும், திருமுடியிலும் வைத்துக்கொண்டு, அவர் திருவடிகளைத் தம்முன்னேவைத்துக்கொண்டு, “ப்ரஹ்மவல்லீ,” “ப்ருகுவல்லீ,” “ப்ருஷஞ்சத்ம்,” “ஆர்ச்சிராதி,” “சூழ்விசம் பணிமுகில்” முதலாக முதல்கள் சேவிக்க, திருச்சங்குபணிமாற, சகலவாத்யங்களும் முழங்க, ப்ரஹ்மரந்தரத்தாலே, ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

(ஸ்ரீயானவந்தானாத் திருப்பள்ளிபடுத்தியருளின, ப்ரஹ்மேதஸம்ஸ்காரவிதி.)

திருவரங்கப் பெருமானையார் முதலாக எல்லாரும், வேரற்றமாம் போலே கோஷித்துக்கொண்டு விழுந்து சோகிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி, ஆளவந்தார் குமாரர், பிள்ளைக்கரசுநம்பியைக் குறித்து, இனிமுன்பு நடக்கும் ச்ரமத்தைச் செய்தருளவேணுமென்ன ; தாசிகள்வந்து திருவாசல் திருவலகிட்டு, திருநீர்பரிமாறி, ஸ்த்தலசத்திபண்ணி, திருக்காவணமிட்டுக் கோடித்து, தர்ப்பமாலேகட்டி, செங்கழுநீர்மாலேகட்டி, பலபட்டுகளாலும், ஸ்ரீபரசாமரங்களாலும், குச்சுக்கட்டி யலங்கரித்து, திருக்காவணத்தில் நாலு வாசலிலும் கதளித்தாறுநாட்டி, இளங்குமரு கரும்புநாட்டி, பல பலங்கள் நாட்டி, நாலுவாசலிலும் கொடியாடைகட்டி, சித்ராபத்ரங்களை வைத்து பூர்வதக்ஷிண பூர்வமோத்தர சதுர்தவாரங்களிலே பலாஸூர்வத்தகாதி ரொளதும்பர தோரணங்கள் நாட்டி யலங்கரித்து, த்ரோணவீரீஷிசொரிந்து பரப்பி, நடுவே பூர்ணகும்பம்வைத்து, நாலுகோணங்களிலும், பூர்ணகும்பங்களைவைத்து, கேசவாதி நாமோச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு, த்வாதச கலசங்களை ப்ராசாதியாக ஸ்த்தாபித்து, கலசங்களுக்கு, குபா, தூர்வா, தர்ப்ப, விஷ்ணுகாந்தி முதலான புஷ்பாதிக்களையிட்டு, குருபரம்பரா பூர்வகமாக த்வ

யாதுசந்தாரத்துடன், கும்பார்க்கணை பண்ணி, த்வாதசநாமத்தாலே கலசஸ்த்தாபநம்பண்ணுவித்து, பின்பு பஞ்சாம்பருதஸ்நாநம்பண்ணித்து, ஈசாந்யபாகத்தில் சங்கர்ஷண கும்பமொழிந்த நாலுகும்பங்களையும் கொண்டு, ஸ்ரீபுருஷசூக்தத்தாலே திருமஞ்சநம்பண்ணித்து, முதலிகள் திர்த்தங்கொண்டு, சுருளமுதுதிருத்தி வேண்டிக்கொண்டு, அவர்களை வலம்வந்து, வாசல் முன்னிலேகாமயக்ருதஸ்த்தலத்தின்மேலே த்ரோணவீரீஹிபரப்பி, உலூலமூசலங்களை மந்த்ரபூதஸ்நாநம்பண்ணித்து, நவாவஸ்த்ரவேஷ்டநம்பண்ணி, அவ்வுலூலத்தை ஸ்த்தண்டிலோபரிசுருத வீரீஹியின்மேலே வைத்து, அதிலேஹரித்ராபிக்ஷேபம்பண்ணி, சுத்தவஸ்த்ரகசுலமாலாலங்க்ருதைகளாய், சக்ரமுத்ராமுத்ரிதைகளாய், வைஷ்ணவிகளான விஷ்ணுதாசிகள், த்ரிவிக்ரமன் திருவீதியை வலம்வந்து, திருவாசலில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமுஹத்துக்குத் தண்டனிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அறுஞ்ஞைகொண்டு நடுவேவந்து, நவாவஸ்த்ரவேஷ்டித் மேருதைவத்யமான அம்மூசலத்தைக்கைக்கொண்டு, த்வாதசநாமோச்சாரணம்பண்ணி, திருச்சூர்ணமிடிக்க, திருவரங்கப்பெருமானாயர் முதலானார், ஸ்த்தண்டிலமத்யஸ்த்தமாய், நவாண்ட பருதியயாகாரமாக உல்லேகநம்பண்ணி, வீரீஹ்யுபரிஸ்த்தாபிதமாய், பூமிதைவத்யமான உல்லேகநத்தில் அஷ்டதிக்குகவிலும் த்வயசூர்ண, த்வயதைல, த்வயாதுலேபந, த்வயமால்ய, த்வயலாஜ்யூ த்வயதுக்த, த்வயததி, த்வயசுத்தஜல பூர்ணங்களாய், தர்ப்ப பவீத்ராஸ்தத்த பத்ரபவீத்ரிதங்களான கலசங்களை த்வயாதுசந்தாரத்துடன் ஸ்த்தாபித்து, பரமாகாசதைவத்யமான சூர்ப்பத்திலே, த்வயநக்ஷத்ரதைவத்யமான நிஸ்க்ருஷ்நவலாஜத்தை நிறைத்து, பூர்வதிக்கிலே வைத்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத்திர்த்தங்கொண்டு, ஸ்ரீபாததிர்த்தம் நிறைந்த கும்பத்தைமேற்கேவைத்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சமர்ப்பணியமான திவ்யக்கிழியை வடவருகேவைத்து, பெருமாள் சாத்திக்களைந்து வரவிட்டருளின திருமாலே திருப்பரிவட்ட ப்ரசாதங்களையும் பொற்றநிசையிலே தென்னருகேவைத்து, ஆளவந்தாரைத் தண்டனிட்டு, வீமலசரமவீக்ரஹத்தை நெஞ்சிலும் கண்ணிலும் தேக்கிக்கொண்டு, சூழவெழுந்தருளியிருந்து, திருப்பல்லாண்டு, கண்ணிறுணிசுதத்தாம்பு, சூழவீசும்பணிமூலில், திருவரங்கப்பெருமானாயர் இசையுடன்இயலாக அதுசந்தித்து, த்வய ந்ருத்தகீதவாத்யத்துடன், திருவீதியிலே இயலாக திருவிருத்தத்தை யதுசந்தித்துக்கொண்டு வலம்வந்து, மடத்துவாசலிலே இயல்சாத்தி, த்வயதைல த்வயசூர்ணங்கள் சாத்தி, நீராடப்பண்ணி, பெருமாள் சாத்திக் களைந்து வரவிட்டருளினதிவ்யாதுலேபந திவ்யமால்ய திவ்யபீதாம்பாத்திருப்பரிவட்டத்தையும் ஆளவந்

தாருக்குச் சாத்தி அலங்கரித்து, ஆளவந்தார் திருமேனியிலே சாத்திக்களைத் ததாய், தத்ப்ரசாதமாய், சேஷித்த எண்ணெய்ப் ப்ரசாதம். ஸ்ரீகுருப்ப்ரசாதங்க ளெல்லாம், திருவாங்கப்பெருமானாயர் முதலானார் ப்ரசாதப்பட்டு, அப் போதையிலிருப்பை நெஞ்சிலே ஸாபாஸ்யமாகத் தேக்கிக்கொண்டு, ஸ்ரீ பாதத்திலேயிருந்து, திருவடிகளைத் திருச்சண்களிலும், திருமார்பிலும், திரு முடியிலும் தரித்து, அவர்ப்பரத்தியை அதுசந்தித்து, திருமிடறுதழுதழுப் ப, திருமேனிகளவாட, திருமுத்துதிர்ந்து, திருமூக்கு வோர்பிடிக்க, ஆசார்ய விஸ்வேஷாஸுவிஷ்ணுக்களாய் ஆர்த்தராய் பரவசராய்க்கொண்டு சோதிக்க, அங்குள்ள முதலிகள்வந்து இவர்கள் திருக்கண்களைத் துடைத்து, ஆஸ்வா சிப்பித்துத்தேற்ற, மேன்மையிலே மெள்ளமெள்ள நடையிட்டுவந்து, தேறி மின்று, பிடயாங்கிலே ஆளவந்தாரை யேறியருளப்பண்ணி, அதுசந்தாந த்துடன் ஸ்ரீபாதந்தாங்கிக்கொண்டு, திருச்சங்கம்பணிமாற, ந்ருத்தகேதவாத்யங் கள் எங்கும் முழங்க, வேதபாராயணம்பண்ண, இயல் அருளிச்செயல் நட க்க, நடையாவாடையிட்டு, கரும்பும் குடமும் ஏந்தி, பொரியும் புஷ்ப புஞ்சமும் எங்குஞ்சிதற, திருப்பதியில் சுமங்கலிகள் மங்களதிபமேந்திமுன் னேசெல்ல, இருபக்கமும் சாமமிரட்ட, வெள்ளைவட்டமிட, தர்ஸநத்தில் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார் என்று ஒற்றைச் சிந்நம்பணிமாற, திருவிடிகள்தோறும் வலம்வந்து, திருக்கரம்பன் துறையிலே எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டுபோய், ஒழிந்த சங்கர்ஷணகும்ப பூர்ணஜலங்கொண்டு அது சந்தாநத்துடன் தீவ்யஸ்த்தலசுத்திபண்ணி, யதிஸ்ஸஸ்காரவித்யுத்தமானபடி களடங்கச்செய்து, சுறித்துப் பள்ளிபடுகிறவளவிலே.—

அங்கே, பெரியநம்பி பயணகதியிலேபோய், பெருமாள் கோயிலுக் குழுந்தருளி, இச்செய்தியைத்திருக்கச்சிநம்பிக்கருளிச்செய்து, அவர் புருஷ காரமாகப் பேரருளாளர் சந்திதிக்குச்சென்று, அவர்முன்னே ஸ்தோத்ரத்தை அதுசந்தித்து, தீர்த்தப்ரசாதமும் ஸ்விகரித்து, சந்திதியில் நின்றும் புறப் பட்டு இளையாழ்வார் திருமஞ்சநங் கொண்டுவருகிற சாலேக்கிணற்று வழி யிலே, ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தை அதுசந்தித்துக்கொண்டு இராறிக், (உகூஉ) ஸ்ரஹாஸிவஸ்துதிவஃ பாரஸ்யாராவித்யுதெவியஸ்ய உஹிபி ண்வலிபுரஸ்யஸு ” (மஹேஷசூக்தம்: ஷரணஸ்து: ௮: ௧௧) என்கிற ஸலோகத்தை இளையாழ்வார் கேட்டருளி, இது அரு ளிச்செய்தகாரொன்று பெரியநம்பியைக்கேட்ட, ஆளவந்தார் தீவ்யகுத்தி யென்று பெரியநம்பியருளிச்செய்ய, இவரும் அவரை அடியேன் சேஷிக்க வேணுமென்ன, நம்பியும், ஆகில் என்கூடவாரீர் என்றருளிச்செய்ய, இவ

ரும் திருமஞ்சந்தைப்பெருமாள் திருமுன்னே சமர்ப்பித்து, பெருமானை
 சேவித்து விடைகொண்டு, திருக்கச்சுறம்பியையும் சேவித்து அவர்க்கு இச்
 செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்து, பெரியநம்பியுடனே கோயிலேற வெழுந்
 தருளி, கோயிலுக்கு ஆஸந்நமாக வெழுந்தருளெவாராநிற்க, திருக்கரம்பன்
 துறையிலே திரண்ட பெரியதிரைக்கண்டு, இத்திரைகென்று எதிரோருந்
 வர்களைக்கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருகாட்டுக் கெழுந்தருளினார்
 என்ன, இத்தைக்கேட்டு இவரும் ஏங்கி மோஹித்து விழுந்து சோகார்னவ
 நிமக்நராயக்கிடந்து துடிக்க, அவ்வளவிலே, இளையாழ்வாரும் மிகவும்
 (௨௯௩) “வஹு-பாவி-பாவி-பாவி” (வஹு-பாவி-பாவி) என்னுமாபோலே,
 பலவகையாகப்பலம்பி அஸ்தமிதாந்யபாவராய் நிவர்த்தனோந்முகராய் கண்
 பனிசோராநிற்க, பெரியநம்பியும் “வாளேறுகாணத் தேளேறுமாயுமாபோ
 லே தன்னுடைய வ்யஸநத்தைமறந்து (௨௯௪) “ஸ்ரேயா-வலி-வஹு-விஷா
 நி-வஹி-விஷா-தாவி” (ஸ்ரேயா-வலி-வஹு-விஷா-தாவி) என்கிறபடியே
 ஸ்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கு அநேகவிதங்கள் பெரியோர்களுக்கும் உண்டாம்,
 ஆகையாலே நீர் சோகிக்கவேண்டாவென்று இளையாழ்வானாக்தேற்றி, அவ
 னைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டுபோய், ஆளவந்தாருடைய வீமலசாமவிக்ர
 ஹத்தை சேவிக்கப்பண்ண; இளையாழ்வாரும் அவரைத்தண்டனிட்டி, இது
 ஒரு அலப்பலாபம் இருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராய், ஆபாத்ருட்
 மாக சேவிக்குமளவில், மூன்று திருவிரல்கள் மடங்கியிருக்க, இவரும் அது
 கண்டு, முன்னும் இவர்க்கிப்படியுண்டோவென்றுமுதலிகளைக்கேட்க, அவர்
 களும் இல்லை இப்போது கண்டதித்தனையென்ன, இளையாழ்வாரும் இவர்
 திருவுள்ளத்தில் ஏதேனும் ஒருருத்துண்டாகவேனுமென்றுவிசாரித்தருளி,
 முதலிகளைப்பார்த்து, முன்பு வ்யாக்யாநசமயங்களிலே அபிமத சல்லாபங்
 கக் கேட்டிருந்தவர்களுண்டோவென்ன, ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாருங்
 கூடவேறென்று மறியோம், வ்யாசபராசாரிடத்திலே, உபகாரஸ்மருதியும்,
 மமாழ்வார் பக்கல் போமாநிசயமும், விசிஷ்டாத்வைதபரமாக வ்யாசகுத்ர
 த்தில் வ்யாக்யாநவாஞ்சையும் பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா
 இருக்குமென்ன, இவரும் அகவாயிலெண்ணத்தி லேற்றமறிந்து, இச்சரீர
 மும் த்ருடமாய், இவ்வாசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூர்ணமாய்
 இருக்குமாயில், சர்வேஸ்வரன் அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவாராகில், இவ்
 விழவுமுன்றையும் தீர்க்கக்கடவேனென்ன, உடனே திருவிரல்கள் நிமிர், இத்
 தைக்கண்டு அகிலரும் ஆஸ்ரயப்பட்டு இவ்வாசார்யக்ருபையும் உம்மிடத்தி
 லேயுண்டு, இவருடைய நிவ்யசக்தியும் உம்மிலேகடும், நீரே இத்தர்ஸநத்

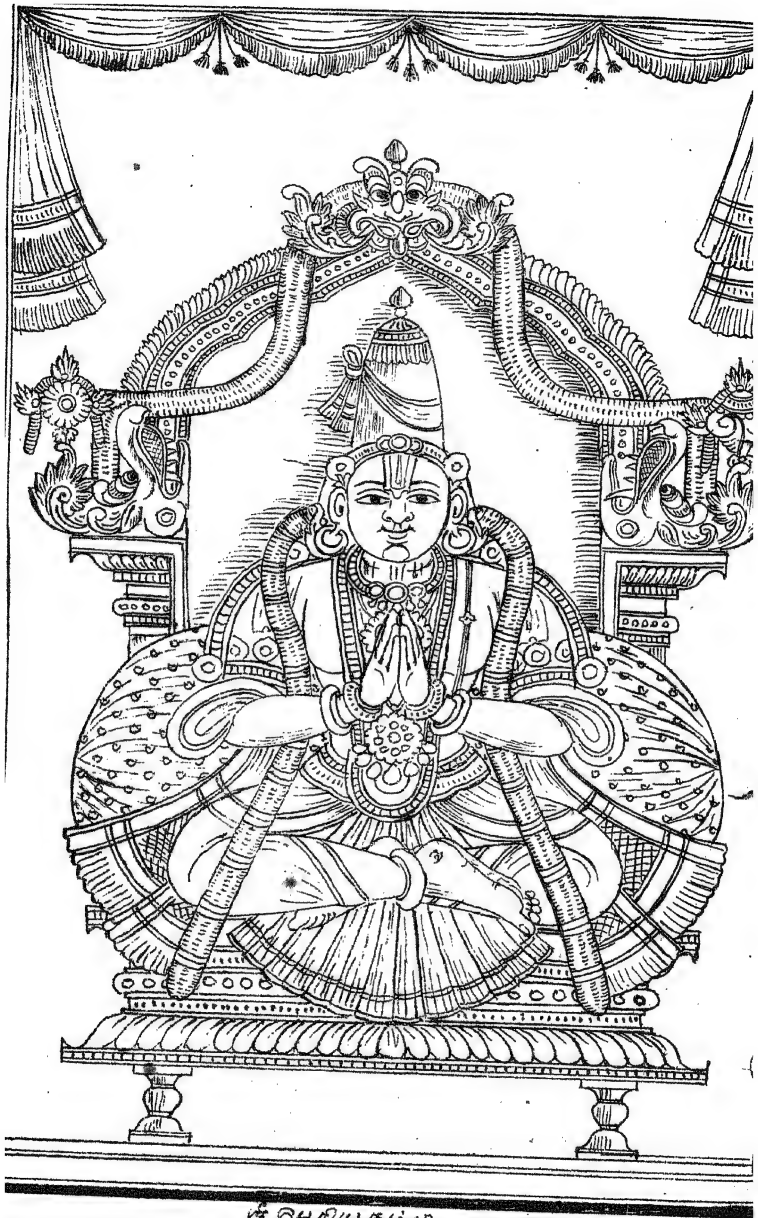
ருளாளர் ஸர்வஞ்ஞருமாய், ஸர்வஸக்தருமாயன்றோ இருக்கிறார், உம்முடைய நினைவின்படியே தலைக்கட்டி யருளுவர், அஞ்சவேண்டா வென்று தேற்றமிட்டு, பின்பு ஆளவந்தாருக்கு ஸ்ரீகுர்ணபரிபாலஞ் செய்து பெருக்கத் திருவத்யயமம் நடத்தியருளினார்.

இளையாழ்வாரும் கைர்யாவலம்பியாய், பேரருளாளரை சேவித்து, பூர்வம்போலே திருமஞ்சர கைங்கர்யம் செய்துகொண்டாராகின்றார். பின்பு நம்பிக்கல், இளையாழ்வாருக்குப் போமங் கந்ததுவர, நம்பிக்கும் இவர்பக்கல் க்ருபை மிகுத்துவர, நம்பியுடைய அநுபவமெல்லாம் அறிந்து, அவர் ஸ்ரீபா தத்திலே ஆசூரயிக்கவேணுமென்று வந்து தண்டன்சமர்ப்பித்தா, இவ்வாத் மாவை தேவரீர் உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணுமென்ன, நம்பியும் வாரீர் இளையாழ்வாரோ, பேரருளாளர் பொருளல்லாதவெண்ணைப் பொருளாக்கி யடிமை கொண்டது கண்டு நீர் விரும்பினீர், ஆகிலும் (உகௌ) “கிபிஷுத்ராவி ஜாயனெ யொயி நஸுவ-யொகிஷ-ஹ-கூகிதா தநாபாநா-ஹெந ஷாநித்ரு-ஹ-ஹ-ஹ” (கிஷுத்ராவிஜாயநெ யொயி நஸுவ-யொகிஷ-ஹ-கூகிதா தநாபாநா-ஹெந ஷாநித்ரு-ஹ-ஹ-ஹ) என்கிறபடியே, ஆத்மகுணத்துக்குச் சேர்ந்திருந்துள்ள பரம வைதிக நிஷ்ட்டையை யுடையராபச் செய்ய நினைத்தீர், ஆகிலும் வர்ணாஸ்ரமத்துக்கடிக்ந்த வைதிகமர்யாதைக்குப் போந்திராதென்று விலக்கியருளினார்.

அகின்மற்றைநாள், இளையாழ்வாருக்கு திருக்கச்சிநம்பி யிடத்தில் ப்ரசாதப்ராபித்தி பிறந்து, ததவ்யபுத்தா, நம்பியைத்திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்யவேணுமென்று வண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் சம்மதித்தருள, இளையாழ்வாரும், அதிப்ரீதியோடே தந்திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி இச் செய்தியை கேள்யாருடன் அருளிச்செய்து, தளிகைக்குப் பாங்காகப் பண்ணி நன்றாகவ்யஞ்சநாநம் செய்யென்று நியமித்தருளி, தாமும்நீராடி நித்யகர்மாதுஷ்ட்டாநங்கலையும் செய்தருளி, திருமஞ்சர கைங்கர்யமும், சடக்கெனக்கொண்டுவந்து பேரருளாளர்க்குச்சமர்ப்பித்து, தம்முடைய க்ரு ஹார்ச்சனையானபேரருளாளரையும் அமுதுசெய்தருளப்பண்ணி, நம்பியை யழைக்க, தெற்குத் திருவீதியாலே நம்பி மடத்தைநோக்கி மேற்கே யெழுந்தருளினார். அதற்கு முன்னே நம்பியும் மடத்தினின்றும் புறப்பட்டு பெரு மானையும்சேவித்து, மற்றொருவீதியாலே இளையாழ்வார் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, திருவாலவட்டகைங்கர்யத்துக்கு உதவப்போகவேணுமென்று சடக்கென அமுதுசெய்தருளி எழுந்தருளினார். அநந்தரம் இளையாழ்வார்

தேவிகளும் அவர் அமுதுசெய்தருளினதளிகையைக் கோலாலேதள்ளி, அவ்விடத்தை கோமயத்தாலே ஸ்த்தலசுத்திபண்ணித் தெளித்து, தாரும் நீராடி நிற்கிறவனவிலே, இனையாழ்வாரும் மடத்தேதேடிக்காணாமல், மீண்டுமெழுந்தருளி தேவிகள் நீராடினபடியைக் கண்டு, இதென்னென்று கேட்டருள, தேவிகளும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி அமுதுசெய்து திருவாலவட்டகைங்குரியஞ் செய்தருளவேனுமென்று பெருமானை சேவிக்க மீண்டு எழுந்தருளினார். அவர் சாத்தாதவராகையாலே அவர் அமுதுசெய்ததளிகையைக் கோலாலேதள்ளிக் கோமயத்தாலே ஸ்த்தலசுத்திபண்ணினேன், அத்தாலே சரீரம் ஆலம்பவேண்டித்தென்ன, அவரைப்பார்த்து நீராடினதற்கு மிகவுங் கோபித்து தம்பிஷ்டம் சித்தியாதபடியாலும் போரக் கேலிசித்து, இனிமடக்குச் செய்யவழிப்ப தென்னென்று “எண்ணுதனகளெண்ணும்” என்கிற படியே தம் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளி, நம்பிமடத்தேறவெழுந்தருளி நம்பியுடனே சென்று, அடியேன் சில நினைவுகள் நினைத்திருந்தேன், அவையெவையென்று தேவரீர் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, அவர் அருளிச்செய்தத்தை தேவரீர் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தருளவேனுமென்று இனையாழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் அன்றுராத்ரி பெருமானையுபவித்து, ஏகாந்தமானவனவிலே; நம்பி, நம்முடன் சிலவார்த்தை சொல்லுவாராப்போலே யிருந்தாய்? என்று பெருமாள் திருவுள்ளமாயருள, நம்பியும் பெருமானுடனே இனையாழ்வார் சிலநினைவுகள் நினைத்திருந்தேன், அவையெவையென்று தேவரீரைக் கேட்டுவந்து சொல்லவேனுமென்று மிகவும் ஆதரவாயிராநின்றார், அவற்றையருளிச்செய்யவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையனாய், சந்தானவர்த்தநம் பண்ணியிருப்பா னொருத்தன், நாம் சாந்திபனுடனே வித்யாப்யாஸம் பண்ணினாற்போலே, பலவிடங்களிலே சகல சாஸ்த்ரங்களையும் அலகலாவேறுபட அயிந்திருப்பானொருத்தன், நம்மைக்கேட்கிறுனித்தனை—பரமதத்வம்நாமே, பேதமேதர்ஸனம், உபாயமும் ப்ரபத்தியே, அந்திமஸ்மருதியும் வேண்டா, சரீராவஸாநத்திலே மோகனம், பெரியநம்பி திருவடிகளிலே யாழ்ரயிப்பதென்று, இவ்வாறுவார்த்தையையும் பேரருளாளர் திருவுள்ளமாயருள; நம்பியும் இவற்றைக்கேட்டுவிந்து, வெடிவோரை இனையாழ்வாரையழைத்து, இனையாழ்வார்? பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி யருளின வார்த்தைகளைக் கேளீர் என்று அவற்றை யருளிச்செய்து இவையோ உமக்குநினைவென்ன; ஆமென்று இனையாழ்வார் போர ப்ரீதராய் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டன்சமர்ப்பிக்க; நம்பியும், இவர் நினைவும் பெருமாள் திருவுள்ளமும் ஒன்றாயிருந்ததென்று மிகவும் உகந்தருளினார்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

சு. ரெ. ரி. ய. ந. ம. டி.

(௫)

ஸ்ரீபெரியநம்பிகள் ப்ரபாவம்.

—:0:—

அக்காலத்தில், கோயிலிலே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகள் எல்லாரும் திரளாகவிருந்து, பெரியநம்பியுடனே இத்தர்ஸந்தனாக்குக் கடவாரொன்ன, பெரியநம்பியும் முதலிகளைக்குறித்து ஆளவந்தார் முன்பு நினைவிட்டு விசேஷை கடாசூழம்பண்ணியருளினதும், திருவிரல்கள் நிமிர்ந்த வேற்றமும் உங்கள் திருவுள்ளங்களிலே நிலையிடவில்லையோ, ஸர்வதா ஆளவந்தார் அபிரமம் பொய்யாகக்கூடாதென்ன ; முதலிகளெல்லாருக்கூட சம்மதித்து இன்னமும் இப்ராயத்ரம் தேவரீர் எழுந்தருளி, இளையாழ்வாரை விசேஷகடாசூழம் செய்தருளி, நம்தர்ஸந்தரவர்த்தகராமபடி திருத்தியழைத்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று பெரியநம்பிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய ; நம்பியும் அப்போதே குடும்பசஹிதமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமாள் சந்நிதியிற்சென்று சேவித்து விண்ணப்பஞ்செய்து அவரநுமதிகொண்டு த்வரித்துப் புறப்பட்டு, பெருமாள்கோயிலுக் கெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, மதுராந்தகத் தேரிகாத்த பெருமாள்கோயிலிலே அங்கே அவஸரித்து எழுந்தருளியிருந்தவனவிலே, இளையாழ்வாரும் தமக்குப்பேருருளாளர் திருக்கச்சி நம்பிமுகேச நியமித்தருளினபடியே பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே யாசாரியப் பதாகப் புறப்பட்டு, திருக்கச்சிநம்பியையும், தேவப்பெருமானையும் சேவித்து, அவர்கள் அநுமதிகொண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீமதுராதகம் வழியாகையாலே இவரும் அங்கே எழுந்தருளி, ஏரிகாத்தபெருமானை சேவிப்பதாக வெழுந்தருள, ஏரிகாத்த பெருமாள்கோயிலிலே பெரியநம்பி யெழுந்தருளியிருக்க, இளையாழ்வாரும் தூரத்திலே கண்டு, அத்தயாசார்யப்பட்டு எண்ணினபலம் எதிரோவந்து வாய்த்தது, நம்பிரமக்கெதிரே அருளிச் செய்ய வந்தபடி கண்டாயே நெஞ்சே யென்று நிர்ப்பராரந்த பாஷ்பங்களை யுடையராய், பெரியநம்பிதிருவடிகளிலே ஹர்ஷ சம்பர்மத்துடனே தண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, நம்பியும் தம் அபிலாஷை அகிசீக்ரமாய் எதிரோவந்து சித்திக்கக் கண்டு, ஆநந்த நிர்ப்பராய் இளையாழ்வாரை வாரி யெடுத்திணைத்துக்கொள்ள, இளையாழ்வாரும் அடியேனுக்கு இப்போதே தேவரீர் ஹிதோபதேசம் செய்தருளி ரக்ஷித்தருளவேணு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் (உகஅ) “சுவிஹஸிபிரிநூபாதி ததூசெஸெவஸொபிஹாந- விபாதாஹிவிபுதொவிஹஸுஸெஸெஸுபிஹி-வா

பெருமாள், நாட்டுக்காக ஸ்ரீபாதாழ்வான் தலையிலே திருவடிநிலைகளை வைத்துக் காட்டுக்கெழுந்தருளினாற்போலே, ஆளவந்தாரும் உமக்காகத் தம்புநடைய திருவடித்தாமரைகளை என்றலேமேலே வைத்து, திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினான். திருங்கிடர் என்று பெரியநம்பி இளையாழ்வாருக்குத் தருளிச்செய்தருளினார். ஆளவந்தாருக்குக் கரணபூதரிதே பெரியநம்பி, இளையாழ்வார்க்கு நேரே ஆசார்யர் யமுரைத்துறைவையாய் ; ஆகையாலேயே “எதிர்கட்கிறைவன் யமுரைத்துறைவனினையடி யாங்கதிபெற்றுடையவிராமாதுசன்” என்று பின்னையமுதனார் அருளிச்செய்ததும்.

இளையாழ்வாரும், ப்ரமாணமேது, ப்ரமேயமேது, ப்ரமாதாக்களானொன்று, பெரியநம்பியைக் கேட்க, அவரும் “மாதவன்பேர்சொல்லுவதே யோகத்தின்கருக்கு” என்கிறபடியே ப்ரமாணமும் த்வயமே, ப்ரமேயத்தால் ப்ரதிபாத்யனாய், ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின்மேலே கையுள் திருவாழியுமாய் நிற்கிற பெருமானே ப்ரமாதா, நீர்தாம் இந்தப்ரமாணத்திலே, ப்ரமேயத்தை யதுபவிக்க வாருமென்று அருளிச்செய்து, அதின்மற்றைநாள் புறப்பட்டு ஏரிகாத்த பெருமானைத் திருவடி கொழுது, (௩௦௨) “ஸராவோமொக ரஜ்ஜநஃ” (ஸ்ராவோமொகரஜ்ஜநஃ) என்னுமாபோலே தேவரீர் திருநாமத்துக்குத் தகுதியாக இத்தர்ஸந்ததையும் பிந்தடாகமாகாதபடி செய்தருளிற்றே யென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணியருளி, பெருமாள் கோயிலேற வெழுந்தருள, திருக்கச்சிம்பியும் எதிராவந்து பெரியநம்பியை சேவிக்க, அவனாயுங் க்ருபைபண்ணி அவர்புருஷகாரமாக “உலகேத்துமாழியானத்தியூரா” என பேரருளாளனாயுந் சேவித்து நாதமுநிகள் உய்யக்கொண்டார்க்கு அருளிச்செய்தபடியை, உய்யக்கொண்டார் நியோகாத் மணற்கால்நம்பி ஆளவந்தார்க்கு பச்சையிட்டு உபதேசித்து கோயிலிலே கொண்டிபோய் பெரிய பெருமானை சாக்ஷாத்கரித்து அதுபவித்தாற்போலே, பெரியநம்பியும் ஆளவந்தார் நியோகாத், பலகாலத்தி யுபதேசித்து பேரருளாளப்பெருமானை சாக்ஷாத்கரித்து அதுபவிப்பித்தருளினார்.

அந்தரம், இளையாழ்வார் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருள, அவர் திருமாளிகையில் மேல்பாதியிலே பெரியநம்பி குடும்பசஹிதமாக எழுந்தருளியிருக்கத்தக்க இடம் சமர்ப்பித்து, தனிகைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களுந் சமர்ப்பிக்க ; மப்பியும் அங்கே ஆறுமாசம் எழுந்தருளியிருந்து இளையாழ்வாருக்கு த்ராவீடவேத ப்ரபந்தங்களையும், தர்ஸனவிசேஷ ரஹஸ்யங்க ளையும் ப்ரசாதிக்க, இளையாழ்வாரும் ப்ரீதியுடனே “செவிக்கிரிய” செஞ்சொல்கேட்டு க்ருகார்த்தரா யிருக்குங் காலத்திலே, ஒருநாள் திருமஞ்சநமுறை

யிலே என்னெய்க்காப்புச் சாத்தவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கூடாத்து நலையா
 நின்றதென்றவாறே, இளையாழ்வாருத் தம் தேவிகளை யழைத்து, ஸ்ரீவைஷ்ண
 வர் விடாய்த்து இருக்கிறார், பரியுஷிதாந்த மில்லையோ வென்ன, தேவிக
 ளும் அல்பமாகிலுமில்லையென்ன. இவரும் தேவிகளை ஒருகாரியத்திலே ஏவி
 விட்டு உள்ளே புகுந்து சோதித்தருள, பாத்ரத்திலே பழைய ப்ரசாதங்
 கண்டு எடுத்து தேவியாயையழைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இளைத்திருக்க இப்
 படிசெய்தாய்; “இடும்பையாலடர்ப்புண்டிமினே துற்றென்றிரந்தவர்க்கில்
 லையேயென்று, நெடுஞ்சொலால் மறுத்தநீசை” இறே நீ யென்று கங்கக்
 கோபித்துவிட்டார். பின்னையும் ஒருநாள் கிணற்றின்களையிலே இளையாழ்
 வார் தேவிகளுக்கும், பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் ஒருதோண்டி வ்யாஜேற்
 சண்டையானவளவிலே, இத்தைப்பெரியநம்பி சேட்டருளி, தம்முடையதே
 விகளை மிகவுங் கோபித்து, இளையாழ்வாருக்கும் அறிவியாதே தேவிகளையும்
 அழைத்துக்கொண்டு மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். இளையாழ்வாரும்
 அதுஷ்ட்டாநம்பண்ணி யெழுந்தருளி, பெரியநம்பியை சேவிக்கப்பெறாமல்
 திருமாளிகையில் வர்த்திக்கிறவர்களை பெரியநம்பி யெங்கே யென்று சேட்
 டருள, மீண்டு கோயிலுக் கெழுந்தருளினான்னு அவர்கள் விண்ணப்பஞ்
 செய்ய; இவரும் அதுவென்ன; அவர் அருளிச்செய்யாமல் எழுந்தருளு
 கைக்கு வேறுதுவென்னென்ன? ஒருதோண்டியடியாக மதநியாருக்கும் மதநி
 யாருக்கும் சண்டையானவாறே தம் தேவிகளைக் கோபித்து, பாகவதாபசாரத்
 துக்கிரயத்து அப்போதே கோயிலேற வெழுந்தருளினு ரென்றார்கள்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(கா)

ஸ்ரீ இளையாழ்வார்ப்ரபாவம்.

அத்தைக்கேட்டு இளையாழ்வாரும் திருவுள்ளம்கலங்கி, தேவிகளைப்
 பார்த்து அகிருபிதராய் (க௦௩) “ஷொஷாணாபாகாஸுலிய” (ஷ்ஷா
 ண்ஷ்ரீய்) என்னும்படியே ஸ்பஷ்டமர்க்கினாய். முன்பே திருக்கச்சி
 நம்பி விஷயமாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விஷயமாகவும் பாகவதாபசாரப்பட்
 டாய், இப்போதும் பெரியநம்பி தேவிகளுடனே பிணங்கி அஸஹ்யாபசா
 ரப்பட்டாய்; இப்படி செப்கிற நீ இப்போதே புறப்பட்டுப் போவென்று,

அப்படியே உபலாபித்துக் கொண்டுபோய், மடத்திலே வைத்து எழுந்த குறிகூர்.

பின்பு ராமாநுஜரும் ஆஸ்ரமதர்மங்களையும் குறைவற நடத்திக் கொண்டு, நமக்கு ஆளவந்தார் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினதற்கு ஈடாக, விசேஷரோதிகளும் கழிந்து ஆநுகூல்யமும் கூடாநின்றதே ; ஆளவந்தார் திருவுள்ளக்கருத்து நிறைவேறுமபடிக்கு நமக்கொரு சஹாயம் உண்டாகவேண்டுமென்று விசாரமுண்டாய், தத்துரோதேச கோவிந்தப்பட்டரை நினைத்து, அவன் நமக்கு ஹிதப்ரவர்த்தகன், ஸர்வவிஷயவிரக்தன், சாஸ்த்ரவைதக்த்ரபுள்ளவன், இனி அவனை நம்மோடொக்கச் சேர்ப்பாருண்டாகில் நல்லது. இப்போதவன் தேவதார்தரபரான யிராநின்றான், அவ்வுள்ளக்கைக்கொணர்ந்த இடத்தை சுருள்நாற்றமெழுப்பி (௩௦௯) “ஸவ-ஹஸ்ய-புரஸ” (நீர்நீர்நீர்நீர்நீர்) என்னுமவனுடைய ஸௌகந்த்யத்தைக்காட்டி மீட்கும் விரகர் ஆரோவென்றுநினைவிட ; விசேஷாத்மகுணங்களையுடையராய், வேதவேதாந்த விதக்கோசராய், வகுளாபரணப்ரபந்த முகுளாமோதிதசித்தராய், “ திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே ” அநவரதபாவனைபண்ணி, பிரியாவடிமை செய்யாநின்றான் தேசிகாக்கோசரான பெரிய திருமலைமடியே கடவொன்று நிக்ஷிபித்து, ஒரு அநுகூலபீவைஷ்ணவனா அவர் சந்திதிக்குப் போகச்சொல்லி, தேவருடைய மருமகனான வட்டமணி கோவிந்தப்பட்டர் அடியேனுடன் ஸஹாத்யாயியாய் அநுகூலித்து இருந்தவன், தூர்வாசநாதியத்தாலே அந்யபரானய் காளஹஸ்தியாகிற கடுக்காட்டிலே நில்லாநின்றான் ; தேவரீர் அடியேனுக்காக அவனிடத்தே நிரீஹேதுகக்ருபைபண்ணி, திருவடிகளுக்கு அவனை ஆட்கொண்டருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துவீட்டார்.

அந்தரம் இவரிப்படி ஆஸ்ரமப்பிரபந்தி பண்ணியருளின செய்தியை கந்தாடை முதலியாண்டானும், ஹாரிதகுலதிலகரான திருமருமாப்பென்னகிற திருநாமத்தையுடைய கூரத்தாழ்வானுங் கேட்டருளி, அதிபிரீதியோடே பெருமான் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ராமாநுஜனை சேவித்து, அடியோங்களுக்கு பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் ப்ரசாதிக் தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ராமாநுஜனும் திருவுள்ளம் உகந்தருளி, அவர்கள் ப்ரார்த்தித்த படியேசெய்தருள, அவர்களும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் லபித்து க்ருதார்த்தர்களாய் (௩௧௦) “சயீதுதி-குரோவாய-ஹஸ்ய-புரஸ-தி-தொ-பிஜி - குரோவாய-தி-தொ-பிஜி-வ-பா-வஜ்ஜி-வ-ஸ-ஹ-ஸ-ய-ஹி” (அநீஷ்ட-ஹ-ஸ-ய-ஹி - அநீஷ்ட-ஹ-ஸ-ய-ஹி-வ-பா-வஜ்ஜி-வ-ஸ-ஹ-ஸ-ய-ஹி) என்கிறபடியே ஸ்வா

சார்யரான ராமாநுஜனை யொருக்காலும் பிரியாமல் தக்கைங்கர்யைகரணராய் சேவித்திருந்தார்கள்.

பின் பு யாதவப்ரகாசனுடைய மாதாவுக்குப் பலகாலும் பேரருளா னர் சேவைவடவாரிற்ச, திருக்கச்சிநம்பி பார்வை நடவாரிற்ச, ராமாநுஜனி த்தே ப்போமசம்பாஷணம் நடவாரிற்ச, அதுவே நிதாநமாக அவருக்கும் ம் தர்ஸநத்திலே ஊற்றம்பிறந்து ; இத்தர்ஸநத்திலே நம் யாதவனும் இறங் னுலோவென்று நினைத்து, வைபவமாளிகைப்படி யேறாநிற்க, நல்லது நல்லது ன்று கிம்வதந்தியுண்டாக, அதுகேட்டு சந்தோஷத்துடனே யாதவப்ரகா ன் பக்கல்சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி, ஸ்வபுத்ரனான யாதவப்ரகா னக்குறித்து நீயும் ராமாநுஜனைப்போலே சிகாயஜ்ஞோபவீத பூர்வமாக திண்டத்தை தரியாயென்ன, யாதவப்ரகாசனும் ஸ்வாபிமாநத்தாலே ர்த்தஞ்சொல்லுகையொழிந்து, பாரமார்த்திகதயா ஸ்வாபிமாதார்த்தத்தில் அருசிதோன்றா நிற்கையாலும், இனையாழ்வார் ஆந்நாள்களிலே ப்ரதியோகித் வேந சொன்ன அர்த்தங்கள்நெஞ்சிலே புண்பட்டு நிற்கையாலும், அவர் மா ஹாத்ம்யங்களை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸ-சொல்லியிருக்கையாலும், சங்கரயாத்நா யில் வ்யாதநுபேண வந்த ராமஸாக்ஷாத்கார சஹாயத்தாலும், மாத்ருவாக் யத்தாலும்சம்மதித்து, ஸ்வமாதாவுடனே; த்ரிதண்டதாரணம்பண்ணுமிடத் தில், நான் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம்பண்ணுகையாலே அதுக்கு ப்ராயஸ் சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம்பண்ணவேண்டி யிருந்தது, அது வயோவ்ருத்த னான என்னல் செய்யக்கூடாது, இனி அசத்தனை நான் செய்யவடுப்ப புதன்னைன்றுசொல்லிமுசித்துக்கிடக்க, அவ்விரவிலே பேரருளாளர்அவன் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி, நம்மிராமாநுஜனையே யொரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி, அவர் தர, த்ரிதண்டகாஷாயாதிகளை தரித்து சந்யவரியாயென்ன, யாதவனும் அதனை விஸ்வவரியாமல், திருக்கச்சிநம்பியுடனே நானொரு நி னைவு நினைத்திராநின்றேன், அதனைப்பேரருளாளர்க்குவிண்ணப்பஞ்செய்து அவர் திருவுள்ளமானபடியை எனக்கு அருவிச்செய்யவேணுமென்ன, நம் பியும் அன்றுராந்ரி பெருமானேசேவித்துவிடைகொள்ளுகிறவளவிலே, யாத வப்ரகாசன் ஒரு நினைவு நினைத்திருந்தேனென்றான் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமானும்; அவன்தாய் இராமாநுஜனைப்போலே நீயும் த்ரிதண் டத்திலே சந்யவரியாயென்ன, நான் பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேணு மென்று முசித்துக்கிடந்தான், நான் நம்மிராமாநுஜனை யொரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி சந்யவரியாயென்று சொன்னோம். நாம் ஸ்வப்நமுகேந சொன்னவார்த்தை யை விஸ்வவரியாமல், உம்மை யிடுவித்துக் கேட்கிறா னித்தனை யென்று

அருளிச்செய்ய, நம்பியும் வெடிவோனா இச்செய்தியை யாதவப்ரகாசனாக் குருளிச்செய்ய, அவரும் வீடுவலித்து வந்து ராமாதுஜன் திருவடிகளிலே தண்டன் சமர்ப்பித்து, அடியேனுக்கு த்ரிதண்டதாரணம்பண்ணுவித்தருள வேனுமென்ன, இவரும் அவருடைய உசித நிர்வேதங்களிடு, அதுசெய்யு மிடத்து ப்ராயஸ்சித்தாபேகையுண்டென்ன, அவரும் பகவதுக்திப்ரகா ரத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்து, அவர்தன்னையே வலம்வந்து ஸவீரயனாய்நிற்க, அவ்வளவிலே ஆழ்வானும் ஆண்டானும் பகவதாதுகூலயமும் இவருடைய நினைவும் இருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராய் (நகக) “வெஷாடுவெ ஷாடிபு:” (சுவிஸ்துஸ்து:ந்) என்கிறபடியே தேவர்க்குப் பண்ணுநின்ற த்வேஷந்தானே இவர்க்கு உஜ்ஜீவந வேறுதவாய்த்தென்று சொல்லி ஆஸ்சர் யப்பட்டு (நகஉ) “கஸ்தாவிஸ்துஸ்து:ந்” (அஸ்து:ந்) என்பது விண்ணப்பஞ்செய்ய, ராமாதுஜனும் போர வுந்தருளி, சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரோண ப்ராயஸ்சித்தபூர்வகமாக செளளோபநயநாதிகளையும் பண்ணு வித்து, த்ரிதண்டகாஷாயாதிகளையும் ப்ரசாதித்து, ஸ்ரீகோவீந்தஜயர் என்று திருநாமம் ப்ரசாதித்து, மிகவுங் க்ருபைபண்ணி யருளினார். இப்படி பஞ்ச ஸம்ஸ்காரயுக்தராக்கி, குருபரம்பரா பூர்வகமாக மந்த்ர ரத்நர்த்தத்தையும் ப்ரசாதித்தருளி, சாஸ்த்ரங்களிலே இததேரவசந வையர்த்தயம்பிறவாதபடி யுக்திர்மஸுப்சயம் என்கிற ப்ரபந்தத்தைப்பண்ணுமென்ன, ஸ்ரீகோவீந்த ஜீயரும் (நகக) “சுயிகுத்யு:ந்” (அடி:ந்) என்பது ப்ரபந்தத்தைச் செய்து சந்நிதாநத்திலேவைத்து தண்டன் சமர்ப்பிக்க, ராமாதுஜனும் ஆத்யந்தமாக திருக்கணசாத்தி சந்தோ ஷித்தருள, இவரும் ஆசார்யபரதந்த்ரராய் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து அசினோண பரமபதத்தை ப்ராபித்தருளினார்.

அந்தரம், ராமாதுஜனும் கூரத்தாழ்வானுக்கும் முதலியாண்டானுக் கும் மீரம்ஸாசாஸ்த்ரயுகம் ஸ்ராமம்பண்ணுவித்துக்கொண்டிராநிற்க; இவ ருடைய ஆஸாமப்ராப்திமுதலான இச்செய்திகளைக்கோயிலிலே ஆளவந்தா ஸ்ரீபாதத்து முதல்களெல்லாருங்கேட்டு, போரவுகந்து, தங்களிலே விசாரித் துக்கொண்டு, நம்பெருமாள் சந்நிதியிலே சென்று, இனையாழ்வானா தேவரீர் சந்நிதியிலே நித்யவாசம்பண்ணும்படி இங்கே யழைப்பித்துக்கொண் டருள

பாஷ்ய - பிவிஞ்ஹஸ்யஸ்வரணம்வஜ்ஜயக்ஷயகீடக்யாநுபூதநஸைகேரிஷ்டி) என்று அது சந்தித்துக்கொண்டு தண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பெருமானும் தீர்த்தப்ராசாதங்கியையும் புரிசட்கோபனையும் ப்ரசாதிக்கத்ருள, இவரும் “திருப்பொலிந்தச்சேவடி யென்சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்” என்று ப்ரீதராயநிகிற வள்ளிலே, பெருமானும் இவரை யருளப்பாடிட்டருள, திருவாங்கப்பெருமா ளையாரும் பக்திபுரஸ்ஸரமாக “என்னெஞ்சமேயான்” என்றுதொடங்கி “உலகேத்துமாழியானத்தியூரான்” என்றும், “பிணியளித்தாமரை மொட்டலர்த்தும்போருளாளர்” என்றும், “கொழுதெழுதொண்டர்கள் தமக்குப்பிணியொழித்தமார் பெருவுகம்பருளும் பேரருளாளனென்பெருமான்” என்றும், இப்படி ஆழ்வார் திவ்யகுத்தியான “பாலேயத்தமிழர், “பண்ணார்பாடலின்கவிகளை, தேவகாரத்திலே இயலுமிசையுமாக நாடசத்துடனே பாட; “தென்னவென்னுமென்னம்மான்” என்கிறபடியேபேரருளாளரும்போ சவுகந்தருளி, தாம் சாத்தியிருந்த திருமுத்தின்தாழ்வடம், திருப்பரிவட்டம், சத்ரசாமராதி மற்றுமுண்டான வரிசைகள் எல்லாம் ப்ரசாதிக்கத்ருள, இவரும், நாயிந்தே, அடியேனுக்கு இவையொன்றிலும் அபேகைகளில்லை, தேவரீர் அர்த்திதார்த்த பரிதாந தீக்ஷிதாரையாலே அடியேன் அர்த்தித்ததைத் தந்தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பின்னையுங் கங்கப்பாடியருளினார். அத்தைக்கேட்டருளி, பெருமானும் அதிப்ரீதராயருளி, ரீர் வேண்டினத்தைத்தருளிரோம், அத்தைச் சொல்லிக்காரிடொன்ன, அரையரும் ராமாநுஜனைக்காட்டி, இவரை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் அப்போதே யறியப்பெற்றிலோமே, இவரையொழிய ரீர் வேண்டினதெல்லாந்தருளிரோம் அத்தைக்கேரீரொன்றருளிச்செய்ய, அரையரும் (௩௬௯) “நாடுகோஅநு-பூலிவாஷதெ” (ரஃபுந்நுபூஷிதௌ) என்கிற தேவர் இரண்டொவர்த்தை யருளிச்செய்யலாமோவென்று விஜ்ஞாபிக்க, பெருமானும் இன்னாப்புடன்த்தோம் கொண்டுபோகலாகாதோ வென்று அருளிச்செய்ய, திருவாங்கப் பெருமா ளையாரும் உடையவரைக் கையைப்பற்றிவாருமென்ன, உடையவரும் பேரருளாளர்க்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து, திருவாங்கப்பெருமா ளையாருடனே கோயிலுக்கெழுந்தருள்புறப்பட, பெருமானும் இவர்க்கு விடைகொடுத்தருளினார். பின்பு உடையவரும்; கூரத்தாழ்வானையும்முதலியாண்டானையும்பார்த்தருளி, மடமேபோய் நம்முடைய திருவாராதமான பேரருளாளரையும், மற்றும் உண்டான சம்பந்தங்களையும் கொண்டுவாருங்கோள் என்று அருளிச்செய்து, மடம்புகுராமல் கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். அவர்களும் அப்படியே எழுந்தருளவைத்

[illegible]

பெருமாள் இப்படி அடியேனை வாழ்வித்தருளினார் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; பெரியநம்பியும் “கலியுகங்கெடுங்கண்டுகொன்மீன்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பவிஷய தர்த்தம் ப்ரசித்தமாச்சுதென்று அருளிச் செய்து, பெருமாள் நியமித்தருளின கார்யம் செய்தருளலாகாதோவேன்ன; உடையவரும், பெரியதிருமண்டபத்தேஎல்லாருடனே எழுந்தருளியிருந்து, “எண்ணுகனகொண்ணும்நன்முனிவர்” என்கிறபடியே, கோயிலில் உள்ள நிறைவுகுறைவெல்லாம் ஆராய்ந்தருளவேணுமென்று உடையவருக்கு எல்லாரும் அருளிச்செய்தார்கள். உடையவரும் அங்கே யெழுந்தருளியிருந்து சுருஷலங்கள் எல்லாம் ஆராய்ந்து, அமுதுபடி, சாத்துப்படி, திருமலை, திருவிளக்குகளெல்லாம் ஆராய்ந்து நடத்தியருளி, மற்றும் திருவாராதநத்துக்கு வேண்டினவையெல்லாம் குறைவற நடத்தியருளி, கோயிலுக்குக் கொத்தில வர்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஆராய்ந்தருளி, திருமதின்கள் முதலானவீட்களில் திருப்பணிகளும் நடத்தியருளி, “வண்டினமுாலும், மயிலினமாலும், கொண்டல்மீதணவும், குயிலினக்கூவும், கடியார்பொழில்” களில் திருச்சண்பகர் தொடக்கமானதிவ்யமானபூமங்களும், திருநந்தவங்களும் ஆராய்ந்தருளி, மற்றமுண்டான திருவிளையாட்டுச்சீமைகளும் எல்லாம் ஆராய்ந்துகொண்டு போருகிற வளவிலே; அசுளக்கநாட்டாழ்வாணையுஞ் சிஷ்யனுக்கிக் கொண்டருளி, கோயிலுக்கு மேற்காலவாக வைத்தருளி, “தின்களும்நாளும்விழாவருத” என்கிறபடியே நிக்கோத்தவ, பக்கோத்தவ, மாஸோத்தவ, ஸம்வத்ஸரோத்தவ, மஹோத்தவங்களெல்லாம் தாழ்வற நடத்திக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே.—

முன்பு திருமலைநம்பிசநிதிக்குப் போகவிட்டிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடனே எழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலேசேவிக்க, ராமாநுஜனும் அவர்களுடைய நுகவிகாஸங்கண்டு, கார்யசித்தியை நிபுசயித்து ப்ரீதியுடனே தத்வ்ருத்தார்த்தத்தை விவரியுமென்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவரும்; தேவரீர் விடை ப்ரசாதித்தருளினபின்பு க்ரமத்திலேபோய், திருமலையேறி, திருமலைநம்பியைச்சேவித்து, தேவரீர் நியமப்படியே விண்ணப்பஞ் செய்தேன், நம்பியுங் கேட்டருளி இது நாமே செய்யக்கடவதாயிருக்க, நம் மிராமாநுஜனும் “எண்ணம்புகுந்து தித்திக்குமமுதாக, ப் பெற்றதேயென்று, தேவர் ஆதுகலயத்துக்கு உகந்த திருவுள்ளத்தராய், தக்கூணமே ஸ்ரீபாதத்துமுதலிகளுடன் அடியேனையுங் கூட்டிக்கொண்டு காளஹஸ்தி ப்ரதேசத்தில் அக்குளக்கனாயில் ஒரு மரத்தடியிலே யெழுந்தருளி யிருக்க, அங்கே உள்ளங்கைக்கொணர்ந்த நயினரும் ருத்ராபிஷேகார்த்தமாக குடங்

கொண்டு, ரூத்பரமான பாட்டுக்களையும் கதறிக்கொண்டுவரக்கண்டு, நம்பியும் “ சொன்றைச்சடைமுடியானைக் குளிரநீராட்டின லென்னுனக்குண்டாம்பயன் , என்று அருளிச்செய்ய, நயினரும் இப்பாசுரங்கேட்டு நம்பியையும் ஸ்மயமாநுகளும் ஏறப் பாராநின்றகொண்டு போனான் ; இவரும் அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை பெண்ணித்தெளிவுற்ற சிந்தையராய், அவ்வளவிலே மீண்டு திருமலையிலேபோய் வ்யாக்யாநித் தெழுந்தருளி யிருந்தார். பின்பு ஒருநாள்; முன்புபோலே அக்குளக்களையிலே வடவ்ருகூச்சாயையிலே பெழுந்தருளியிருக்க, அங்கே நயினரும் அபிஷேக ஜலாஹரணர்த்தமாகக் குடமெடுத்துவருமதுகண்டு, நம்பியும் அப்போதொரு சிந்தைசெய்து “ என்மனஞ்சூழவருவானாய் உறங்குவான்போல் யோகுசெய்வான்ருளே யுணர்வைப்பெறவூர்த்வணுறங்குகுருளே , என்று தம் பரமாசார்யர் தீவ்ய குகியிலே (௩௩௯) “ ஸ்ராவாகாநவயிகாதிஸபெஸுத்ரு ” (ஸ்ரீஹிசுந்தரபுராணம் ௧௦.௧௦) என்கிற ஸ்லோகத்தை ஒருவோலைப்புறத்திலேஎழுதி அவன்வருகிறவழியிலே பொகடுவித்திருக்க ; அவனும் அவ்வழியில்வந்து, ஓலையைக்கண்டெடுத்து வாசித்துக்கொண்டு கடக்கப்புகட்டு, ஜலத்தை யாஹரித்துக்கொண்டு மீண்டுபோகிறவன், முதலெறிந்தவிடத்தைத்தேடி எதித்துக்கொண்டு, ஜலத்தையு மிறக்கி, மீண்டு குடமெடுத்துக்கொண்டு வருகிறவன், எங்களைக்கண்டு (௩௪௦) “ ஸ்ராகஸ்ராககாபராமதா ” (ஸ்ரீஹிசுந்தரபுராணம் ௧௦.௧௧) என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் அர்த்தசிந்தனை பண்ணினாற்போலே இவனும் ஸ்லோகார்த்த பர்யாலோசனைபண்ணி நின்றகொண்டு, கிட்டவந்து நின்று, உக்கள்கையில் நழுவினபொருள் இதுவோவென்ன, நம்பியும் வேறு சிலர் பொருள்நழுவுமொழிய நழுவும்பொருள் எங்களதல்லவென்ன, அவனும் அது கிடக்கிடர், நீங்கள் எல்லாரும் ஓரிடத்திலே நடக்கிற தென்னென்ன, நம்பியும் மார்க்கம் கலக்கமற்றிருக்கையாலேயென்ன, அவனும் சேவலருக்கு மார்க்கங்கள் உண்டோவென்ன, இவரும் பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லுமவனுக்கு அடிப்ப திதுவன்றோவென்ன, அவனும் இப்போது நீங்கள் உற்றாணாவிடவந்தீர்களோவென்ன, இவரும் அதல்ல கறவைகள் சொள்ளவந்தோமென்ன, அதுஷ்டாநாக்களுக்கு பசுபாததூளி பவித்ரமன்றோவென்ன, இவரும் அது இடமறிந்து நேர்படிஸ் நல்லதென்ன, அவனும் குறுக்குநெடுக்காகிலபேதமென்னென்ன, செவ்வையிருக்க தீர்யக்காகையேபேதமென்ன, அவனும்இதுபுதுவார்த்தைக்கட்டுகளோவென்ன, இவரும்பழுவார்த்தைக்கட்டுகளும் இப்படியேயென்ன, அவனும் இகிலே பூர்வசிசாரம்வேண்டாவோவென்ன, நம்பியும் பரத்வத்திலேகாண் விசாரமிருப்பதென்ன, நயி

தநானும், டோலாயமாநித்தனும்ப்போகையாலும், இவரும் அவன் சாத்ய
கோடியிலே யேறிட்டுத் திரும்பி யருளுகையாலும், நம்பிக்கவனுடன் ஒடின
சாமர்த்த்ய மிருந்தபடி யென்னென்று விஸ்திராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவவா
புபலாஷித்தருளினபின்பு பின்னையென்னென்கேட்டருள, அவரும் (௩௩௦)

“யாய்வொருதிவகூடஞா - ஸ்வாவராணுவிசெய்யுனெ கிவ்வொருவொரு
ருவாஜநா” (கண்ணகலகூடம் - ஸ்வாவராணுவிசெய்யுனெ கிவ்வொருவொரு
என்று சொல்லுகிறபடியே தேவரீருடைய உபயவித சம்பந்தம் பழுதுபோ
மோ ! மூன்றாம்கூடியில் கார்யசித்தியைக் கேட்டருளவேனுமென்று விண்
ணப்பஞ்செய்தார், எங்ஙனையென்னில், திருமலைநம்பியும் திருமலைச்சிந்தா
மணியையும் திருவகுதொழுது புறப்பட்டு, காளவறஸ்திதிலிலைநிலத்தோப்
பிலே யெழுந்தருளி யிருந்து, ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுக்குத்திருவாய்மொழி
வ்யாக்யாரம் ப்ரசாதித்தருளாநிற்க, நயினரும் புஷ்பாஹரணம் பண்ணு
நின்றுகொண்டு ஒரு பாதிரிமாமேறியிருக்க, அவ்வளவிலே “திண்ணன்
விடு,” என்கிற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யாநிற்க, நயின
ரும் மூன்றுபாட்டளவும் பூப்பறிகை தவிர்ந்துகேட்டு, நாலாம்பாட்டிலே
“எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும்பூசனையுந்தகுமே” என்றுவா, நயினரும்
அம்மரத்தில் நின்றும் திடுக்கெனக்குதித்து, கையில் அப்பூம்படலிகையை
புஞ் சுழற்றி யெறிந்து, தரித்திருந்த ருத்ராக்கூத்தையும் அலங்கலழியவாங்கி
வீசிப்போகவிட்டு, தகாது தகாதென்று நம்பி திருவாடகனிலே அடைவுகெட
வந்து விழுந்து கிடந்து (௩௩௧) “கஜஸூராவாஹநஸு உலிநொடிவெ
லாமொரு கிழிழி” (கஜஸூராவாஹநஸு உலிநொடிவெலாமொரு கிழிழி) என்றும்
“நீசனேனிறையொன்றுமில்லை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம்வர்த்த
மாநத்தைச்சொல்லி அதிவிஷணணராகிரார், எங்ஙனையென்னில், உபயவிபூ
திநிர்வாஹத்துக்கும் முடிசூடினவ னிருக்க, விரிதலையாண்டியை விரும்பி
னேனேயென்றும், புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீகாக்கூனிருக்க, புனைக்கண்
ணைப்பூசித்தேனேயென்றும், கடல்மண்ணுண்ட கண்டனிருக்க, கறைக்
கண்டனைக்காமித்தேனே யென்றும், கல்லெடுத்துக் கண்மாரிகாத்த கற்பகமி
ருக்க, கையார் கபாலியைக்கண்டு வணங்கினேனே யென்றும், திருவிருந்த
மார்பனிருக்க, திருவில்லாத்தேவனைத் தொழுதேனே யென்றும், பிதகவா
டைப்பிரானிருக்க, புலியுரியுடையானைப் பிற்றொடர்ந்தேனே யென்றும்,
சதிரானகங்கையடியானிருக்க, கழிவாய்ச்சுகிகாடுகாவலனைச்சுழறி வலம்வர்
தேனேயென்றும், பெருமலராகிற யெருந்துழாய்வளமிருக்க, பெருங்கையா

பின்பு லம்பியும் இவரைக்கூட்டிக்கொண்டு, திருப்பதியிலேயே வெழுந்தருளி, தஞ்சைணமேவபநாதி களையுஞ்செய்வித்து, (ஈ.ஈ.ஈ.) “ஸம்ஸாராபேஷகதூஷ்யா” (ஸம்ஸாராபேஷகதூஷ்யா) என்று நெடுமாலருவி அம்பத்துக்குளக்கரையிலே பஞ்சசம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரசாதித்தருளி, (ஈ.ஈ.ஈ.) பல்லாண்டு முன்னாக ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்களையும், அதுவித்து, அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந்தையும் உண்டாக்கி, விசேஷித்து க்ருபணியருளினார். இருவரும் “தேவமந்தறியாதே ஆசார்யபதைகநி” (ஈ.ஈ.ஈ.) “சுஹஸவக்ஷாநிஷ்யா” (சுஹஸவக்ஷாநிஷ்யா) எனினிருக்கு மவரைப்போலே “ஒழிவிட்காலப்படியே, அவர்திருவடிகளிலே, சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் சர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்து கொண்டிராநின்றார். இந்நாள் சேவித்திருந்து விடைகொண்டே நென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; உடையவரும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை மிகவும் க்ருபைசெய்தருளினார்.

பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசிரயித்தமுதலிகள் ; இளையாழ்வார், மலைகுனியநின்றபெருமான், பிள்ளைதிருக்குலமுடையார், பட்டாரியரில் சடகோபதாசர் என்று நாலுமுதலிகள். அந்தரம் ராமாநுஜனும் பெரிய நம்பி திருமாளைக்கக் கெழுந்தருளி, அவர் திருவடிகளிலே தாளுந் தடக்கையுங்குப்பி தண்டன்சமர்ப்பித்து, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே சேவியாத இழவுநீர தேவரீர் திருவடிகளிலே ஆசிரயிக்கப்பெற்றேன் ; தேவரீர் திருவுள்ளத்திலுண்டான அர்த்தவிசேஷங்களை அடியேனுக்கு ப்ரசாதித்தருளவேணு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; லம்பியும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று, (ஈ.ஈ.ஈ.) “சுஹஸவக்ஷாநிஷ்யா” (சுஹஸவக்ஷாநிஷ்யா) யுத்தெஹாவயம் - தீத ருதூஹகாரவெஹஸாரஸநாததூ - ஸவக்ஷாநிஷ்யாநா - ஸவக்ஷாநிஷ்யாநா - ஸ்ரீகாரவெஹஸாநா - ஸவக்ஷாநிஷ்யாநா” (சுஹஸவக்ஷாநிஷ்யாநா - ஸவக்ஷாநிஷ்யாநா - ஸ்ரீகாரவெஹஸாநா - ஸவக்ஷாநிஷ்யாநா) என்கிறபடியே பாபஹரமுமாய், புணிய வர்த்தகமுமாய், சம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்கவற்றாக மிகவும் ஸ்லாகிக்கப்பட்டு வேதசாரதமமாய், மாங்கல்யகர மந்த்ராத்நமாகிற த்வயார்த்தத்தை ப்ரசாதித்தருளி, இன்னமும் சில அர்த்தவிசேஷங்களுண்டு, அவற்றை ஆளவந்தார் அபிமாநாந்தர்ப்பூதரான திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேசென்று கேளுமென்றருளிச்செய்ய ; ராமாநுஜனும் அங்கேற வெழுந்

தருளி, திருக்கோட்டியூர் வாசிகளான “மாற்றிவிசேரிட்டுத் தேசவார்தைபடைக்கும்” அவர்களை நம்பி திருமாளிகை எங்கேயென்று கேட்டருள, அவர்களும் அப்பாலே தோன்றுகிற கூறையென்று காட்ட; அவ்விடத்தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையளவும், தண்டனிட்டுக்கொண்டு எழுந்தருள, அப்போது அவ்வூரில் “குற்றமின்றிக்குணம்பெருக்க்குருக்கருக்கதுகூல” ரான சத்துக்கள் நம்பிப்பரபாவம் அறிந்தார்கள்; உடையவரும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று சாஷ்டாங்கப்ரணமம் பண்ணி, தேவரீர் அடியேனுக்கு சஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் ப்ரசாதித்தருள வேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவரும் இவருடைய அத்யவசாய பாஹுன்யம் அறியவேனுமென்று “ஆருக்கென்சொல்லுகேன்” என்று முகங்கொடாமல் எழுந்தருளி யிருக்க; மீண்டு கோயிலேற வெழுந்தருளினார்.

பின்பு நம்பியும் திருநாள்சேவிக்கவெழுந்தருளி, தம்முடோ திரும்பி எழுந்தருளுகிறவரை நம்பெருமான் அருளப்பாடிட்டு, திருமலை திருப்பரிவட்டம், தீர்த்த சடகோபனும் ப்ரசாதித்து நம்மிராமாதுஜனுக்கு சஹஸ்யார்த்தவிசேஷம் உபதேசியுமென்று அர்ச்சகமுனே நியமித்தருள; நம்பியும் (௩௩௮) “நாஸவதூரவாவலிநெஹுயாச” (नान्वेष्यन्वासीनाम्) என்றும், (௩௩௯) “ஐஹே நாதவல்லாய” (अहो नாதवल्लभ) என்று தொடங்கி (௩௪௦) “நவாஸுஸூருஷவெவாஜ்ய” (नवास्सुसूतुर्वेववाज्य) என்று தேவரீர் நியமித்தருளித்தேயென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் அப்படியன்று (௩௪௧) “ஸரீராவஸூவிஜ்ராத” (सरीरावसूविज्जरात) என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சிஷ்யலக்ஷணபூர்த்தியுள்ளது உடையவருக்குச் சொல்லக்குறையில்லை என்றருளிச்செய்ய, நம்பியும் உடையவரைக்குறித்து ஊறோற வாருமென்று அருளிச்செய்து எழுந்தருளினார். பின்னே ராமாதுஜனும் திருக்கோட்டியூர் நம்பிசந்நிதிக்குச் செல்ல, அவரும் இற்றைக்குப்போய்வாருமென்ன, இவரும் கோயிலேற மீண்டெழுந்தருளினார். இப்படி பலகாலும் பதினெட்டுப்ரகார மெழுந்தருளி ஸ்ரீபாதத்தில் சேவித்து நின்றவளவிலும் நம்பியும் இவருடைய த்ருடாத்யவசாய பரீக்ஷார்த்தமாக பொன்றும் அருளிச்செய்யாம லிருக்க, ராமாதுஜனும்; பெரிய ஆர்த்தியோடே மீண்டு, இணைமலர்க்கண்ணீர் ததும்பக் கோயிலேற வெழுந்தருளியிருந்தார். அவ்வளவிலே திருக்கோட்டியூர் நம்பி சிஷ்யரான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரவந்து நம்பெருமானைச் சேவித்து, மீண்டு எழு

[illegible]

இச்செய்தியை நம்பி கேட்டருளி, உடையவரை அழைத்து, இந்தப் பரமஹஸ்யார்த்தத்தை வேறொருவர்க்குஞ் சொல்லாதே யென்றன்றோ நாம் உமக்குச்சொன்னோம், இத்தை மறுத்து நீர் அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுக்குச் சொன்னீரென்று கேட்டோம் என்றுகேட்டருள; உடையவரும்; உள்ளது, தேவரீர் திருவடிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொன்னேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; நம்பியும், ஒருவர்க்குஞ் சொல்லவேண்டாவென்று நியமித்தன்றோ சொன்னோம், அதை மறுத்துச் சொன்ன உமக்குப் பல மேதென்று கேட்டருள, உடையவரும் ஆசார்யநியமநத்தை மறுத்த என க்குநாகமேபலமென்று அருளிச்செய்ய, இத்தையறிந்திருந்தும் சொல்லுவா னேனென்று கேட்டருள; ராமாநுஜனும், அடியேன் ஒருவனன்றோ நாகம் புகுவது, தேவரீர் திருவடிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகையாலே இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவடி சம்பந்தத்தாலே உஜ்ஜீவிப் பர்களென்று சொன்னேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் இந்தப்பர ஸம்ருத்தி நமக்குக்கூடிற்றில்லையென்று, இவர் பரஸம்ருத்திக்குப்போர உகந் தருளி, எம்பெருமானோ? வாருமென்று எடுத்தினைத்துக்கொண்டு, அவ ரோ நீரொன்றருளிச்செய்து, இதுவனாயில், இத்தர்ஸநம் பரமவைதிகசித்தந் தமென்றிருந்தது, இன்றுமுதல்எம்பெருமானுர்தர்ஸநம்என்னுங்கோனென்று எல்லார்க்கும் அருளிச்செய்து, அந்த உகப்பின் மிகுதியாலே, வாரீர் எம் பெருமானோ? இன்னமொரு சரமஹஸ்யார்த்த விசேஷஞ் சொல்லுவ தாக இராரின்றோம், இவ்வளவிலே நீர் த்ருப்தராய் இராரின்றீர், உம்முடைய அய்வசாயத்தைச் சொல்லிக் காணீரென்ன; எம்பெருமானாரும் தேவ ரீர் அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு மேலே ஒரு அர்த்தம் உண்டென் றிருந் தேனாகில் அவிர்வாவியாவேன்; கேளாதிருந்தேனாகில் அருளிச்செய்த அர்த் தம் நெஞ்சில் பட்டதில்லையாமென்று, இப்படி விண்ணப்பஞ் செய்யும் விர கதியாமல் ஸ்ரோதவ்யஸாபேக்ஷனாய் வ்யாகூலாந்தக்ரணனாய் இராரின்றேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும்; இப்போது போய் ஏகாந்தமாய் நீர் ஒருவருமே வாருமென்று அருளிச்செய்ய, இவருங் கோயிலேற எழுந் தருளினார்.

பின்பு, எம்பெருமானார் ஒருவரோ நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறச்சென்றுதன் டன் சமர்ப்பித்துநிற்க, நம்பியும் இவர் திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய், ஏகாந்தமாக மேல்தளத்திலே ஏறி, படிக்கதவை விழவிட்டெழுந்த ருளியிருந்து, ஒருவர்க்குஞ்சொல்லாதபடி திருவடிகளைத்தொடுவீத்து, குள றவுகொண்டு, தம்முடைய நிர்வேறுதக க்ருபையாலே (௩௪௩) ஸவ-௧-௮

லஸ்து தரியாத பேராசையாலே ஸம்வத்ஸர ஸிஞ்ஞஷாஸமம் ஆசார்யன் திருமாளிகைவாசலிலே மாஸோபவாசம் பண்ணவென்று ஸாஸ்த்ரம் உண்டாயாலே அப்படிசெய்ய, உடையவரும் இரங்கி ப்ரசாதித்தருளினார்.

முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே தண்டன் சமர்ப்பித்து, அடியேனுக்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரசாதித்து அருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், ஆழ்வான் ஒருவனுக்குமே நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டது, நீர் நம்பி ஸ்ரீபாதத் தேறப் போய்க் கேளுமென்று அருளிச்செய்ய; முதலியாண்டானும், திருக்கோட்டியூர் ஏறவெழுந்தருளி, நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டன் சமர்ப்பித்துக்கொண்டு ஆறுமாசம் நின்றவிடத்திலும் அவர் முகங்கொடாமலிருக்க, பின்பு ஆண்டானும் நம்பி திருவடிகளிலே சேவித்து நிற்க; அவரும் ராமாநுஜ பரிசு்ருஹிதனைப்போலே யிருந்தாய் என்ன, அடியேன் தாஸாதி யென்ன, ஆகில் என்னென்று கேட்டருள; இவரும் சாமாவதஸ்யார்த்தம் அடியேனுக்கும் ப்ரசாதித் தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; நம்பியும் (நசக) “விஷ்ணுபொயநிஷ்டஸ்துயோவிஜநாநுடி - வனதெஷாவலிவாநாதிதவனவஸதாநி” (विष्णुपदोऽन्यथा नृपि नोऽपि नृपि - विष्णुपदोऽन्यथा नृपि नृपि) என்கிற இம்மூன்று குறும்பும்போனால், எம்பெருமானார் தாமே க்ருபைபண்ணி ப்ரசாதித்தருளுவர், அஞ்சாதே போமென்று தம் திருவடித் தாமரைகளை இவர் உத்தமாங்கத்தை பூஷிக்கும்படி ப்ரசாதித்து விடைகொடுத்தருளினார். முதலியாண்டானும், சமதமாத்யாத்மகுணங்களை மிகவுருடையராய், கோயிலுக்கெழுந்தருளி, உடையவர் ஸ்ரீபாதத்தில் தண்டன்சமர்ப்பித்து, தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தோன்ற, நம்பி யருளிச் செய்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்து சவியராய் நிற்க, உடையவரும் தம் சந்நிதி முதலிகளைப்பார்த்தருளி, ஆண்டான் நம்பிசந்நிதியில் ஸ்வரூபசிகைகளை பெற்றுவந்த வேஷமிருந்தபடி பாருங்கோள் என்று அருளிச்செய்து, மிகவும் உசப்போடே ஆண்டானுக்கும் சர்வகுஹ்யதமமான சாமஸ்லோகார்த்தத்தை உபதேசித்தருளி, அபி சந்துஷ்டராய் இப்போதன்றோ நமக்குத் தண்டும் பவித்ரமும் கைப்புருந்ததென்று அருளிச்செய்தருளினார்.

அநந்தரம், சிலநாள்களுக்குப் பின்பு, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, சோயிலுக்கெழுந்தருளி, நம்பெருமானை சேவித்து, புறப்பட்டு, திருமாலையாண்டானையும் அழைத்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் மடமே யெழுந்தருளினவ்ரே, உடையவரும் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே சேவித்துநிற்க, அவனாக் கடா

கூறித்து, நீர் திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கார்த்தம்கேளு
மென்று உடையவரைத்திருமாலையாண்டான் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்
தருளி, நாம் மீண்டு திருக்கோட்டியூரே வெழுந்தருளினார்.

திருமாலையாண்டானும், நம்பி யருளிச்செய்தருளிணம்போலே திரு
தொடங்கி நடவாழ்க, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி ஆண்
டான் நாடித்தொழிய, பாட்டுக்கள்தோறும் சில அர்த்த விசேஷங்களை
ப்ரதிபாதித்து உடையவர் அருளிச்செய்ய ; இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்
யக் கேட்டறியோம் என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்தருளி ; “அறியாக்
காலத்துள்” என்கிறபாட்டுக்கு, அறிவுநடையாடாத தசையிலே சம்பந்த
ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஐஞாநத்தை யழிக்கக்கடவதான தேவற
சம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழுவாலே அருளிச்செய்
கிறார் என்று திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்ய, உடையவரும் கேட்ட
ருளி, முன்னில் பாட்டுகளும், பின்னிற் பாட்டுகளும் பெரிய ப்ரதியோடே
நடவாழ்க, நடுவே அபிரீதிதோன்றச்சொல்லுவது சேராதாசையாலே இங்
னனையாமித்தனை:— “அறியாமாமாயத்தடியேனே - அறியாக்காலத்துள்ளே-
அடிமைக்கண்புசெய்தித்து வைத்தாயால்” என்று அருளிச்செய்கிறார் எ
ன்று இத்தையும் ஒரு உபகாரஸம்ருதிபரமாக்கி அருளிச்செய்தவாரே, இது
விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியோமென்று
திருவாய்மொழிக் கருளிச்செய்கை தவிர்தார். இத்தைத் திருக்கோட்டியூர்
நம்பி கேட்டருளி, சோயிலிலே திருமாலையாண்டான் பக்கல் எழுந்தருளி,
திருவாய்மொழி நடக்கிறதோவென்று கேட்டருள, ஆண்டானும் அடியேன்
ஆளவந்தார் பக்கல் கேட்ட அர்த்தமொழிய இவர் வேறே சில அர்த்தங்களை
ஸ்வஸ்திதமாகச் சொல்லுகையாலே தவிர்த்தேன் என்ன, நம்பியும் அவர்
சொன்ன அர்த்தம் எதென்ன, ஆண்டானும் ; “அறியாக்காலத்துள்ளே”
என்கிறபாட்டுக்கு உபகாரஸம்ருதியாகவேணுமென்கிறார் என்ன, அவ்வர்த்
தமும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருந்தோமென்று நம்பி அரு
ளிச்செய்து, சாந்திபன்பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதாத்யயநம் பண்ணினார்
போலேகாணும் உம்முடைய பக்கலிலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி
கேட்கிறதும், ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு
வேறே ப்ரகாசியாதுஎன்றிரும், இவர்க்கு நீர் அஞ்ஞாதஞ்ஞாபநம் பண்ணுகி
றேமென்றிராதே கொள்ளுமென்று அருளிச்செய்து, நம்பி, திருமாலையாண்
டானையும் பெரிய நம்பியையுங் கூட்டிக்கொண்டு எம்பெருமானார் மடமே
யெழுந்தருளினார். உடையவரும் அதிப்ரீதியுடனே தாளுந் தடக்கையுங்

அறியாதனவறிவித்த, ஆசார்யனே உபாயோபேயமென்று விஸ்வவித்து. (நசஅ) “சூவாயு-ஹ்ஸுஹ்ரிஸூகஷாஜுரா-ஹ்ஸு-தவஸஸய:” (சுரேஷ்ஸு ஸுரிஸு-ஹ்ஸு-ஹ்ஸு-ஹ்ஸு-ஹ்ஸு) என்றும், “பீதகவாடைப்பிரானூர் பிரிதகருவா ிவந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உறங்கும்பெருமாள்தானே லாவும் பெருமானாய்வந்தார் என்றிருமென்று பஞ்சமோபாய நிஷ்ட்டையான சரம பதார்த்த விசேஷத்தைப் ப்ரசாதித்தருளினார்.

பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசார்யரித்தபோதே, ஸ்வரூபசித்தி யுன் டாயிருக்க, இவர், பலர் ஸ்ரீபாதத்திலும் உபதேசங்கேட்கைக் கடியென், அவர்கள் தாமே மேல்விழுந்து அர்த்தங்களை உபதேசிக்கக்கடியென், என் னில், ஒருராஜா ஸ்வகுமாரார்த்தமாக பலமந்த்ரிகளிடத்தே நிகழ்வைவந்து, குமாரன் ப்ரபுத்தனுவாறே கொடுக்கச்சொல்லிப் போமாபோலே, ஆள வந்தாரும் இவர்களிடங்களிலே ஒரு அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசித்து வைக்கையாலே, ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே சேவித்து அவ்வர்த்தங்களைப் பெறாத இழவுதீர, இவர்கள் பக்கல் இவ்வர்த்தங்களைப் பெற்று இழவுதீர்ந்தா ரித்தனை. இனி இவ்வாசார்யர்களும் ஆளவந்தார் ஆமுதல்வனென்று கடா ஶ்வித்து, இளையாழ்வாருக்கு, நாம் உங்களுக்குச் சொல்லும் பரமரஹஸ்யத் தைச் சொல்லுங்கோளென்று நியமித்தருளுகையாலும், சிஷ்யனாகிலுமாம், ஆசார்யனாகிலுமாம், விலக்ஷணசம்பந்தமே வேண்டிவதென்று மேல்விழுந்து உபதேசித்தார்கள். ஆகையாலே முன்புள்ள ஆசார்யர்கள் இவர்க்கு ஆசார் யர்களாய் விடுபெற்றார்கள். பின்புள்ளவர்கள் இவர்க்கு சிஷ்யர்களாய் ஸ்வ ரூபம் பெற்றார்கள். ஒரு ஹாரத்தின் நடுவே மாணிக்கக் கிடந்து, அந்த ஹாரத்தை சோபிதமாக்குமாபோலே, இடையே ராமாநுஜமுநியாய் விளங் கினாரிதே.

உடையவர், கத்யந்தரயமும் நித்யதிருவாராதரப்படியும் அருளிச்செ ய்து, பாப்ரஹ்மம் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று அறுதியிட்டு, தர்ஸநப்ரவர்த்த நம் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, எம்பெருமானார் ஏழகம்மாதா கரம்பண்ணி அமுதசெய்தருளுகிற காலத்திலே, ஸ்த்தாநத்துறையை நெருக் கிக்கொண்டுபோர, அவர்களிலே ஒருவர் இவர் மாதாகரம் பண்ணுகிறவிடத் திலேவிஷமிட்டாரநத்தைப் ப்ரயோகிக்கும்படி நியமித்துவைக்க, அந்த க்ரு ஹஸ்த்தரும், ஸ்வஸ்தீரீயைப் ப்ரேரிக்க, அவளுங்கடாதென்ன, அவனும் நிர் ப்பந்திக்க, அவனும் விஷமிட்டாரநத்தை மறித்து ஸமர்ப்பித்து தண்டனிட் டிப்போக, அவரும் இதென்னென்றுகளைத்து, பாவமறிந்து, ஸகராரநத்தை ஸாகரகாமியியான திருக்காவேரியிலே களைத்துவிட்டு உபவாசிதராயிருக்க,

இச்செய்தியை திருக்கோட்டியூர்நம்பி கேட்டருளி, கோயிலுக்கெழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, மத்யார்ஹகாலத்திலேதிருக்காவேரியிலே எழுந்தருளாநிற்*, உடையவரும் முதல்களுமாக வெழுந்தருளி, நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே தண்ட னிட்டுக்கொண்டு கிடக்க, நம்பியும், அவரை யெழுந்திருக்கச் சொல்லாமலி ருக்க, கிடாம்பியாச்சானும் இதென்ன சிஷ்யாசார்ய க்ரமந்தான் ? கருமுறை மாலையை வெய்யிலிலே பொகடுவார்களோ என்று பரிந்தெடுக்க, நம்பியும், உம்மைக்கானும்தேடுகிறோம், இன்றுமுகல் இவர்தளிகைக்குப்பண்ணி, ஏக மாதுகரமாக ப்ரசாதிபுமென்று நியமித்தருளி, திருமேனிக்குப் பரிவர் நீர் என்று நியமித்தருளினார். கிடாம்பியாச்சானும் அப்படியே பண்ணிக்கொண் டெழுந்தருளியிருந்தார்.

பின்பு, யஜ்ஞமூர்த்தியென்று ஒரு ப்ராஹ்மணன், கங்காஸ்நானத்து க்குப்போய், அங்கே ஸ்நானம்பண்ணி, அங்குள்ள வித்வான்களையுந் தர்க்கித் து ஜயித்து, அங்கே மாயாவாத சந்யாஸத்தையும் பரிக்ரஹித்து, வித்யை யாலும், சிஷ்யசம்பத்தாலும் மிகுத்தவனுயிராநிற்*, அவனும் அங்கே உடை யவருடைய வைபவத்தைக்கேட்டு, நாம் அங்கேறப்போய் அவருடனே தர் க்கிக்கவேணுமென்று அநேக சாஸ்த்ரங்களுடும் எழுதிக்கொண்டு, க்ரந்தங் களையும் சுமை சுமையாகக் கட்டி யெடுப்பித்துக் கொண்டு, தன் வித்யாகர்வ மெல்லாந்தோற்ற, பெரியமதிப்புடனே, அகித்வரையிலே கோயிலேறவந்து உடையவரைப்பார்த்து, என்னுடன் தர்க்கிக்கவேணுமென்ன, இவரும் அப் படியே செய்கிறோம் நீ தோற்றால் என்செய்கிறாயென்ன, அவனும் நான் தோற்றேனாகில் உம்முடைய பாதாஸ்தையை சுமந்து, உம்முடைய பேரை யுமிட்டுக்கொண்டு, உம்முடைய சித்தாந்தத்திலே புரூரக்கடவேனென்ன, உடையவரும், நாம் தோற்றேமாகில் க்ரந்த ஸந்யாஸம்பண்ணி, தோற்றேன் என்கிறேன் இத்தனையென்ன, அவனும் சம்மதித்து, இப்படி அந்யோந்யம் ப்ராகிஜ்ஞாபண்ணிக்கொண்டு, பதினெட்டுநாள் அவதியுமிட்டு நிரூபித்து, இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தோலாமல் மத்தகஜங்கள் பொருமாபோலே தர்க்கிக்க, இப்படி பதினேழுநாள் ஒருவர்க்கொருவர் தோலாமல் தர்க்கித்து, அவனை ஜயிக்கப்போகாதபடியாலே, பதினேழுநாள் அவனுடைய யுக்திப்ர பலமாக, இவரும் இதுக்குமேல் ஒன்றுந் தோன்றாதபடிநிற்*, அவ்வளவிலே அவனும் தன்வெற்றிதோற்றவெழுந்திருந்து, அற்றைக்கனுப்பிப்போக, ராமா நுஜரும், வ்யாகுலாந்தக்ரணராய், மடமே எழுந்தருளி, தம் திருவாராதந மான பேரருளாளனாயுந் திருவடிவிளக்கி, அமுதுசெய்யப்பண்ணி, பெரு மாளுடன் வெறுத்து, பெருமாளே இத்தனைகாலம் ஆழ்வார்தொடங்கி ஆள

வந்தார் அளவாக, ஓரான்வழியாய் சுப்ரதிஷ்டிதமாய் வந்த இத்தர்ஸம்
அடியேனத்தோற்றித் தோற்கக்கடவதோ, இந்நாள் தேவரீர் ஸ்வரூபரூப
குணவியூகிகளை சத்யமென்று ப்ரமாணத்தை நடத்திக்கொண்டு போந்தீர்,
இப்போது இவன் ஒரு ம்ருஷாவாதியைக் கொண்டுவந்து என்னுடைய கா
லத்திலே எல்லா ப்ரமாணங்களையும் அழித்துப்புகட்டு லீலைகொண்டாடத்
திருவுள்ளமாகில் அப்படியே செய்தருளவென்று விண்ணப்பஞ் செய்து,
தாமும் அமுதுசெய்யாமல் கண்வளர்ந்தருள, பேரருளாளரும் இவர் ஸ்வப்
நத்திலேயெழுந்தருளி, இளையாழ்வரீர்? நீர்முசிப்பானேன், உமக்கு, சமர்த்த
னாயிருப்பா நொரு சிஷ்யனை யுண்டாக்கித் தந்தோங்காணும், உம்முடைய
ப்ரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த மாயாவாத கண்டநத்தைச்
சொல்லி, அவனை ஜயியும் என்றருளிச்செய்தருள, உடையவரும் வெடிவோ
ரை திருநாமோச்சாரணம் பண்ணி எழுந்திருந்து, திருக்கண்களை விழித்து
இதொரு ஸ்வப்நமிருந்தபடி யென்னென்று மிசவுந்திருவுள்ளமுகந்து, ஸ்வ
ப்நத்தில் அருளிச்செய்த யுக்தியை திருவுள்ளத்திலேகொண்டு எழுந்தருளி
யிருந்து, சந்தோஷத்துடன் நித்யகர்மாநுஷ்டாநஞ் செய்தருளி, தந்திரு
வாராதநமான பேரருளாளனாயுஞ் சேவித்துப் புறப்பட்டு, ப்ரசந்ந கம்பீர
ராய்க்கொண்டு தர்க்ககோஷ்டியிலே யெழுந்தருள, அவனும், உடையவர்
எழுந்தருளுகிற கம்பீரியத்தையும் சந்தோஷத்தையுங்கண்டு, திடுக்கென்று
பாவஜ்ஞாந வித்வானாகையாலே, இவர் நேற்று எழுந்தருளும்போது இங்கு
நின்றும் சோம்பிக்கொண்டுபோனார், இப்போது மத்தகஜம்போலே இங்கே
வாராநின்றார், ஆகையாலே இது மாநுஷமன்று, அதிமாநுஷ சேஷ்டிதமா
யிராநின்றதென்று நிபுசயித்து, சடக்கென எழுந்திருந்து எதிரோ சென்று,
உடையவர் திருவடிகளிலே சேவித்து, தேவர்க்குத் தோற்றேனென்று ப்ரீபா
தாசைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, அடியேனை இரங்கி யருளவேனுமெ
ன்ன, உடையவரும், இதென்னென்று திகைத்து, தர்க்கிக்கலாகாதோவென்
ன, அவனும் உடையவரைக்குறித்து, தேவர்க்குப் பெரியபெருமான் ப்ரத்ய
க்ஷமானபின்பு, தேவொன்ன, பெரியபெருமாளென்ன, பேதமில்லையென்று
அறிந்தேன், இனி அடியேன் தேவர் சந்நிதியில் வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை
சொல்ல ப்ராப்தியில்லையென்ன, உடையவரும் உகந்தருளி, ஆகிலும், நீர்
சொன்ன மாயாவாத கண்டநத்திலும், ப்ரஹ்மம் நிரீக்குணமென்கையாலே
அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு, சத்யத்வாதி குணயோகக்களைச் சொல்லுகிற வேத
வாக்யங்கள் அப்ரமாணமாய்விடும், அவியாதிரோஹிதமானப்ரஹ்மத்திற்கு
குணயோக முண்டாகையாலே ஸகுண ஸ்ருதியில் விரோதம் இல்லையென்றீ

அநந்தரம், அவளையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய், நம்பெருமானை யுஞ் சேவிக்கப்பண்ணி, தீர்த்தப்ரசாதமும், ஸ்ரீசகோபனும் ப்ரசாதிப்பி த்து, புறப்பட்டு மடமேபோய், தம்திருவாராதநமான பேரருளாளனை சேவி க்கப்பண்ணிவைத்து, இவர்காணும் உம்மை நம்பக்கல் சேர்த்தருளினவ றென்று அருளிச்செய்து, அவரை திருவாராதநம்பண்ணி அமுதுசெய்வித்து, தாமும் அமுதுசெய்து, இவர்க்குத் தளிகை ப்ரசாதமும் ப்ரசாதித்தருள, அவரும் அமுதுசெய்து, ஸஹ்ருதயராய வாழ்ந்துகொண் டிருக்குங்காலத் திலே, உடையவர் இவரைப்பார்த்து, வாரீர், அருளாளப்பெருமானெம்பெரு மானோ, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த தீவ்ய ப்ரபந்தக்களை ஒதிவென்று அருளிச்செய்து, திருப்பல்லாண்டு கொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து வேண்டும் தத்வசிகைகளையும் ப்ரசாதித்தருளினார்.

அநந்தரம், உடையவர், ஆழ்வான் ஆண்டான் அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானாயுந் க்ருபை பண்ணிக்கொண்டு, வித்வத்கோஷ்டியாக நடக்குங்காலத்திலே ஆசார்யர்களெல்லாரும் வந்து உடையவர் திருவடிக ளிலேஆசாரியக்க, இத்தைக்கேட்டுஅநந்தாழ்வானும், எச்சானும், தொண்ட னார் நம்பியும், மருதூர்நம்பியும், உடையவர் திருவடிகளிலே ஆசாரியக்க வேணுமென்று எழுந்தருளினார்கள், அவர்களை, அருளாளப்பெருமானெம் பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆசாரியப்பித்தருளினார். அவரும் பீதராய், அவர்களைக்குறித்து, உடையவர் குருவியின்கழுத்திலேபனங்காயைக்கட்டினு ற்போலே செய்தார். நீங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருங்கோளென்று அருளிச்செய்தருளினார்.

பின்பு, அமர்சுவையாயிரமான திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தமருளிச் செய்துகொண்டு தீவ்யசோஷ்டியாக எழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி” என்கிற திருவாய்மொழிநடவாநிற்க “சிந்துபூமகிழுந்திருவேங்கடம்” என்கிறவிடத்திற்கு அர்த்த மருளிச்செய் கிறவர், முதலிகளை முகம்பார்த்தருளி, புஷ்பமண்டபமான பெரிய திருமலை யிலே, திருவேங்கடமுடையானுக்கு உகப்பாகத்திருநந்தவாநஞ்செய்து, திரு மாலேசாத்துவார் உண்டோவென் றருளிச்செய்தருள, அவ்வளவிலே அநந் தாழ்வான் எழுந்திருந்து, அடியேன் விடைகொள்ளுகிறே னென்று விண் ணப்பஞ்செய்து தண்டன் சமர்ப்பித்து, திருமலைக்கெழுந்தருளி, திருவேங் கடமுடையானையுந் திருவடிதொழுது, திருநந்தவாநஞ்செய்து, அத்திருநந் தவாநத்திற்கு ராமாநுஜனென்று திருநாமம் சார்த்தி, திருமலைக்கட திரு வேங்கடமுடையானுக்கு சமர்ப்பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கிறப

மையை, உடையவருங்கேட்டு உகந்தருளி, திருவாய்மொழிப் பரப்பாற்றத்தத்தைத்
திவ்ரமாகச்சாத்தியருளினார். பின்பு, உடையவரும் நம்பெருமானைச் சேவித்து
அடியேன் பேரருளாளனாயும், திருவேங்கட முடையானையும் திருவடிதொழுது மீண்டுங் கிடக்கொள்ளுநிறே எனன்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; போய், கடிக
வருவதென்று திருவுள்ளமாயருள; உடையவரும், முதல்கொண்ட புறப்பட்டி,
திருக்கோவலுவாராழ்வார்கள் கைகாலாயும்சேவித்து, பெருமாளைக் கோரினோ
திவமுந்தருளி, திருக்கச்சிநம்பி மடமேசென்று, (கடுஉ) “ஸ்ரீ-பூதாஸ்யேஹி”
வெநுக விலாபதிநூநு-வாஷாஸ்யே ஸாஷாஸ்யம் ரஸாய நவராபணம்”
(ஸ்ரீமாத்ஸ்ரீமந்நீக கஸ்திஷ்டஸ்ச-ஸர்வாஸ்திஷ்டஸ்சநாந் ரஸாயநவராபணம்)
என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, நம்பி திருவடிகளிலே தண்டஞ் சம
ர்ப்பித்துகொண்டு நிமிச, அவருக்குருபபன்னியருள; அவருடனேகூட
வெழுந்தருளி, அவர் புருஷகரமாக ஸ்ரீகோபுராஜனாயுஞ்சேவித்து, ஆனை
காத்த பெருமானையுஞ் சேவித்து, புகுந்து (கடுக) “விமாவராஜம் செவெ
ஸம் பூஷகாமுரோஸஸாதமாதீ, அப்யயயகுஹவாநதனஞ் வசு
மெஸாஸம் தீதெ-தல்லிநூஹாஹெனே லிசிவெவதிசெவிதெ, ஸிவா
ஹுதாதிதீதாநி ஸவபாணி டெநிவிஷ்டா” (கஸ்திஷ்டஸ்ச-ஸர்வாஸ்திஷ்டஸ்சநாந்
ரஸாயநவராபணம்) என்று சொல்லப்
பட்ட மஹாத்மயத்தையுடைய திருவந்த ஸரஸ்விலேநீராடி, கேசவாதி
திருநாமங்களையுஞ் சாத்தியருளி “எழிற்கா வையமுற்று மேனத்துருவா
யிடந்த ஞானப்பிரானையும்” சேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக வெழுந்தருளி
ஆழ்வார்களையுஞ் சேவித்து, ஸ்ரீபலிபிடத்தையும் தண்டனிட்டு, ஜய விஜயம்
களையும் சேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக வெழுந்தருளி, திருவந்தாழ்வானையுஞ்
சேவித்து, திருப்புற்றுத்திருக்கழலடியிலேயும் தண்டனிட்டு, அதற்குக்கீழ்
காகத் தம்மை விசேஷ கடாகவும் செய்கருளின யறுனைத் துறைவர் திரு
முற்றத்திலே (கடுச) “நவோநவோயா டெநாயயாஹெநாய கவோநவம்”
(நவோநவோ மூநாயயாமூநாய நவோநவம்) என்று அநுசந்தித்து தண்
டஞ் சமர்ப்பித்து, கரியமானிக்கத் தெம்பெருமானையுஞ் திருவடிதொழுது,
ஸ்ரீபுண்ணியகோடி விமாரத்தையுஞ் சேவித்து, திருமடப்பள்ளியையுஞ் சேவி
த்து, பேரருளாளன் பெருந்தேவியானையுஞ் சேவித்து, உள்ளே புகுந்து,
(கடுக) “சுகாராத்யஸம்வனா ரிஸவிநிவிவாஸிநீம் சூரெஷ்டஜமகிஸி
நீம் வெநுவரடிவலுஹாம்” (சுகாராத்யஸம்வனா ரிஸவிநிவிவாஸிநீம், சூரெஷ்டஜமகிஸி

ரீதி (சுருத்திரமே) என்று அதுஸந்தித்து, தீர்த்தப்ரசாதமும் ஸ்விசரித்து, புறப்பட்டு, பரதஷிணை நக வெழுந்தருளி, குருவழிகே திருமண்டபத்திலே திருவாழியாழ்வானையுஞ் சேவித்து, பெரிய திருவழியையுஞ் சேவித்து, சேண்டலமரத்தனையானும் சேனாமாதன் கழல்வணங்கி, எழுந்தருளி, (நாசே) “சுருத்திரமே திருவாழியாழ்வானையுஞ் சேவித்து” (அஷ்ட ௧௦௦) என்று தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, வையாழியானையிலே யேறி, சேனாமரத்திலே நம்பியை முன்னிட்டுக்கொண்டு உளளே புருந்து, “உலகேத்து மாழியானத்திழாநாளுன பேரருளாளனாயுஞ் சேவித்துநின்று, திருப்பல்லாண்டையும், சீவாதராஜாஷ்டகத்தையும் அதுசந்தித்து, “தென வத்திழாநகழலிணைக் கிழப்பூண்டவன்பாளையு” நிந்த, திருக்கச்சிரம்பியும், இவர்க்குத் தீர்த்தப்ரசாதமும், “துயரமுடையான ஸ்ரிசடகோபனையும்ப்ரசாதிப்பித்தருள, ஸ்விசரித்து ச்ருதார்த்தராய்ப்புறப்பட்டு, திருக்கச்சிரம்பியுடனே அடியேன் பெரிய திருமலைக்கு விடைகொள்ளுகிறேன் என்று வீண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரும் “சென்று வணங்குமினே சேனுயர் வேங்கடத்தை” என்றருளிச்செய்து, விடைகொடுத்தருளினார்.

உடையவரும், அதிபரீதியோடே திருப்பதிக் கெழுந்தருளு மளவிலே, மார்க்கமாய் “வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்” என்கிறபடியே, வழிதப்பித்தனாகத் திரிந்து, முதல்கேளும் அங்கே ஒரு ஏற்ற மிறைப்பாணைக்கண்டு, திருமலைக்கு வழியெக்கேயென்று கேட்டவளவில, அவனும் செவ்வையான நல்வழியைக் காட்ட, உடையவரும் இதொரு அமரவன் புருஷகார மிருத்தபடி யென்னென்று அவனை தண்டனிட, முதல்கேளும் இப்பரமாஸ்திகத் தைக்கண்டு களித்து அவர்களும் தண்டனிட, இவரும் முன்னடந்து எழுந்தருளி, திருமலையாழ்வானையும், திருத்தாழ்வனையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீபராங்குசபரகால ப்ரபஞ்சியான ஆழ்வார் பதின்மனையும் சேவித்து, திருப்பதியிலே எழுந்தருளியிருந்து, வீட்டல் கேவனையுஞ் சிஷ்யனுக்கிக் கொண்டு, திருப்பதியிலே ஸ்வஸிஷ்யர்கள் முப்பது திருநாமத்துக்குக்குடியேற்றி, இளமண்டியத்தையும் கைப்பற்றுக விடுவித்து அங்கே எழுந்தருளியிருக்க; இச்செய்தியை அந்தாழ்வான் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கேட்டருளி, திருமலையினின் டிரங்கிவந்து, எம்பெருமானாசச்சேவித்து, தேவிரர் அப்பனைச்சேவிக் எழுந்தருளவேனுமென்று வீண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும் ஆழ்வார்கள் திருமலை மதியாமலிருக்க, நாமேறக் கடலோ

மல்லோம், இங்ஙனே திருத்தாழ்வகையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார்
களைச் சேவித்திருக்கிறோமென் றருவிச்செய்ய; அருத்தாழ்வானும், தேவரீர்
எழுந்தபொது அடியொருங்க ளொருவரும் எழுந்தவன்மும், இங்குள்ளவர்
ஒருவரு மேறவதில்லையென்றும் விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், அப்
படியேசெய்கிறோமென்று தத்துஞ்ஞாமாதற் றிருமெனிகாரச்சொ ள்த்துக்கொ
ண்டு எழுந்தருளி, அடிப்புவிபாழ்வாராழ்வியே, திருமலையாழ்வார சேவி
த்து, தம், (௧௫௪) “வாழெநாபுர ளொகையி”, (பாடியாழ்வு ௪௯௯)
என்கிறபடியே ஸ்ரீ வைஞ்ஞாந்தாதன் தீயோகாக் சேதகன் பவச்சிதிக்
திலே அடியிட் டேதாமாபோலே பச்சிபத்தி பண்ணிட்டுமென்று, திரு
வேங்கடமுடையான் அருளப்பாடிடத் திருமலே பேழி, “செய்வத் திண்
வளையையும்” “பன்மணிவோடு பொரு துருகும் காணும்வழி” “அன்ன
னைய பொற்குவையையும்” வேய்சனின்னு வெண்முத்தமே சொல்லும
கானமும், வானமும், வேடுமுடை வேங்கடத்தைக்கண்டு களித்தபொன்
டு, திருப்பரியட்டப்பாறை வளவிலே எழுந்தருளாநிற்க; திருவேங்கட
முடையான், திர்த்தப்ரசாதற்கொண்டு பெரிய திருமலை கம்பி எட்டி எழுந்
தருளிப்ரசாதித்தருளச் உடையவரும், கம்பி திருவாசலிலேபாடிடமாப் ப்ரச
னாமம்பண்ணி, திர்த்தப்ரசாத மும் வளிகரித்தருளி, தேவரீர்எழுந்தருளே
னுமோ? ஒரு சிறியவர்கள் இல்லையோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; கம்
பியும், நாலு திருவிதியும் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்திலும், என் கறிப்பாட்டில்
சிறியவர்களைக் கண்டிலேனென்று அருளிச்செய்கருளினார். இத்தை உடைய
வரும், முதுகெழுந் தேட்டருளி, அத்பாஸ்சர்யப்பட்டு, கல்வேலி யளவிலே
எழுந்தருளாநிற்க; ஜியர்கள், ஏராக்கிகள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், திருப்பதியி
லுள்ள ஸ்தானத்திறை, ஸ்ரீபாதத்தாங்குவார் முதலான அனைத்துக் கொத்தி
லுள்ளவர்களும், எந்நர்கொண்டி சத்திரிக்க; உடையவரும், முதுகெழுமாக
எழுந்தருளி, வைகுப்தன் திருவாசலிலே தண்டஞ் சம்பப்பித்து, திருக்கோ
னெரியிலே கீராடி, கேசவாதி திருமாமங்கலையுஞ் சாத்தியருளி, நாலு விதி
யையும் ப்ரசுஷிணமாக வெழுந்தருளி, “சித்தாமலிகள் பச்சலிலே பசல்
செய்து” என்கிறபடியே கசிதாநர்க்க ரத்த த்யுதிரஞ்சிதமான மாடகூடப்ரா
சாத தோரண கோபுரப் ப்ரசாரங்கலையும் அதுபவித்து, அங்கே தம் கைங்
கர்யமான, ராமாநுஜனென்கிற திருநக்கவந்திகிலே எழுந்தருளி, திருக்கண்
சார்த்தி, உகந்தருளி, அருத்தாழ்வானையும் பார்த்து, அனைத்துக்கொண்டு
“வளர்த்ததினால் பயன் பெற்றேன்” என்று மிகவுங் க்ருபைபண்ணியருளி,
மற்றும் அங்குண்டான “தேனேய் பொழில்” என்றும், “வினாயாற்பொழில்”

என்றும், “கோற்றேன் பாய்ந்தொழுகும் குளிர்சோலை” என்றும் சொல்லுகிற மொய்த்த சோலைகளையும், சோலைக் கலங்காரமான “செண்பகமாய் நிற்கும் திரு வுடைய சென்பாஞ்சேரும் திருமகிழ் பாடலும், சுரபுன்னை, புன் னாக முதலான, மடஸ்ரவ, குலம் ப்ரசர்ஷத்தைபுடைய திருப்பூமங்களை யும், எழிலெலுமிச்சை, செவ்வந்தி, திருவாட்சி, மல்லிகை, மூல்லைதொடக் கமான கொடிமலரழகையும், “மொய்பூந்தடந்தாழ்வனாயும்” என்று சொ ல்லுகிற செந்தாமரையும், “சேரர்சுணைகளில், மத்தப்ரமரநாதித் மனோவாசி செந்தாமரை ஸ்ரீயையும், திருவேங்கடத் தெண்டிச்சுணைகளில், “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையாராயும்,” கோனேரி வாழும் சூருகுருகொரு நாரை முதலான பக்திசங்கங்களுக்கும், வ்ருகூசாகாரநாடிக் ககலிநாதங்களை யும், கொண்டலதிரத் தோகைவிரித்து நடமாடுகிற மயூரகேசாரவந்தையும், வண்டினங்கள் தென்றதெனவென்று பண்பாடுகிற பாடலையும் கண்டு சேட்டு ஆகத்தித்து, நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட ஞானப்பிராணையுள் சேவித்து, “அவாவறச்சூழ்ந்தான் திருவாசலிலே தண்டனிட்டு,” அடியாரும்வானவரும் அரம்பையரும் கடந்தியங்கும், குலசேகரன்படி முதலான திருப்படியுடையங் கடந்து, உள்ளே புகுந்து, அத்தாணிப்புளியையுள் சேவித்து, ஸ்ரீபலி பிடத்தடியிலே தண்டனிட்டு, யமுனைத்துறைமவர் என்ற திருப்பூமண்டபத் தையும் சேவித்து, ப்ரசகூடிணமாக வெழுந்தருளி (௩௫௮) “யநு-ஆ-லாவி லிதெவபெஷ ஐ-ப-ஸா-ஸா-ணோடியெ, சூயா-தி வஸ-தீய-ப-கிஸூலி ப-ஸூ-ஸி-ஸி-ஸெ” (யநு-ஆ-லாவி லிதெவபெஷ ஐ-ப-ஸா-ஸா-ணோடியெ, சூயா-தி வஸ-தீய-ப-கிஸூலி ப-ஸூ-ஸி-ஸி-ஸெ) என்று சொல்லப்படுகிற மஹாத்மயத்தை புடைத்தான, ஸ்வாமி புஷ்கரிணியிலே திர்த்தஸ்விகாரமுஞ் செய்து, செண்பகத் திருவாச- லுக்குள்ளே புகுந்து தண்டன் சமர்ப்பித்து, திருமடப்பள்ளி, யாகசாலை, திருமாமணி மண்டபத்தையுள் சேவித்து, சேனை முதலியாரையுள் சேவித் து, வேங்கடத்தரையையுள் திருவடி தொழுது, உந்த நிலயமென்னும், ஸ்ரீகிவ்ய விமாரத்தைபுகு கண்ணுலே பருகுவாராப்போலே அதுபவித்து, உள்ளே எழுந்தருளி, “திலதமுலகுக்காய் நின்ற” தண்ணூர் வேங்கட விண் ணூர் வெற்பன்” ஆன, “எண்ணம் புகுந்து நித்திக்கும்” செந்தாமரைக் கண் செங்கனிவாய்” நாத்ரோளமுதையும், “செங்கமலக் கழற்படியேயும்,” “சீதக்கடலென்கிற திருமொழிப்படியேயும், மணிநாபுராதி கிரீடாந்தஸர்வ திவ்யாபரண, திவ்யமால்யாம்பர, திவ்யாங்கராக சோபிதமான அவ்வடிவழ கை பாதாதி கேசாந்தமாக அதுபவித்து, “அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா,” “புலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேன்” என்று பூவார்

கழல்சுனைக் கிடழ், அழக்கீழமர்ந்து புழுந்து, க்ருதாஞ்சலிபுடராய் அதுபவித்துநிற்க; இவர்க்குத் தீர்த்தப்ரசாதபூம் ப்ரசாதிக்க, ஸ்விசுரித்து, க்ருதார்த் கராயருளி, இது பூலோக வைகுண்டமா யிருந்ததென்று ஆஸ்சர்யப்பட்டு, திருமஞ்சரகாலமும் சேவித்தருளி, அழகப்பிரானுடைய ஸ்ரீமஹா பஸி கிருநாளையுஞ் சேவித்தருளி, “விண்ணோர்வெற்பாசையாலே, “நகரி லமரர் முனிக்கணங்கள்” என்றருளிச்செய்த நித்யசூரிசளன்றோ இங்கு வர்த்தப் பார், நாம்இங்கே வர்த்திக்கவொண்ணாதென்று அப்போதே திருமலையினின் றும்இறங்கவேணுமென்று உத்யோகிக்க, பெரியதிருமலைநம்பியும் திவ்யதே சத்திலேமூன்றுநாள் இருக்கவேணுங்காணுமென்றருளிச்செய்தருள; உடையவரும் சம்மதித்து, மூன்றுநாளும் அமுதுசெய்யாமல், “அப்பொழுதைந் தப்பொழு தென்றொர வழுதமான அப்பனை அதுபவித்து, அதுவே நாரக வாக எழுந்தருளியிருந்து, இப்படியே மூன்றுநாள் சென்றவாழே, நம்பியுடன் அப்பன் சந்நிதிக்குச்சென்று, திருப்பல்லாண்டையுசுத்தித்து, அஞ் றித்த நிற்க; அப்பனும் மிகவும் உகப்புடனே இவர்க்குத் தீர்த்த ப்ரசாத பூம்ப்ரசாதித்து, தம் “பூவர்கழல்சுனை ஸ்ரோபூஷணமாக்கி, இவ்வுடையவ னைக்குறித்து; உமக்கும் உம்முடையார்க்கும், உபயசிபூதி யையுடையாரும் தந்தோமென்று தெற்குவிட்டிலே சொன்னோமென்று, திருப்பவளச் சொதி வாய்திறந்து அருளிச்செய்தருள, உடையவரும் மஹாப்ரசாதமென் றங்கி கரித்தநிற்க, அப்பனும் விடைகொடுத்தருள, நம்பியுடன் புறப்பட்டு அப் பொழுதே யிறங்கியருளி, திருப்பதியிலே பெரியதிருமலைநம்பி திருமாளிகை யேறச்சென்று, அங்கே அமுதுசெய்து, அவர் சந்நிதியிலே இஹோஸ ஸ்ரோஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு அர்த்தங்கேட்டுக்கொண்டு ஒரு மை வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருக்குங்காலத்திலே; ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமான் திரு மலைநம்பி திருமாளிகையில் சர்வவிதகைங்கர்யங்களும் பண்ணியிருக்கும்படி கண்டு, உடையவர் ப்ரீதரா யிருக்கிறவளவிலே, ஒருநாள் நம்பிக்குத் திருப் படுக்கைபடுக்க முந்தாத்தாமதிலே கண்வளர்த்துபார்க்க, இத்தை எம்பெரு மானார்ஒருநாள்கண்டருளி, இதொருபரிமாற்றமிருந்த பொல்லாங்கென்னெ ன்று அத்தைப் பெரியதிருமலைநம்பிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; நம்பியும்அவ னையழைத்து, கோவிந்தப்பெருமானே! நீர்நமக்குப் படுத்தபடுக்கையிலேபடு த்துக்கொண்டொன்றுகேட்டோம்; இப்படி செய்யலாமோ? இதற்குப்பலமெ ன்னென்று கேட்டருள; ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமானும், நமக்கு நரகமேபலமெ ன்ன, நம்பியும், இப்படி அறிந்திருந்துசெய்வானெனென்ன; இவரும், தேவர் திருமேனியில் ஒன்று உறுத்தல், ஊர்தல், சுடித்தல் செய்யாமல் கண்வளர்ந் தருளப்பெற்றால்அடியேனுக்குநரகமேயமையுமென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய;

இக்க உடையவர் செட்டருளி. இதொருபாதிபத்தி விசேஷமிருந்தபடி என்னைன்று உகந்தருளினார். ஒருவர் நம்பியுடைய திருநகவந்தை நோக்கிச் சென்று உடையவர் எழுந்தருளாதிடும், ஓரிடத்திலே கோவந்தப் பெருமாள் ஒரு பாம்பின்வாயிலே கையிட்டு மீளவும் நீராடிச் சைங்காயத்திலே போர; இதுகண்டு உடையவரும், கோவந்தப் பெருமானே, என்செய்யாநின்றீர் என்று கேட்க; அவரும் பாம்புநாக்கை நீட்டிக்கொண்டு நோவுபடும்படி கூண்டு அதன் நாக்கிலே முள்ளிருக்க வாங்கினேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய. உடையவரும், இவருடைய பூத தயை யிருந்தபடி என்னுனென்று உகந்தருளினார்.

அந்தரம், எம்பெருமானாரும், ஸ்ரீராமாயணம் சாக்கினவாதே, பெரிய திருமலைமடி ஸ்ரீ பாகத்திலே தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அடியேன் திருவரங்கப் பெருநகரை நோக்கி விடை கொள்ளுகிறேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நம்பியும் இக்கணதார மெழுந்தருளின உமக்கு நாம் ஒன்றும் தரப் பெற்றிலோமேன்ன; இவரும் அப்படி நந்தருளத் திருவுள்ளமுண்டாகில், இவரை “சாரந்த விருவல்களைகளும் சரித்துமாயப்பற்றறுத்துத்” தீர்த்துத் தள்ளால் மனம் வைக்கத் திருந்தி” என்கிறபடியே, இவருடைய தூர்வாஸகாச் சேதந்தைப் பண்ணி, “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குடமுத்குடம்பு மிக்கின்ற நீர்மையினியா முருமை,” என்னும்படி பண்ணியருளி “உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ” என்கிறந்த அடியேன் நின்னை வைத்தலைக்கட்டி யருளின்கே, அடியேனுக்கு இந்த ஸ்ரீகோவந்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெரிய திருமலைமடியும் அவனாயதைத்து, வாரீர் கோவந்தப் பெருமானே! எம்பெருமானை நம்மைக் கண்டாற்போலே சேவித்திருமென்று உதகதாரா பூர்வகமாகக் கொடுத்தருளினார். அவரையுங்கூட்டிக்கொண்டு, உடையவர் நம்பிக்கு தண்டஞ் சமர்ப்பித்துப் புறப்பட்டி, “வண்டுவிளங்கினாரும் நீர்சோலை” வண்பூங்குடிநகரிலே சென்று, கடிநகரமேறி, “மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்குமககாரக்கனியை” யுங்கண்டு களித்துச்சேவித்து, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டி, திருப்புத்தூறியிலே எழுந்தருளி, க்ருத்ராபுஷ்கரிணியிலே தீர்த்தம் ஸ்விக்கரித்து, பெரிய உடையாராயுத் திருவடிதொழுது, சண்ட ப்ரசண்டர்க்காரையும் சரணமடைந்து, ஊரேபுகுந்து, மரசதவல்லியாராயும், திருவரந்தாழ்வானையுஞ் சேவித்து, மற்றுஞ் சேவாஃரமத் தப்பாமல் சேவித்து, ப்ரதக்ஷிணமாக வெழுந்தருளிப் புதுத்து, சேனை முதலியாராயுத் திருவடி தொழுது “பொன்முடியம் போரேற்றையெம்மானை நாற்றடந்தோள் தன்முடிவொன்

ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமானுக்கு, எம்பெருமானுர்கோஷ்டியில் அதுபவமும், அவர் விக்ரஹாபவமும், அவர் சல்லாபங்களும், அவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யங்களுமே காலசேஷமாய், நித்ராஸையங்களு மின்றிக்கே, ப்ரத்யஹம் நடவாநிற்க; ஒருநாள் உடையவரும், முதலேகனும் பெரிய திருவோலக் கமாகவெழுந்தருளியிருக்க; முதலேக னெல்லோரும் கோவிந்தப்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களையும், ஸ்வாசார்யபதை கவிஷ்டதையையும் சொல்லித் தலையுலுக்கிக்கொண்டாட, ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள், தாமும், அது பொக்கு மொக்குமென்று அவர்களைக் காட்டில் மிசவும் தம்மைத் தாமே, ஸ்லாகித்துக்கொள்ள; உடையவரும், அதுகண்டு இவரைக் குறித்து, எல்லாரும் உம்மைஸ்லாகித்தால் நீர் நைச்யாதுசந்தானம் பண்ண வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே நீர் தாமே உம்மை ஸ்துதித்துக்கொள்ளா நின்றீர், இப்படி செய்யு மதுஸ்வரூபத்திற்குச் சேருமோவென் றருளிச்செய்ய; ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள், உடையவரைப்பார்த்து, அய்யோ! முதலேகான்? அடியேனைக் கொண்டாடில், காளஹஸ்தியில் கையும்குடமும் கழுத்தில் இலந்தைக்கொட்டை வடமுமாய்க்கொண்டு, எளிவரவுபட்டு நின்ற வன்னிலையைக் கொண்டாடு மத்தனையன்றோ? அடியேனைக் குள்ளது; இப்படியான பின்பு “பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து” என்கிறபடியே, தேவரீர் இவ்வாத்மாவை எடுக்கைக்காகவே ஒருதிருவவதாரம் பண்ணிச் செய்தருளின ச்ருஷ்டிபரம்பரைகளை நம்முதலிகள் எல்லாராயும் போலன்றிக்கே நிய்ய சம்சாரிகளிலும் கடைகெட்டுக் கிடந்த அடியேன் காலதத்வ முள்ளது னையும் “எனக்கினியார்திகர் நீணிலத்தே” என்றும், “இனியாவர் நிகரகல்வானத்தே” என்றும், நெஞ்சமேநல்லேநல்லே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியேனை ஸ்லாகித்துக்கொள்ள ப்ராப்தி யுண்டாகையாலே, அடியோங்க னெல்லோரும் தேவரீராலே இவ்வாத்மாவுக்குண்டான நன்மைகளை ஸ்லாகித்தால் தேவரீரைக் கொண்டாடிற்றா மித்தனையென்று கண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமானும், ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமானை நல்லீர் நல்லீரென்று போர உகந்தருளி, உம்முடைய அழகிய நெஞ்சாலே நம்மையனைத்துக்கொள்ளீர், நமக்கும் உண்டாம்படி என்று வாரி யனைத் தெடுத்திக்கொண்டருளினார்.

ஒருநாள் எம்பெருமானார் அடியாள் வாசலிலே, கால்ய கர்மங்களை யுமிழ்ந்து, ஸ்ரீ கோவிந்தப் பெருமாள் நிற்கக்கண்டு, ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் உடையவர்கோஷ்டியிலே அத்தைவெளிப்படுத்த, உடையவரும், கோவிந்தப்

பெருமானே ; நீர் அங்கே நிற்பானேனென்ன ; இவரும், தேவரீர் தாலாட்டு மதுராலாபமாய், இசையேறி செவிக் கிளிய செஞ்சொல்லாயிருக்க, தேவரீர் குணனுபவமும் முன்னடிவளையக்கட்ட, போக்கடிபற்று, கின்றேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் தாலாட்டு கட்டத்து உள்ளதென்ன; உடையவரும், இவர்ப் பாவனையம் இருத்தபடியென்னென்று உகந்தருளினார் பின்பு, இவர்க்கு இருளும் ஏகாந்தமும் இன்றிக்கே, தனித்திருக்காமல் தாலும் “ இராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால் உள்ளாதென்னெஞ்சு ” என்கிற படியே, இராமாநுசன் மெய்யில் பிறங்கியசிறும் அவர் குணனுபவமுமே காலகேசுபமாகச் செல்லா நிற்க; ஸ்ரீகோவிர்த்தப்பெருமான் திருத்தாயார்வந்து, கோவிர்த்தப்பெருமானே உம்முடையதேவிகள் பட்டமானென்ன ! இவரும் ஆகில், நீர், அம்மா! இருட்டும், தனியுமாயிருக்கும் அவசாயம்பார்த்து அவரை வரக்காட்டுமென்ன; அவரும் பஹுமான் அவசாயம்பார்த்து ஒருநாளும் அவசாயம் காணாதே, உடையவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், இவரையழைத்து, கோவிர்த்தப்பெருமானே ஒருநாளுகாலத்திலே நம்மானே. நீர்போ மென்று அருளிச்செய்து போகவிட்டருள; கோவிர்த்தப்பெருமானும் தேவிகளுக்கு இராமுட்ட அந்தர்யாமியை அனுபவித்து தத்தனாசேஷிதங்களைக் கீர்த்தித்தருளிப்போகவிட்ட; இவர்க்குத் தாயார் வெடிவோனாவந்து இவ்வளிப்படி செய்யலாமோவென்ன ; இவரும் அந்தர்யாமிப் பராசுத்திருக்க, அழிச்சாட்டங் கூடுமோவென்றருளினார். இச்செய்தியை இவருடன் அனுக்கிரகந்தமுதலிகள் எம்பெருமானாருடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீகோவிர்த்தப்பெருமானும் திருவடிகளிலே சேர்த்துவின்றவளவிலே ; எம்பெருமானாரும், இராமுட்ட என்செய்திரென்று மந்தஸ்மிதம்செய்து கேட்டருள ; கோவிர்த்தப்பெருமானும், அந்தர்யாமிப் பராசுத்தியாலே இதுக்கு ஏகாந்தம்கண்டிலேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார், உடையவரும், வாரீர் கோவிர்த்தப் பெருமானே, உமக்கு விஷயார்த்த விரகத்தித்தனையுண்டாகில் (௩௬0) “கந்தாராஜே நவஹிஷெத்” (ஸ்ரீரங்கேஷுத்) என்கிற சாஸ்திரவசனம் நீரறியிரோவென்ன ; இவரும், அப்படியே அடியேனுக்கு சந்தாலாபமம்பர சாதித்தருள வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; உடையவரும் தரிதண்டகாஷாயாதிகளைப் ப்ராசாதித்து, தம்கிருபாமத்தையே ப்ராசாதித்தருள; இவரும், ஸ்ரீபாதச் சாயாபந்ருளிருக்கு மவனுக்குப் பொறுக்கும்படி ப்ராசாதித்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவடிகளிலே தண்டனிட்டுக் கொண்டுகிடக்க ; உடையவரும், திருநாமத்தைப் ப்ரத்யாஹரித்து, ஆத்யந்தக்ருபாணம் பண்ணி எம்பாரென்று திருநாமஞ்சாத்தி முடிபிடித்தெடுத்துக்ருபை செய்தருளினார்.

அந்தரம், தேசாந்தரத்தில் நின்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கோயிலுக்கெழுந்தருளி திருவீதியிலேநின்று, அவர்கள் சிலரைப்பார்த்து; எம்பெருமானார் மடமேதென்றுகேட்க; அவர்களும் எந்தளம்பெருமானார் மடமென்ன ? புதுக்க எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நெஞ்சுகைந்து, நீங்கள் இரண்டுசொல்லுவானேன், நமதர்மத்துக்கு இரண்டு எம்பெருமானார் உண்டோமென்ன ? அவர்களும்உண்டு, அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானாகும் எழுந்தருளியிருக்கிற ராகையாலே சொன்னோமென்ன; நான்கள் அவரைஅறியோர்; உடையவர்மடத்தைக்கேட்டோமென்ன; ஆனால் நாமாநுசம்மடம் இதென்று அவர்கள்காட்ட, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உடையவர் மடமேசென்று புக்கார்கள்.

இப்ரசங்கமெல்லாததையும் யாத்ருச்சிகமாக அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானார் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, அய்யோ, நாம், உடையவரைப் பிரிந்து ஸ்த்தலாந்தரத்திலே இருக்கையாலே லோகத்தார் நம்மையெம்பெருமானருக்கு எதிர்த்தட்டாகச்சொன்னார்கள். ஆகையாலே நாம் அகர்த்தப்பட்டோம் என்று மஹாவ்யாகுலப்பட்டு, அப்போதே தம்முடைய மடத்தையும் இடித்துப் பிடிக்கிப்போட்டுவந்து, உடையவர் திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு, அநாதிகாலம், இவ்வாத்தமாதேவரீர் திருவடிகளை யகன்று அகர்த்தப்பட்டுப்போர்த்துபோதாமல், இப்போதும் அகற்றிவிடத் திருவுள்ளமாய் விட்டதோஎன்று மிகவும்சோகிக்க; உடையவரும் இதற்குக்காரண மென்னென்ன; அவரும், இங்குப்பிறந்த வருத்தாங்கத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய உடையவரும், அச்செய்திகளை அடையக்கேட்டு, ஆனால்இனிஉமக்குநாம்மெய்யாகிப்பதென்னென்ன; அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானாகும், அடியேனை இன்றுகொடங்கி நிறுவும் அடித்தாளும்போலே, “நின்றாள்நீணக்கிழ்வாழ்ச்சியான் சேரும்வகையருளாய்” என்கிறபடியே, தேவரீர்திருவடிகளின் மேலைவைத்துக்கொண்டு நித்யகைங்கர்யம் கொண்டருள வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், ஆனால் இனியிங்கனே வாருமென்று அவரைத்தம்சநிதியிலே அரைகூணடும்பிரியாமல் வைத்துக்கொண்டு, அக்லார்த்தங்களையும் ப்ரசாதித்தருள, அவரும் க்ருதார்த்தராய் உடையவனாயொழிய வேறொருதெய்வ மறியாதவராகையாலே, சகலவேதார்த்த தங்களைப்பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும்சுலபமாகக்கற்று உஜ்ஜிஷிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநசாரம் ப்ரசமேயசாரம் என்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களையு மிட்டருளி, அநிலேஸச்சிஷ்ய நென்பானுக்கு, சதாசார்யனே பரதேவதை, அவன்றிருவடிகளிலே கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யம், அவன்றான் பகவதவதார விசேஷ மென்னுமத்தை; மருளிச்செய்தருளினார்.

அந்தாம், கூரத்தாழ்வானையும், முதலியாண்டானையும், அருளாளப் பெருமா னெம்பெருமானாரையும், இன்னமுள்ள முதலிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து “ இவிற்கத்திட்ட புராணத்திரும் சமணரும் சாக்கியரும்மலிந்து வாதுசெய்வீர்களும் ” என்றருளிச்செய்து ; இடங் சொள் சமயத்தை யெல்லாமெடுத்துக் களைக்காக்கவும், தத்வமவ்யத்யாநி வாக்ய ஜ்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷ சாதகமென் றிருக்கிற குத்ருஷ்டிகளையும், ஜ்ஞாநகர்ம சமுச்சயமே மோக்ஷ சாதகமென்றிருக்கிற குத்ருஷ்டிகளையும், நிரசித்து, வேதகர்மானகமாய், வேதகத்யாரோபாஸகாதி சப்தவாச்சயமாய், பக்திருபாபந்மரான உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாநமே வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான மோக்ஷசாதக மென்கைக்காக்கவும், நாம் வேதாந்தம் நடத்த வேணுமென் றருளிச்செய்ய; அப்படியே செய்தருளவென்று, முதலிகள் விண்ணப்பஞ் செய்ய. உடையவரும், ஆழ்வானைப்பார்த்து, நான்சொன்ன பாஷ்யவாக்யம் உம்திருவுள்ளத்திற்கு ஒத்திருந்தாலொழிய, நீர்நிருவெழுத்துச்சாத்தவேண் டாமென்றுரியமித்தருள; ஆழ்வானும் அப்படியேதிருவெழுத்துச்சாத்தவரு மளவில், ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வவிதூரமான ஜ்ஞாந்ருத்வம்ப்ரதி பாதித்து ஒருவாக்ய மருளிச்செய்தருள; ஜீவாத்மாவுக்கு பசுவச் சேஷத்வ விதூர மான ஜ்ஞாந்ருத்வத்தோடு தேவநாத்மாபிமாநத்தோடு ஒரு வாசியில்லாமை யாலேஆழ்வானும் திருவெழுத்துச்சாத்தாமலிருக்க; உடையவரும், அத்தை நிருபித்துப்பாராமல், எழுதுமென்ன, இவரும் எழுதாதிருக்க; அதுகண்டு குபிதராய், ஆகிலநீயே பாஷ்யஞ்செய்யென்று, அருளிச்செய்கைதவிர்த்து, உதைத்து, ஆழ்வானைப்போகவிட ; ஆழ்வானே, முதலிகள், ஆசார்யர்கோபி த்துவிட்டாரோ, இப்போது நீர் என்னினைத் திருக்கிறீரென்றுகேட்க. ஆழ் வானும், உடைமைஉடையவன் இட்டவழக்கா யிருக்கும் ; அடியேனுக்கு இதில்அந்வயமில்லையென்றருளினார். பின்பு, உடையவரும், வாக்யார்த்தத்தை நன்றாக ஆலோசித்துக்கொண்டு, ஆழ்வானையழைத்து, கோபித்ததற்கு அந் தபித்து, பசுவச் சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாந்ருத்வம்ப்ரதிபாதித் வாக்க்யமருளிச்செய்தருள, ஆழ்வானும்அதிசீக்ரமாகத்திருவெழுத்துச்சாத்த, இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததிபம் ! வேதாந்தசாரம், வேதாந்தசங்க்ர ஹம், தோபாஷ்யம், இவற்றை யருளிச்செய்து, ஆளவந்தாருடைய ப்ரதம மான இழவைத் தீர்த்தருளினார்.

உடையவனா, முதலிகளெல்லாரும் தண்டனிட்டு, தேவரீர்இதரசமய நிராகரணஸ்ரீவசுமகாதர்ஸஸந்தாபனம்பண்ணியருளித்து ; இனிதிதில்லன் னெனிகூட்டி தேசமெங்குநீரிந்து, திக்ஷயம்பண்ணி அங்குள்ள திவ்ய

சேஷபணையென்று விகாசஸாசகமாய், அலர்த்தப்பட்டதாமரைப்பூப்போலே யிருக்கும் பரம்பருஷன் திருக்கண்களென்று; கப்பாஸத்திற்குப் பொரு ளாருளிச்செய்கருள; சரஸ்வதியுக்கேட்டு சந்துஷ்டையாய், இவர் இட்டரு ளின ஸ்ரீபாஷ்யகர்த்தத்தையும் சீரசாவஹித்து, தன்னைகடைநீட்டி உடையவர் திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, இதுபாசேஷபமன்று அந்தமாயிருத் தென் றங்கிக்றித்து. இவர்க்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரென்று திருநாமஞ்சாத்தி, ஹய க்ரீவனாயும் எழுந்தருளவைத்துக்கொடுத்து, மிகவும் உபஸ்ஸாகிக்க; ஸ்ரீபாஷ்ய காரரும், நீ நம்மை இத்தனை ஆதரிக்கைக்கு அடியென்னென்று கேட்டருள; அவரும், முன்பு இங்குவந்த சங்கரனை இஸ்ஸநுதிக்கார்த்தக்கேட்டவளவில, அவனும் குரங்கு பருஷ்டம்போலே யிருக்குமென்று அபஹாஸ்யமான் அர்த்தம்சொன்னான், நீர் என்கருத்தறித்து யதார்த்தஞ் சொல்லுகையாலே நானாதரித்தேனென்றான். இத்தை அக்கேசத்திலுள்ள ப்ரதிபக்ஷசித்தாந்தி கள் கேட்டுவந்து, உடையவருடன் தர்க்கிக்க, அவர்களைல்லானாயும் ஜயித் படியை அக்கேசத்தில் ராஜாகேட்டு, இவ்வாறு ஆஸ்ரயமிருந்தபடி யென் னென்றுவந்து உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயிக்க, அவனையும் க்ருபை செய்து எழுந்தருளி யிருக்குமளவிலே, அங்குள்ள அருயாளுக்களான வித் வான்கள் இவரை யபிசரிக்கத்தேட, உடையவருங் கேட்டருளி, இத்தைக் காணக்கடவோமென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்க; அவ்வளவிலே வித்வான் கள் சித்தேறி, தங்களைத் தாங்களே மேற்கிக்கொண்டு பேய்களாயோடித் திரிய; இத்தைக்கண்டிராஜாவும், உடையவரைத்தண்டனிட்டு, தேவரீரிப்படி செய்தருளலாமோவென்று வேண்டிக்கொண்டு அவர்களையும் ஸ்வஸ்த்தராம் படி பண்ணிவைத்து, அவர்களையும் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிப்பித்து, தன் ஸர்வபரிகரத்துடன், ஒருகாதம் சேவித்துக்கொண்டுவந்து வழிவிட்டுமிண்டு போக; உடையவரும் வாரணசிபுரம்வழியாக வெழுந்தருளி, கங்கையைக் கிட்டி, கங்கைக்கையென்ன வாசகத்தாலே யெழுமையுங்கூடி யிண்டிய பாவமெல்லாம் இறைப்பொழுதளவினிற் கழுவிடும் பெருமையை யுடைய கங்கையில், “ திருமால் சமுலினைக்கிழேகுளித் ” தென்கிறபடியே நீராடி; காபாலிஸ்பாஸ தோஷத்தையும் சுழித்து, கேசவாதித்தவாதசோர்த்தவபுண்ட் ரங்கனையுந் தரித்துக்கொண்டு, கண்டமென்னுங் கீழ்க்கிரிஸெம்பெருமானையுங் கைகொழுது சமுலினைப்பணிந்து புறப்பட்டு, ஸ்ரீபுருஷேத்தமத்தேற வெழுந் தருளி ஸ்ரீஜகந்நாதனையுந் திருவடி தொழுது, அங்குள்ள ப்ரச்சன்ன பௌத்த வித்வான்களையும் ஜயித்து, ராமாநுஜமடமுமங்கே யுண்டாக்கி, அங் கிலும்புறப்பட்டு, ஸ்ரீகூர்மத்தேறவெழுந்தருளி கூர்மநாதனையுந் சேவித்து,

பிம்ஹாத்திரியேற வெழுந்தருளி, சிம்ஹநிரியப்பனையுஞ்சேவித்து, உவ்விடச்
 சில் அன்யலமயங்களைபுர்த்துக்கித்து ஜயித்து, அங்கிலும் புறப்பட்டு, அநேக
 பளத்தைச்சென்று, அநேகபள நரலிம்ஹனையுஞ்சேவித்துப் புறப்பட்டு,
 “தெழிகுரலருளித் திருவேங்கடமலையேறி, திருவேங்கட முடையானையுந்
 சேவித்துநிம்ச, அவ்வளவிலே “தாழ்சடையும் நீண்டபுடியும் ஒன்மையு வும்
 சக்ரமும் சூழாவும் பொன்னனும் தோன்றுமால்-சூழற் திரண்டருள்பா
 புத் திருமலையேலெந்தைக் கிரண்டுருவு பொன்றாயிசைந்து” என்றழுவார்
 அனுபவித்த ஹரிஹராபாரமொத் திருக்கையாலே, சைவரீதித்தைக்கேட்டி
 எங்கள் நயினர் என்று பிணங்கிவர, உடையவரும் அவர்களுடனே உங்கள்
 தம்பிரானுக் கசாதாரண சின்னமான த்ரி சூலமருக்கையையும், எங்கள்
 ஸ்வாமிக் கசாதாரண சின்னமான திருவாழிகிருச்சங் காமுவார் னையும்
 பண்ணி, திருவேங்கடமுடையான் திருமுன்னே ஐவத்தால், அவருக்கை
 யெடுத்து தரித்துக்கொண் டருள்கிறாரே, அத்தையிட்டு அவர்வருப
 நிருபணம் பண்ணக்கடவதென்று, அவ்வாயுதங்களை அவர் சந்திக்கவே
 வைத்து, ஆருமில்லாதபடி, கர்ப்பக்ருஹத்தை சோதித்து திருக்காப்பைச்
 சேர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவந்து, ப்ராதக்ாலமானவாரே திருக்காப்பை
 நீக்கிச் சேவித்தருளினவளவிலே, “கூராராழி வென்சங்கேந்தி த்ரிசூலமரு
 கத்தைக் காற்சடைக்கொண் டிருக்கக்கண்டு, ஆந்தராக்ருக்ஷ பணிப்பக்
 கொந்தளித்துக்கொண்டு அலைத்தடித்து ளைவவா யடித்தோட்டிவைத்து,
 “பின்னே வேங்கடத் துச்சியில்கண்டு” என்கிறபடியே வர்ஷ-சுவலாஹசம்
 போலே, அகிலர்க்கும் அநிலபாபத்தையும்போக்கி அநிலாபேஷித் ப்ரதாரண
 திருவேங்கடத்தெற்கையைத் திருவடிவணங்கி, அப்போதே திருமலையிங்கி
 திருத்தாழ்வரையி லாழ்வார்களைபுத் திருவடிகொழுது புறப்பட்டு, பெரு
 மாள்கோயிலுச் செழுந்தருளி, பேரருளாளனையுஞ் சேவித்து, புறப்பட்டு
 ஸ்ரீபெரும்புதூர் திருநீர்மலைமுதலான கிழக்கில் திருப்பங்கியையுஞ்சேவித்து,
 மதுராதகத்தேற வெழுந்தருளி, வரிசாத்தபெருமானையுஞ்சேவித்து, தம்மை
 பெரியநம்பி க்ருபைபண்ணியருளின திருமகிழடியை தண்டணிட்டு, திரு
 வயிற்சிரபுரத் தெய்வராயகனையும் திருவடிவணங்கி, கொண்டமண்டலத்தி
 லுண்டான மாயாவித்வான்களையும் ஜயித்துப் புறப்பட்டு, வீரநாராயண
 புரத்தேசென்று, நாதமுனிமன்னனையுஞ் சேவித்து, நாதமுனிகளையோகத்
 திலே யெழுந்தருளியிருந்த வீடத்தையும் சேவித்து, இப்படி பூர்த்தவிணம்
 பண்ணி, மணங்கித்திருவணையாடி, திருவரங்கம் பெரியசோயிலிலே யெழுந்
 தருளி, பெரியபெருமானே, அமலனாகி பிரானிப்படியே அடியையப்பிடித்து

முடியனவாக முடிவில்லதோரொழில் நீலமேனியையும் அனுபவித்து, அஞ்
சலித்துக்கொண்டு, ஜயமுயுடன்நிற்க, பெருமானும்பவளவாய்முடிவல் ப்ர
காசுக்க உமக்கொருகுதைகளு மில்லையெயன்ன ; ப்ரீ பாஷ்யகாரரும்
“ திருமா லுருவோடவன் சின்னமே பிதற்றாநிற்பதோர் திருமால்தலைக்
கொண்ட நங்கட்கெங்கெனரும் தீவினையே ” என்கிறபடியே அங்கும் தேவ
ரீரையே சிங்ஷித்தெங்குந்நிரிந்துவந்த அடியேனுக்கும் ஒரு குதைபுண்டோ
வென்று வின்னப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் உகந்து தீர்த்தப்பரசாதமும் ப்ர
சாதிப்பிக்க ஸ்விசுகித்து புறம்பட்டு மடமேயெழுந்தருளி ” அணியரங்கன்
திருமுற்றத் தடியார்த்தங்கள் இன்பமிகுபெருங்குழுவுகண் டெடுத்து அவர்களை
காருபைபண்ணிக்கொண் டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி உடையவரும், ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப்போலே
யாக்கி வாழ்ந்தருள்கிறகாலத்திலே ; இவ்வா ஆஸ்ரயித்தமுதலிகளில், கூடத்
தாழ்வான் சகலசர்ஸ்கர் வித்தமராயிராநிற்க ; ஒருக்கால் வர்ஷாகாலத்திலே
மத்யார்ஹ காலமனவாக வர்ஷம்வர்ஷிக்க, ஸங்கவகாலந்தவழி மத்யார்
ஹகாலமானவாறே, உபாதானகாலந்தவற, அஹன்பஹரிசிஷ்டா க்ரகண்ய
ஜனக்ருஹங்களிலும் உபாதானம்பண்ணிவந்தே திருமேனியாத்ரை நடவா
நிற்க ; அன்றைக்குத் திருமாளிகையிலே சஞ்சிதபதார்த்தம் ஒன்றும் இல்
லாமையாலே, நீராடியெழுந்தருளி, திருவடிவிளக்கி, ஒருபலத்தை யமுது
செய்யப்பண்ணி, தீர்த்தஸ்விசாரம் பண்ணியிருந்து, சாயங்காலமானவாறே
தக்காலனை சுர்மத்தைச்செய்து, நம்பெருமானைச் சேவித்துவந்து, திருவாய்
மொழி அனுசந்தானமேதாரகமாசப் பட்டினியே கண்வளர்த்தருள ; அவ்
வளவிலே நம்பெருமார் பெரியஅவசரம் அமுதுசெய்தருளி, திருச்சின்னம்
பரிமாற, ஆண்டாள், காஹனராதங்கேட்டு, உம்முடைய பத்தர்பட்டினியே
யிருக்க, நீரொன்ன சூலாவிக்குலாவி அமுதுசெய்கிறீரென்ன ; அவ்வாக்க்யம்
பெரியபெருமார் திருச்செவியிலுற்று, நிண்ணையிலே நிதிர்பண்ணியிருந்த
உத்தமரம்பிசுனவிலே பெருமார் எழுந்தருளி, ஆழ்வான் இன்றைக்கு உப
லசித்திருக்கிறார். நம்பி; நம்மக்காரவடிசில் தனிகையை உபயசத்ரசாமரசகல
வாத்ய ஸஹிதமாக சிரசாவஹித்துக்கொண்டபோய்க் கொடுமென்றருளிச்
செய்ய, உத்தமரம்பியும், ஸ்வபனந்தெளிந்து கண்களை விழித்துப்பார்த்து,
தன்னித்தெழுந்திருந்து, பெருமானருளிச்செய்தபடியே, தாமே சிரஸாதளி
கையை வஹித்துக்கொண்டு, அகிலவாத்யத்துடன் ஆழ்வான்றிருமாளிகை

ளாசனிலேசெல்ல ! ஆழ்வானும், பதறி யெழுந்திருந்து இதென்னென்று
கொத்து எதிரோசென்றவாதே, நம்பியும், நம்பெருமாள், உமக்கு அக்கா
வடிவில் தனிகையை அனுப்பியிருளினர். அங்குகரியுமென்ன ! ஆழ்வானும்
தனிகையை மஹாப்ரசாதமென்று சிவஸாவுஹித்துக்கொண்டு அடியேனுக்கு
அடியிலே சர்வாபிஷ்டமும் தந்தருளினர். இது க்ரபத்தனிகையா யிருக்கு
மென்று தமக்கும் ஆண்டாளுக்குமாக இரண்டிதிரான அங்குகரித்துசேஷத்
தை விட்டருளி ! ஆண்டாளைப்பார்த்து, என்னினைக்காய் நீயென்ன ! அவ
ளும், அடியேன் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை, அவசரம் அமுதுசெய்தருளி
திருச்சின்னம்பணிமாயினவாதே உன்பக்தரிப்படி பட்டினியிருக்க நீ
குலாவி யமுதுசெய்கிறீர் என்ற வித்தனையென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ! ஆண்
டாளே, இப்படி சொல்லலாமோவென்று வெறுத்து, ப்ரசாதத்தை நாமும்
விவரித்து அவளுக்குப் ப்ரசாதத்திருளினர், பட்டரும், சீராமப்பிள்ளை
யும், அவதரிக்கைக்குஹேது இப்பிண்டங்குளிறே.

(ஸ்ரீ பட்டர் அவதாரவைபவம்.)

இப்படி நம்பெருமாள் அநுசாவுத்தாலே ஆழ்வானுக்கு ஒரு
குமாரர், வைகாசியில் அதாராதத்தில் திருவவதரித்தருளினர். திருநாமம்
சாத்துகைமுதலான உஜ்ஜீவனம்சத்துக்கு உடையவர் கடவவென்று, ஆழ்
வான் தமக்கடில் அர்வமயம்யிருக்க, ஸூத்யாபொளசரி வ்ருத்தியானவுடனே,
எம்பெருமானார் ஆழ்வான் திருமாஸிகையேற வெழுந்தருளி, எம்பாளைப்
பார்த்து ஆழ்வான் குமாரனா பெடுத்துக்கொண்டு வாருமென்ன, அவரும்
உள்ளே ஆண்டாள் பக்தல்சென்று, குலக்கொழுந்தான குமாரனாதம்மார்
விலே யனைத்துக்கொண்டு, திருஷ்டிதோஷாதிகள் ஆகாதபடி பக்தனைதிரக்
குழைந்தைக்கு ரகஷணுத்தமாக, த்வயாநு சந்தாரத்துடனே மங்களா
சாசனம்பண்ணிக் கொண்டுவந்து, எம்பெருமானார் தண்டாமரைக் கண்க
ளாலே குவிரக்கடாக்ஷித் தருளும்படி திருக்கைத்தலத்தே பிடித்தருள !
உடையவரும்ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடன் ஆந்தாஸுருக்கன்பணிப்பக்கடாக்ஷிக்கு
மளவில், சிசுவினுடைய பசுபசுகென்றிற் தேஜோவிசேஷத்தையும் திருமுந்
வொளியையும் கண்டு, எம்பாரோ ? த்வயம் பரிமளியாநின்றது, என்செய்தீ
ரென்ன ! அவரும் காப்பாசு, த்வயாநுசந்தாரம்பண்ணிக்கொண்டு எடுத்துக்
கொண்டு விடைகொண்டேனென்ன ! உடையவரும், கர்த்தவ்யம்சத்துக்கு
முற்பட்டமோவென்று திருமேனிபேணுதலுக்கு உகந்தருளி, உஜ்ஜீவனம்சத்
தூக்கும் நீகோடவீரென்று நியமித்தருளி, பசுக்குழந்தைக்குப் பஞ்சாயுதத்

திருவாபரணமும் திருக்கையாலே சாத்தியருளி, நாமகரணத்திலே எம்பார் திருக்கையாலே திருவில்சினையும் சாத்துவித்து ஸ்ரீபராசரபசுவான் திரு நாமமாக ஸ்ரீ பராசரபட்டொன்று திருநாமத்தையும் சாத்தியருளி, ஆள வந்தாருடைய இரண்டாமிழவையுந் தீர்த்தருளினார். (௯௬௬) “வடகுடி கடைதொடும்படா நுருணைவராயாஃ கருகருகருபுடீவஃ, மொவிடி ஸிஷுஷுதையா லாநாஸுரெநொடயம் வடகுடிதவாந் தீயியம்” (குடிகுடி ரங்குநர் ஸ்ரீவைராதர் கார்சுலசுரீவஃ, ஸ்ரீவீரகந்தசுரீவ கர்ணாநார்யகநீரதம் ஸா ருநாநுதீயம்) என்று லக்ஷ்மீகாவ்யத்திலே இவ்வர்த்தம் உத்தமநம்பியா னும் சொல்லப்பட்டதினே.

அநந்தரம், எம்பார் திருத்தம்பியார் சிறிய கோவில்தப்பெருமாளுக்கு ஒருகுமாரர் அவதரித்தருள, அத்தைக்கேட்டுஉகந்து, உடையவர், ஆளவந்தார் கருடிகுடிக் கப்பெற்றோமேயென்று, அவர்நிருமாளிகை யேற வெழுந்தருளி, அவர்குமாரனாயும் கருபையாலே கடாக்ஷித்தருளி, அக்குமாரருக்கு ஸ்ரீபரா ங்குச நம்பியென்று நம்மாழ்வார் திருநாமம்சாத்தியருளி, பரமாசார்யருடைய த்ருதியமான இழவையும் தீர்த்தருளினார். (௯௬௭) “மொவிடிநாஜாநய ஜோஜீவீஷ்வராமாஃகருடா யாஜீவநவெபிநஸ்யம், சுவாஹகாஹஸலம் தீயியம்விநாஜிதெ வுதூணிபுடீவஃ” (ஸ்ரீவீரகந்தசுரீவ கர்ணாநார்யகநீரதம் ஸா ருநாநுதீயம், ஸா ருநாநுதீயம் ஸ்ரீவீரகந்தசுரீவ கர்ணாநார்யகநீரதம் ஸா ருநாநுதீயம்) என்றினு லும் லக்ஷ்மீகாவ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது. பின்பு பட்டனாப் பெருமாள், மஞ்சளநீர்குடிப்பித்து, புத்ரஸ்வீசாரம் பண்ணியருளி, திருமணத் தூணரு கே தொட்டிவிட்டு, நாச்சியார் சீராட்டிவளர்க்க, வளர்த்தருள்கிறவர், பெரு மாள் அமுதுசெய்வதற்கு முன்னே தவழ்த்து சென்று, படைத்திருந்த தளி கையி லள்ளி அமுதுசெய்யும்படி யாயினே வளர்த்தருளினது.

பட்டர் ஐந்து திருநகர்த்தரத்திலே, “நெடுமாற்கடிமை” அனுகந் திக்கிற ஆழ்வானே, அய்யா, ஆழ்வார் சிறுமாமனிசொன்று சிறுமை பெரு மையாகிற பரஸ்பர விருத்த தர்மத்வயமும் ஒருவஸ்துவில் கிடக்குமோ? இர ண்டையும் அருளிச்செய்வா னென்னென்று கேட்க; ஆழ்வானும், நல் லீர்சேட்டபடி யழகிது, நீர் அதுபந்தராகையாலே உமக்கிப்போது சாஸ்த் ரங்கொண்டு இசைவிக்க வொண்ணாதே, ப்ரத்யக்ஷத்திலே உமக்குக் காட்டு கிறோம் கேளீர், திருமேனி சிறுத்துஜ்ஞாநம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானுர்போல்வானாக் காணும்சிறுமாமனிசர் என்கிறதென்று இசைவித்தருளிச்செய்தார்.

பட்டர் ஐந்து திருக்கூத்தர்திலே, திருவிதியிலே புழுதியுடன் ஸ்ரீயாடாநிற்க, ஒருவன் சர்வஜ்ஞபட்டன் வந்தானென்று அநிசம்பரமதுடன் காளமுதிவர; இவரும், உடையவரும், ஆழ்வானும், ஆண்டானும், அருளாளப் பெருமா னெம்பெருமானாரும், எம்பார்முதலான பெரியோர்க ளிருக்குமிடத்திலே, இவனுடா! சர்வஜ்ஞபட்டனென்று விருதுநி வருடுநென்று, இரண்டிதிருக்கையிலும்கிடந்த புழுதியை அள்ளிக்கொண்டு, அவ னைப் பார்த்து, நீ சர்வஜ்ஞனன்றே; இதெத்தனையென்று சொல்லென்ன. அவன், அதுக்கொண்டும் சொல்லமாட்டாதே லஜ்ஜித்து வாயடைத்துக்கழிந்த லையிட்டு நிற்க; பட்டர் அவனைப்பார்த்து, கெடுவாய், இவ்வருளைப்புழுதியென்று சொல்லி சர்வஜ்ஞனென்று விருதுநித் திரியமாட்டாமல், அஜ்ஞாய் விட்டாயே, இனி உன்னுடைய சர்வஜ்ஞனென்கிற விருதையும், சர்ப்பாமத் தையும் புகுடென்று, காளத்தைபுகு பறியுங்கோனென்கிற மழலைச்சொல்லே அவன்கேட்டு, இவரவருடையபுத்தரானென, ஆழ்வான் குமாரனென்று அங்கு ள்ளார்சொல்லக்கேட்டு, அவனும், பறப்பதற்குட்டி தவழாமோவென்று ஆழ் சர்யப்பட்டு, பட்டரைத்தன்தண்டுகையிலே வைத்துக்கொண்டு, ஆழ்வான் திரு மாலிகை வாசலிலே சென்றவாதே ! பொன்னுச்சியாராண்டு. இவர்கெய்த சிறுச் சேவகத்தைக் கேட்டு, வாரியெடுத்துக்கொண்டு, தவயாறு சந்தாரைத் தாலே ரகைகூயிட்டு, தம்பரமல்லன் வாண்மைகளைத் தனியேயின்று தான் செய்வரோ, எம்பெருமான் உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன் இகரியான் என்னசெய்சேன் என்று முன்னுணையாலே யிவ்வாறுமாட்டாங்கிட்டு, உள்ளே கொண்டிபுகுந்து, கண்ணெச்சிலாக இவரைத்திருவிதியில் போட்டுவார் களாவென்று வெறுத்து, ஆண்டான் திருக்கையிலேகொடுத்து, பூ பாத தீர்த்தத்தைத்தெளித்து, இவையிபுகியில் இவர்கெடுநான் தங்குமவரோ என்று வயிறுபிடிக்கருளினார்.

பட்டரும் உபநீதரானபின்பு, வேதாத்யயநம் பண்ணுவீக்க, இவர் மேதையிருக்கும்படி ஒருசந்தையிட்டுவர, அதன்மற்றைநான் ஒதுகிறகடைக் கெழுந்தருளி மறித்துச் சந்தையிடப்புக்கவாதே, ஒதுகிறகடையில் நின்றுப் போந்து, ஸ்ரீயாடிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்க; எல்லாரும் ஒதாநிற்க இவர் புறப்பட்டு வந்தானென்று, ஆழ்வானும் ஆண்டானுக்கேட்டு, அப்பயோ? எல்லாருமோதாநிற்க நீர் ஒதாமல் வருவானெனென்ன; இவரும், அவர்கள் ஒதினவிடத்தையே ஒதாநின்றார்களென்ன; ஆகில் நீர்நேற்றுசந்தையிட்ட ப்ரபூநத்தைச்சொல்லிக் காணீரென்ன, மறித்துச்சந்தையிட்டபடியே உச் சரித்துக்காட்டியருள; ஆழ்வானும் ஆண்டானும் பயப்பட்டு, இன்னம்

சிறிதுமான் இவனை ஒதவிடவொண்ணாதென்று, தங்கனிலே சங்கித்திருந்தார்கள். ஆழ்வானும் எம்பாரும், பட்டருக்கு அர்த்தசிகைக்கருமெல்லாம் பண்ணிவைத்தார்கள்.

பெருமாள், ஒருக்கால் திருத்திதானைய வளைத்துக்கொண்டு ஏகாந்தமாகவெழுந்தருளி யிருக்க, பட்டர்திருவடிதொழப்புக, பெருமாள் முனிந்து புறப்படவிடத் திருவுள்ளமாக ; அவ்வளவிலே, அவனை யழையுங்கோளென்று நம்பட்டருக்கு அருளப்பாடென்ன : உள்ளேபுகுந்து தண்டனிட்டுவின்மவளவிலே ; பெருமானும், புறப்படவிட்டபோது என்னனைத் திருந்தாயென்ன, பெருமானும் நாச்சிமார்களுமாக நினைத்திருந்தேனென்ன ! முன்பு நம்மைநினைத்திருந்தபடி யெங்கினையென்ன ; ஆழ்வானும் ஆண்டாளுமாக நினைத்திருப்பேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; பெருமானும், நம்மை, நம்மாளை, முன்புபோலே நினைத்திரு மென்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

ஆழ்வானும், பட்டருடைய விவாஹேராகிதவய: பரிணாமங்கண்டு, உடையவருடனே, பிள்ளைக்கு விவாஹம் பண்ணிவைக்கும்படி யெங்கினே, நம் உறவுமுறையார் ப்ராக்குதராயிராநின்றார்களென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; உடையவரும், மெரியகம்பி திருமேனிசம்பந்தத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ சந்தாநிகரிடத்திலே பட்டருக்குப் பெண்கொணர்த்தால், இது ஸ்வகுதரசாகைகளுக்கும் ப்ராஹ்மணயவைஷ்ணவத்திற்கும் பெரியசாணமென்று தட்டாகாகிதேயென்ன ; ஆழ்வானும் சம்மதித்து, ஆண்டாளுடன் ஆலோசித்து, உடையவரைமுன்னிட்டு அவர்களிடத்தே பெண்கேட்க ; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், பட்டருடைய ஆபிஜாத்யங்கண்டு கொடுக்கத்தேட, புதுசம்பந்தமென்று ஒருக்கால்இசையாதிருக்க;ஆண்டாள், ஒருநாள்ஆழ்வாளைப்பார்த்து, பிள்ளைகள் பெருத்தார்கள், ஒருநாள்யஞ்செய்விக்க வேண்டாவோவென்ன; ஆழ்வானும் ஈசுவரகுடும்பத்துக்கு என்னையிருந்து களாயச் சொல்லுகிறயோவென் றருளிச்செய்தருளி, பெரியபெருமானைத் திருவடிதொழுது, மடங்குகிறபோது, பிள்ளைகள் பெருத்தார்கள்; ஒருநாள்யஞ்செய்யவேண்டாவோவென்று சொல்லுகிறார்களென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; பெருமானும், திருவுள்ளம்பற்றினீரோ; அதற்குக்கடவீர்நாமன்றோ; தகுதியாகச்செய்விக்கிறோம்; கீர்போமென்று திருவுள்ளமாயருளி, அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி ஸ்வபநங் காட்டியருள ; மற்றைநாள் தாங்களே கொடுக்கிறோமென்று வந்து சொல்லி, அக்கைச்சியையு மன்னியையும் பட்டருக்கு தானாவார்த்துக் கொடுத்துப் பெருபெருந்த கல்யாணஞ்செய்தருளினார்கள்.

சூழும் கம்பிஸ்ரீபாதத்தேறப்போய், நம்பி, முதலையாண்டானே வரவிட்டு எங்
கலைப்பிபடி நசிப்பிச்ச வேணுமோவென்ன ; நாம் அறிந்தோமோ ; உடைய
வரைக் கேளுங்கோவென்ன, அவர்களும் அங்கே சென்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய ; உடையவரும் ஆண்டானே அத்துறாய்க்கு சித்னவடிமையாகத் தத்
தோம், அங்குமிக்க உங்களுக்கு அறிஷ்டமாகில் இங்கிருந்து அடிமை செய்
கிறொன்று அழைப்பித்துக்கொண்டிருளினர்.

பெரியகம்பிமாறநேர்நம்பியை ப்ரஹ்மமேகத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப்
பன்னிபதித்தருள, இதுகேட்டு, எம்பெருமானார் கம்பி ஸ்ரீபாதத்தேறச்சென்று
தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, ஜீயர் சம்சாரம் சிலுங்கடாகபடி அடியேன் ஒருவழி
யாலே வரம்புகட்ட, தேவரீர் ஒருவழியாலே பிரிக்கருள நின்றதேயென்று
விண்ணப்பஞ்செய்ய ; நம்பியும், வாரீர் உடையவரோ ; இக்தவாகுவம் சத்திலே
அவகரித்து சாமான்யதர்மத்தை வெளியிட்டருளுகிற பெருமானேக்காட்டில்,
நான் பெரியவனே ; பெரிய உடையாராகக் காட்டில் இவர் தண்ணியரோ ;
சாமான்ய தர்ம நிஷ்டரான தர்ம புத்ரனாக்காட்டில் நான் பெரியவனே,
ஸ்ரீசித்ராநாக்காட்டில் இவர்கண்ணியரோ ; “பயிலுஞ்சுடரொளி” “நெடுமாற்
கடிமை” கடலோசையோவென் றருளிச்செய்ய ; உடையவரும் உகந்து
சம்மதித்தருளி யிருக்கச்செய்தே ; மாறநேர்நம்பி திருநாட்டுக் கெழுந்தரு
ளும்போது பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சாணமென்னுதல் ஆளவந்
தார் திருவடிகளிலே சாணமென்னுதல் செய்யக் கண்டிலோம் ; இதுவென்
னென்று உடையவருடனே பெரியகம்பி அருளிச்செய்தருள ; உடையவரும்
அவர்க்கப்போது ஸ்லோகத்வயானுசந்தானமாயிருந்ததாய்க் கொள்ளீர் என்று
விண்ணப்பஞ் செய்ய ; நம்பியும் அதுபெண்கண்டிட்ட பிச்சன்வார்த்தை
யன்றோவென் றருளிச்செய்தருள ; உடையவரும், பெண்ணினுடைய நித்ய
யோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றா தொழுகிற தென்னென்று விண்ணப்பஞ்
செய்தார்.

ஒருநாள் உடையவர் ஒரு ஊமையை யழைத்துக்கொண்டு உள்ளே
எழுந்தருளியிருந்து, கதவையடைத்துக்கொண்டு, ஏகாந்தத்திலே ஸம்ஜ்ஞை
யாலே தம் திருமேனியைத் தொட்டுக்காட்டியருள ; அவனும் அதுவேதஞ்ச
மென்று புத்திபண்ணியிருக்க ; இத்தைக் கதவுபுளையிலே ஆழ்வான் கண்டு,
அய்யோ, கூரத்தாழ்வானாய்ப்பிறந்து பரக்கசாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக்கெட்டே
ன் ; ஒன்றும் அறியாத ஊமையாய்ப்பிறந்தால் அடியேனுக்கும் உடையவர் இ
த்தையிரங்கியருளுவார் என்று மோஹித்தானொன்று ப்ரசித்தமிதே.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி, தாம் திருக்கோட்டியூரிலே மேல்தளத்தின்
மேலேபடிக்க தவைசிமஷிட்டுக்கொண்டு, த்யாமித்தெழுந்தருளியிருக்க ; உடை

ஸ்ரீ இலாயாழ்வார் வைபவம்.

சு. அரு.

யுவர் அங்வே வெழுந்தருளி, நம்பியைக்குறித்து, தயாகமேது, மந்தரமே தென்றுகேட்டருள; நம்பியும், தயாகம், ஆளவந்தார் ஸ்வாழ்வார் நிராடியரு ளும்போது அகமர்ஷணம்பண்ணி முழுநிறந்தால், அவர் திருமுடி நிறுத் தும்படி வல்லான்கடாரம் கவிழ்த்தாப்போலே யிருக்கும், அப்போது எவர்க்கு தயாகம்; யமுனைத்துறைவர் என்கிறவிதமே மந்தரமென்றருளிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையாலே, ஆசார்யவிக்கிரஹமே சதாத்யேயமென்றும், தந்தாமமேசதா நிபமென்றும் உடையவர்க்கு உபதேசித்தாராய்த்து, (ந.கா.க) “வ்யாஹோககிவா வம் வொவயிராஸ்யா ஸுஷாவாயெபி” னவஹோஹி வ்யாஹோவவிவ ராம்மதி” (வாலுக்கணம் ௧௦௭ ஸ்லோகம்) “சகாஸ்யேஷ்யே” (சு.கா.க. ௨௦௦) என்கிறபடியே பெண்ணும்பேதையும் எல்லாரும்கூடவாராதத்திரிண ராம்படிசர்வவாயும் இப்படி விசேஷகடாஷத்தி செய்துகொண்டு, கூரத்தாழ்வான் முதலியாண்டான், அருளாளப் பெருமா னெம்பெருமானார் முதலான முதலிகளுக்கும், ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தம் ப்ரசாதியானின்றுகொண்டு சுகமே வாழ்ந் தருள்கிறகாலத்திலே; சோழமண்டலத்திலே, ராஜ்யம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சோளராஜா துஸ்ஸரவ இளையாலே, வேதவிருத்தமான கண்டப்பொய் தாலென்கிற சைவாகமத்தையே மெய்தாலென்று, திருடதர ப்ரமானமாக அத்யவசித்து, தானும்தன்புரோஹிகனுமாகக்கூடவிருந்து, தன்னுடையகாட் டிலுள்ளவிதவான்களை யெல்லாநாயுந் திரட்டி, (ந.௭௦) “ஸிவாநீபரதாநூலி” (சகாஸ்யேஷ்யே ௨) என்று ஒலைக்கொழுத்திடச்சொல்லி தண்டிக்க; சிலர் அவனுடைய ஆணைக்கொஞ்சி எழுத்திட்டார்கள். சிலர், அபேஷிதமான அர்த்தசேஷத்தாடுகளை ஆசைப்பட்டு எழுத்திட்டார்கள். இக்கைக்கண்டு, நாலுரான், அந்த ஆபாஸரிட்டத்தைச்சொல்லி, இவர்கள் இட்டத்தாலென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு, ராமானுஜன் கூரத்தாழ்வான் இட்டாலன்றோ இட்டதாமென்ன; சோளனும், அப்பொழுதே சில மனுஷ்யரைப்பார்த்து, ராமானுஜனை அழைத்துக்கொண்டு வருங்கோனென்று கோரியுக்குவரக்கூட்டினான். அந்த ராஜமனுஷ்யரும், உடையவருடைய மடத்து வாசத்திலே வந்து, ராமானுஜனெங்கேயென்று கேட்க; இச்செய்தியை, உடையவருக்குநீராடத் திருமஞ்சனம் உகந்து கொடுக்கிற கூரத்தாழ்வான் திருச்செவியிலே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் வந்து ரஹஸ்யமாக விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆழ்வானும், உடையவருடைய த்ரிதண்ட காஷ்யாகிகளையும் தரித்துக்கொண்டு, உடையவருக்கும் விண்ணப்பஞ் செய்யாதே புறப்பட்டு, வந்த ராஜமனுஷ்யருடன் போகத்தேட; அவ்விசேஷங்கேட்டு, ஆழ்வானுடனே பெரியரும்பியும் புறப்பட்டெழுந்தருள; இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

பின்பு உடையவரும் தரிதண்ட கரஷாயாதிக ளெங்கே தாருங்கோ-
 ளென்ன; கூரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜ மனுஷ்யருடனே எழுந்
 தருளினொன்று முதலியாண்டான்விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆகில் அவருடைய
 ஜெர்னையைத் தாருங்கோளென்று வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு, ஆழ்வா
 னுக்கும், பெரியநம்பிக்கும், என்ன தீங்கு வரப்போகிறதோவென்று பேரா
 க்லைசித் திராநிற்க; முதலியாண்டான் உள்ளிட்ட முதலிக ளெல்லாரும்தே
 வரீர் இங்கிருக்க வெண்ணுதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும்,
 இனிச்செய்ய வகுப்பதென்னென்று வ்யாகுலத்தீகரணராய் வீசாரித்தருளி,
 பெரிய பெருமாள் திருமுன்பேசென்று திருவழிகளிலேசரணம்புக்கு, “வெ
 ழுப்பொடுசமணர் மிண்டர்விகியில் சாக்கியர்கள் நின்னால் பொலுப்பரியன
 கள்பெசு” என்றுதொடங்கி “தலையையாக்கேயறுப்பதேநாமக் கண்டாயரங்
 சமாசருளானே ” என்று பெருமானே நோக்கி, ப்ரபத்திபண்ணி, இப்பேசு
 தாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி சடக்கென அவன் தலையை யறுக்கக்கூடாது,
 அவன் பரிகரவா னுகையாலே முகாந்த ரோணசெய்து வாராரின்மேன்; என்
 னு விண்ணப்பஞ் செய்து, வெள்ளைசாத்தி, முதலிகளும் தாழ்மாய் மேற்கே
 எழுந்தருளாநிற், பின்னையும் ராஜமனுஷ்யர் பின்தொடர, பின்னேஆள் தவ
 ரித்து வருநிறதென்று முதலிகள் விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும் வழி
 யில் மணலையுள்ளி “ கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடுகுறுகப்
 பெரு, தடவனாத்தோள் சக்ரபாணி சார்க்கவிற்சேவகனே ” என்று இத்
 தையோசை அவர்கள் வருநிறவழியிலே யொழுக்கி வாருங்கோளென்ன; முத
 லிகளும் அப்படியே செய்ய; ராஜமனுஷ்யர் அந்தமணலே மிதித்து அப்பால்
 அடியிடப்போகாமலிருக்க; போகிறபார்ப்பார் மந்தர்வாதம் பண்ணிப்போன
 ர்களென்று மீண்டு போனார்கள். உடையவரும், முதலிகளுமாக “அரங்கத்
 துறைபு மின்னுணைவனே” வழித்துணையாக வெழுந்தருளினார்கள்.

திருமலைல்லான் சிஷ்யரான சிலவேடமுதலிகள் புலம்பாவாநிற்க,
 அம்மலையடியிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எம்பெருமானாைத் தேடியெழுந்
 தருளாநிற்க; அவர்கள் இவரைத் திருநாமமே குடியாக நீரெங்கிருந்து எழுந்
 தருளுகிறீர் என்றுகேட்க, கோயிலிலின்றும் வருகிறோமென்ன; அவர்களும்,
 எம்பெருமானாக் கொருகுறைகளில்லையே, பெரியபெருமாள் திருச்செல்
 வத்திற்கு ஒருகுறைகளில்லையென்று கேட்க; இவரும், என்னபெரிய
 பெருமாள், என்னகிருச்செல்வம், எம்பெருமானாச்சோள வ்யாஜேகவெண்
 பரிதாபம் தரித்தெழுந்தருளினார். இன்னவிடத்தேயெழுந்தருளினொன்று
 தெரியாது என்று அருளிச்செய்ய; அவர்களும் அவ்வார்த்தைகேட்டு வ்யா
 குலப்பட்டு புலம்பாவுகை தவிர்த்து அன்றுமுதல் ஆறுநாள்பட்டினியேகிடர்

தார்கள். ஆளுகாள்ராத்திரி அம்மலையடியிலே, எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் மழையிலே ஸ்னைந்து, குளிரிலேயேபட்டுஇவர்கள் புனத்திலே மெருப்பொனிகண்டு, உடையவரும், அங்கேறநம்மைக் கொண்டுபோக்கோளென்று அருளிச்செய்ய, முதலிகளும் அங்கேற வெழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்; வழியெங்கே பிள்ளைகள் என்றுகேட்க! அவர்களும், ப்ராஹ்மணர்கூரலாயிருந்தது. பெருவிடாயோடே ஒரு குரலாயிராநின்ற தென்று ஓடிவந்து தீவலியைப்பிரித்து, இங்கேவாருங்கோளென்று அழைத்துக்கொண்டுபோய், சாத்துகைக்குத்திருப்பரிவட்டங்களும் கொடுத்து, சாத்தியிருந்த திருப்பரியட்டங்களையும் உலாவிட்டு, குளிர்போகக்காய்ச்சியொற்றி, எங்குநின்றும் எழுந்தருளுகிறதென்று கேட்க; இவர்களும், கோயிலில்நின்றும் வருகிறோமென்று அருளிச்செய்ய; எம்பெருமானார் செய்கிறதென்னென்று கேட்க; முதலிகளும், நீங்கள் எம்பெருமானாரை யறிந்தபடி யெங்குனெயென்ன; நாங்கள் நல்லான் அடிமைகள். எங்களுக்குவிதம் ப்ரசாதிக்கும்போதுமகக் கெல்லாம் ப்ரமாசார்யர் எம்பெருமானாராயிருக்கும். ஆகையாலே உடையவர் திருவடிகளே சரணமென்றிருங்கோளென்று நல்லான் அருளிச்செய்தாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். முதலிகளும், ஆகில் இவரோ உடையவரென்று காட்டினார்கள்; அவர்களும் ஸ்ரீபாதத்தைக் கட்டிக்கொண்டுஅமுதுவ்யாகுலப்பட்டு, திருவடிகளிலே விழுந்துசேவித்து, தேனும் தினையுமாகக் கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்த; இக்கநிலை வறுத்து இடித்து தேனிற்கலந்து அமுதுசெய்தருள வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; முதலிகளும் அப்படியே செய்து அமுதுசெய்தருளி, அற்றைக்குக்கண்வளர்ந்தருளினார்கள், மந்தைநாள் விடிவோரை வேடமுதலிகளில் ஒருவரையும் தம்ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளில் ஒருவரையுமாகக் கோயிலுக்குப்போகவிட; இவர்கள் உடையவருடனே நாற்பத்தஞ்சு திருநாமம் எழுந்தருளினார்கள். அவ்வேடமுதலிகளும், இவர்களைமலைக்குமேற்கே அதுகாதவழி கொண்டுபோய், ஒருவேடமுதலியகத்தேவிட; அவ்வேடமுதலி பகலெல்லாம் வேட்டைக்குப்போய், வந்து உள்ளேபுகக்வாரே, ப்ராஹ்மணர்பட்டினியே யிருக்க, நாம் உண்ணலாகாதென்று, அருகாக ஒருக்ராமத்திலே கட்டளைவாரியென்பா நெருவன் அகத்திலே இவர்களைக் கொண்டுபோய்விட்டு, வேண்டும் கட்டளைகளையும் பண்ணி, இப்போதே அமுதுசெய்யப் பண்ணுவிடுக்கோளென்று சொல்லுங்கோளென்று ஆள்கொடுத்துப்போகவிட; அவர்களும், அங்கேறஉடையவரையும், முதலிகளையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய், அவன் அகத்தேவிட்டு, இவர்களை இப்போதே அமுதுசெய்யப் பண்ணுவிடுக்கோளென்று சொல்லி, வேண்டும் கட்டளைகளும் பண்ணுவித்து மீண்டுபோனார்கள்.

அவ்வகமுடையானுடைய பத்திரும், உங்களுக்கு அமுது செய்ய-
 வேண்டாவோவென்று தண்டஞ்சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ்செய்ய; முதலி-
 களும், வேண்டாவென்று அருளிச்செய்தார்கள். அவளும் உங்களுக்கு சந்-
 தேஷிக்கவேண்டா அடியேனும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை யுடையே
 நென்றாள்; முதலிகளும், எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை யாசிரியித்தபடி
 பெங்களையென்றுகேட்க; அவளும், நாங்கள் இவ்விடம் வர்ஷமின்றியே
 யிருந்தவாறே அங்கேகோயிலிலே வந்திருந்தோம், அங்கே என்னகமுடை-
 யாரும் நானும் ஒருமச்சுமேலே யிருக்கையாயிருக்கும், அப்போதுஎம்பெரு-
 மானார் ஏழுதிருமானிகையிலே மாதாகரம்பண்ணி அமுதுசெய்தருள்வர்;
 அவர் திருவிதியிலே எழுந்தருளும்போது, அகனங்காட்டாழ்வான் உள்-
 ளிட்டமுதலிகள் எல்லோரும் இவர் திருவடிகளிலே சேவிக்கக்கண்டு இவர்
 மாதாகரத்திற்கு அந்தத்திருமானிகையே வெழுந்தருளினார்; அடியேனும்,
 மச்சுமேல் நின்று இரங்கிவந்து இடைகழியில் தகைந்துநின்றேன், அவர்
 இதுஎன்னபெண்ணே என்று கேட்டருளினார், உம்மைராஜாக்களும் உட்-
 பட்டமுதலிகளும் தண்டனிடாநின்றார்கள்; நீ மாதாகரம்பண்ணுநின்றீர், இது
 ந்கடியென்னென்றவாறே, உடையவரும், நாம் அவர்களுக்கு பகவத்கவியத்
 தில் சிலநல்வார்த்தைசொல்லுகையாலே கானென்றருளிச் செய்தருளினார்;
 அந்தநல்வார்த்தையை அடியேனுக்கும் ப்ரசாதித்தருளாகாதோவென்ன,
 அப்போதுஹிதம் அருளிச்செய்து எழுந்தருளினார்; பின்பு எங்கள் நாடி
 வர்ஷமுண்டாய், நாங்கள் எங்காநாட்டேறப் போகும்போது அவர் அரு-
 ளிச்செய்த நல்வார்த்தையை மறந்தேன்; உடையவரை சேவிக்கப்பெற்றி-
 லேனையென்ற இழுவோடே நினைத்திருக்க, அற்றைக்கும் அங்கேறவெழுந்-
 தருளினார். அடியேனும் மச்சில்நின்றுமிறங்கிவந்துதண்டனிட்டின்று, நாங்-
 கள்எங்கள்நாட்டேறப்போகாநின்றோம், தேவரீர் முன்பு அருளிச்செய்தநல்-
 வார்த்தையைமறந்தேனென்ன, அப்போதுஉடையவரும்மீளவும் த்வயத்தை
 நெஞ்சிலே நிலைநிற்கும்படி குருபரம்பரா பூர்வகமாக உபதேசித்து, மீண்டு
 எழுந்தருளத்தேட, அடியேனுக்கு ஆத்மாநைஷயாக ஏதேனும் ஒன்று தந்-
 தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தேன்; அப்போது சாத்திரியருந்த
 ஸ்ரீபாதுகைகளை ப்ரசாதித்தருளினார். அடியோங்களும அன்றேபோந்தோம்,
 பின்னைசேவிக்கப் பெற்றிலோமென்றவாறே, உடையவரும் தம்கிருவுள்ளத்
 திலேவிசாரித்தருளி, திருப்போனகம் சமைக்கவருளிச்செய்து, இவள்கையு
 மது பார்த்திருமென்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனாவைக்க, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ண-
 வரும் பார்த்திருக்க; அவளும், அடைவாசச்சமைத்து, முன்புஉடுத்த புட-
 வையையும் அவிழ்த்து, சுத்தமான புடைவையும உடுத்து, உள்ளேபுகுந்து,

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று உச்சரித்து, அவர் ஸ்ரீபாத
கைகளையியருள்பண்ணி, திருவடிகளின்கி, அமுதுசெய்யப்பண்ணி, புறப்
பட்டு, முதலிகளுக்குத் தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, ஸ்ரீபாதங்களின்கி, அமுதுசெய்ய
வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; முன்பு பார்த்திருக்கச்சொன்ன ஸ்ரீ
வைஷ்ணவராயழைத்து, இவன் செய்தபடியென்னென்று கேட்டருள, அவ
ரும், இவன்கிருப்போனகம் அடைவாகச்சமைத்து; முன்பு உடுத்தபுடைவை
யையும் விடுத்து, சுத்தமான புடைவையையும் உடுத்து; திருப்போனகத்தை
பெடுத்துக் கொண்டபேய் உள்ளே புகுத்து, கதவையடைத்து, த்யாநம்
பண்ணியிருந்து அமுதுசெய்யப் பண்ணினான், அதுகூறுத்து நீண்டிருந்த
தொன்று! எம்பெருமானாய் இருந்தகில்லையென்றவாறே; அவன்தன்னையே
யழைத்து, நீயுள்ளே செய்ததென்னென்று கேட்டருள; அவளும், முன்பு
அடியேனுக்குத் தஞ்சமாகப் ப்ரசாதித்தருளின ஸ்ரீபாதகைகளைத் திருவடி
களின்கி அமுதுசெய்யப்பண்ணியாய்த்து, ப்ரசாதம் குடிவது, இப்போதும்
அப்படியே செய்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தாள்; ஆகில், அவைதன்னையே
யிங்கே கொண்டுவந்து காட்டென்ன; அவளுங்கொண்டுவந்து காட்ட; அவை
அங்குத்தைக்கு “எதித்தலைநாதன் இராமாதுசன் மன்னிணையடி” கருக்கு
ஒக்கிருந்தது; ஆகில் இதுக்குள்ளே எம்பெருமானார் உலாடோவென்று
பார்த்துக் காரணயென்ன; அவளும் திருவிளக்கை யேற்றிக்கொண்டுவந்து
அடைவேபார்த்து, எம்பெருமானார் திருவடிகளைக்கண்டு அங்கே திகைத்து
நின்று, இது எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்போலே யிராநின்றது, காஷாய
மில்லாமையாலே தெரிகிறதில்லையென்றவாறே, நான்காணென் றருளிச்
செய்ய; அவளும் திருவடிகளைப்பிடித்துக்கொண்டு அழப்புக்கவாறே, கண்ணை
த்துடைத்து, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தவார்த்தை; ஒத்ததில்லையாகில்
முதலிகள் அமுதுசெய்யார்கள், அத்தை என்செவியில் சொல்லிக் காணு
யென்ன; அவளும் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அந்தவார்த்தையும் ஒக்கிருந்தது;
(க௭௭) “விடி-ஊ-தூ-பிஷ-ஹ-ஜெ-ஸ-ஹீ-தி-ம-ணவனவிவ” (விடி-ஊ-தூ-
பிஷ-ஹ-ஜெ-ஸ-ஹீ-தி-ம-ணவனவிவ) என்கிறபாவர்த்தவ போக்யத்வங்களையும் உடைத்தா
யிருந்தது, இனிமுதலிகள் அமுதுசெய்யக்குறையில்லையென்றருளிச்செய்து,
நமக்குமாத்திரம் கூடாது ஒருபசுவத் விக்ரஹம் அமுதுசெய்ய வில்லை
யென்ன; அவளும், ஆகில், பாலும்பழமும் சர்க்கரையுங் கொண்டுவந்து
சமர்ப்பிக்கிறேனென்று சமர்ப்பிக்க; இவரும் தம்முடைய எம்பெருமா
னுக்கு அமுதுசெய்யப் பண்ணி, தாமும் அமுதுசெய்தருளினார்; பின்பு
முதலிகளும் அமுதுசெய்து கண்வளர்ந்தருள; அப்பெண்பிள்ளை முதலி

கள் தளிகைப் ப்ரசாதத்தையுங் கூட்டிக்கலந்து, மச்சிலேயிருக்கிற தன்பர்த் தாவையெழுப்பி, ப்ரசாதமிட்டு, ப்ரசாதப்படப்பண்ணி, தான் ப்ரசாதப் படாமலிருக்க ; அவனும், இதென்னென்று கேட்ட ; அவனும், கோயிலில் நின் றும், எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் எழுந்தருளி அமுதுசெய்யமாட்டோ மென்று கண்வளர்த்தருளினார் கென்றவாறே ; அவனும், நான் அதற் கென்னசெய்யவேணுமென்ன ; நீர் எம்பெருமானாரை யாட்யிக்கவாரீரோ வென்ன, அவனும் இசைந்து ப்ரத்யயம்பண்ணிக்கொடுக்க ; அவனும் உட்பு புடனே ப்ரசாதப்பட்டு, நித்தாபண்ணினான். மற்றைநாள்பொழுது விடிந்தது வாறே, எழுந்திருந்துவந்து, உடையவர்கிருவடிகளிலே தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, இற்றைக்கு எழுந்தருளியிருந்து இவனைக் கருபசெய்தருள வேணுமென்று ப்ரணைப்பஞ்செய்ய ; எம்பெருமானாரும் அற்றைக்கு அங்கே அவசரித் தருளி, அவருக்காக இவனுக்கும் ஸ்ரீதோபதேசம் பண்ணி, விசேஷகடா ஷும் செய்தருளி அங்கே நாலேந்து நாளெழுந்தருளியிருந்து, த்ரிதண்ட காஷாயாதிஷ்டையும் சம்பாதித்து, தம்நிருவாராதமான பேரருளாளர் சந் நிதியில்வைத்து, தண்டஞ்சமர்ப்பித்து, முன்புபோலே அவற்றை உடைய வர் தரித்தருளினார்.

மற்றைநாள்மேற்கே வர்ஹிபுஷ்கரிணியாநிற க்ராமத்தேற வெழுந் தருளி, அங்கே சிறிதுகாலம் எழுந்தருளியிருந்து, அங்குநின்றும் மிதுலா புரி சாளக்ராமத்தேற வெழுந்தருள ; ஊரடைய ப்ரச்ச்சர் விரோதிக ளாகையாலே உடையவரை அநாதரித்திருக்க ; உடையவரும், முதலியான் டானே யழைத்து, இவ்வூரார் நீர் முகக்குந்துறையிலே நீரும், ஸ்ரீபாதத்தைநீட் டிக்கொண்டு இருமென்று நியமித்தருள ; ஆண்டானும் அப்படியே செய் தருள ; அவ்வூரார் இவர்ஸ்ரீபாததீர்த்த வைபவத்தாலே, நிவ்ருத்த அவுங் காரராய், மற்றைநாளேதெளிந்து வந்து, உடையவர் நிருவடிகளிலே யாட் யிக்க, அத்தீர்த்தப்ரபாவத்தையிட்டு இன்றுமுதல் இவ்வூர் ஸ்ரீசாளக்ராம மென் றருளிச்செய்தருளினார். அங்கேவடுகநம்பியை ஸ்வபாதச்சாயாபந் ராம்படி விசேஷகடாஷும்செய்து, அவர்க்கு நமதர்ஸரார்த்தம் ப்ரசாதித்துக் கொண்டு, சிங்கர்கோயிலிலே சிறிதுநாளெழுந்தருளியிருந்து, விஷ்ணு வை ஷ்ணவத் வேஷியானசோளன் க்ருமிகண்டைய நசிக்கும்படி ஆயிரித்து மந்தர்வாதம்பண்ணி, அங்குநின்றும் தொண்டனாரேறவெழுந்தருளினார். அங் கே அத்தேசத்திற்கு அநிபதியானவிட்டல் தேவராயன்மகளிசாசாவிஷ்டை யாயிருக்க ; அவனும், மந்தர்வாதிகள் பலராயுங்கொண்டு தீர்க்கத்தேடினவிடத் திலும் தீராதபடியாலே துக்கிதன யிருக்க, தப்பத்றியும், நிர்வாணமாய்

ஒழிக்கிரிநிற பெண்ணைக்கண்டு, மிகவும்வ்யாகுலப்பட்டிருக்குமளவிலே, நம்பியும், உபாதாகார்த்தமாக ராஜக்ருஹத்தேற வெழுந்தருளினவர். துஷ்கையான ராஜபத்னியைக்கண்டு, துஷ்கேஹதுவென்னென்றுகேட்டருள; அவளும் தத்தாரணத்தைச் சொல்ல, தொண்டனூர்மீம்பியும் கேட்டருளி, நம்மாசார்யர் எம்பெருமானார் எழுந்தருளினார், அவர்கடாகூத்தால் இப்பேய் காடேறியோடுமென்று ப்ரஹ்மராகூதஸ்வியின் கதையைஸ்சிஸ்தாரமாக அவளுக்கு அருளிச்செய்ய; அவளுக்கேட்டு, ஆஸ்ரயப்பட்டு, தன்பர்த்தாவக் கறிவிக்க; அவளும், உடையவர், இப்பேயைவிடுவீக்கில், அவரோமக்காசார்யர், அவர்திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்கக்கடவேனென்ன; அவ்வளவில் அவன் ஸ்வகுருக்களுக்கு விருந்திடத்தேட, இவளும் தன்பர்த்தாவைக்குறித்து, நீர் அங்க ஹீகொன்று, அவர்கள் இங்கேவாரார்கள் சொல்லாதே கொள்ளுமென்ன; அவளும், அவர்கள் வாராதிருப்பார்களோ வென்று இவள்வார்த்தையைஅதிக்கிரமித்துச் சொல்ல; அவர்களும, முன்பு டில்லீஸ்வரான துஷ்கை இவனை ஆக்ரமித்துப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், பட்டார்ஹனனறிக் கேபோம் படி ஒரு அங்குஷ்சேதம் பண்ணிவிடுகையால் வீட்டல் தேவராயனென்று ப்ரசித்தமாகையாலே, ஹிபாங்கள் அகத்தே உண்ண வொண்ணாதென்று தவிர்த்து வீட்டார்கள், அதுகண்டு அவன் அவர்களிடத்தே அதிசூபிதனாய் அவர்களேத் திராஸ்கரித்திருக்குமளவிலே, அவனுடைய ஸ்திரீயும், அவனைக்குறித்து உடையவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாகாதோ; இவர்களால் என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டென்ன, அவளும் இசைந்து, ஸ்வக்ருஹத்தேற வெழுந்தருளவேனுமென்று உடையவரை ப்ரார்த்திக்க, ராமாஜனும், நாம்ராஜகானியை பிடுக்கக்கடவோ மல்லோம் என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே, தொண்டனூர்மீம்பி முதலானமுதலிகள், இவனை, விசேஷ கடாகூதம் செய்தருளினால் தர்ஸந்திற்கு பஹுஷபகாரம் உண்டென்று பஹுசாவேண்டிக்கொள்ள, உடையவரும் சம்மதித்து, அவன் அகத்தேற வெழுந்தருளின வளவிலே; அவளும் அகிசந்துஷ்டனாய், திருவடிகளிலே சாஷ்டாங்க ப்ரணாமம்பண்ணி சவியறனாய்நிற்க; முதலேகளும, உடையவர் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை அவன் புத்ரிக்கு ப்ரசாதித்து, தத்தீர்த்தத்தாலே ப்ரோக்ஷிக்க; அவளுடையசிக்க ப்ரமம்போய், தெளிந்துவந்து, சேலையும் உடுத்து, உடையவரை சேவிக்க; இத்தைவிட்டல் தேவராயன் கண்டு, அத்த்யாஸ்ரயப்பட்டுத் தக்கூணமே ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயிக்க, அவனையும் இரங்கியருளி, திருவடிக் கு அந்தரங்கனாம்படி கடாகூதித்தருளினார்.

இப்படி இவனையும் ஸ்வவைபவத்தாலே ஸிஷ்யனுக்கிக்கொண்டு, அவனுக்கு ஸ்ரீ விஷ்ணுவர்த்தக ராயனென்று திருநாமம் ப்ரசாதித்தருளி, அ

திசுத்துஷ்டராய் கிம் ; அவ்வளவிலே, எங்கள் சிஷ்யனை நீர் இங்கனே
மாக்கி சிஷ்யனாகிட்டுள்ளீர் என்போது, எங்கோஜாதிகத்தனோ செய்பலாவ
தென்று, பன்னிராபிரம்பர் சமணர் ஏககாலத்திலே வந்து தர்க்கிக்கத்
கொடங்க ; உடையவரும், மின்னலுக் கஞ்சுமவர்கள், இடியின் கையிலே அ
சப்பட்டாம்போலவும், தேளுக்கஞ்சிப்பாம்பின்வாபிலே யசப்பட்டாம்போல
வும், ஆச்சுதேவி என்ன செய்பக் கடவோம், நம்மை வெளியிடாதிருக்கவொ
ண்ணுதென்றுபார்த்து, ஒரு திருமண்டபத்திலே, திரையை வளைத்துக்கொண்
டி, உள்ளே யெழுந்தருளியிருந்து, ஸஹஸ்ரபணு மண்டலமுடைய திருவநக்
தாம்பலாபம், ஒருத்தற்குப்பகிணுவிர முகமாகப் பரப்புக்கரமருளிச்செய்து, அவர்
களை வாய்முறிவித்து ஜயித்துவிட ; அவர்களிலே சிலர் அதிவிஸ்மிதராய்
வந்து திருவடிகளிலே ஆராய்க்கக் கேட, அவர்களை அடிமைகொண்டு, ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்க ளாம்படி பண்ணி, வீரோஷ கடாசுக்கு செய்தருளி, தம் திஷ்
யசத்தியை பரகடிப்பிக்க ; இக்கைக்கண்டுபோய் ராஜ்பாகிபணு ஸ்ரீவிஷ்ணு
தேவ ராயனுக்குச் சொல்ல, அத்தைக்கேட்டு, விஷ்ணுவர்த்தனும் அதிபர
வணு யிராதிரு ; அங்குத்தைபி லெம்பெருமானே, தொண்டனார் நம்பி
அபிமாநித் திருக்கையாலே அவர்க்கு நம்பி தம்பிரானென்று திருநாமம்சா
த்தி யுத்தருளி, அங்கே வேதாந்த வ்யாக்யாந் செய்துகொண்டு சிங்கர்
கோயிலிலே எழுந்தருளி யிருக்குங்காலத்திலே ; திருக்கையில் திருமண்
மாண்டு, சாத்துகைக்கு, திருமண் பெற்றிலோமே யென்று சித்தித்துக்கொ
ண்டு வளர்க்கருள ; அன்று ராத்ரி, திருநாராயணப் பெருமானும், அணித்
தாக, யதுகிரியிலே, உம் முடையவரவு பார்த்துக்கொண்டு நில்லாதின்றோம்,
உன் திருவுள்ளம்போன்ற திருமண்ணும் இங்கேயுண்டு, சடக்கெனப் புறப்
பட்டு வாரீர் என்று ஸ்வபந்த காட்டியருள ; விடிவாதே அதிபரீதரா டெய்
திருந்து, உடையவர், இத்தை முகவிகருக் கருளிச்செய்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுவர்த்
தக ராயனையும் அழைப்பித்து, தாம் ஸ்வபந்த கண்டபடியை அருளிச்செ
ய்ய ; அவனுக்கேட்டுப் பரஸங்கராப்சம்மகித்து, காதி வெட்டுவித்துக்கொண்டு
உடையவர் பின்னே சேவித்துக்கொண்டு செல்ல ; பஹு-காந்ய ஸம்வத்ஸரம்
தைமாசத்திலே, எம்பெருமானாரும், செம்பொன் யதுகிரியேறி, வேதபுஷ்கரி
ணியிலேசென்று. (௧௭௨) “வரியாநஸிதாஹ்ஷா வுணநிஜிதிஜொதூரோ”
(சுபாநஸாந்யஸ்து நுணாநஸ்துநீந்நா) என்கிறபடியே. பரிதான சீலைய
யும் சேவித்து. அங்கே நீராடி (௧௭௩) “வெஷவ-ஹ்ஸரினதீரொ விபராவெவ
ஸிதாததெ, வரியாநஸஜம்ஹ காஷாயம்பாரிபெ-ரோந்” (நீதபுஷு
நீநீந் விசுநஸுலாதீ, சுபாநஸநாந் காஷாயம்பாரிபெ-ரோந்) என்கிற தத்

தாத்ரோயணப்பேராலே தாளும் மீளவும் காஷாயந் தரித்தருளி, முன்னடந்து, திருகாராயணப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற வீட்டை தேடிக்காணாமல், பாவத் துன்பத்துக்குக் குறைவாக என்செய்தோமென்று, திருவுள்ளம் கலங்கி, கண்வளர்ந்தருள; அவ்வளவில்லை, திருகாராயணப் பெருமாள், இவர் கனவிலே எழுந்தருளி, கல்பாண ஸரஸ்வதின்றொண்டமேலே மூலையின் செண்பகச் சோலைக்கருகே, திருமகிழ்க்குத் தென்பார்ஈடுவாக்கிலே, வள்ள ந்த பெரிய திருத்துழாயின் பெரியப்புற்றுக்குள்ளே இராவின்றோம்; திருமண் னும், அந்தக் கல்பாண ஸரஸ்வதுக்கு வாடமேலே மூலையிலே(௧௭௮) ரெட் தீவாதிவமெஸெத ஸுஜ்ய ஜெயவிராஹுகம், யாடிவாடி, லட்சுமிக்கிஷ்ட ிஷடியத துஜோதியா” (‘வேதேவீசு’ ‘சீஸ’ கருவ்யுந்நீசுந்நீசு, யாடிவாடி, லட்சுமி ஸுஜ்ய யாடிவாடி, லட்சுமி’) என்கிறபடியே, பெரியதிருவடியாலே, ‘ஸ்வேதத் விபத்தினின்றும் கொண்டு, துதித்திரியிலேநிகேதிக் கப்பட்டு, மத்தப்பாவத் தாலே அச்சபமாக சேமிப்பித் திராவின்றது, நீர்க்கலேசிப்பானேன், என்று நாம் உமக் கடையாளமாக, இவ்வீடத்தொடங்கி நாம் இருக்கும் புற்றளவாக முறித்திட்ட திருத்துழாய்க் கொழுந்தே குறியாக வாரீரென்று, பரதயாஷ சமாநாகராமா ஸ்வபந்தருகே அருளிச்செய்ய; உடையவரும், உகத்து, உ ணர்ந்து, எழுந்திருந்து, முறித்திட்ட திருத்துழாய்க்கொழுந்தே குறியாக, கல்பாண ஸரஸ்திரத்தேற வெழுந்தருளி திருமுடிப்படியே செண்பகவன சமீபத்தில், கப்புங் கவருமாய்ப்பனைத்துக்கொழுந்துவிட்ட திருத்துழாய்மர த்தைக்கண்டு, களித்து, ஆர்த்த கோஷத்துடனே பலகாலும் தண்டனிட்டு, அத்திருத்துழாய் மரத்தின் மண் காப்புநீக்கின வளவிலே (௧௭௯) “கலேவிய - டு-யிரிஷ்டு காணிவி-நு-உ-டி-ஸ-” (‘கலேவிய-நு-உ-டி-ஸ-’ ‘கலேவிய-நு-உ-டி-ஸ-’) என்கிறபடியே, புற்றினுள்ளே பொற்கோயில் தோன்றியபின்பு, மற்றவ்கினி தம் ர்த்த மாயவனுடைய நீல சிகாமணி நித்தோன்ற, சகவாஷம் ஆயிரத்திற்கு மேல் பண்ணிரண்டு சென்ற வர்த்தமான பற்றுதாய்வவாஷம், தைமாஸம், சுல்லபக்சு சதுர்த்தசியும் விசுயாழ்க்கிழமையுஞ்சுடின புனர்பூசநக்சுத்தரத்திலே நாராயண னுருவங்கண்டு, நலம் பிகுத்து, கொத்தளித்து, எல்லாருங் குறை லக்கூத்தடித்து, மங்களசங்க ம்ருதங்க படறுதாய் கிலவாத்ய ஜயசப்த கோஷம்பண்ணி, ராஜாவையும்அழைத்து, காட்டியருளி, பாலாலே திருமஞ் சநம் பண்ணி ‘பதற்கண்டே னுரணனைக்கண்டேன் கனவில் மிக்கண் டேன் மீண்டவளை மெய்யேமிகக்கண்டேன் ” என்கிறபடியே, திருகாராய ணப்பெருமானே, அடிக்கும், தலைக்கும் செவ்வீதாகக்கண்ணாக்கண்டு, அது பவித்து, தம்திருக்கையாலே மூன்றுநாள் திருவாராதகு செய்கருளி, ‘மா

றனடிடணித் துய்த்தவனென்று, பரமாதார்பரான, ஸ்ரீ பராங்குசர் தமக்கு, தாம் அத்தயந்தாபிமத ஸ்ரீ ஸ்ரீயாராகையாலே பித்தருதநத்தைப் புக்கான் விநியோகங் கொள்ளுமாப்பேர்லேயும் 'தமிழ்மறைகளாயிரமு மீன்றமுதற்றாய் சடசோபன் மொய்ம்பாலவளர்த்த இத்தகையிராமாதுன்' ஆகையாலே ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்ளாகிற சூகூத்தர புருஷார்த்தங்களை யிகழ்த்து, காற்கடைக்கொண்டு, திருநாராயணனருளே உபாயோபேயமென்று க்ஷக்ஷிக்கிற "ஒருநாயகத் திருவாய்மொழியை" திருநாரணர்க்கு சமர்ப்பித்த தருளினார். பிண்டகல்யாண ஸரஸ்வரின் வடமேலைமூலையிலே தம் த்ரிதண்டத்தாலே கிற, பாலாறுபோலே பொங்கிக் கிளம்புகிற திருமண் குவைகளைக் கண்டு, மண்டிகிற ஆந்தாதி சயத்தாலே, அத்திருமண்கொண்டு, பன்னிரண்டு திருநாமஞ் சித்தியருளி; த்ரிதண்டமண்டிதகர புண்டரீகராய் விளங்கியருளி, காடுவெட்டி ஊருங்கோயிலுள் சமைப்பித்து, திருநாராயணப் பெருமானுக்கு ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸாத்ரிக ஸம்வரிகையாலே ப்ரோக்ஷணிக் திருவாராத்ரங்களை ஸ்ரீ ரங்கராஜபட்டர் திருக்கையாலே செய்வித்தருளி, திருநாரணர்க்கு நித்தியோத்ஸவ, பக்ஷோத்ஸவ, மாஸோத்ஸவ, ஸம்வத்ஸ ரோத்ஸவங்க ளெல்லாம் நடத்தியருளி, மஹோத்ஸவம் நடத்துகைக்கு உத்ஸவ பேர மிலலையேயென்று, சித்தா வ்யாகுஷிக் சித்தராய்க்கண்வளர்த்தருள; அப்போது இவர்ஸ்வப்ந்த, திலே திருநாரணர் எழுந்தருளி, நம்உத்ஸவபேரமான ராமப்ரியர், இப்போலிலே கொண்டாடி, மில்லியேற வெழுந்தருளி, துலுங்கராஜ் க்ருஹத்திலே, எழுந்தருளி யிருக்கிறார்; அக்கேற்போய் எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டு வாரீரென்று திருவுள்ளமாயருள, உடையவரும் ப்ராத்நீகாலமானவாதே எழுந்திருந்து, ஸ்வப்ந்தை முதலிகளுடன் ஆலோசித்துக்கொண்டு, பயணகதியிலே த்வரித்து, மில்லியேற வெழுந்தருளினவாதே; மில்லிபுரீந்தரான ராஜாவும், இவரைக்கண்டு ப்ரதயுத்தாந ப்ரண்த பூர்வசமாக பஹு உபசாரத்துடன் எழுந்தருளின சார்யம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், எங்கள் குலதெய்வமான ராமப்ரியர் இங்கேயெழுந்தருளி யிருக்கிறார், அவரைத்தரவேணுமென்று அபேக்ஷிக்க; ராஜாவும் அப்படியே செய்கிறேமென்று கொள்ளுகொண்டு சிறைவைத்த எம் பெருமான் சிறைச்சாலையிலே சோதித்துக் கொள்ளினென்று அப்பணையிட்டு விட; இவரும் அக்கேறவெழுந்தருளி, சோதித்து, திருநாரணர்வடிவுக்கு ஒத்திராமையாலே இத்தேவர்கள் ஒருவருமன்றென்று, ராமப்ரியரை அவர்களில் காணுமையாலே முசித்துக்கிடக்க, அன்றிரவில், ராமப்ரியர்; ஸ்வப்ந்தகிலேயெழுந்தருளி, நீர் முசிப்பானேன், நாம், அவன்ம்களாலே பூசுகொண்டு

அவள் ஸஜ்ஜாக்ருதந்திலே யிராநின்றோம், அக்கேவாரீர் சொண்டுபோம்
வடியாகவென்றருளிச்செய்ய, இச்செய்கிளை உடையவரும் ராஜாவுக்கறிவிக்க,
அவனும் இப்படி உம்முடைய பக்கல் வ்யாழத்தராகித் தவர், தாமே வாக்ஸவ
தென்ன ; இவரும், அவரைக்கண்டு திருவடிதொழ லாகாதோவென்ன, அப்
படியே யாகிதென்று இவரை, அவனும், அவள் ஸஜ்ஜாக்ருதந்தெற வெழுந்
தருள்வீத்துக் சொண்டுபோக ; அக்கே ராமப்ரியரும், உடையவரைக்கண்டு,
அஃந்ரிதவாத்தலயந்தோற்ற, இட்ட சட்டையும், சட்டின சிவசுதங்கையும்,
இட்ட கஸ்தாரிநாமமும், முடித்தமைவண்ண நறுங்குஞ்சியும், “தன்ருசுக்
துச்சுட்டி தூங்குதுங்க” செவித்தகுமுலைய, ஸஜ்ஜையிலும் உவசலிலும் குநி
த்து “தன்னியலோசை சலஞ்சலனென்றிட” என்கிறபடியே செம்பொற்
சுதங்கைகள் சல்சலவென்றொலிக்க, அகிலரும் காணும்படி, ஓடிவந்து உடை
வவர் திருமடியிலேயிருக்க ; உடையவரும், ஆரத்தாபருக்கள் பணிப்ப,
ஆரத்தை கார்ணவாந்தரி மக்கராய், புளகிதவிதிலாங்கராய், மார்பும் தோ
ளும் பூரித்து, என்னுடைய செல்வப்பிள்ளையோ வென்றெடுத்து அணைத்
துக்கொண்டருளினார். அன்றுமுதல், ராமப்ரியர்க்கு செல்வப்பிள்ளையென்று
திருநாமமுண்டாய்த்து. இத்தைக்காணி ராஜாவும், அக்யாசுரயயுக்கறும்,
அவர் திருவடிகளிலே விழுந்துசேவித்து, அணைகநிதமாக ஸகரித்து,
பற்றுஉபசார ஸஹிதமாக ஸம்பக்குமாரரை, எதிலார்வபெளமர்க்கு எழுந்
தருள்வீத்துக் கொடுத்தனுப்பினான்.

உடையவரும், அக்குறின்றும்புறப்பட்டு, இவனையும் எழுந்தருள்வித்
துக்கொண்டு, கவரித்துபயணத்திலே, ராதவாத்திரிக்கெழுந்தருளி; ஸர்வரும்,
எதிர்த்தருமா ரென்னும்படி விசேஷித்து, புத்ரவாத்ஸலயம்பண்கரி அபி
மாரித்தருளி; ப்ரோகஷணாதி ப்ரதிஷ்டாபுரஸ்ஸரமாக, திருநாரணருடனே
சேர்த்து, திருநாரணப்பெருமானுடைய திவ்யோத்ஸவ கர்த்தாவக்கிர்திய,
பசு, மா, அபக, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவாதி மகேறாத்ஸவத் திருநாரணரும்
நடத்தியிருளி, திர்த்தப்ரசாதமும் பெற்று, எதிராஜமடமும் கட்டிவைத்து,
அன்பத்திருவாகட் சன்மான ஹழிவ கைங்கரியத்தையும் கல்பித்தருளி,
அன்பத்திருவர் ப்ரீவைஷ்ணவர்களென்று ஸமுதாயத்திருநாமமும்; ப்ரத்யேக
மாக, தாஸ்யகாமமும் ப்ரசாதித்து ; அக்கே அவர்களை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து,
குறைவற்றிருவாராதமும் நடத்திக்கொண் டிருந்து, திருநாள்வனையிலே,
ப்ரீபாஷ்யகாமர்தம்முடைய ப்ரீபாதத்திலுள்ள ஆசாரியர்களுடனேயும், ஆயர்
களுடனேயும், அன்பத்திருவர்க ளுடனேயும், சாத்தின சாத்தாதமுதலிக
ளுடனேயும், கொத்தையம்மைமார்களுடனேயும், திருமேனிக்காவல் திரு

நெளஞ்சாரர்களுடனேயும், பெருங்குட்டத்திருவோல்க்காமாக இராமானுஜனில் எழுந்தருளியிருந்து, திருநாராயணபுரமென்று அக்கருங்குத் திருநாமம்சாத்தியருளி, இத்திருநாராயணபுரத்திலே நித்பவாசம்பண்ணு மவர் கருங்கு, பெரியோர்சும் சங்குருப உண்டான பரமபதமும் ; ஆசாரியகைக் கார்புமும் உண்டாமென் றருளிச்செய்தருளினார். ஆகையாலே இத்திருமலைக்ரு தியுக்கிலே, ஸுத்தகுமாரர் சத்யலோகத்திலின்றும்துத்யமய த்வயவிமாத் தோடே எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுவிந்து திருநாரணனை இங்கே ப்ரதிஷ்ட பிப்பிக்கையாலே. நாராயணத்திரியென்றும் ; த்ரோதாபுத்திலே தத்தாத்ரோயர் நாலுவேதபுருஷர்களையும் பரிஷயராக்கிக் கொண்டுவந்து வேதபுஷ்கரிணிக் கையாலே ஸாதாவேதாத்யயக நிரத்யாயிருக்கையாலே, வேதாத்ரியென்றும் ; த்ரோதாபுத்திலே, நம்பிமூக்கிரோனாலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலும் ஆராதிக் ப் படுகையாலே யாதவாத்ரியென்றும் ; (ககச) “யுமெகவளாகுஸஸ்பூர வெ பகிராஜெதபஞ்ஞதாத், யதிபெருவலீத்திரெபாநு தூரபெ யாகுரபமொ” (ஸுந்தரபுராணம் த்ரோதாபுத்திலே, ஸுந்தரபுராணம் த்ரோதாபுத்திலே) என்னையாலே, சலிபுத்திலே, எம்பெருமானார் எழுந்தருளி ஜீரணோத்தாரணம் பண்ணி அபிமானிக்கையாலே, எதிபைல மென்று ப்ரசித்தமாய்த்து.

அருத்தாம், பத்மநிதியிலேசென்று, பெருத்த ஸமயங்களைவென்று, என்னுமென்பிள்ளைக்குத் திவமாள் செய்வார் ஸ்ரீநாமாவர்களைபென்று இப் படி அருளை சத்யாணந்தன்னில் அனுப்பித்து நிக்ரோஷபாய் நிரவித்து நிஷாண்டசமாக்கியிருளி, ஸ்ரீபாஷ்யமும் வ்யாக்யானித்தும்சொண்டு திருநாராயணப்பெருமாள் திருவடிகளிலே பன்னிரண்டு ஸம்ஸந்தஸம் ஸாழ்த்திருத் தருளினார்.

அக்காலத்திலே, ஒருஸ்ரீவைஷ்ணவர் கோயிலிலின்று பெருந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே லேயித்திருக்க ; இவரும், பெரியபெருமானும், பெருந்திருச்செல்வமும் செய்கிறபடியென்னென்று கேட்டருள ; அவரும், தேவர்துல்லாத குறையொன்றொழிய மற்றொருகுறைசுந்ர மில்கையென்ன ; இவரும், சோழம்பக்கல் எழுந்தருளின ஆழ்வானும், பெரியமடரியும் செய்த படியென்னென்று கேட்டருள ; ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், கோயிலிலின்றும்கூத் தாழ்வானையும், பெரியமடரியையும், ராஜமனுஷ்யர் அனுமத்தக் கொண்டோய் சோழன்முன்னேவிட, அவனும் இவர்களைப்பார்த்து, (ககச) “பரிவாஸு ரகபுராணி” (ஸுந்தரபுராணம் த்ரோதாபுத்திலே) என்று ஸ்ரீகச்செருத்திடச்சொல்ல, கூத் தாழ்வானும், பவநுப்பரோணை அனேகம் ஸ்ரீதிஸம்ருதிதிவாஸ புர

ஐதிகளாலே ஸ்ரீமத் நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்தபான், ஜகத்காரணபூதன்
தயோபனுஷனுமீவனே, ஸர்க்கஸ்ததிஸ்ஸம்ஹார சர்த்தாவும்மீவனே, ப்ராஹ்ம
ருக்ராதிகள் இவனுக்குப் புத்ரபெளத்ராதிகளாய் இவன் நியமத்திலே
பிருக்து மலர்கல், இவ்வனவுமனபியே, (கௌஅ) “வனகேப்ராஹ்மீஸராதூஷ
மீத்யூஷாஷா ஸயதூஷா, சுவப்ரோஷ்யாதூஷா கொடிகெஸ
ஷா மண்தா” (பிரஹ்மஸூத்ரம் கருஷ்யஸ்யஸ்யஸ்ய, ஸர்வதீபஸ்யஸ்ய
தீபஸ்யஸ்யஸ்ய) என்ன, திருவடிகளை நீட்டினவன் ஒருவன், மண்ட
லோதகத்தாலே பக்திபூர்வமானாகத் திருவடிகளைவிளக்கி ஒருவன்
தந்திரத்த ஜலத்தைமீசவும் ப்ரீதியோடே சரிஸாவழிக்கவன் ஒருவன்,
இவர்களில் பெரியவன் ஆவென்று நீத்யவிசாரித்துக் காணுபென்ன; அவ
னும், இசையாதிருக்க; இவரும், இம்மாத்ரமேயோ, த்ரியக்ரமபாதஜல சங்
கத்தாலே சாபாஸித்தபவதவங்கள்போய் சரிவக் கமுண்டானவனிறே இவ
னென்றும்; இதுவுமீன்மீயோ, (கௌக) “யஜுளயமிஸ்யுதவாரித்ர வரோஷ
கெஸகீரெநு மீஸுப்திவிபுதெஸபரிவஸிவெஸாபுத்” (யஜுஸ்யஸ்யஸ்ய
ஸ்ய ஸ்யஸ்யஸ்ய ஸ்யஸ்ய ஸ்யஸ்ய ஸ்யஸ்ய) என்றருளிச்செய்து, கோள
னும் இதுகேட்டு அநிசருக்கனாய், நீ பெரியசித்தவானாகையாலே உனக்கு
வேண்டினபடியெல்லாம் சொல்லவல்லே; அங்குன்னும்கான்சொன்னபடியே
(கௌஅ) “சரிவாதூஷாதூஷா” (ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய) என்று ஒலைக்
கெழுத்திரிகிவென்று ஒலையாக்கையிலேகொடுத்து அதிநிர்ப்பச்சிபம்; கூரத்
தாழ்வானும், (கௌக) “பெராணவஸிதகஸ்யா” (ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய) என்
றுஒலையெழுத்திட்டருளினார். கோழனும் இவர்கூப்படி பரிஹரித்து ஒலைக்
கொப்பமிட்டபடிசுண்டு, அக்யந்தோபாத்ரந்த சந்தனம், இவர்களை தேத்
ரோத்பாடலம் பண்ணச்சீசால்லிப் போகவிட; அந்தராஜ மதுஷார்சனும்,
இவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டிபோய் அவன்சொன்னத்போலே செய்தவிட்
மார்கள். இப்படிஆழ்வானையும் கம்பியையும் கவிந்த, தன்படைவிட்டில்
நின்றும் புறப்படவிட; பெரியநம்பிபும், அவர்களை பெருஞ்சாமாட்டாமல்,
அங்கே ஒருகொல்லித் தலைபாட்டிலே ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும்
அத்தாழாய்மடியிலே திருவடிகளுமாய்திளைத்துக் கண்ணவள; கம்பியை; ஆபத்
தஸையிலேஆழ்வானும் அத்தாழாய்த் திருவடிகளும் கொச்சைறப்போனாலோ
வெண்ண; கம்பியும், நாம் அங்கேபோய் பச்சுருதியைவிடல், ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள் உட்படத் திருவடிகளேநும்போது கோயிலேறப்போகவேண்டித் தீல்
லையோவென்று சங்கிப்பார்க்கென்று அருளிச்செய்து, ஆளவக்கார்திருவடி
களை ந்யாமித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினார். ஆலக

[illegible]

[illegible]

திருமலை யாண்டான் திருக்கூத்தரம், பாசிமகம். அலங்காரியன்,
(நடிக) “பிரதான ஜெனீஸ் ராய ஸ்டாபிவிஸைக் காதல், பிரதான ம-
பு-வெடு வரவடிவு கூவிவழித்” (ராஜசுஜனி: ப்ராய் நாகுடிப். பி. ச
கூதம், காலாஃசுருயும்மை நாகுடிப்பிஷ்டம்)

[illegible][illegible]

திருச்சச்சிநம்பிநிநுச்சுத்தரம், மாசிலம் நுசலீர்ஷம், அலர்நனியன்
(ந.அ.எ) “கரணாகரபொடாழ் பரணாயநிஹத்தும, ப்ரிதிநிஜி, ஐ
லாய காண்டிப-புராயபதிதநி” (சுருவாச்சநாஜ் சரவாயநசுநி, ச்ரி
ந்ஜெபதாநாய காண்டிபுநாயநி: நு:)

அந்தரம், மாடுமேனில்லா மாருதிகியாண்டான், த்வரித்துபயண
கதியிலே கோயிலிலேசென்று கூரத்தாழ்வானைச்சேவித்துநிற்க, ஆழ்வானும்

சிறியாண்டானைக்கண்டு, உடையவரைச்சேவித்தாற்போலே சத்துஷ்டராய்ச்
உடையவர்கெய்த நஞ்சிறபடியென்னென்று வினையிருள; இங் குத்தையிசே
ஷமெல்லாம் ஸயிஸ்தாரமாக சிவரித்துச் சொல்லப்போட்டு ஆரத்தித்திராநிற்கு;
அவ்வளவிலே, ஆண்டாதும் உடையவர். ஆசாரிய விசுலேஷாஸ நயிஷ்டா
வாய், தேவர்க்குக் கிருக்கண்மலர் போச்சுதேயென்று மிஷும் ஆரத்தராய்
ஆரய்த்து வாவென்றுவிட்டிருநிலையென்ன; ஆழ்வானும், உலகங்களுக்
கெல்லாம் ஓர்உயிரானகாம் சுக்கிரோருக்கப்பெறில், இவ்விபத்து அடியேன்
கண்ணழிவுமாத்ரமே கொண்டுபோய்ப் பெற்றதென்று ஹ்ருஷ்டராய் நிருக்
கிருவென்று விண்ணப் பஞ் செய்புமென்றுவிட்ட; அவ்வளவிலே சோழ
னுக்குக் கழுத்திலேபுண்ணுய், புழுத்தப் புரண்டானென்றுகேட்டு, கக்கை
கொண்ட சோழபுரத்தேவ ஆண்டானும் சென்று, அச்செவித்திரிய செஞ்
சொல்வார்த்தையை நிரூபித்துக்கொண்டு எழுத்தருளுந்நவருடனே அம்
மங்கியம்மாளு மெழுத்தருள; அவ்வாபுங் கூட்டிக்கொண்டு தவரித்துஎழுந்
தருளி; ஒருநாள் உடையவர் பூர்பாதத்துருநாகேளுடன் அறுஷ்டாநார்த்த
மாக, திருக்கல்யாண ஸரஸ்வதிக்கரையிலே எழுத்தருளி யிருக்கச்செய்தோ
மாடுறஸ்வியல்லா மாருதி சிறியாண்டானும், அம்மங்கியம்மாநும் கோயில்
நின்றும் எழுத்தருளினவர்கள், உடையவர் திருவடிகளைத் தங்கள் ஆரத்தாசு
ருக்கள்கொண்டு மலித்து, தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, ஆழ்வானுக்கும் பெரிய
நம்பிக்கை, அபராதம்பண்ணின கொழனுக்குக் கருத்திலேபுண்ணுய்ப்புழுத்
துப்புரண்டிபோலுனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய உடையவரும், சரணம்ருத்
மான கட்டுரையைக்கேட்டு, மார்புத்தோளும் பூரித்து, சந்தோஷாதி ஸயத்
துடனே, இவர்களை வாரியெடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, ஆரத்தாசுருக்கள்
கொண்டு அவர்களை வறியவார்த்த, இவ்வளவுதரம் இவ்விசேஷங்கொண்டு
எழுத்தருளின இவர்களுக்கு, சீர்க்கணக்கக் கொடுக்கலாவது த்வமல்ல
திலையென்று நிரூபித்து, மீளவும் த்வபத்தையே அவர்களுக்குப் ப்பரிசிலாக
இரங்கியருளி, தம்சந்திரியில் முதலினைப்பார்த்து, இதுகல்யாண ஸரஸ்வ
என்னுமது அர்வர்த்தசித்தமாய்க் கண்டோமே யென்றருளினார். முதலி
கள் அனைவரும் அப்படியே யாமென்று அக்கைக்கொண்டாட, அவர்களை
யுக்கொண்டுபாஹ்லாதவரகர் அழகியசிகுசர்கிருமலையேறி, அழகியசிகுசரைத்
திருவடி வணங்கிநின்று, முன்பு பகவத்பாவத் விஷயொன்றால் அனல்ஹ
மாநெய்ப் போத்த இரணியனை நிரலித்தருளினப்போலே, இப்போது பா
த்வமான தேவரை இல்லையென்று ஸாதாரணபுபாந பூதான பாஹ்லாதாழ்
வானுக்கொப்பான கூரத்தாழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் அபராதம்பண்
னின இவனையும், கருமிக்கண்டனுக்கி மசிப்பித்தருளித்தேயென்று விண்ண

ப்பஞ்செய்து தீர்த்தப் பரசாத ஸ்வீகாரம்பெற்று விடைகொடுக்க, அப்போதே புறப்பட்டு உடையவரும் முதல்குறமாகப் பெரியபீடபோடே திருவாராயணப்பெருமாள் திருமுன்பேசென்று, திருவடிக்கொழுது, திருப்பல்லாண்டையாடசங்கித்து மங்காளசாஸம்பண்ணி, கீழே நாராயணுவென்று க்ருதாஞ்சலிபுடராய், திருவடினை நோக்கி நின்று, இனி அடியேன் கொடியிலேறப்போய் வருகிறேன் என்று கிண்ணப்பஞ்செய்ய; திருவாராயணனும் நெடும் போது வாய்விடமாட்டாதே நிற்க; உடையவரும், நீருள்ளதையும் இங்கே நிறுமென்று அரங்கன் கோடுவிலே நியமித்தருளிர்த்த யென்ன; ஆனால் அப்படியே செய்யலாகாதோவென்று அர்ச்சகமுதேவருவுள்ளமாய்ருள; எம்பெருமானாரும், புறப்பட்டருளி, அன்பத்தருவனப் பார்த்து, திருநாரணனையும் செல்வப்பிள்ளையையும் மங்காள சாஸரத்துடனே, சதா தீர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு, காலே காலே திருப்பணி திருவாராதனமும் நடத்திக் கொண்டு சேவித்திருக்கோ ளென்று நியமித்தருள; அன்பத்திருவாரும், ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து சேவித்து, தேவர் திருவடினைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டோமென்று ஆர்த்தமாய் தீர்த்திரங்கிடுகிறார்; உடையவரும், அப்போதொரு சிந்தைசெய்து, தம்மிக்காறத்திற்குப் படியெடுத்தாப்போலே விளங்குகிற தம்முடைய அர்ச்சாஸ்தாநரூப விக்காறத்தையும் அங்கிரிப்பித்து, அதிலே தீவபாகத்தையும் பாக்கிவட்டிப்பித்து நின்று, அன்பத்திருவரை அழைத்து, இதோமாம் உங்களுக்காக இங்கேயிராவின்றோமென்று ஸ்வகவ்யமாகப் பரிபூர்ணமான அவர்க்காறத்தை அவர்களுக்குத் திருவாராகமாக இரங்கிய நளி, அவர்களைக் குறித்து செல்வப்பிள்ளை, கிணற்றின்களையில் பிள்ளையாபிருக்கும் பேணி கொண்டு போருங்கோ ளென்று நியமித்தருளீர்; அவர்கள் கையிலே செல்வப்பிள்ளையை அடைக்கலம்காட்டிக் கொடுத்தருளி திருவிளக்கு திருமலை அபுதுபடி சாத்துபடி முதலான வுபசாரங்களெல்லாம், என்னும் நன்றாகப் பேணிச் செய்து கொண்டு, அந்நோய்யம் ஸஹருகமாய், த்ரோஷ புத்திக ளொருகாலும் நினைவாதே, ஊழிய கைகாரியங்களையும் மறவாதே. பாகி புரஸ்ஸமமாகப் பண்ணிப் போருங்கோ ளென்று, திருவடினைத் தொழிந்ததுக் கொண்டு நியமித்தருளி, செல்வப்பிள்ளையாபிரியமாட்டாமல் கருவடினை முகத்து விழுந்து எழுந்து தொழுவாராய், திருவுள்ளமுருகி; திருக்கண்களதுவக்க, புரிந்து புரிந்து, தீவபவிகாந்தையாய், திருப்பதியையுர், திருச்சேலை யெழிலினையுர், திருமண் குகையினையும் பார்த்து அஞ்சித்து, மங்காளசாஸம் பண்ணி, நின்றுகொண்டு, புத்தவாத்ஸல்யம் பிள்ளைதள்ள; கம்பெருமாள்

அருள்முன்னதத, ஒருகடையிலே ஒன்பது நடைகடந்து கோயிலேறவு
வெழுத்தருவிவர்.

அந்தாம், பயணாகியிலே எழந்தருவிப் புதுந்து, திருமுத்துறை
யிலே மீராடி, சேசவாசியாளை தவாதசோர்த்வ புண்டாதராபய்க்கொண்டி
எழந்தருள, அங்குள்ளாடெல்லாரும் எதிர்கொண்டி சேவிக்க; அவர்களை
யும், கருபபண்ணிஎழந்தருவிப்புதுந்து, சேவாசாமந்தப்பாமல்அடைவே
சேவித்தா, அநதியமணவாளன் திருமண்டபத்திலே சென்று, தண்டாஞ்
சமர்ப்பித்து, உறைகோயிலுள்ளெழுத்து, பெரியபெருமாளையும் நம்பெரு
மாளையும் திருவாடிதொழுது, மனமுருகி, மலர்க்கண்காதுவிக்க, கண்ணல்
பருகி, வாயாவாழத்தித்தித்து, பெருமானும், திருப்பவளச்சோதி வாய்திறந்து,
உடையவளை கொண்டு, கொள்ளுகேசாந்தாத்தித் சென்றுபோர மென்கீத்திரே
யென்று வினையிறுள; எம்பெருமானாரும். பெரியபெருமானைக் குறித்து
“அகமகிழும்கொண்டர் வாழவன்பொதி தென்றிசைசேர்த்தி” தேவர்பள்ளி
கொண்ட ருருகையால், அவன்பெருவானகத்தல் செல்லும்படியே, உபய
பிழுகிரிலுள்ளார்க்கும் என்னக்கலேசமுண்டென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய;
பெருமானும், உகந்து, திர்த்தம், திருமலை, திருப்பாரிவட்டம், கரினாப்ரசாதங்
களும் பரசாதிக்க ஸ்கிகரித்து கருகார்த்தராய்கித்த; “பெருமானும், மடமே
பொமென்றுவிடைகொடுத்தருள; துவரும்புறப்பட்டு, திவ்யோத்ஸவக்கொண்
டாரிம்படி திருமண்டபங்கள், திருக்கோபுரங்கள், திருமதிங்கள் கொடக்க
மாவலியாசன் ஸ்ரீமெல்லாங்கந்திச்சேவித்து, முதலேசனும் தாமுமாசுஅழ்வான்
திருமாணிகையே வெறுக்கருவினர். அழ்வானும் எதிரேயெழுந்தருளி உடை
யவர் திருவாடையிலே விழுந்து சேவித்து, உகப்பின் மிகுதியாலே திருவாடி
கிளப்பூண்டிமேற்க; உடையவளும், அழ்வானை வாரியெடுத்து அணைத்
துக்கொண்டி கிலேசாதிசயேக பெருவாழ்ந்தவானது தாராளர்அமாச வர்
விக்க, கெடும்பொது ஒருவார்த்தையும் அருவிச்செய்ய மாட்டாதே, சிம்
மல்பொருமலானது காரணவரிமகமராய்தருகழுத்ததிருமிடற்றொன்புடன்,
அழ்வான், இக்கர்சுரத்திற்காக உமக்கிப்படி தருஷ்டிபோவதே மென்ன;
அழ்வானும், ஒரு முனைவண்ணவர் திருநாமம் கோணிக்கென்றாகிலும்மின்னத்
தினேதொடுவென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவளும், அதுஉமக்குள்டோ?
அடியேன் துஞ்சர்மமன்றோ உமக்கிப்படி வருகைக்கடியென்று திருவுள்
ளம்புண்டட்டு, துாரபோதம் பண்ணியருள; அழ்வானும் தேறிநித்தரம்
றுமுண்டான முனைவண்ணவ ஸமுததத்துடன்மட மடமேயெழுந்தருளி
யிருந்தார்.

பின்பு, நாட்டிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வலலாறும், உடைபடும் ஸ்ரீபாதத்தேறச்சென்று தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, பெரியமயி இருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரே. ஆழ்வானுக்கும் இருக்கணமலர்போய்விட்டதேயென்று, துஷாப்ரோதகம்பண்ணிக் தேவரீராய் பெற்றோமேயென்று சொல்லி வலலாறும் ப்ரீதராய் எழுந்தருளி இருந்தார்கள்.

அக்காலத்திலே திருச்சித்தரங்கடம் அழிந்ததென்று, கிலர்வந்துடைப் பவந்தூரின்னப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு துலகாலாராய், கோந்தத்துத் திரு முத்துத்திர்த்தருளி அருளுக்கையிலுத்தவையேரம் கிருப்பபிமிலேள தூத்தருளி னாரென்று கேட்டருளி, அந்தநிழல்வல்லாம் ஆறும்படி கிருப்பகிக்கொழுந் தருளி ப்ரீகோவித்தராஜனையும், மூலபேரஸ்துதிக்கமாக அக்கேகிருப்பரகிழ்க்கை யும்பண்ணிவைத்து, “தென்னிலைச்சித்தரங்கடத் தென்னெல்லாளை, மின்னி மழைதவாழும் வேங்கடத்தென்வித்தகனை” என்றதுவே பொய்மொழி மொன் றில்லாகமெய்மொழி யாசையாலே இப்படிப் பரிப்பதேயென்று அருளிட் டுசெய்து இழவுதீர்க்கருளி, கிருமலையேழி, கிருவேங்கடமா முகிலையும், கிரு வடித்தொழுது, அப்போதேமீண்டு கிருமலையேறகறி, கிருத்தாழ்வகையில் ஆம்வார்க்கொழுஞ்சேவித்து, புறப்பாட்டு, பெருமான்கோயிலைவெழுந்தருளிப் பேரருளாளனாயுந் கிருவடித்தெழுதுது, மீண்டிப்பயணக்கறியிலே வேசிதூத் தெழுந்தருளி புருத்து நம்பெருமானோச்சேவித்து, ஸ்வமடமே மொழுந்தருளி, ஸ்வாபிரமாரகார்தர்ப்புகழ்க்குச் சென்றதும், கிதுறுதியும்போலே தர்மரதாத் பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, அக்கேமே யெழுந்தருளி கிருத்தார்.

[illegible]

இவைபிவையென்று குறித்துக் காட்டியருளி, உடையவர் விக்ரஹத்தைபும், சேஷத்துக் காட்டியருள ; இவரும், க்ருதார்த்தராய், ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேறவெழுந்தருளி, பூர்வம்போலே வ்யாக்யானித்திருக்கச்செய்தே:—

நாச்சியார்திருமொழி வ்யாக்யானத்திலு, “நாறுநதும்பொழில்” என் பாட்டுப் பரந்துதமாக, ஆண்டான் ப்ரார்த்தனைபை நாம் தலைக்கட்டவேணு மன்றி, அப்போதேபுறப்பட்டு, திருமாளிருஞ்சோலைக் கொழந்தருளி, கோ ந்த ப்ரார்த்தித்தபடியே, துறுதடாரிறைந்தவெண்ணை, துறுதடாரிறைந்த ஆக்காவுடிசிலு, பரிவுடனே திருமாளிருஞ்சோலைநின்ற நம்பிக்கு, அமுது செய்வித்தருளி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரேற வெழுந்தருளி, வடபெருங் கோயி லுடையானையும் சேஷத்து, நாச்சியார் திருமாளிகைக்கொழந்தருளி, ஆழ்வார் திருமகளாரை, அடிவணங்குகிறங்க ; கோலையும், குலமுனிவனைக் குறித்து, தம்பார்த்தனை தலைக்கட்டினதற்கு மிகவும்உகந்து கங்கேளாயிலண்ணொன்று அர்ச்சமுற்கேந திருநாமம் ப்ரசாதித்து, தீர்த்தப்ரசாதங்களுந் ப்ரசாதித்து, விடைகொடுத்தருள ; அங்கிலும் புறப்பட்டு, திருக்கரிகரு எழுந்தருளி ஆழ் வாரையுந் சேஷத்து, தீர்த்தப்ரசாதமும்பெற்று, மீண்டு பயணகதையிலே கோயிலுக்கொழந்தருளி, ஸ்ரீபாதத் தமுதலேருக்கு, தர்ப்பார்த்தம் ப்ரசாதித் துக்கொண் டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாதத்தி லாஸ்யித்த, முதலேகளுடைய திருமுடியடைவு யெங்ஙனே யென்னில்:—

க.	கூரத்தாழ்வான்	கடு.	மிளகாழ்வான்
உ.	மாடபூசையாழ்வான்	கசு.	காராஞ்சியாழ்வான்
ஈ.	செட்டலூர்சிரியாழ்வான்	கஎ.	நயுண்ணியாழ்வான்
சு.	அந்தாழ்வான்	கஅ.	கோயிலாழ்வான்
இ.	நடாதுராழ்வான்	கக.	திருக்கோவலுராழ்வான்
கூ.	எங்களாழ்வான்	உ0.	திருமோகூராழ்வான்
எ.	அரண்புரத்தாழ்வான்		
அ.	அகலங்கநாட்டாழ்வான்	உசு.	முதலையாண்டான்
க.	நெய்யுண்டாழ்வான்	உஉ.	பெரியாண்டான்
க0.	உக்கலாழ்வான்	உஈ.	சிரியாண்டான்
கக.	கோமடத்தாழ்வான்	உசு.	அம்மங்கியாழ்வான்
கஉ.	வேதார்தியாழ்வான்	உரு.	மாருதிப்பெரியாண்டான்
கஈ.	நடுவிலாழ்வான்	உக.	மாருன்றில்லாமாருதியாண்
கசு.	பிள்ளையாழ்வான்	உஎ.	சோமாஜியாண்டான் [டான்

௨௮. கந்தரையாண்டான்
 ௨௯. ஈழ்வராண்டான்
 ௩௦. ஈழண்ணியாண்டான்
 ௩௧. பிள்ளையாண்டான்
 ௩௨. குறிஞ்சிபூச்சியாண்டான்
 ௩௩. ஆளவந்தாராண்டான்
 ௩௪. ஐயராண்டான்.

௩௫. கிடாம்பியாச்சான்
 ௩௬. சிரியாச்சான்.
 ௩௭. கலையதூர்சிரியாச்சான்
 ௩௮. கொங்கலாச்சான்

௩௯. ஈச்சம்பாடியாச்சான்
 ௪௦. என்னாச்சான்
 ௪௧. ஐயாபிள்ளையாச்சான்
 ௪௨. தூயபிள்ளையாச்சான்
 ௪௩. ஆச்சியாச்சான்.

௪௪. அருளாளப்பெருமானெம்பெ
 ௪௫. தொண்டனார்மணி [ருமானார்
 ௪௬. மருதூர்மணி
 ௪௭. மழவூர்மணி
 ௪௮. சொட்டைமணி
 ௪௯. குருவநம்பி
 ௫௦. திருக்குருங்குமணி
 ௫௧. வந்திபுரத்தூர்மணி
 ௫௨. முடும்பைமணி
 ௫௩. பூப்பாக்குசுமணி
 ௫௪. பூவில்லிபுத்தூர்மணி
 ௫௫. வடிகமணி
 ௫௬. திருக்குருங்கூர்மணி
 ௫௭. கோமாண்டேபிள்ளைமணி

௫௮. பூப்பாசுரப்பட்டர்
 ௫௯. பூப்பாக்குசுப்பட்டர் [ப்பட்டர்
 ௬௦. வரந்தரும் பெரியபெருமாள்
 ௬௧. அழகியமணலாளப்பட்டர்
 ௬௨. பூவேதவ்யாஸப்பட்டர்
 ௬௩. சிறுப்பள்ளிதேவராஜப்பட்டர்
 ௬௪. கோவிந்தப்பட்டர்
 ௬௫. திருவாங்குப்பட்டர்
 ௬௬. நம்பியாரில்பூரங்கராஜப்பட்டர்
 ௬௭. உள்ளூரில் பெரியபெருமாள்

௬௮. சட்டம்பிள்ளைஜீயர்
 ௬௯. ஈச்சம்பாடிஜீயர்.
 ௭௦. பூகுலசேகரஜீயர்
 ௭௧. திருவெள்ளாஜீயர்
 ௭௨. ஆட்டொண்டவல்லிஜீயர்
 ௭௩. திருமழிசைஜீயர்
 ௭௪. திருவாய்மொழிஜீயர்
 ௭௫. திருளாயணபுரஜீயர்
 ௭௬. பூச்சாள்காமஜீயர்
 ௭௭. கோவிந்தஜீயர்
 ௭௮. திருமாலிருஞ்சோலைஜீயர்
 ௭௯. திருப்புட்குழிஜீயர்
 ௮௦. திருக்குடங்கைஜீயர்
 ௮௧. திருமுஷ்டம்ஜீயர்
 ௮௨. திருகின்றவூர்ஜீயர்

௮௩. திருவாராயணபுரத்தையர்
 [ளையர்
 ௮௪. பெருமாள்கோயில் பெருமா
 [ரையர்
 ௮௫. ராஜ நாராயணப் பெருமாள்

அசு. திருவாங்கமாளிசையரையர்
 அள. திருவாப்மொழியரையர்
 அஅ. பிள்ளைதிருநாயூரரையர்
 அக. திருக்குருங்குடியரையர்
 கூ0. திருநகரியரையர்
 கூக. திருந்கண்ணபுரத்தரையர்
 கூஉ. திருமாலிருஞ்சோலையரையர்
 கூங. திருவந்தப்புரத்தரையர்
 கூசு. ராஜமலேந்தரப்புரத்தரையர்
 கூடு. பிள்ளைவிழுப்புத்தாரரையர்
 கூசு. திருவேங்கடத்தரையர்

ககசு. ஆர்க்காட்டுப்பெருமான்
 ககடு. ராமாநுஜம்பிள்ளை
 ககக. திருக்கட்பிள்ளை
 ககௌ. கோமடத்தையர்
 ககஅ. வைத்தமாடிதிருகுலையர்
 ககக. பெருநாயர்
 கஉ0. அணியரங்கத்தமுதனார்
 கஉக. திருவரங்கத்தமுதனார்
 கஉஉ. கோமாண்டிரிளையவல்லி
 கஉங. கருந்தேவர்
 ஐம்பத்திருவர்.

கௌ. ஆட்கொண்டவம்மாள்
 கூஅ. அம்மங்கியம்மாள்
 கூக. முடிம்பையம்மாள்
 க00. பரிந்துக்கொல்லையம்மாள்
 க0க. உக்கலம்மாள்
 க0உ. சொட்டையம்மாள்

க0ங. ஆகுரிப்பெருமாள்
 க0சு. கிடம்பிப்பெருமாள்
 க0டு. அம்மங்கிப்பெருமாள்
 க0சு. முனிப்பெருமாள்
 க0ௌ. பட்டினிப்பெருமாள்

க0அ. திருமலைநல்லான்

க0க. எம்பார்

கக0. கராஞ்சிசோமயாஜியர்
 ககக. பெரியகோவில்வள்ளலார்
 ககஉ. அலங்காரவேங்கடவர் ஸ்ரீ
 ககங. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளை

[பிள்ளை
 கஉசு. எம் பெருமானார் செல்வப்
 கஉடு. ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள்
 கஉசு. பட்டாரித்தாஸர்
 கஉௌ. பனகவல்லித்தாஸர்
 கஉஅ. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தாஸர்
 கஉக. ஸ்ரீநாராயணத்தாஸர்
 கங0. ஸ்ரீகோவர்த்தனத்தாஸர்
 கஙக. திருவழுதிவளநாதாஸர்
 கஙஉ. ஸ்ரீராமாநுஜத்தாஸர்
 கஙங. பிள்ளையரங்காவல்லித்தாஸர்
 கஙசு. வண்டர்
 கஙக. சுண்டர்
 கஙக. ராமாநுஜவேங்கடவர்

நத்தத்தமுதலிகள்.
 கஙௌ. திருவரங்கத்தாஸர்
 கஙஅ. திருமாலிருஞ்சோலையாஸர்
 கஙக. வானமாமலையாஸர்
 கோங்கிள்முதலிகள்.
 கச0. அழகியமணவாளத்தாஸர்
 கசக. திருவேங்கடத்தாஸர்
 கசஉ. பேரருளாளத்தாஸர்

திருமழலைக்கூர்ந்தத்தில்

முதலிகள்.

கசுந. எதிவாகுடாமணிதாஸர்

கசுச. எதிராஜதாஸர்

கசுதி. இளையாழ்வார்தாஸர்

பாண்டியநாட்டுமுதலிகள்.

கசுக. முகிலலங்காரதாஸர்

கசுள. பூரிசடகோபதாஸர்

கசுஅ. பிள்ளைதிருவாய்மொழிதாஸர்

கசுக. ஸ்தாரத்தாரில் சேநாநாதப்ர

[ஹ்மராயர்

கரு0. வீரசுத்தரப்பற்றமராயர்

கருக. ஜகந்நாதப்பற்றமராயர்

கருஉ. வீரநாதப்பற்றமராயர்

கருந. பிள்ளையுரத்தையுடையார்

கருச. திருமஞ்சனமெடுக்கும் தூய

[முனிவேழம்

கருரு. பூரிபண்டாரங்காவல்திருவரங்க

[கமாஸிகையார்

கருசு. ஆண்டவர் அரியவர்

அம்மைமாரர்கள்.

கருள. திருவரத்தபுரத்தம்மை

கருஅ. திருவாட்டாத்தம்மை

கருக. திருவண்பரிசார்த்தம்மை

கரு0. மன்னனர்கோவில் போரோத்

கருக. திருநாயூர்ம்மை [தம்மை

கருஉ. திருக்கண்ணபுரத்தம்மை

கருந. திருப்பதிபுரிகார்யஞ்செய்யு

கருச. ஆண்டாளம்மை [மம்மை

கருரு. நாயகத்தேவியார்

கருக. துய்யபெருந்தேவியார்

கருள. பெரியபெருந்தேவியார்

கசுஅ. சிரியபெருந்தேவியார்

கசுக. பெரும்பூதூர்கிருவரங்கம்

கரு0. திருக்குடந்தை துய்யவாயிரம்

கருக. கொங்கில்பிராட்டியார்

கருஉ. அத்தழாயம்மை

கருந. அம்மங்கியம்மை

கருச. கூரத்தாண்டான்

கருரு. தேவகப்பிராட்டியார்

கருக. யதிராஜவல்லியார்

கருள. பங்கையச்செல்லியார்

கருஅ. பொன்னுச்சியார்

கருக. இன்னிழவஞ்சியார்

கரு0. குழக்கொடுத்தார்

கருக. திருப்பாவைபாடினார்

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஸ்

ரபித்த முதலிகள் எழுபத்து நாலா

சாரியர்களொண்ணில்:—[நம்பி

க. ஆளவந்தார்குமாரர்சொட்டை

அவர் குமாரர். என்னுச்சான்.

அவர் குமாரர். பிள்ளையப்பன்.[

உ. பெரியநம்பிகுமாரர் புண்டரீக

ந. திருக்கோட்டியூர்நம்பிகுமாரர்

[தெக்காழ்வான்

ச. திருமாலையாண்டான் குமாரர்

[சுந்தரத்தோளுடையார்

ரு. பெரியதிருமலைநம்பி குமாரர்

[சுந்தாடையாண்டான்

க. கூரத்தாழ்வான்குமாரர்பட்டர்

சீராமப்பிள்ளை.

ள. முதலையாண்டான்குமாரர் கங்

[தாடையாண்டான்

அ. நடுவிலாழ்வான்

கூ.	கோமடத்தாழ்வான்	சுஉ.	திருக்கண்ணபுரத்தாச்சான்
க0.	திருக்கோவலூராழ்வான்	சுங.	முனிப்பெருமான்
கக.	திருமோகூராழ்வான்	சுச.	அம்மங்கிப்பெருமான்
கஉ.	பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்	சுரு.	மாருதியாண்டான்
கங.	நடாநூராழ்வான்	சுஸ்.	மாறென்றில்லா மாருதியான்
கச.	எங்களாழ்வான்	சுள.	னோமாஜியாண்டான் [டான்
கரு.	அந்தாழ்வான்	சுஅ.	ஜிய்யாண்டான்
ககூ.	மிளகாழ்வான்	சுந.	நஸ்வராண்டான்
கஎ.	நெய்யுண்டாழ்வான்	ரு0.	சுயுண்ணிப் பிள்ளையாண்டான்
கஅ.	செட்டனூர்சிரியாழ்வான்	ருக.	பெரியாண்டான்
ககூ.	வேதாங்கியாழ்வான்	ருஉ.	சிரியாண்டான்
உ0.	கோயிலாழ்வான்	ருங.	குரிஞ்சுபுரம்சிரியாண்டான்
உக.	உக்கலாழ்வான்	ருச.	அம்மங்கியாண்டான்
உஉ.	அரணபுரத்தாழ்வான்	ருரு.	ஆளவந்தாராண்டான்
உங.	எம்பார்	ருகூ.	அருளாளப்பெருமா னெம்பெ
உச.	கிடாம்பியாச்சான்	ருஎ.	தொண்டனார்சம்பி [ருமாருர்
உரு.	கணியநூர்சிரியாச்சான்	ருஅ.	மருதூர்சம்பி
உகூ.	நச்சம்பாடியாச்சான்	ருக.	மருதூர்சம்பி
உஎ.	கொங்கிலாச்சான்	க0.	திருக்குருங்குதம்பி
உஅ.	நச்சம்பாடிஜீயர்	கக.	குருவசம்பி
உகூ.	திருமலைல்லான்	கஉ.	முடும்பைசம்பி
ங0.	சட்டம்பிள்ளைஜீயர்	கங.	வடிகுசம்பி
ஙக.	திருவெள்ளைஜீயர்	கச.	வங்கிபுரத்துநம்பி
ஙஉ.	ஆட்கொண்டவல்லிஜீயர்	கரு.	ஸ்ரீபராங்குசநம்பி
ஙங.	திருநகரிப்பிள்ளை	ககூ.	அம்மங்கியம்மாள்
ஙச.	காரஞ்ஜிசோமயாஜீயர்	கஎ.	பரித்திக்கொல்லையம்மாள்
ஙரு.	அலங்காரவேங்கடவர்	கஅ.	உட்கலம்மாள்
ஙகூ.	நம்பிகருந்தேவர்	ககூ.	சொட்டையம்மாள்
ஙஎ.	சிருப்பள்ளி தேவராஜபட்டர்	எ0.	முடும்பையம்மாள்
ஙஅ.	பிள்ளையுரைந்தையுடையார்	எக.	கோமாண்டுபிள்ளை
ஙகூ.	திருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளை	எஉ.	கோமாண்டுநீயைவல்லி
ச0.	பெரியகோயிலுள்ளலார் [ன்	எங.	கிடாம்பிப்பெருமான்
சக.	ஆகுரிப்பெருமான்	எச.	ஆர்க்காட்டுபிள்ளை.

ஸ்ரீவதிகதமபிவைபவம்.

இவர்களில் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேய்மென்று விஸ்வசித்து அவர் திருவடி நிலைகளையே திருவாராதனம் பண்ணிப் போருவர். ஒரு பயணசூழிலே வடுகநம்பி, உடையவர் திருவாராதனத்தையும், தம்முடைய திருவாராதனத்தையும் சேர வெழுந்தருள வைத்துக் கொண்டுவர; உடையவருஞ்சன்கி, வடுகா யிதென்ன செய்தாம்? என்ன; இவரும், உங்கள் தேவரில் எங்கள் தேவருக்கு வந்தருமைன்னென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். வடுகநம்பி உடையவருடன் பெருமானே சேவிக்கப் போனாலும், உடையவர் விக்கரத்தையே சேவித்துக்கொண்டுபோருவர். ஒருநாளித்தைக்கண்டு எம்பெருமானார், பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணழைப்பாராயென்ன; இவரும், பெருமான் திருக்கண்ணழைப்பும் உடையவர் திருக்கண்ணழையும் பார்த்து “என்னுட்களைக் கண்டகண்ணப் பற்றோன்றினைக் காணவே” என்ன; உடையவரும், இதொன்றிருந்தபடி என்னென்று உகந்து, வடுகநம்பியை பூர்ணகடாசந்நு செய்தருளினார். வடுகநம்பி, எம்பெருமானார் அமுதுசெய்தருளி தளிகை ப்ரசாதம், ப்ரசாதித்தால், இரண்டு திருக்கைகளாலும் ஏற்றுக்கொண்டு ப்ரசாத ஸ்வீகாரம்பண்ணி, தம் திருமுடியிலே திருக்கைகளைத் தடவிக்கொண்டு போருவர். இத்தைதருமான் உடையவர்க்கு, கணக்ககோமித்து, வடுகாஸையைக்கருவிக்கொள்ளென்ன, கழுவிக்கொண்டு, பற்றைநான், நம்பெருமான் அமுதுசெய்தருள்கிறதாலத்தில் உடையவருடன் சென்றவளவில், உடையவரும், தமக்கு ப்ரசாதித்த பெருமான் ப்ரசாதத்தைத் தாமும் ஸ்வீகரித்தருளி, இவருக்கும், வடுகா! இதோயென்று ப்ரசாதிக்க, இரண்டு திருக்கைகளாலு மேற்றுக்கொண்டு ப்ரசாதிப்பட்டு, தம் திருவடிகளில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருக்கைவிளக்க ப்ரசாதிக்க, திருக்கை விளக்கிக்கொண்டார். உடையவர், இதுகாண்டு, இதென்னசெய்தாய் வடுகா வென்ன, நேத்து அருளிச்செய்தபடி செய்தேனென்றார். இதுசேட்டு உடையவரும், உமக்குத் தோற்றோமென் தருளினார். வடுகநம்பி பெருமான் உடையவர்க்குப் பாங்காச பாலமுது காச்சாநிற்க, பெருமான் பெரியதிருவாளில் உடுத்து, முடித்து, பூண்டு புரப்பட்டருள, உடையவரும் பெருமானே சேவிக்கப் புறப்பட்டு, வடுகா பெருமானே சேவிக்கவாவென்ன; நம்பியும், உம் முடைய பெருமானே சேவிக்கவந்தால், என்னுடைய பெருமானுக்கு காயா நிற்கிற பாலமுது பொங்கிப்போம், வரக்கூடாதென்றருளினார். வடுக நம்பியகத்தே பூர்வசம்பந்திகளா யிருப்பார் சிலர்வந்து தங்கிப்போக, அகத்தையல்லாம் சுற்றி சோதித்து பூசி தத்ஸ்ப்ருஷ்ட பாண்டங்களைபுமுடைத்துப்

போகட்டு, இதற்குப் பராயுச்சித்தம் என்னென்று விசாரித்து, முதலையாண்டான் புறங்கடையில் கழித்துக்கிடந்த பாண்டக்களைக் கொண்டுபோய் வினி யோகங்கொண்டார். ஆகையால் ஆசார்யசம்பந்தமுள்ளார் எல்லைக்குள்பட்ட நில் ஆபாவந்நலபுத்தியின்பியே லைபாவந்நலபுத்தி முத்தினபடி. வடுகநம்பி உடையவர் ஸ்ரீபாததீர்த்தமல்லது மற்றொருவர் ஸ்ரீபாததீர்த்தங் கொள்ளார். தீர்த்தநியதியும் ஆவர்க்கேயுள் எதிதே, இப்படியே தீர்த்தநியதியையுடையராய், ஆவர் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ஸ்ரீலாள்காமத்திலே தாம்சேர்த்து தம்மாசச் செ யித்து வைத்துப் பேணிக்கொண்டு, உடையவர் திருத்தமிழலைகளையே திருவா ராதனமாசு புடையராய், அவை தன்னையே ஆகவே பாதிஷ்டத்து நோக்கிக் கொண்டு போந்து, தம் சாமதஸையிலும் தமக் கந்தரங்கிரான சாமாதிமாரிக ளுக்கும் தஞ்சமாய்க் காட்டிச்சொடுத்து, சீர்த்தநமிது, வருந்தியும் பே ணிக்கொண்டு பொருங்கோரென்று அடைக்கலங்காட்டிகொடுத்தருளினார்

ஸ்ரீ அ த த் தா ழ் வ ா ன் னை வ ப வ ம் .

பின்னையும், அர்த்தாழ்வான் ராமானுஜ புத்தேரி கட்டிவைக்கும்போ து, மண்கமவாநிற்க, பின்னோகிலே யொருவர் சென்று கூடையை வாங்கப் பு, நான் அத்தைவிட இளைப்பன், நீ இத்தைத்தொடல் இளைப்பு தியென் றருளிச்செய்ய; இளைப்பாகாதென்று பின்னா பின்னையுங்கூடையை வாங்கப் பு; ஆகில், நான் ஸ்ரீவித்திரஜீவனத்தை வாங்கவேணுமோ, நீயும் வேணு மாகில் ஒருகூடையை வாங்கிக்கொண்டு சுமங்கமாட்டாயோவென் றருளினார் பின்னையு மொருநாள் கர்ப்பவதியான் தம் தேவிகன்மேலே மண்கமத்தா நிற்க; இறுகண்டு திருவேங்கடமுடையான் ஒரு பின்னாயாய் எதிரோவந்து வாங்கிக்கொண்டுபோக; தேவிகள் கடுக வருமதுகண்டு, இதுவென் கடுக வருகிறயென்ன; அவரும், ஒருபின்னா எதிரோசென்று கூடையை வாங்கிக் கொண்டு போகிறுனென்று சொல்லக்கேட்டு, உடனேசென்று கண்டு, கைங் கார்ய விக்கனகாரி, கூடையைத் தொடாதே கொள்ளென்று சொட்டெடுத்தித் தடிக்கப்புக; திருவேங்கடச்செல்வன் ஓடிச்சென்று கோவிலிலே புருந்தானென் பார்ச்ச. அர்த்தாழ்வான், திருநந்தவனத்திலே திருப்பளித்தா மெடாநிற்க, திருக்கையிலே போகிசந்தஷ்டமாக, பின்னையும் போய் நீராடி கைங்கர்யத்தி லேபோர; ஸ்ரீபாதத்துக்குப் பரிவராயிருப்பார் விஷந்தீர்க்கப் பார்க்கவேண் டாவோவென்ன, அத்தை நிவர்த்திப்பித் தருளினார், பின்பு கோவிலேர வெ முந்தருளினவாரே, திருவேங்கடமுடையான் றிருவாய்மலர்ந்து விஷந்தீர்க்க வேண்டாவென்று என்ன நினைத்துச்சொன்னீரென்று கேட்டருள, இவ ரும், சாடியுண்டபாம்புவலிகில்திருக்கோனேரியிலே தீர்த்தமாடி திருவேங்

கடமுடையானேசேன்கிறேன்; கடித்தபாம்பு வடிகாசில்லாணுமில்லேத்தக
மாடி ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை சேவிக் கிறேனென் றிருக்கேனென்று விண்ணப்
பஞ்செய்தார். அகந்தாழ்வான் கோஸ்லாநம்பத்திற் பெழ்த்தருளுமபோது,
கட்டுத்திருப்போனகம் கட்டிக்கொண்டுபோய் அமுதுசெய்யப் புச்சவாரே,
பட்டையட்டங்கலும் சிற்றெரும்பாய்கிடக்க, அத்தைக்கண்டு திரிகென்று
“எம்பெருமான் திருமலைமேலே தேனுமாவேனே” என்று அவர்கடிலே சிவ
ராய்த் திவர்கள், இப்படியே கொண்டுபோய் திருமலையிலே வைத்து வாருங்
கோனென்று அருளினார். அகந்தாழ்வான், திருமலைசேர்ந்தும் மண்டபக்கி
லேயிருந்து திருமலை சுட்டாநிற்க, திருவேங்கடமுதையா னருள்பாடிட,
பேசாதேயிருந்து, திருமலைக்கட்டி சேர்த்துக்கொண்டு வட்டிபுக்கலாயே,
திருவேங்கடமுடையானும், நாமழைக்க, அகந்தாழ்வான் மீ வாராதிருந்த
தென்னென்று திருவுள்ளமாக; இவரும், தேவரீரைக்கொண்டு கார்யமென்,
இளங்கருமுக்கொட்டி வெடியாரிங்க, வென்றார்; திருவேங்கடமுடையானும்,
ஆதில், நாம் உம்மை யிங்குநின்றும் போகச்சொன்னேமாதே செய்வ தென்
னென்று திருவுள்ளமாக; இவரும், “பார்க்கென்று சேர்கிருவேங்கடம்”
அன்றோ, தேவரீரன்றோ வந்தேரி; இவ்விடம் தேவரீரை யாசூயித்தவர்க
ளுதன்றோ, தேவரீர் ஒருநிழைம மும்பட்டரித்தனா; இருவரும் திருமலையாழ்
வாரா யாசூயித்தோ மித்தனைபன்றோ வென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வைபவம்.

இப்படிப்பட்ட விஷயம் பத்துடனே உடையவர் வாழ்த்தருளுங்
காலத்திலே, எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யாதே ஆழ்வான், நம்
பெருமான் ஸங்கிதியிலேசென்றுசேவித்து நிற்க; பெருமானும், ஆழ்வான், மீ
யொன்று சொல்லுவான்போலே பிருத்தாயென்று திருவுள்ளமாயருள; இவ
ரும், ஒருசுல்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து உபய்யவிக்க; பெருமானும்,
உமக்கு வேண்டினதெல்லாம் தருகிறோம், வேண்டிக்கொள்ளுமென்று உகம்
பின்மிகுதியாலே திருவாய்மலர்க்கருவிச்செய்ய; ஆழ்வானும், நாயித்தே,
அடியேனுக்குப் பண்டையெல்லாம் தக்கருளித்தேயென்ன; பெருமானும்,
அப்படியன்று இப்போதும் வேண்டிக்கொள்ளும், பெண்களானே, நம்மி
ராமாதுசனானையே தருகிறோமென்று திருவுள்ளமாக; ஆழ்வானும், த்வதது
பவவிரோதியான இஸ்ஸரீரத்தை விடுகித்து, த்வததுமவத்தை தக்கருளவே
னுமென்று அபேக்ஷிக்க; அத்தையொழியச் சொல்லென்றருள; இவருட
“தாம்வென்றும் காமமேகாட்டிம்கடிது” என்றிப்படியே, அடியேன் அபேக்ஷி

தார்த்தத்தையே ப்ராஸாதிக் வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; ஆகில், உமக்கும், உம்முடைய சம்பந்தமுடையார்க் கெல்லார்க்கும் ப்ரமபதந்தத்தோ மென்றருளிச்செய்தருளி, திருப்பரிஷீட்டமும், தரிசை ப்ராசாதமும், பூந்த ண்டொழாய் மாலைத்தண்டொழாயும், திருக்கைச்சிறப்பும் ப்ராசாதித் துவிடைகொடு த்தருளினார். பின்பு, ஆழ்வான், அர்ச்சராதி மார்க்கக்கிற்கு ப்ரதமாலங்காரம் போலே யிருக்கப்பறப்பட்டு, துமிருமாஸிகையிலும் புகுராதே, ஆழ்வார் திருமாஸிகையிலே புறவீடு விட்டெழுந்தருளி யிருந்தார். உடையவரும் இத் தைக்கேட்டு, உடுத்தகாஷாயத்தைவாங்கி ஆகாசத்தேரவெரிந்து யேற்றுக் கொள்ள; ப்ரீபாதத்து முதலிகள் இதுவென்னியாவென்று கேழ்க்க ; உடைய வரும், நமக்காழ்வான் சம்பந்தமுண்டேல் ப்ரமபதம்பெறலாமென் றருளிச் செய்தருளினார். ஆகையால் ஸதாசார்யஸந்நிதியோடு ஸச்சிஷ்யஸந்நிதியோடு வாசியில்லையே. உடையவரும், ஸோகாஷிஷ்டராய், ப்ரீபாதத்து முதலிகளெ யெல்லாநாயுங் கூட்டிக்கொண்டு, ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச்சென்று, ஆழ் வான், நீரிப்படி. செய்தருளலாமோவென்ன ; ஆழ்வானும் பேசாதேயிருந்தார். உடையவரும், ஆழ்வான் உமக்கு முற்படவேண்டுமென்ப்ராயமென், பேசாதிரு க்கிறதென்னென்று கேட்டருள ; ஆழ்வானும், ப்ரமபதத்தில்லடக்கும் அடைக கேட்டிக் கஞ்சியென்ன ; உடையவரும் அதுசொல்லிக் காணொன்ன ; ஆழ் வானும், “முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள” வென்று நித்ய ஸஞ்சிகளுடன் முற்பட்டவர்கள் பிற்பட்டவர்களை யெதிர்கொள்ளவருவர்கள் அது, அடியேன் பிற்பட்டில் அடைவுகேடாமென்ன ; உடையவ ரிதுகேட்டு (௩௬௨) “நஸாஸு டெமெவவகூழி” (ஸாஸூ ௦௩௩௩) என்றடைக கேட்டிருக்கும் போகவிபூதியிலே நீர் அடைவுகேடுவதே, இதொருஸேஷத் திருந்தபடி யென்னென்று போரவித்தராய் திருமுத்துதிர்ந்து, உடையவா இவர் கொடுகிற நிலைவையரிந்து, இவர்செவியிலே த்வயத்தை யருளிச் செய்ய ; முதலிகளும் இப்போதாக விதுவென்னென்ன ; நீங்களரிவீரகே ளோ, ராஜகுமானுக்கு கப்பூர நிகரமில்லாதபோது நாக்ருவரளுமா போலே இவர்க்குத் த்வயமில்லாதபோது நாக்ருவரளுமென்றருளிச்செய்த ஆழ்வானையனைத்துக்கொண்டு விம்மல்புரம்பி, திருவுள்ளமுடைகுலைப்பட்டு ஆழ்வான், என்னுயிரிலிலையான உம்மையிறந்து எங்கனே தரிப்பேன், எ னையுமுடன்கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பெற்றிலீர், நம்மை விட்டுப்போ உமக்குருசிப்பதே, (௩௬௩) “பொராஹ்மஜிவி தூவஹாமி” (ஹ்ம ஜிவி ௩௬௩) யானபெருமாள் பக்கல் ஸங்கமற்று, ப்ரமபத நிலையானவ டக்கல்லங்கம் உம்மை இப்படிமுந்தாபண்ணுவதே, ப்ரமபதநாதனும், அ

குள்ளநியஸ-ஒரிசுளும் என்னபாக்யம்பண்ணி லூர்கனோ; இங்குரங்குகிறப நுமாறும் இங்குள்ளநாக்களும் என்னப்பாபம் பண்ணிலேமோ; உன்றிருவுள் ளாம் கலங்கச்சொல்லி என்ன ப்ரியோஜனமுண்டு, உம்பேற்றுக்கு நாம் வில்க கடி யாகலாமோ, சுகமெறித்ப விபூதியேற வெழுந்தருளி சென்று ஆழ்வார் ன்விருமுதுகைத் தடவி அஞ்சலித்து விடைகொடுத்தருள் ; ஆழ்வானும், உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்றமாரம்போலே விழுந்துகிடக்க ; உடைய வரும், இராணிதிருக்கைகளாலும் வாரியெடுக்க எழுந்திருந்து, உடையவர் திருவடிகளை தம்மிருக்கைகளிலும், திருமார்பிலும் ஒத்திக்கொண்டி ஸ்வலிரோபுஷண மாக்கிக்கொண்டு தீர்த்தங்கொள்ள, உடையவரும் திருக்கைக் காளேப்ரசாதிக்க, நிர்யாப்ரசாதப்பட்டி, (௩௯௪) “யொதிதுழைபுத பட்டாஃப-உய-ஹி-ஹி-ஹி” வாழ்கின்றான்” என்று சொல்லுவதை

(இனி மட்டுமே எழுந்தருள் வேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, வடவாற் றங்களாயளவாக உடையவர் பின்னேசெல்ல ; இனி யாழ்வான், நிலுவமென் ன, தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து மீண்டு ஆழ்வார் திருமானிகைக்கு அருகிலேட்ட திருக்காவணத்தினனமேவே எழுந்தருளியிருந்து ; ஆண்டாளைப்பார்த்து என் னினைத்திருக்கிறாயென்ன ; ஆண்டாளும், அடியேனுக்கு வேறொரு நினை வுண்டோ ? தேவரீர்திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகையொழிய வென்றுதிரு வடிகளிலே தெண்டமிட்டு அஞ்சலித்து நீர்க்க ; ஆழ்வானும், பட்டளையும், சீராமப்பிள்ளையையும் அழைத்தருளி, பெருமானும் நாச்சியாருமெழுந்தருள் யிருக்க உங்களுக்கொருதாழ்விலை, நம்பெருமாள்பெற்று வளர்த்தாரென்று அதுவே தஞ்சமென்றிராதே, எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென் றிருங்கோள் ; ஆண்டாள் சொன்னபடியே வர்த்தியுங்கோள், பாக்கவதவிஷ யத்திலே தரிசித்தகரணங்களாலும் அபராதம்பண்ணாதே அவர்களே யனுவார் தித்துக் கொண்டு போருங்கோளென்று அருளிச்செய்து, திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்கிற பட்டளையும் சீராமப்பிள்ளையும் எடுத்து, திருக்கையாலே கண்ணில் ரீரைத்துடைத்து, நீங்கள் ப்ராக்ருதசம்பந்தத்தை நினைத்து க்லே லித்தீர்களாகிலும், உடையவர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை தூஷித்தவர் ளாவதாகோள் ; ஆகம் ஸம்பந்தத்தை நினைத்து க்லேலித்தீர்கோளாகில் நம் முடைய ஓழிக்க ஓழியாக உறவை யமிந்திலீர்களோ ளாவதாகோள் என்று

இப்படியிருக்கிற உடையவர் பரபாவத்தை பெரியபெருமானும், திருவேங்கடமுடையானும், பேரருளாளரும், திருநாராயணப்பெருமானும், அழகரும், திருக்குறுங்குடி நம்பியும், நம்மாழ்வாரும், நாதமுனிகளும், ஆளவந்தாரும், பெரியநம்பியும், திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், திருமலைநம்பியும், திருமாலையாண்டானும், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரும், மற்றும் ஸ்ரீபாதத்தில்முதலிகளும், பரஹ்மரக்ஷஸ்சம், ஊமையும் வெளியிட்டார்கள்.

பெரியபெருமாள் வெளியிட்டபடி யெங்கனையென்னில்:—திருப்பவளச்சோதி வாய்கிறந்து, உபயசிபூத்யைஸ்வரயத்தையும், உமக்கும் உம்முடையார்க்குத் தந்தோமென் றருளிச்செய்கையாலும்:

அப்பன் வெளியிட்டபடி யெங்கனையென்னில்:—உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் உபயசிபூத்யை ஸ்வரயத்தையும் தந்தோமென்று நம்கெற்கு விட்டிலே சொன்னோமேயென்று திருப்பவளவாய்கிறந்து அருளிச்செய்கையாலும்: உடையவர் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது, தும்பையூர்கொண்டி யென்பாளொரு கோபாங்கரை, ஐயி (தயிர்) விசுரயம் பண்ணித்தந்தவன், கரையத் தர வயார்த்தமாகவந்து, உடையவரையும், முதலிகளையும் சேவித்துநிற்க; அப்போது, உடையவர் அவருக்குத் தளிகை ப்ரசாதம் ப்ரசாதிக்கச் சொல்லி கிடாம்பியாச்சாணை நியமித்தருள; அவரும் அப்படியே செய்தருள; பின்பு கிடாம்பியாச்சாணை ப்ரசாதித்த ஸ்ரீபாததீர்த்தம் தளிகை ப்ரசாதத்தாலே ஸம்யத்தஞ்ஞானோதயமுண்டாய் அடியேனுக்கு ஐயி மூல்யம் தரவேண்டாம் மோக்ஷம் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க; அதர்க்குத்திருவேங்கடவொன்ன அவரும், அதர்க்கு தேவரீர் ஒருசிறுமுறி தரவேணுமென்ன; உடையவரும் உகந்து, தரப்பெற்று, திருமலையேறி, த்வரித்துவரக்கண்டு, திருவேங்கடவர் எனினோசென்று, சிறுமுறியை வாசித்துக்கொண்டு திருநாடுதத் தருளுகையாலும்:

பேரருளாளர் வெளியிட்டபடியெங்கனையென்னில்:—அருளாளப் பெருமா என்மபெருமானாருடன் தர்க்கித்தபோது, உத்தரம்சொல்லமாட்டாமல் பேரருளாளற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்போது, இன்னபடி உத்தரம் சொல்லுமென்று செங்கனிவாய் முறுவல்தோன்ற வருளிச்செய்கையாலும்; யாதவப்ரகாசனுக்கு, ஸ்வப்னமுகேந நம் மிராமாறுஜனை யொருப்ரதக்ஷணம் பண்ணி த்ரிதண்டத்தில் ஸன்யவியாயென் றருளிச்செய்கையாலும்:

திருநாராயணப்பெருமாள் வெளியிட்டபடியெங்கனையென்னில்:—தொண்டனாரிலே ஸ்வப்பனங்கட்டியருளி யழைத்துக்கொண்டுபோய், அவருக்குப் ப்ரஸன்னராய் ப்ரகாவிக்கையாலும்; என்னுடைய செல்வப்பிள்ளை

யநம்பி ஆளவந்தாரொழுந்தருளியிருக்கிறார்களாக பாவித்துக்கொண்டு, அவர் திருச்செவியிலே ஹிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அன்று தொடங்கி நம்பி யும், நம்பிராமாதுஜ முடையோமென் நருளிச்செய்கையாலும் :

இனி நம்மாழ்வார் வெளியிட்டபடி யெங்ஙனையென்னில் :—லோ சுத்தைத் திருத்துவதாக எம்பெருமானோடே மார்த்தடி “நின்னைவேழக்கை யெழுப்பினே” என்று எதிர்த்தடிச் கொண்டவர்தாமே “ஏபாவம்பரமே” என்று க்லேசித்து, அக்ஷிடத்தே ஆராய்ந்தது ; திருத்தலாவதேயென்று, ஈடுவரன்அவதரித்துத் திருத்தவொண்ணாதலோகத்தை நாமோ திருத்தக்கட வோமென்றுகைவாங்கி “யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று தாமும் தம்திருவுள்ளமுமேயாய், த்ரிகாலஞ்ஞ ராகையாலே, “கலியுக்கெடுக்க ண்டுகொண்மின்” என்று உடையவர் திருவவதாரத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கையாலும் :

ஸ்ரீமந்தாதமுநிகள் வெளியிட்டபடி யெங்ஙனையென்னில் :—குளப் படியிலேதேங்கினால் குருவிசுழித்துப்போம், வீரநாராயணபுரத் தேரியிலே தேங்கினால் நாடுவிரையுமென் நருளிச்செய்கது. உடையவர் திருவவதாரத் தைக் குறித்தென்னு மிடம் :—பெரியபெருமாளாகிற பெருங்கடலிலே ஆழ் வாராகிற காளமேகம்படிந்து, தக்கல்யாணஞ்ஞமரு தெளகத்தைப் பருக் வந்து, நாதமுநிகளாகிற மஹாமேருவிலே வர்ஷித்து, உய்யக்கொண்டா மணற்சால்நம்பியாகிற அருவிகளாலேயிறங்கி, ஆளவந்தாராகிற பேராற்றிலே டைடி, எம்பெருமானாகிற பெரியஏரியிலேவந்துதேங்கி, நம்மாசார்யர்சுள கிற மதகுகளாலே புறப்பட்டு, இச்சம்ஸாரமாகிற கழனிக்குறிப்பாய்கிற தென் நருளிச்செய்தவிடத்திலும் ஒத்திருக்கையாலும் :

பெரியநம்பி வெளியிட்டபடி யெங்ஙனையென்னில் :—அத்துழாயும் தாமுமாக வெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே ; உடையவரும் முதலீக்ஞ மாக வெழுந்தருள ; பெரியநம்பி யெழுந்தருந்து தெண்டனிட ; இதுவென் உடையவர் உமக்கு சிஷ்யரன்றோ ? இப்படி செய்யலாமோவென்று, அத் துழாய் விண்ணப்பஞ்செய்ய ; நம்பியும், அத்தானுக்குத்தக்க தலைகளை இது வெவ்ஹும் : ஒருநாள் உடையவரும் முதலீக்ஞமாக நீராடி எழுந்தருளுப் போது, பெரியநம்பிஎதிகோகண்டு தானுந்தடக்கையுங்கூப்பித் தெண்டனிட உடையவரும், அஞ்சலித்து க்ருபைசெய்தெழுந்தருள ; இத்தை முதலீக் கண்டு, இதுவென் ! ஜிய்யாவென்ன ; உடையவரும், இப்போது அவரிஷ்ட ம் அதுவர்த்திக்கையன்றோ ? நமக்குள்ளதென்ன ; முதலீக்ஞம் பெரிய நம்பி சர்ந்தியில் சென்று உடையவரை நீர் சாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்

ஸ்ரீ சு ர த் த ர ழ் வ ர ன் வ ப வ ம். உகக

ஊகைக்கடி யென்னென்று கேட்க ; நம்பியும், ஆளவந்தாரும் முதலே ஒரு
மென் றிருந்தேனென்ன ; இவர்களும், அதுரிதாநமன்மென்ன ; நம்பியும்
ஆளவந்தாருக்குப்பின்பு அகிலார்த்த ஸத்திதிபூர்த்தியுள்ளதிவர்க்கே யாகை
யாலே சதாசார்ய சம்நிதியோடு ஸச்சிஷ்ய சம்நிதியோ டொருவாசியில்
லாம்பையாலே சேஷித்தேனென் றருளிச்செய்து, தம்குமாரர் புண்டரீகாக்ஷ
னையும் உடையவர் திருவடிகளிலே யாசூரயிப்பிக்கையாலும் :

திருக்கோட்டியூர்நம்பி வெளியிட்டபடி யெங்ஙனே யென்னில் :—
தாம் திருமந்தார்த்தம் ப்ராசாதிக்கும்போது ஆருக்கும் சொல்லாதேகொள்
ருமென்று ஆஜ்ஞாபித்தருளிச்செய்ய ; இவரும், அத்தை துணிதாநமாகக்
தெற்காழ்வான் திருவோலக்கத்திலே சர்வர்க்கு மருளிச்செய்ய ; நம்பியுமித்
தைக்கேட்டுக்குபிதராய், உடையவனாயழைத்துவிட்டு, ஆசார்யாந்ஞானிலக்
கநத்தில் பலமேதென்ன ; உடையவரும், நரகமேபலமென்ன ; நம்பியும் ; ஆ
கில், அறிந்திருந்துசெய்வானேனென்ன ; இவரு மடிபொருவனுமன்றோ
நரகம்புகுவது ; தேவரீர் சம்பந்தத்தாலே இவ்வாத்மாக்களெல்லாம் உஜ்ஜீ
விக்குமென்று சொன்னேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; நம்பியும் போரப்
ரீதராய்எம்பெருமானாரோவாருமென்றுஎடுத்தனைத்துக்கொண்டி, இப்பரஸம்
ருத்தி நமக்கில்லையாய் விட்டதேயென்று, இது எம்பெருமானார் தர்ஸன
மென்று சொல்லுங்கொள்ளென்றுசொல்லி, அவரோ நீளொன்றருளிச்செய்து,
தம்குமாரர் தெற்காழ்வானையும் உடையவர் திருவடிகளிலே யாசூரயிப்
பிக்கையாலும் :

திருமலைநம்பி வெளியிட்டபடி யெங்ஙனே யென்னில் :—உடையவர்
திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது, திருப்பரிவட்டப்பாறை யளவாக எதிரே
சென்று தீர்த்தப்ராசாதம் ப்ராசாதிக்க ; உடையவரும் ஸ்விகரித்தருளி, நம்பி
யைப்பார்த்து, தேவரீர் கொழுந்தருளவேணுமோ ? வேறேயொரு சிறியவர்க
ளில்லையோவென்ன ; நம்பியும், நாலுதிருவிதியிலு மாராய்ந்த கீட்டத்திலும்
என்னிலும் சிறியானாக் கண்டிலேனென்கையாலும் : எம்பானா உதகபூர்வக
மாகக்கொடுக்கையாலும் : தம்குமாரர் இராமாநுஜனையும், பிள்ளைதிருமலை
நம்பியையும் உடையவர் திருவடிகளிலே யாசூரயிப்பிக்கையாலும் :

திருமலையாண்டான் வெளியிட்டபடி யெங்ஙனேயென்னில் :—தம்
பக்கல்இவ்விருவாய்மொழிக்கார்த்தக்கேளாநிற்க ; “அறியாக்காலத்துள்ளே”
என்கிறபாட்டுக்கு இவர் உபகார ஸ்மருதியாக விசேஷார்த்த மருளிச்செ
ய்ய ; ஆண்டானும், இதுவிசுவாமித்ராஸ்ருஷ்டியென்று அருளிச்செய்கை
தவிர்த்திருக்க ; பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பி எழுந்தருளி, ஆண்டானே

யழைத்து, சாந்திபன்பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் அத்யயநம்பண்ணினுப்போலே இவரும் உம்முடையபக்கல் திருவாய்மொழி கேட்கிறது. இவ்விரண்டர்த்தமும் ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தார் காணுமென்ன ; உடையவரும், பின்னையு மொரு அர்த்தப்ரஸ்தாவத்திலே ஆளவந்தாரிப்படி யருளிச்செய்தா னென்ன ; ஆண்டானும், நீர் ஆளவந்தாரைக்கண்ணாலும் காணுதிருக்க; இப்படியருளிச் செய்தாருன்கைக்கு வேறுதுவென்னென்ன ; இவரும், நான் ஆளவந்தார்க்கு ஏகலவ்யனன்றோவென்ன ; ஆண்டான்தெண்டனிட்டு, இதுவுமொருதிருவவு தாரமோவென் றருளிச்செய்து, தம்குமாரர் சுந்தரத்தோளிணையானாஉடைய வர் திருவடிகளிலே யாசூரயிப்பிக்கையாலும் :

திருவரங்கப் பெருமானாயர் வெளியிட்டபடி பெங்ஙனே யென் னில் :—தம்பக்கல் உடையவர், ஆறுமாசம் சேவித்திருந்து, பாக்காக மஞ் சட்காப்பும் அரைத்துச் சாத்தி நீராடப் பண்ணுவித்தருள ; திருவரங்கப் பெருமா ளரையரும் பீர்தராய், என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளோ கொள்ளவோ நீரிப்படிசெய்ததென்று அருளிச்செய்து, பஞ்சமோபாயநிஷ் ட்டடைய அருளிச்செய்து, தம்குமாரர் திருவாய்மொழி யரையரையும் உ டையவர் திருவடிகளிலே யாசூரயிப்பிக்கையாலும் :

வடிகமம்பி ஆசார்யபதமென்று தனியேயொருபதம், அது உள்ளது எம்பெருமானார்க்கே ; ஆகையாலே எல்லார்க்கும், எம்பெருமானார்கிருவடிக ளொழிய வேறுஉபாயோபேயமில்லை; அவார்கிருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந் கோளென் றருளிச்செய்தருள்வர்.

கணியனூர் சிறியாச்சான் ஸசேலஸ்நாந பூர்வகமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்நராய திவ்யாஜ்ஞையிட்டு எம்பெருமானார்கிருவடிகளொழிய வேறு தஞ்சமில்லையென் றருளினார்.

அருளாளப்பெருமா எம்பெருமானார் ; தம்திருவடிகளிலே யாஸ ரயித்த, எச்சான், அநந்தாழ்வான், தொண்டனூர் நம்பி, மருதூர்நம்பி இவர் களுக்கு ஹிதோபதேசம்பண்ணி, உடையவர் குருவியின் கழுத்திலே குண் டிக்கல்லைக் கட்டினுப்போலே செய்தருளினார் ; நீங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருங்கோளென் றருளிச் செய்தருளினார்.

பின்னாப்பிள்ளை யாழ்வான், ஆழ்வான் திருவடிகளிலே யாசூரயித்த வளவில், ஆழ்வான், ஆசார்ய தகஷிணையாக த்ரிவிதகரணங்களையும் பரிஹரித் துக்கொண்டு பாகவதர்களிடத்தே அநுகூலையகரஸராயப் போருமென் றருளிச்செய்ய, அவரும் இது பரிஹரித்து முடிபாதென்று பயப்பட்டு முசி த்துக்கிடக்க, ஆழ்வான் இவனாயழைத்து, எதிரிகூட்க்குத்தும்ராஜதண்டமும்

ரம்பிள்ளை, சிவக்கரைப்பிள்ளையைத்திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு
 எழுந்தருளாநிற்க, ஒருநூழ்வைவண்ணவர்ரம்பிள்ளைகிருமரிகைத்திருவிடைக்
 கழியிலே கண்வளராநிற்க, சிவக்கரைப்பிள்ளை அவரைக் காலே முடக்குமெ
 ன்ன ; ரம்பிள்ளையும், “மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் கிருத்தானெ
 ன் றருளிச்செய்ய; நீ ரோகாலென்பீர் என்று அவர் கையைவிட்டருள, அ

[illegible]

திருக்குருகைப்பிரகார பிள்ளான், சிறப்புத்தூரிலே எழுந்தருளி நி
ருக்கச்செய்தே, சோமாசியாண்டான். தம் ஸ்ரீபாதத்திலே மூங்குநாரு ஸ்ரீபா
ஷ்யம் வாசித்தருளி, பிள்ளான் மீன் டெழுங்குநாருமேபோது, சோமாசி யா
ண்டான் அநுவர்த்தகித்து, அடியேனரிநுக்கிற கேசமிதுவாயிருத்தது; அடியே
னுக்குத் தஞ்சமா யிருப்பதொன் றருளிச்செய்ய வேணுமென்ன; பிள்ளா
னும், ஆண்டானைக்குறித்து, நீர் பாட்ட ப்ரபாகர மிமாம்சை இவை யித்
தனைக்கும் பொருள் சொல்லவல்ல சூத்தா, ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவர்த்தகொன்று
மேன்மையாயிராதே, எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென் றிருமென்
றருளிார்.

கோமடத்துப்பிள்ளான், தம் ஸ்ரீபாதத்தில், காக்கையாடி யாச்சான் பிள்ளை மூன்று ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசிக்க, அவரும் மிகவும் மேன்மையையுடையரா யிருக்குமாறுகண்டு, இவர்க்கு இம் மூகத்தாலே அபசாரம் வருமென்றஞ்சி, எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருமென்றஞ்சிச் செய்தருளினார்.

எங்களாழ்வான், காக்கையாடியாச்சான் பிள்ளையைப்பார்த்து; உம்
மைப்பெருமாள் முனிந்தருளினபோது என் னினேந்திரொன்று கேட்டருள் :
அவரும், எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருந்தேனென்றுங்
ணப்பஞ்செய்தார்.

நடாதுரம்மாள் ஸ்ரீபாதத்திலே பத்துப் பன்னிரண்டு திருநாமம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் வாசிக்கிறபோது, அம்மாள், அவர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தை உபந்ய வித்துச் காட்டியருள, அவர்களும் பக்தியுபாயமா யிருந்ததென்ன, பின்பு, அவரும் ப்ரபத்யுபாயத்தை யருளிச்செய்து காட்டியருள, பக்தியிலும் ப்ரப த்தி தான் அரிதாயிருந்த தென்மலர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில; எம் பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று உழிவசித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளெ ன்றருளினார்.

நடுவிலாழ்வான், திருகாராயண புத்திலே யிருந்து ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசிப்பிக்கிற காலத்திலே,வங்கிபுத்தாய்ச்சி, சொட்டையம்மான் உள்விட்டார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக்கேட்டு அது அளிதா யிருந்ததென்ன, அதில் இதை அரு

ளிச் செய்தருளின எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென் றிருங்கோ ளென் மருளினார்.

ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபட்டர், திருநாராயணபுரத்தே, எம்பெருமானார் திருமுன்பே கோஷ்ட்டிபண்ணி, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை உபந்யஸிக்க, இது கங்காப்ரவாஹமாயிருந்தது, எங்களால் அவகாஹிக்கவொண்ணாதாயிருந்த தென்று ஐம்பத்திருவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய; பட்டரும், ஆகில்; உய்கயா குலதெய்வமான எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று உஜ்ஜீவிஷி ங்கோளென் மருளினார்.

நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை, வெள்ளைக்குலத்தானே காத்த சிங்கர் முன்னே கோஷ்ட்டிபண்ணி ஸ்ரீபாஷ்யம் உபந்யஸிக்க, தன்சிஷ்யரான இளையவழகியார் எழுந்திருந்து, இது கங்காப்ரவாஹமாயிருந்தது, என் னால் அவகாஹிக்கப்போகாதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆகில்; எம்பெ ருமானார் திருவடிகளேசரணமென் றிருமென் மருளிசெய் தருளினார்.

வகைநம்பி; எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமாள் திருவடிகளேசரணம் என்று இரண்டையும்சேர அநுசந்திக்கும் ஆழ்வா னையும், ஆண்டானையும் இருகையொன்பர். வகைநம்பி, எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்னுமாப்போலையும்; பட்டர் அழகியமணவாளா ப்பெருமாள் திருவடிகளே சரணமென்னுமாப்போலையும், அநந்தாழ் வான், திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணமென்னுமாப்போ லையும், திருக்கச்சிநம்பி, பேரருளாளர் திருவடிகளேசரண மென்னுமா ப்போலையும், எம்பெருமானார், செல்வப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணமெ ன்னுமாப்போலையும் ஒருவர்க்கு மிசைந்திராது.

ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு வெளியிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்:—யாத வப்ரகாசனுக்கு உடையவரைக்காட்டி இவர் நித்யசூரிகளில் தலைவனென் னுசொல்லுகையாலும்.

ஊமை வெளியிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்:—பெருமாள் கோயி லிலே பாகவதஜம்மத்தில்பிறந்தா நொருபிள்ளை ஐந்தாறு வயஸ்ஸை வரக ஊமையாயிருந்து, பின்பு, இரண்டிசம்வத்ஸரம் காணதிருக்க, பின்பெல் லாருங்காணவந்து வார்த்தைசொல்ல வல்லவனாக, இவ் வாஸ்சர்யத்தை க்கண்டு எல்லாருந் திரளாகவிருந்து ஊமையைப்பார்த்து, நீ இத்தனைநா ளும் எங்கேறப்போனாயென்று கேட்க, அவனும் நான் கூர்ப்பதிக்குப் போனேனென்ன; அங்குவிசேஷ மென்னென்றுகேட்க, ஸ்ரீ சேநாபதியா ழ்வான் உடையவராய்வந் தவதரித்தருளினொன்ற பெருவிசேஷம்என்ற வந்தரம் அவனைக் கண்டதில்லையென்று ஸ்ரீசேநாபதி ஜீயரருளிச் செய் கையாலும்:

இப்படி இவர்களெல்லாரும் ப்ரகாசிப்பிக்கும்போது, நாதமுநிகள் தொடக்கமான ஆசார்யர்களிற் காட்டில் இவர்க்கு ப்ராதாந்யங்கொள்ளும்படி எங்ஙனையென்னில்; பசுவதவதாரங்கள் எல்லா மொத்திருக்கச்செய்தே, ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணத் யவதாரங்களுக்கு ப்ராதாந்ய முண்டானைப்போலேயும்; ருஷிகளெல்லாரையும் வைத்துக்கொண்டு, வ்யாஸ, பராஸர, ஸ்ரீசு, ஸௌநக, நாரதாதிகளுக்கு ப்ராதாந்ய முண்டாகிரூப்போலேயும், திவ்யதேசங்களெல்லாம் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில், திருநாராயணபுரங்களுக்கு ப்ராதாந்யமுண்டாகிரூப்போலேயும்; ஆசார்யர்களெல்லாரிலும் வைத்துக்கொண்டு உடையவருக்கு ப்ராதாந்யங்கொள்ளத் தட்டில்லையிதே,

ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலேயென்னில்; பெருமாள், அபயப்ரதான மருளிச்செய்தும்; குஹப் பெருமானுடன் சீரணிந்த தோழமைகொண்டும்; பெரிய உடையாரை ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தியும், ஸ்ரீஸபரிகையாலே ஸம்யக் போஜனஞ்செய்தும், திருவடியுடன் “உண்பனானென்ற வொண்பொரு” ளென்னும்படி ஸஹபோஜனம் பண்ணிப்போருகையாலும்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலேயென்னில்:—கீதோபபிஷத்தை வெளியிட்டு சரமஸ்லோகமருளிச்செய்கையாலும், பீஷ்மத்ரோணதிக்குறறுங்களைவிட்டு, ஸ்ரீவிநாயகர் திருமாளிகையிலே (சுஃ) “ஸுஹிம்மணவஹி” (ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ) என்கிறபாவநத்வ போக்யத்வங்களையுடைய யிருந்ததென்று அமுதுசெய்து (சக) “ஜீஷடிதூதூலொதுஷு” (ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ) என்று முறைகூறுகிற சோற்றை நிராகரித்து இதுன்தனையே சத்தருகோஷ்டியிலும் ப்ரசித்த மாக்குகையாலும்:

கோயிலுக்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலேயென்னில்:— திருப்பானைமுவாரோடுகலந்து பரிமாறுகையாலும்:

திருமலைக்கு ப்ராதாந்யமெத்தாலேயென்னில்:—குறும்பறுத்தநம்பிக்கும், தொண்டமான் சக்ரவர்த்திக்கும் வார்த்தையருளிச்செய்து கலந்து பரிமாறுகையாலும்;

பெருமாள்கோயிலுக்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலேயென்னில்:— திருக்கச்சிநம்பியோடு ஸ்மித பூர்வானுபாஷணம்பண்ணி மிகவும்கலந்து பரிமாறுகையாலும்.

திருநாராயணபுரத்திற்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலேயென்னில்:—ஸ்சரித தநயன்பக்கல் ஆதாரதிசயத்தாலே தந் நிவேதி தாந்ந்தை ஸம்யக்போஜனம்பண்ணி அவனை வாழ்விக்கையாலும், எதிராஜ புத்ரரான ஸௌஸீல்யத்தாலும்.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், வேதங்களைவிஸ்தரித்து, அதில் கர்மகாண்டத்தைவிட்டு, ப்ராஹ்மபாதத்திலே புருஷகுத்த, சாந்தோக்ய, வாஸுஸேய கதைத்திரிப சுர்வேதாஸ்வதா, மஹோபநிஷ தாதிகளிலும், ததுபப்ராஹ்மணங்கலாண, புரானோதிஹாஸாதிகளிலும், ஸத்யம் ஸத்யமென்றுதொடங்கி நதை வம்சோஸ்வாத்பாமென்று ஸத்யபுரஸ்ஸாமாக பரத்வயிர்ணயம் பண் ணுகையாலும் ப்ராதாந்யம்.

ஸ்ரீபராசர ப்ராஹ்மரிஷி, (சுகக) “வொஸானெஷ்வவெஷ்வம்” (சுராஷ்வதேஷ்வம்) என்னும்படியான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ரத்நத்திலே, சித்சி தீஸ்வர தத்வங்களை விசதமாகப்பாதிபாதித்த உதாரணென்று ஆளவந்தார் நமஸ்கரித்தருளுகையாலே ப்ராதாந்யம் :

ஸ்ரீசூக ப்ராஹ்மரிஷி, பரிக்ஷித்தராஜாவுக்கு ஸ்ரீபாகவதத்திலே தத்வ நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, சூகோமுக்தம் என்னும்படியான வைபவத்தைபுடைய ராகையாலே ப்ராதாந்யம் :

ஸ்ரீபெளரங்கபகவான், ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலே பலவிடங்களிலும் தத்வ நிர்ணயம்பண்ணுகையாலே ப்ராதாந்யம் :

ஸ்ரீநாரதபகவான் (சுக2) “ஹஜிபுமவிவிஹிதாஸம் கித்யவ்ய விஷ்ணு வரபிபுஷாஷதாஜா கிருத்யவ்யவாவி, ஸிஜுதரவி வொஸு பிஹசெயஸ்யுஹொ ஸுரவரிஜிணிரோதாய வ்யுதவ்யாஷ்டிஷாஸம்” (ஸுரவரிக்ஷிபிஷ்ணு கித்யவ்யவ்யுஷ்டிஷாஸம்) என்மிப்படிப் பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு தானென்று சொல்லுகையாலே, பெரியாழ்வாரும், “சேமமுடைநாரதனார்” என்னும்படியான வைபவத்தினால் வந்த ப்ராதாந்யம் :

ஆழ்வார்களில், நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராதாந்ய மெத்தாலே யென் னில் :—சுஹஸ்ரஸூகையான நான்குவேதத்தினுடையபொருளையும், நான்கு ப்ரபந்தரூபத்தாலே சர்வாதிகார மாக்குகையாலும், நாதமுதிகளுக்கு ப்ர ஸன்னராய் அருளிச்செயல் நாலாயிரத்தையும் ப்ராசாதித்து, மற்றுமுண்டான தர்ஸந தாத்பர்யங்களெல்லாம் அருளிச்செய்து தர்ஸநத்தை நிலைநிறுத்து கையாலும், “பயிலுஞ்சுடரொளி,” “நெடுமாற்கடிமை” முதலானவிடங் களில் வர்ணத்யுத்தர்ஷங்களை நிராகரித்து, வேதப்ரமாண முக்யதாத்பர்ய மான ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷண மெல்லாருக்கும் தெரியும்படி அருளிச்செய்கை யாலும் :

உடையவர், புழுஷின் வ்யாஜேன மேற்கே எழுந்தருள்னபோது, உடையவரிடத்தே கட்டளைகேட்டு, ஆசார்யர்களெல்லாரும் ஆசார்யர்ப்பட, உடையவரும், என் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வார்த்தைகொண்டு சொன்னேனினது, ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே ஒருகாளாகிலும் சேவிக்கப்பெற்றேனாகில் பரமபத்திற்கும் இங்கும், சுருளும்படியும் கட்டிடவிடேனே வெள்ளுன் நருளிச் செய்தாரிறே எம்பெருமானார்.

உடையவர், அபய பரதாரம் அருளிச்செய்யாநிற்க, பிள்ளை மறக்கா வில்பிதாசர், கோஷ்டியிலும் எழுந்திருந்துநிற்க, இதுவென்பிள்ளாடுபென்று உடையவர் கேட்டருள; (சஉஉ) “வாரிது தூரியாஅன்கா வித்ராணியப நாமிய வவத் மதஜோராஜ்யம் ஹீவிதவஸுவாஹிவ” (சுஷ்ருதாணுஸாஸா வத்ராணிவநாஸிவ ஷஸ்தீ க்ஷ்ருதாணுஸாஸாஸிவ) என்றும் (சஉஉ) “த்யு காவா-தூரா-ஆஜா-ராஸு ராவவபரணம் மத” (சுஷ்ருதாணுஸாஸாஸிவ) என்றும், பகவத் ஸமாச்யணத்திற்குவிளக்கடி யானவைக ளையடையவிட்டு, பெருமான் திருவடிகளே தஞ்சமென்று வந்து (சஉச) “வஸுவவவயுதிஷ்டித” (ஷ்ருதிவஸுஷ்டித) என்று நிலத்திலே கால்பாவா தே, ககஸத்தனயம், நிராலம்பனயம் நின்ற விபிஷ்ணுநிவாநையு மகப்பட, வத் யதாமென்று கல்லுந்தடியுங்கொண்ட ராமகோஷ்டிக்கு அடியேன், வசு, பத் ந்யாதிகளோடு கூடினவன் ஆளாகப் புகுகிறேனே வென்றார். உடையவரும், கேளாய்பிள்ளைய் அஞ்சாதே கொள்ளும், நான் பெற்றேனாகில் நீர்பெறுகிறீர்; பெரியநம்பிபெற்றாராகில் அடியேன்பெறுகிறேன்; ஆளவந்தார்பெற்றாராகில் பெரியநம்பிபெறுகிறார்; மற்றுமுள்ளார் பெற்றார்களாகில், இவர்களும் பெறு கிறார்கள். நம்சடகோபர் அவாவந்து விடுபெற்றேனென்று, தம்வாக்காலே அருளிச்செய்கையாலே அவர்பெற்றது சித்தம்; ஆனபின் நமக்கும் சித்த மென்றிரும். எல்லார்க்கும் நாயச்சியார்புருஷகார முண்டாம்போது அச்சம் வேண்டாம். ஆகையிறே நித்யயோகம் ஆனபின்பு நித்யசம்சாரிகளும் எம்பெ ருமானும், ஒருசங்கிவித்துவகிலே காணுமிருப்பது; ஆகையால் நம்முடைய ஒழுக்குக்கூட்டம் நம்மைவிட்டகலாதென்றிரீர். கருகுண்ணில் வாழையும் உண்ணுமென்றிரும். ஸ்ரீவிபிஷ்ணுநிவானேடு வந்த நால்வரையும் அருளப் பாடிட்டபோது தனித்தருளப்பாடிட்டதில்லையே; தகையென்றபோதும் த னித்து தகையென்றதில்லை; ஆனபின்பு நான் பெற்றேனாகில் நீர்பெறுகிறீர், அஞ்சாதே ககமேயிருமென்றருளிச்செய்தருளினார். “ஏத்தியிருப்பாராவெல் லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்,” ஏத்தியிருந்தார் ஸ்ரீயரதாழ்வான், அவரைச் சாத்தியிருந்தார் ஸ்ரீசத்ருத்தாழ்வான். ஏத்தியிருந்தார் ஸ்ரீநம்மாழ்

வார், அவரைச் சாத்தியிருந்தார் ஸ்ரீமதுரகவிகள். ஏத்தியிருந்தார் ஸ்ரீபெரி
யாழ்வார், அவரைச்சாத்தியிருந்தார்நாய்ச்சியார்.

இனி ஸ்வாசார்ய பரமாசார்யர்களைப் பற்றுமவ்வனவே ஸ்வரூபமா
கில், திவ்யதேசங்களைக்கைவிட்டானாகானே வென்னில்கைவிடான், அநெங்
கனே யென்னில்:— “இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாஸிருஞ்சேரலை
யென்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர்நல்லோர் அவைதம்மொடுமவந்
திருப்பிடம்மாயனிராமாதுசன்மனத்து” என்கையாலேஎம்பெருமானுத்திரு
வடிகளைத்தொழுவே, திவ்யதேசங்களெல்லாம் திருவடிகொழு தானைக்கட
வன்; உடையவரை ஆராதித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணவே, எல்லாதிவ்ய
தேசங்களில் எம்பெருமான்களையும் ஆராதித்து அமுதுசெய்யப்பண்ணினு
னாகக்கடவன்.

“நின்றவன்கீர்த்தி” என்கிற பாட்டிலும், “பேரென்று மறவிலை”
என்கிறபாட்டிலும், கர்மபுபாயமன்று, ஜ்ஞாநபுபாயமன்று, பத்தியுபாய
மன்று, ப்ரபத்தியுபாயமன்று, எம்பெருமானுத் திருவடிகளே உபாயோ பே
யமென்னையாலே எம்பெருமானானைப் பற்றுக்கையே ப்ரபத்தி, ராமாதுஜ
னென்கிற சதுரகூடரியே திருமந்தரம், அவர் திருவடிகளிலே பண்ணும்
கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம், இதுவேவிசுத்தார்த்தமான என்சித்தார்த்த
மென்று நடாதுரம்மாள் அருளிச்செய்தருள்வர்.

கூரத்தாழ்வான் (சஉரு) “ராவிராஜேஜெதேஷா வதஃராவதஃர
கூடரீ” (ராவிராஜேஜேதேஷா வதஃராவதஃரீ) என்று நாராயண, ராமாதுஜ என்
கிறதிருமந்தரங்களுக்கு வாசி பந்த மோகூங்க ளிரண்டிக்கும் பொதுவா
கையும், மோகூங்க ஹேதுவாகையும், ஆகிறவாசிகோன்ற (சஉ௬) “வதஃ
ராவதஃராவதஃரீ” (வதஃராவதஃரீ) என்றாரிறே.

“கையிற்கு” என்கிறபாட்டிலே, ஈஸ்வரனைக்கரதலாமலகமாகக்காட்
டித்தந்தாலும், உன்விகர்வற செளந்தர்யானுபவமே பரம ப்ராய்யமென்றும்,
“ராமாதுசனைத் தொழும்பெரியோர் எழுந்திதைத்தாடுமிட மடியேனுக்கிருப்
பிடம்” என்றும், ராமாதுசனைத்தொழும் பெரியோர் நித்யவாசம் பண்ணுமி
டமே அடியேனுக்கு ப்ராய்யபூமி யென்றும்; “உன்றெண்டர்கட்கே யன்
புற்றிருக்கும்படி யென்னையாக்கியங் காட்படுத்தே” என்றும், ராமாதுசனை
உன்னடியார் திறத்திலுற்றம் மாறுதபத்தியை யுண்டாக்கி அவர்களுக்கே
யென்னையாட்படுத்து” என்று உடையவர் திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்து
விண்ணப்பஞ்செய்ய, இசைத்தெழுந்தருளி யிருந்தாரிறே இவ்வந்த நிர்ண
யத்திற்கு த்ருடதா முக்ய ப்ரமாண மென்று நமக்கெல்லார்க்கும் புத்தியண்

னக்குறையில்லை; எங்குனையென்னிலை: — “அக்கயல்பாய்வயல்” என்கிற பாட்டிற்படியே சர்வஸ்மாத்தபரனாய் ஸர்வநியந்தாவான எம்பெருமானையும் ஜகம்மாத்தரோப காரினிபரணபெரிய பிராட்டியாரையும், புருஷகார மாக்கிக் கொண்டு, ஆஸ்ரீத வத்ஸலரான வெம்பெருமானார் திருவடிகளே பெறவே னுமென்று, பரபர்த்ததைத் தலைக்கட்டியருளினாரிதே; அமுகனாகும்.

[illegible]

[illegible]

இத்தால் ஏவம் சீதமாஹாத்மய புத்தரான இவருடையவைபவமும்,
 (சசக) ‘‘வரிதௌயுநாயஸ்ய ஸதக்ஷாபிபூ விஸ்வா’’ (வந்திரஃ ஸதக்ஷுர்வந்திரஃ
 வந்திரஃ) என்கிற சக்கரவர்த்தி திருமகன் வைபவம்போலே அலாக்மநஸகோசரமி
 தே. ஸாகரத்தைக்கைநீச்சாலேகடந்து அக்களாயேகினாலும், உத்தியைச் சிறுந்
 திச்சாலும், உடையவர்வைபவம் அடையச்சொல்லப்போகாதிறே. யநாமதிய
 நான்ருதமாகச் சொன்ன தித்தனை பறான்ருதாராய புத்தியாஹுள்யமுடை
 யவர்கள் விஸ்தமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே.

[illegible]

கனையும், அதற்குமேலே. (சருக) “திவ்யாஜிதகொலெலாவ மொகடுநருவி ஸ்ரோஹாடிபகம்” (ஸ்ரோஹாடிபகம் ஸ்ரோஹாடிபகம் ஸ்ரோஹாடிபகம்) என்று தொடங்கி வானுடமரும் குளிர்ப்பிழிகளாலே குளிர நோக்கும்படியையும், ‘பன்னிலாமுத்தம் தவழுகதிர் முழுவல்செய்து” சோதிவாய்திறந்து, திவ்யலீலா பாக்ராமருதங்களுலே அகிலஜனங்கனையும் ஆரந்திப்பித்து, தளிர்ப்பிக்கும்படியையும், (சருக) “ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” என்றுப் பாரப்பபக்தி யோகரீதியாலே “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்று காணும்படியையும், (சருக) “திவ்யாஜிதகொலெலாவ மொகடுநருவி ஸ்ரோஹாடிபகம்” (ஸ்ரோஹாடிபகம் ஸ்ரோஹாடிபகம்) என்று அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே, என்கிற ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தையதுசந்திக்கும் படியையும். (சருக) “தூதாஉபகஜிக்ஷா ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” (தூதாஉபகஜிக்ஷா ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா) என்றும், “மாண்குறள்கோலப் பிரான்மலர்த்தாமரைப் பாதங்களைக் காண்பதென்றான்றுகொலோ” என்றும், “பைகொள்பாம்பேறியுறை பானேயுன்னமெய்கொள்ளக்காணவிரும்புமென்கண்கள்,” என்று சகலஸம்ஸ்க்களாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணும்படியை யபேக்ஷித்தும், (சருக) “கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” (கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா) என்று “திருவல்லவாழ் நகருணின்ற பிராணடி நீறடியோங்கொண்டு சூடுவதென்றுகொலோ,” என்றும், “உலகுபடைத்துண்டவெந்தையறைகழல்சுடர்ப்பூந்தாமரைசூழித்தற்கவாவர்,” என்கிறபடியே, பாதாரவிந்தங்களை பரிசோபூஷணமாக தரிக்கும்படியை காங்க்ஷித்தும், (சருக) “கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” (கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா) என்று தொடங்கி, (சருக) “தத்பாடிளவரிவரிஷ்டா” (தத்பாடிளவரிவரிஷ்டா) என்னுமளவாக, பாதமடைவதன் பாசத்தாலே, மற்றை வன்பாசங்கள் முற்றங்கிடும்படியையும், திருவடிகீழ் சூற்றேவல் செய்யும்படியையும், (சருக) “கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா” (கஜாஹம்ஹமவதநூராயணம் யோகபொமெகஜிஷ்டா) என்றுதொடங்கி, மேலெல்லத்தாலும் பக்கமநோக் கறியாதே அமலங்களாக விழிக்கும்படியையும், முகப்பேகூலிப்பணிகொள்ளும்படியையும், திருவடிகீழ் சூற்றேவல் செய்யப்பெரியகாதலையுடையராய், அத்தாலே அடியேனடைந்தேன்” என்னும்படி, மாநசமாக்கிட்டி. (சருக) “உருகாடிவ” (உருகாடிவ) என்னும்படி, அப்பேபோலக்கத்தை தூரக்கண்டி சேசிக்கும்படியையும், “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணருமவனாய்” “இமையோர்கள் குழாந்தொழுவதும் சூழுவதும்செய் கொல்லமலை” கண்ணிலே காணும்படியையும், “உற்றேனுக்கநுபணிசெய் துன்பாதம்பெற்றேன்தேயின்னும் வேண்டிவதெந்தாய்” என்றும், மீளவும்புகழ்நோதங்களைப் பண்ணாவின்கொண்டு

வாசலிலேவானவர் அநுமதியுடனே உள்ளே புகும்படியையுந், ‘அடைந்தேனுன்றிருவடியை’ என்றவனைக்கிடிகுமோராயனாய வென்றுவழுநிலா வடிமையை அர்த்தித்து தத்வரித்திக்கு ‘அடியேனுடை யாண்மடைக்கலம்’ என்று, ஆத்மாவை நிவேதிக்க, அவனும் குளிர்த்திசுளாலே களையழியும்படி டாகூதிக்க, எதுவே தென்பணிபென்னுதே. எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்ய வொருப்பட்டு, கைகளாலாரத் தொழுது “இரங்கிர்தொழுது” என்னும் படி பரஹ்வாஞ்ஜலிபுடராய் அநுபவியா நின்றுகொண்டு, அத்தயந்த பரீ ப்த்தனாய் பரீகிப்ரகர்ஷத்தாலே, கோவை வாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணுடன் நிற்கும்படியையும், (சசுரு) “ததொஹவதா” (ததீஷ்சு) என்றதொடங்கி, (சசுசு) “சுதிதலாமாராந்தரிஜ்ஜஸுராவயவஹு-வரோவீத” “அஸ்யுசுந-காஸ்யுசுந-காஸ்யுசுந-காஸ்யுசுந-காஸ்யுசுந” என்று மீளவும் தாமரைக்கண் ணாலே “அவலோகநதாரம் பண்ணும்படியையும்; சோதிச்வாய் முரு ளம் அவலோகியாய், அலராதிருந்தது; இப்போதுஸவிலா ஸஸ்பித்தாலே ஜலரந்து, ஆரையநமென்று ஆளிட்டழையாதே, தானேவாவென்றழைத்து, நுயரது சுடாடியென்னும் பாதபங்கயமே, தலைக்கணியா என்னும்படியான கமலமன்ன குகாகழல்களைத் தலைசேர்த்துத் தன்ருளினைக்கீழ் சேர்த்து,” என்னும்படி, பாதோபதாரம்போலே சேர்த்தருளவேணும், அந்தமாயன் கொல்லமரடிக்கீழ்ச் சுழிப்பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளமான அமுத வெள்ளத்தின் பத்திருவெள்ளத்திலே “அவாவறச்சூழ்ந்தாய்” என்னும்படி, அதிலே அவகாஹித்து, இங்கேசோகாபிகர்ஸிதமான தாபத்யங்கள்போலன் றிக்கே, அங்கே நிரதிசயசுகத்தை யநுபவிக்கவேணுமென்று, ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே அர்த்தியா நின்றுகொண்டு, பரமபக்தி தலையெடுத்து, பெரிய அபிநிவேசத்துடனே, பெரியபெருமாள் சந்திதியிலே எழுந்தருளி, பெரியபிரா ட்டியானா புருஷகாரமாக முன்னிட்டிக்கொண்டு, பெரியகத்யமான, சரண சுதிகத்யத்தை பெரியவாற்றாமையாடே திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ண ப்பஞ்செய்து, சரணம்புக்கு; அநந்தரம், ஸ்ரீரங்க கத்யத்தையும் விண்ணப் பஞ்செய்து, அத்தலையிலுண்டான ஸர்வ ஸக்தித்தவாதி கல்யாண குணங்களை யும், தம்முடைய அஜ்ஞாநாஸக்தி முதலான அஸத்தகுணங்களுக்கும், ஆவிஷ் கரித்து. ஆகிஞ்சர்யத்தையு மறிவியா நின்றுகொண்டு சரணம்புக்கு அத்தயா ர்த்தராய் நிற்க; பெரியபெருமானும், இவர் அபிப்ராயம் அறிந்து, உமக்கு வேண்டிவ தென்னென்றுவினவியருள; அடியேனைக் காலக்கழிவுசெய்யாமல் கடுகென, அங்கீகரித்தருள வேணுமென்ன; அதற்குப்பெரியபெருமானுமீர் ஒருசூன மிருக்கையாவது, ஸம்ஸாரம் மறுவலோமல், திரிந்தும் அறப்ப தறினீரோ, என்ன; உடையவரும், தேறேல் என்னை யுன்பொன்னடி சேர்த் கொல்லை வேறேபோ வெஞ்ஞான்றும் விடாதொழிய வேணுமென்ன; (சசுஎ) “உதகூரஸெஹிஸம்பொடுணை” (ததீஷ்சு) “ஸஹுஹுஹிவிதாவயி” (ததீஷ்சு) கத்தம்பிக்கிட்ட தாகாமல் (சசுஅ) “ஸஹுஹுஹிவிதாவயி” (ததீஷ்சு)

[illegible]

நிகுக்கியையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் சேஷமான நிசேஷமாக ஸ்தோதரித்
கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளினார்.

அந்தரம், ஒருவன்ப்ரபந்நானை அவனுடைய ஆதம்யாத்ரை ஈஸ்வ
ராதினமாகையாலே, அதற்குக் கறையவேண்டாம்: கறைந்தானில் ஆத்ம
ஸம்ப்ரபணம்பொய்யாபித்தனை. இனி இவனுடையதேஹயாத்ரை கர்மாதின
மாகையாலே, அதற்குக் கறையவேண்டாம்: கறைந்தானில் நான்சுக்கிராபித்
தனை. ஆகையாலே உபயயாத்ரையிலும் இவறுக்கன்வய மில்லையென்றருளிச்
செய்ய; முகலிகளும் ஆகில் எங்களுக்கு இருக்குந்நானேக்கு காலசேஷமிரு
க்கும்படி யெங்குளையென்ன ! உடையவரும், உபாயம்ஸத்தில் அந்வயி
யாதே ப்ராப்யமான பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்திலே அந்வயியுங்கோள்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வர்க்கிப்பித்து, நடத்திக்கொண்டுபோரும் படிநடா
தூராழ்வானைக்கடாகூழித்து; அவர்க்கு, (சஎஉ) ‘ஸுதூ-ஹாஸஸாபிஸிஷு
வமூ-நந.நயுமெஷு-பிபெசுரலிபெதூ-ஸ்ரீலாஷுலி-ஹாஸநா-தூ-கூ-
ய-யமெஷு உதூ-யகிஸெவபெண” (சிசு-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-
ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-
படி, ஸ்ரீபாஷ்யமிம்ஹாஸநத்தைப்ரசாதித்து; அந்தரம்,முந்தம்பரசாதித்த
வேதாந்தாசார்யபதத்திற்குமேல்(சஎந) ‘கி-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-
ய-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-ஹா-
என்னும்படியானாஜகுலமாஹாத்மயத்தையுடையராணையாலேப்ரபத்யர்த்த
ப்ராதிபாதகமாய், ப்ரமாணசரமமான நிகுக்கி விம்ஹாஸநத்தையும் அந்த
பெரியபரிஷுத்திலே,பெரியபட்டர்க்கிட்டருளி;சந்தாடைமுதலியாண்டானைக்
கடாகூழித்து ப்ரமாத்தருசரமமான, தம்முடைய சரமவிக்கரஹகைங்கர்யத்தைக்
கல்பித்தருளி; திருக்குருகைப்பிரான்பின் னான்முதலானமுதலினைப்பார்த்து
பட்டருக்கு க்கிழ்மையாபிருங்கோளென் றருளிச்செய்து; ஸ்தாஸமயத்தில்
உண்டானவர்களுையழைத்தருளி.அபராதசூபணம்பண்ணிக்கொண்டுவிண்ண
மக்கொள்ள; அவர்களும் தேவாரீருக்கொரு அபராதமுண்டோ! உலகங்களுக்
கெல்லாம் ஒருபிரான தேவாரீரையிழந்து எங்குளே தரிப்போமென்று, சன்
பனிசோர தலைபிறக்கிட்டு நிழ்க; உடையவரும், ‘அன்போடு தென்றிசை
நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளு மணியாங்கன்’ இருக்க, உங்களுக்கொரு தாழ்
வில்லை; பெரியபெருமாள் ஸ்ரீகர்யம் ஆராயுமிடத்து பட்டாஸாந்நிட்டு
ஆராபந்து போருங்கோள்;ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆரவணைத்துக்கொண்டுபோ
ருங்கோளென்றுகற்பித்தருளி,அவர்களை பட்டர்க்கிருக்கையிலே காட்டிக்கொ
டுத்தருளி; பட்டாஸாப்பார்த்தருளி, உமக்குத்தந்தையும் தாயுமாவாராய், ப்ர
மேயசரமமான பெரியபெருமாள் திருவாராதநதைப்பெருக்கநடத்திக்கொ
ண்டு நம்முடைய தர்சநத்தையும் நன்றாய் பராமர்சித்து நடத்திக் கொண்டு
போருமென்று நியமித்தருளினார்.

அநந்தரம், சமூஹத்திலுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் பார்த்து நுளி, ப்ரபங்காதிகாரிகளுக்கு முன்னடிபார்த்து வர்த்திக்கவேண்டுவன, மூன்றுவிஷய முண்டு, அவையாவன:—(க) அநுகூலனான்றும் (உ) ப்ரதி லனான்றும், (ங) அநுபயனான்றும், த்ரிவிதமாயிருக்கும்.

இதில் (க) அநுகூலராவார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

(உ) ப்ரதிகூலராவார், பகவத்வேஷ்டிகள்.

(ங) அநுபயராவார், ஸம்ஸாரிகள்.

இதில், அநுகூலனைக்கண்டால், சந்தநருகம தாம்பூலாதிகளைக் கண்டாற்போலவும், நிலாத்தென்றல்களைக்கண்டாற்போலவும், அபிமத விஷயத்தைக்கண்டாற்போலவும், உகந்துபோரக்கடவன்.

ப்ரதிகூலனைக் கண்டால், சர்ப்பாக்கரிகளைக் கண்டாற்போலவும், வெருவி வர்த்திக்கக்கடவன்.

அநுபயனைக் கண்டால், காஷ்ட்ட லோஷ்ட்டாதிகளைக் கண்டாற் போலே, த்ருணிகரித்து வர்த்திக்கக்கடவன். அவர்கள் அநுகூலித்தார்களாகில், ஆத்மஜ்ஞாநத்தையுபதேசிக்கவும். அநுகூலியார்களாகில், அய்யோவென்று, க்ருபைபண்ணிப்போரவும்.

இப்படிசெய்ய ஒட்டாது அர்த்தகாமப்ராவண்யம் - அர்த்தகாம மடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநாதரிக்குமாகில், சார்வபௌமனான ராஜாவின்புத்தரனை, ராஜசந்திதியிலே, பரிபவிப்பித்தால், ராஜாவெறுக்குமா போலே எம்பெருமானறிருவுள்ளம் வெறுக்கும். அர்த்தகாமமடியாக ப்ரதிகூலனைஆதரிக்குமாகில், சார்வபௌமனானராஜாவினமஹிஷி,கூழாத் ரஜந்துக்கள்பக்கல் மடிப்பிச்சை புக்கால், ராஜாவுக்கவத்யமாகையாலே ராஜாவெறுத்திருக்குமாபோலே, எம்பெருமானிவனை வெறுத்திருக்கும். அர்த்தகாமமடியாக அநுபயனாயாதரிக்குமாகில், ரத்தத்திற்கும் பலக ளாக்கும், வாசியறியாதாப்போலே, பிறந்தஜ்ஞாநம்கார்யகரமாய்த்தில்லை யென்று, எம்பெருமானிவனை அநாதரிக்கும்என்றருளிச்செய்தருளினார்.

பின்பு நம்பெருமான் சந்திதிக்குப் பட்டளைக்கூட்டிக் கொண்டு, பெருமானை சேவித்து, பட்டருக்கு முன்னக தீர்த்த ப்ரசாதங்களையும் ப்ரசாதிப்பித்து, தாமும் தீர்த்தப்ரசாதஸ்வீகாரஞ்செய்து; முதலிகளைக் குறித்து, முன்னுக்கு தர்ஸநப்ரவத்தகர் இவனென்று பட்டளைக்காட்டி யருளி; வாரீர் பட்டளே, மேல்நாட்டிலே வேதாந்தியென்றொரு பெரிய வித்வான் இருக்கிறெனென்று கேட்டோம், நீர் அங்கேறப்போய் அவனை நம்தர்ஸநப்ரவர்த்தகராம்படி திருத்துமென்றருளிச்செய்து, பட்டளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, மடமேயெழுந்தருளி, ஸ்ரீபாதத்துமுதலிகள் எல்லாளை

படியே, இருக்கும் நாள்பண்ணலாம் கைங்கர்யம் ஆறுண்டு, அதாவது:— (க) ஸ்ரீபாஷ்யத்தைவாசித்தும், வாசிப்பித்தும் போருங்கோள்; அதற்கு யோக்யதை யில்லாவிடில், (உ) அருளிச்செயலை ஒதியும்; ஒதுவைத்தும் போருங்கோள்: அதற்கும் யோக்யதை யில்லாவிடில், (ங) உகந்தருளின நிலங்களிலே அமுதுபடி, சாத்துப்படி முதலானவற்றை யுண்டாக்கி நடத்திக்கொண்டுபோருங்கோள்; அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில் (ச) திருநாபாயணபுரத்திலே ஒருகுடில் கட்டிக்கொண்டிருங்கோள்: அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில், (ரு) த்வயத்தை அர்த்தாநுசந்தானம் பண்ணிப் போருங்கோள்; அதற்கும் யோக்யதையில்லையாகில்; (க்) ஏன்னுடைய வனென்று அபிமாரிப்பான் யாவனொரு பரமபாகவதன் அவனுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கிப்போருங்கோளென்றும்; இவற்றின் ப்ரியப்ரியதர ப்ரிய தமங்கள் இன்னதென்றும்; ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பகவத்பாக வத ஆசார்யவிஷயங்களில், * அபசாரத்தை வருந்தியும் பரிஹரித்துப் போருங்கோளென்றும்; இவைமுதலானவைகளாயுள்ள அநேக ஹிதங் களைப் ப்ரசாதித்து, அவைகளை யுபசம்ஹரித்தருளினார்.

(ஸ்ரீ இனையாழ்வார் பரமபதத்திற்கெழுந்தருளும் ப்.

அநந்தரம் சகலமங்களாவாத்யங்களும் ஆரவாரிக்க, அநேகதிவ்ய ப்ரபந்தாநு சந்தரநத்வரி யெங்கும் பூரிதமாக, அலங்கார திருமஞ்சரங் கண்டருளி, திரு ஒற்றாடைசாற்றி, சுத்தாசமநபூர்வகமாக நித்த்யாநுஷ்ட டாரங்கள் நடத்தியருளுகையில், அசக்திபாராமல் அர்க்யத்தையும் உத் திஷ்டமாநராய் நின்றேசெய்தருளி, தச்சேஷத்தையும் தலைக்கட்டியருளி, திருத்வாதஃநாமங்களையும் தரித்தருளி, திருமணிவடம், திருப்பவிதரம்

இதுவும் உடையவர் தம்மந்திமதசையில் ப்ரசாதித்தருளிய ரஹஸ்யா ர்த்த விசேஷங்கள். இது, ஆராயிரப்படியிலடங்கிய விஷயமன்றிக்கே, இக்ரந்த த்திற்கு மேலிட்டதென்றுணர்க.

* இது சகலவேதங்களிலும், சகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், சகல மான ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களிலும், சகலாசார்ய பாசுரங்களிலும், பார்த்தவிடத்தில், ஒரு அதிகாரிக்குத்வயமொழிய மந்த்ரமில்லை, மிதுந மொழிய வஸ்துவில்லை, கைங்கர்யமொழியப் புருஷார்த்தமில்லை, ஆசார் யாபிமாநமொழிய மோக்ஷாபாயமில்லை, பாகவதாபசாரமொழிய மோக்ஷ விரோதமில்லை.

பாகவதாபசாரந்தான்-பஹு-விதம்; அதில்ப்ரதானமான அபசார ங்கள் பன்னிரண்டு, அவை யெவையெனில்:— (க.) ஜந்மநிரூபணம், (உ.) சரீரநிரூபணம், (ங.) பாகநிரூபணம், (ச.) ஆஸ்ரமநிரூபணம், (ரு.) அவயவநிரூபணம், (க்.) ஆலஸ்யநிரூபணம், (எ.) வாஸநிரூபணம், (அ.) பந்துநிரூபணம்; (கூ.) ப்ரகாசநிரூபணம், (கௌ.) ப்ரகரநிரூபணம், (கக) வர்த்தநநிரூபணம், (கஉ.) தோஷநிரூபணம்.

[illegible]

(2.) ஸரீரநிநுபணமாவது: — புருஷஸரீரமென்றும், ஸ்த்ரீஸரீரமென்றும், திருவநந்தாழ்வானைப் பாம்புஸரீரமென்றும், ஸ்ரீ கருடாழ்வானையும், ஜடாயுமஹாராஜாவையும் பக்ஷிஸரீரமென்றும், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமாவானையும், திருவடிபையும், சுக்ரீவமஹாராஜாவையும் ம்ருகங்களென்றும், ப்ரஹ்மலாதாழ்வானையும், ஸ்ரீவிபீஷணைவானையும், மஹா பஸியையும் இவர்கள்முதலான பகவத்தாசர்களை ராக்ஷஸர்களென்றும், தேவ திர்யம்மனுஷ்ய ஸத்தாவரூபங்களான சதுர்விதரூபங்களில், பகவத்பத்தர் யாதொருஸரீரம் பரிக்க்ஷித்திருந்தாலும், இன்னஸரீரமென்று ஸரீரநிநுபணஞ்செய்கை யபசாரம்.

(ஈ.) பாக நிரூபணமாகிறது: — ஷட்பாவ விகாரமாய் பால்ய
யெவ்வந வ்ருத்தாதி வயோநிரூபணம்செய்கை யபசாரம்.

(ச.) ஆஸ்ரமநிருபணமாகிறது:—“வ்யூஹ்வாநிபுஹவெஸ்வா
வாநவ்யூஹ்வகி” (புஷ்பகாநிஸ்திவாநாபுஷ்பயுதி) இத்யாதிகளில், ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்களை இன்ன ஆஸ்ரமத்திலவர்களென்று ஆஸ்ரமநிருபணஞ் செய்
கையபசாரம்.

(டு.) அவயவநிரூபணமாகிறது: — திருமேனியிலேயாதல் அவயவங்களிலேயாதல், வைஷ்ணவர்களுக்கொரு கோஷபுண்டாகிலும்,

பரமபக்திநடந்து செல்ல; அநந்தரம் பரமயோகி கம்யவிஷயத்தில் யோ
கத்திலே பரமயோகியுமாய் பரமயோகியுமானதம்மை தத்விஷயத்தில்
நிகியோகித்து; பின்பு (சௌ) “வஜ்ஜெனெத்ரேயுஜீவயச” (வஜ்ஜீனேஸ்ஸவ
யசீ) என்கிறபடியே திருக்கண்களைச்சம்புனித்தருளி பரவலகாத்ராய்,
ரம்பார் திருமடியிலே திருமுடியும் வகெகம்பிதிருமடியிலே திருவடி
ஞமகாகக் கண்வளர்ந்தருளி (சௌ) ஜாவரூபஜஹரஜாஹூ ஜெஜ்ஜாஹூ
ஜெவாவஹர - யொயிராஜஸுலொயீச ஹாவ்லெலெலெ வஸிஷுமாச”
“மாஹ்நததக்நுஸுஸுமாஹ்நததே மந்தாஸரீ! ஹாரூபஸுஜீனீசஹாஸேஜ்ஜநாசீ”

அவர்கள் ஜ்ஞாநமே ஸர்வாவயவபூர்த்தியென்று பாராமவிருக்கை
பபசாரம்.

(சு.) ஆலஸ்ய நிரூபண மாகிறது :—ப்ரபந்நஞனவன் தன்னுடைய திருமேனி ஸோஷித்து ஹேயமாயிருக்குமிடத்தில் குத்ஸியாமல் துவர் விக்ரஹமே போக்யமாகப்பாராதிருத்தலபசாரம்.

(எ.) வாச நிருபண மாவது :—கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் நின்றும எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆதரிப்பார்கள்; இப்படியே, ஒருகுப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அவ ரிருந்த ஸ்தலம் திவ்யதேசம் என்று உத்தேசப்படுத்தி செய்யாதிரு த்தையபசாரம்.

(அ.) பந்து நிருபணமாவது :—தன்னுடைய பர்க்ருதிபந்துக் களிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுண்டாகில் தன்னுடைய ஸ்வாமியென்று உத்தேசியப்பரபத்தி செய்வாதிருக்கையபசாரம்.

(க.) ப்ரகாச நிருபணமாவது :—ஆசார்யனாகிலும், சிம்ஹாஸனத்திலவர்களையும் பூஜ்யரானவர்களையும் ப்ரசித்தமாகஆசார்யனைக்கர்யதாஸ்யக்ருத்யம்பண்ணுமவர்களையும் உபாயகூர்யராய்லுதுங்கிவர்த்திக்குமவர்களையும், ஏகப்ரகாரத்தில் ரக்ஷகொன்று பாராதிருத்தல்அபசாரம்.

(க௦.) ப்ரகார நிருபணமாவது :—திருநந்தவனம் செய்கிற ப்ரபந்நையும், திருமுற்றம் விளக்குகிற பரபந்நையும், சாத்துப்படி திருமலை திருவிளக்கிடுகிற ப்ரபந்நையும் மற்றும்மீத்யாதிபரிசாரங்கள் செய்கிறப்ரபந்நையும், பார்வைக்கொன்றும் செய்யமாட்டாதே வெறுமனே யிருக்கும்ப்ரபந்நையும், ஏகப்ரகாரத்திலே உத்தெய்யொன்று பாராதிருக்கையபசாரம்.

(கக.) வாத்தந் நிருபணமாவது :—பூர்வைஷ்ணவர்கள் திருமேனியாத்நாயாக வர்த்திக்கையில், பாங்காயிருந்தாலும், இவ்வகையில் இருக்கிறார்களென்று நினைக்கை யபசாரம்.

என்னும்படியான திவஸத்திலே தம்முடைய பூர்வாவதாரமான ஆயிரம் சுடர்வாயரவணையோடே நம்பிமூத்தபிரானைப்போலே எம்பெருமானான இவரும் கூடியருளினார்.

இவ்ருத்தாரத்ததைப்பின்பும் “அன்பருடன்களித்த பெரும்பூதா ரெதிராஜன் இன்பமுடனுமிசைந்து ஒருநூற்றிருப்தாண் டிங்கிருந்ததற் பின், அன்பினுலாழ்வானுண்டா னலக்குமவர்க்கடியாமுடி புனைந்து ம ன்பதையை வாழ்வித் தாரங்கம்வையும்” எனவாழ்வித்தருளி, “ஆராம ன்ஞ முரங்கர்தம்மை அலர்மாமகளையடி யிறைஞ்சித்தாரீர் சரணந்தனை

(கஉ) தோஷநிருபணமாவது:— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனி போகமான ப்ரவ்ருத்தி “ஸாக்யாஹாரதீ ஸுண்ணாஜிஸவஜீவ வதிவ்ரு தா - தஜ்யா:வாணவாபத்யா: ஸ்வஸந்நேவாஸுஸந்நேவதே” (ஸக்ஷ ஸ்ரீஷ்ருஷ்டிஸக்சிஸக்சிஸக்சி ஸ்ரீஷ்ருஷ்டிஸக்சிஸக்சிஸக்சி ஸ்ரீஷ்ருஷ்டிஸக்சிஸக்சிஸக்சி) என்று த்ரிவிதகரணங்களிலும், விசேஷ ஜ்ஞாநனாலும், அதுஷ்ட்டாதாவென் றும், இத்யாதிதோஷங்களைநிரூபிக்கையபசாரம்.

இப்படி, தான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தோஷங்களைப்பார்க்கக்கூடவ னல்லன். கண்ணுலே பார்த்து மநசாலெரினைத்து வாக்காலெசொல்லி அ ம்மாரீசனுசகநம்ருகத்தைக் கொண்டிவரச்சொல்லிபகவானையனுப்பின துஅபசாரம்.

அதென்னென்னில் :—

சந்தர்ப்பகோடிலாவண்யமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமாய் ஹாவு ஹாவு என்று திவ்வியமங்கள விக்ரஹாதுபவம் பண்ணி; சப்தாதிவிஷ யப்ராவண்யத்தில் ஒருஸ்வர்ணபாஸ ம்ருகத்தையபேகித்துப் பெருமா னைவிட்டபோதே, பரமபாகவதரான இளையபெருமானைப் பருஷவாக்ய ங்கள் சொன்ன போதே ராக்ஷசன்கையில் சிறைபோகவேண்டித்து. வாசகத்தில் செய்தவபசாரத்திற்கு ப்ராயஸ்சித்தமில்லை. ஆகையாலே “நகூஷோரிக்ஷாஹந” (நக்ஷுஸுக்ஷாஹந) என்று பன்னிரண்டு, இவைதான் பகுமுசுமகவந்தேறும்.

இவ்வபசாரங்களைத்தான்பண்ணுகையும், தனக்குத் தேஸ்யனான ஆசார்யன் பண்ணிலும், “அவர்நியமாதி க்ரமம் ரஹஸ்யபோதையில்” என்கிறபடியே, ஏகாரத்ததிலே நியமித்து தவிர்ப்பியா தொழிகையும். பரதந்த்ரநானவர்கள் பண்ணுமிடத்தில்முதுகிலே யடித்துவிலக்காதொழிகையும்: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்யோந்யம் அபராதம்பண்ணுமிடத்தி ல், அவர்கள் ஸ்ரீபாதத்தைக்கட்டிக்கொண்டுப்ராணந்தமானவளவும் நிய மித்துத்தவிர்ப்பியாதொழிகையும்: அவர்கள் தவிராதவளவில், தான் பக

உடையவா, அந்தயமதசையில் தம்மடியார்பலரும் அஞ்சாமல் வாழ்ந்திருக்கும்படி சிந்தைசெய்து, நல்லஹிதங்களைச் செப்பியருளினபடி.

கொண்டு விழுந்துகிடந்து தடித்து, திருமிடறுதழுதழுப்ப, திருமூக்கு
 வேர்ப்பிடிக்க, அவசராய்க்கிடந்து, இட்டகால் இட்டகைகளாய்ச் சிந்
 தித்துத்திகைத்து, இணைமலர்க் கண்ணீர்தளும்பி, தாராவர்ஷமாகத் திரு
 முத்துதிர்த்துப் பரலாபிக்க; அவ்வளவிலே, பெரிய பெருமானும், நம்
 உடையவரை யிழந்தோமேயென்று திருவுள்ளம் நொந்து நமக்குச் செவ்
 வாய் வக்ரமாய்த்தது என்று சுருளமுதும் அமுதுசெய்யாமல், நாய்ச்சி
 மாருடனே புறப்பட்டருள; அவ்வளவில், பராங்குசபாகாலன் முத
 லான ஆழ்வார்கள் பதின்மர்களும் சேவித்துச்செல்ல; ஆயிரக்கால்
 திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, திருமுகத்தின்பணி, காளாஞ்சி,
 திரு வெண்சாமரம் திரு வாலவட்டம், திருவெண் கொற்றக்கொடை,
 வெண்முத்தின் கலசம், திருமேல்கட்டு, முத்துத்தாமம் தொடக்கமான
 வையும்; உடுத்துக்களைந்த பிதகவாடை, சூடிக்களைந்த தொடுத்த து
 ழாய்மலர், எண்ணெய்சுண்ணமெல்லாம் பொற்றளிகையிலே கொண்டு
 போம்படி, உத்தம நம்பிக்கு விடைகொடுத்தருள; நம்பியும், அப்படி
 யேதரித்துக்கொண்டு. பெருமாள்பரிகரம் அனைத்துக்கொத்தொடும், சகல
 வாத்பத்துடனே, மடத்துவாசலிலே செல்ல; அதுகண்டு, முதலிகளெல்லா
 ரும் தேறிநின்று, இனிச்செய்யவேண்டுங் க்ருத்யத்தைச் செய்யவேண்டு
 மென்று, எம்பெருமானாருடைய விமலசரமவிக்ரஹத்தை, தூய்தாகநீரா
 டப்பண்ணுவித்து, அலங்கரித்து, கேசவாகி த்வாதலோர்த்வ புண்ட்ரங்
 களையும் சார்த்தி; பெருமாள் சார்த்திக்களைந்து வரவிட்டபெருமானரை
 யில் பிதகவண்ணவாடையுங் கொண்டு திருமுடியிலே சார்த்தி, அவன்மா
 ரணிந்த வநமாலையும் சார்த்தி அலங்கரித்து, உடையவர்திருவடிகளை, தம்
 கண்ணிலும், மார்பிலும் நெஞ்சிலும் ஒத்திக்கொண்டு, ஆசார்யவிஸ்வேஷா
 ஸஹிஷ்ணுக்களாய், “அய்யோ கண்ணபிரானறையோ முறையோ வரவ
 ணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே” என்று கையெடுத்து, போரப்
 பெருமிடறுசெய்து, கூப்பிட்டு, மூர்ச்சித்துக்கிடக்க; அருகிருந்த முதலிக
 ள் வந்து, எடுத்துத்தேற்ற தேறிநின்று; உடையவர், சாத்திக்களைந்து
 தச்சேஷமாயிருந்துள்ள எண்ணை, சுண்ணம், திருமண், ஸ்ரீகுர்ணம் எல்
 லாம்ப்ரசாதப்பட்டு, தீர்த்தங்கொண்டு, திருக்குருகைப்பிரானபிள்ளான்
 றிருக்கையாலே, ஆளவந்தாரைப்போலே, உடையவர்க்குப் பரஹ்மமேத
 த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்து, ப்ரணவாகாரமாய், பிடயாநமான திவ்யவிமலந
 த்திலே யேறியருளப்பண்ணி, பேரி, சங்க, ம்ருதங்க, பண்வதூர்யம் முத
 லானவாத்யங்கள் எங்குமுழங்க, பெருமாள் பரிகரமடைய, சத்ர சாமர
 தாலவ்ருந்தாதிகளை தரித்துசேவிக்க; அவ்வளவில், ஆட்கொண்ட னல்லி
 ஜீய்யகிவரஜீயர் உள்ளிட்ட எழுதுறுஜீயானும்ப் பரஹ்மவல்லிப்ருகுவல்லி
 நாராயணதுவாகம் முதலான உபநிஷத்துக்களோட; பட்டர் கந்தாடை

யாண்டான்நடாதுராழ்வான் உள்ளிட்ட எழுபத்துநாலுமுதலிகளும் தத் தப்பரிசாயலாத நங்களை தரித்துக் கொண்டு பரிஷுடன் பரிவருதராய் சேவித்துக்கொண்டுவர; மற்றுமுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒன்பதி னாயிரம்பேரும் தத்பாவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பன்னீ ராயிரம்பேரும் அருளிச்செயல்முவாயிரமும் முன்னடிபின்னடியாகச்சேவிக்க; திருவரங்க ப்பெருமானையார்பரிகரமான திருவாய்மொழியபாயர் ஆப்பான் திருவழு ந்தாரரையர் திருநறையூரரையர் அழகியமணவாளரையர் முதலான எழு நூறு திருவாய்மொழிவிண்ணப்பஞ்செய்யும் தம்பிரான்மார் பண்ணினைக் தாளத்துடன் திருவாய்மொழிபாட; திருவரங்கத்தமுதலுர்பெரியகோயில் வள்ளலார் தொடக்கமானவர்கள் உடையவர் நூற்றந்தாதிசேவிக்க; எம் பார்பிள்ளான் உள்ளிட்டவர்கள் தத்திகப்ரீதி வேறுதுவான ஸ்தோத்ர கத் தங்களைஸேவிக்க; வடுகநம்பியும் ராமாதுஜதாஸரானகோமடத்துச்சிறியா ழ்வானும் உடையவர்ப்ரபத்தியை அதுசந்தித்துக்கொண்டுவர; திருவிதி யெங்கும் கோடித்துபொரியும் புஷ்பமும் சிதற, நடைபாவாடையிட, கரும் பும்குடமும் ஏந்த, திருப்பதியில் சமங்கலிகள் மங்கலகூபமேந்தி மூன்றே செல்வ, இருபக்கமும் சாமரம் இரட்டிக்க, வெள்ளைவட்டமிட, தர்ஸநத்தில் ளம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார் என்று ஒற்றைத்திருச்சின் னம் பணிமாற, திருவிதிகள் தோறும் எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டுவர, பெரியபெருமானும் அந்தத்திருமேனியை அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு கக்குமாப்போலே தேஹசபலராய், “மங்கவொட்டு” என்னும் படி இவர் விக்கரஹத்தை ஆதரித்துப்பிறம்பேகொண்டு போகவொட்டாமல் அந்தப் புரமஹிஷிகளை தத்பரிசரத்திலே ஆராமத்திலே அட்டிக்குவைக்குமா போலேயும் நிதியைஉள்ளே யிட்டு வைக்குமா போலேயும் லக்ஷ்மீகூல் யராமபடியான லக்ஷ்மங்களை யுடையராய், விலகூணமான நிதிபோலே “ராமாதுஜனென்றன் மாரிதி” “ராமாதுஜனென்றன் சேமவைப்பு” என் னும் படியான இவர்திருமேனியையும் ஆழ்வார்திருமேனியை ஆவரணத்து க்குள்ளே பள்ளிப்படுத்தாம்போலே ஆவரணத்துள்ளில் உட்கோப்பிலே ஆந்தரங்கமாக கெளந்தேயனான அர்ஜுனனைப்போலே அந்தரங்கரான கந்தாடையாண்டான் திருமுடிசாத்து நோக்க, தததுகுணமாகத் திருப் பள்ளி படுப்பித்தருளி பரிபாலித்தருளினார். இப்படி நிதியைநிக்ஷேபித்த வந்தரம்பெருமானும் நாய்ச்சிமாருடனேகூடத்திருமஞ்சநங்கண்டருளி, திருமுத்துதிர்த்து, திருமுகம்கன்றி, சுருள்முதும் அமுதுசெய்யாமல் அல ப்புப்படிவிடத்திருவுள்ளமாய், கந்தாடையாண்டான் பட்டர்முதலானாரை ப்பாருந்து, நம்முடைய அவந்ருதோதஸ்வம் கொண்டாடு மாபோலே நம்முடையவர்க்கும் அவந்ருதோதஸ்வம் கொண்டாடுங்கோள் என்று

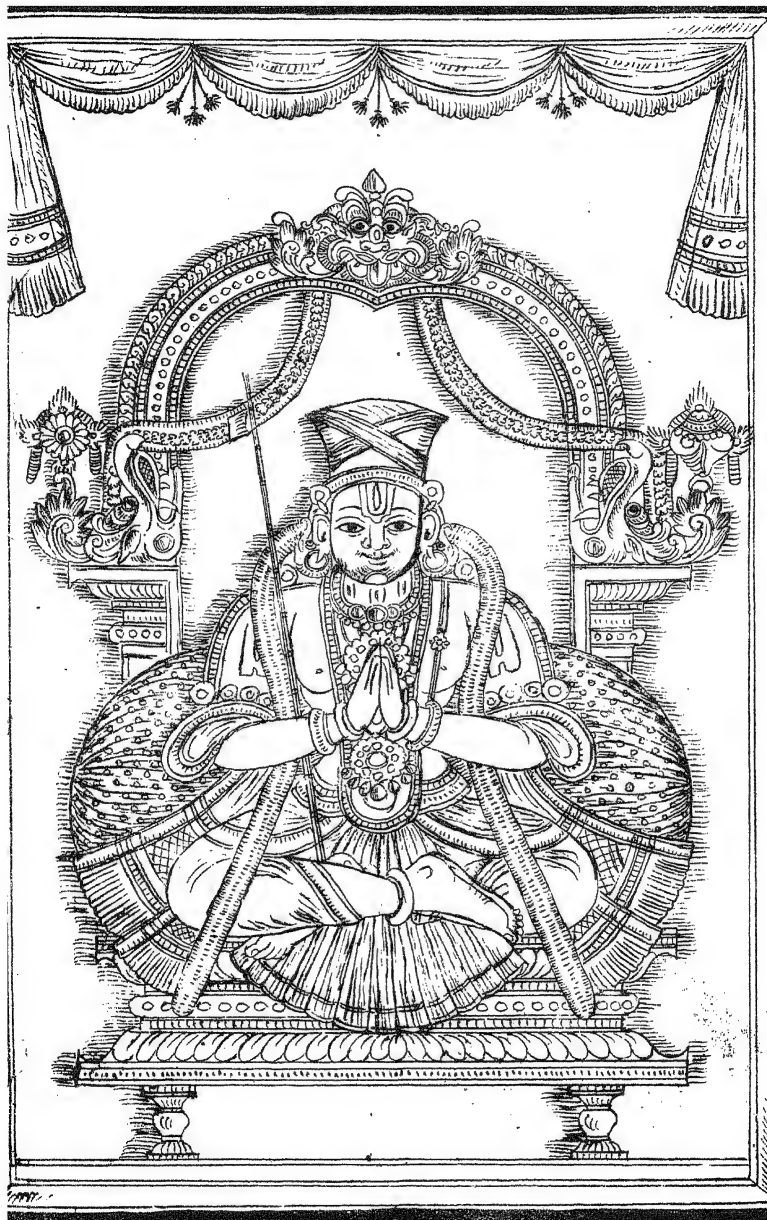
திருவுள்ளம்பற்றி, சேர்த்தியிலேயேறியருளி, உடையவர்க்கு அக்காரவடி-
சில்தளிகையனுப்பியருளினார்.

அநந்தரம், கந்தாடையாண்டான் தொடக்கமான அனைவரும்புத்-
தர் சிஷ்யர் செய்யுங்கார்யங்களை யெல்லாஞ்செய்துகொண்டு, அவப் பூந்ஸ்
நாநமாக எல்லாரும் றீராடியருளி, தத்விஸ்லேஷாஸவ்ஹராய் பரிதபித்துக்
கொண்டிருக்க; பின்பு ஆண்டான் நம்பெருமான் அநுமதியுடனே எம்
பெருமானை எல்லாரும்சேவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி மீளவும் அவ்விடத்
திலே ஆவிர்ப்பவித்தார்போலேயிருக்க அர்ச்சாவதாரமாக ஏறியருள்ப
பண்ணி, ப்ரதிஷ்டிப்பித்தருளினார். (சஅரு) “ ஸ்ராவகார ஸ்ரமெவ-
ஹிசு ஸ்ரீ ரஜேஸயகீஹர: - யதூ-ஷெ-கம்-ஹணாவாவம் ராரீர்-ஹ-ஜ
ஹ-ஹ-ஹஜ” (ஸ்ராவகார ஸ்ரமெவ-ஹிசு ஸ்ரீ ரஜேஸயகீஹர: - யதூ-
ஷெ-கம்-ஹணாவாவம் ராரீர்-ஹ-ஜ ஹ-ஹ-ஹஜ) என்றார்கள்.

அநந்தரம் சாஸ்த்ரார்த்தமான கைங்கர்யங்களையும், அப்தரான
தாங்கள் ஸமாப்தமாக நடத்தி, பட்டரும்கந்தாடையாண்டானும்கிஷும்
ஸௌப்ராத்ரத்தையுடையராய் உடையவர்காலத்தில் அர்த்தவிசேஷங்
களையும் ஒருவர்க்கொருவர் உசாவிக்கொண்டு ராமக்ருஷ்ணதிகளுடைய
புநர்வஸ்வாதி திருநகூத்ரங்களோ பாதியும் ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரவ
ணத்திருநகூத்ரங்களோபாதியும் இவருடைய சித்தினாயில் செய்ய திரு
வாதிரையும் மற்றும் மாசந்தோறும் வருவதான அந்தத்திருநகூத்ரத்தை
யும் மஹோத்ஸவமாக நடத்திக்கொண்டுபோருகிறதாங்கள்; ஸம்ஸாரஸ்த்
தித்யருசி ரிவேதநமும் ததநுகுணமான பகவதுக்தாந்நிகத்தின் நிச்சய
மும் குருபரம்பராஹாரநாயகரத்நமான இவர்க்கேயுள்ள தொன்றிறே
யென்றுதத்தகாலோசிதமானவைபவத்தையதுஸந்தித்து, மற்றும் வாசாம
கோசரமான தத்வைபவங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு, கிடாம்பி
யர்ச்சான் தொடக்கமானவரோடேபாடாற்றிக்கொண்டு, இருந்தார்கள்.

அநந்தரம், திருவேங்கடநாட்டிலின்றும் அநந்தாழ்வான்ஸ்ரீகுஹ
தாஸர்முதலான முதலிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு அநந்தாம்ஸமான இவர்
அவதாரஸமாகிய ஆராய்ந்தறியும்படி எழுந்தருளி, திருக்காவேரி அருகே
பரந்திருக்கிற தத்ஞ்சகங்களைக் கண்டு எழுந்தருளினபடி யறிந்துகோகா
லிஷ்டராய்; அநந்தரம்பட்டனாயும் ஆண்டானையுங்கண்டு ஆஸ்வாஸித்து,
உடனே ஊறோற மீண்டெழுந்தருளினார்.

அநந்தரம், அப்படியே கீழைத்திக்கில்சோழவளநாடுதிருக்கண்ண
புரம் முதலானதிருப்பதிகளிலும் எச்சரன் முதலானவர்களும் தெற்குக்
கிக்கான் பாண்டிநாட்டுத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி குமாரரான யாமுன
சார்யர் சொக்கத்தேவர்; திருமாலையாண்டான் குமாரரான சுந்தரத்தோ

ருப்பேன் என்று திருவடிகளிலே போர ஆர்த்தியோடே விழுந்தெழுந்திராமல்கிடக்க; உடையவரும் எம்பாரைக் குளிரநோக்கியருளி, நாம் நம்பி திருக்கையாலே உம்மை உதகபூர்வகமாக பரிசுரஹித்த பின்பு நமக்கும் உம்மைப் பிரியக்கூடுமோ; நம்முடைய வைகுண்டநாதனும் அப்படியே செய்தருளுகிறான் பதருதேகொள்ளுமென்று எம்பாவாரியெடுத்தனைத்துக்கொண்டு, தம்பொன்னங்கழற்றாமரைப் பூக்களாலே அவை முடிசூட்டிக்கவித்தருளி, திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்; எம்பாரும் தாயைப் பிரிந்த ஸ்தநஞ்ஜயப்ராஜையைப்பேலே சிதிலாந்தக்ரணராய், பரியவார்த்தியோடே உடையவர் ப்ரசாதித்தருளின ஆர்த்தவிசேஷங்களை பட்டர் முதலான முதலிகளுக்கும் ப்ரசாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளிப் பிராநித; ஒருநாளாக உடையவர்திருவடிகளைத்திருவுள்ளத்தே “நினைந்துரைந்துள் கரைந்துருகி, தாய்நாடுகன்றேபோல் எப்போது காணப்பெறுவேனென் கிறதவனைவிஞ்சி, ஆசார்ய விஸ்வலோஷம்பொறுக்கமாட்டாமல் “அவனை விட்டகன்றுயிராற்றுகில்லா” என்கிறபடியே உடையவனாயகன்று இருக்க மாட்டாத ஆற்றமைகரைபுரண்டு மிகவும் விஞ்சி, பெரியபெருமான் சந்நிதியிற்சென்று. நாயிந்தே அடியேன் உடையவர் திருவடிகளேறப்போக நினையாநின்றேன், தேவரீர் விடைப் ப்ரசாதித்தருள வேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும் அப்படியே செய்யுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியருளி, எம்பார்க்குத் தீர்த்தப் ப்ரசாதமும் ஸ்ரிசடகோபனையுமிரங்கி ப்ரசாதித்தருள்; இவரும் “திருப்பொலிந்த சேவடியென்சென்னியின் மேல்போரித்தாய்” என்று அங்கீகரித்தருளி, அமலனாதிப்பிராநிப்படியே பாதாதிகேசாரந்தமாக அதுபவித்தருளி “என்ன முதனைக்கண்டகண்கள் மற்றென்று நினைக்காணவே” என்கொண்க, அணியார்பொழில்சூழாங்கநகரப்பனைத் தம்கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்று நீங்காதபடி நிறைத்துக் கொண்டிடுதப்பட்டருளி உடையவர் மடத்தேறவெழுந்தருளி “பொருதிசூ” (பொருதிசூ) மென்று தொடங்கி “நாஸா ஹ ஜலஸு ஹாணஸா ஹாணஸு ஹாணஸு” (நாஸா ஹ ஜலஸு ஹாணஸா ஹாணஸு ஹாணஸு) என்று அஸசந்தித்துக்கொண்டு தெண்டஞ்சுமர்ப்பித்து மடமே எழுந்தருளி, தம்கிருவாராதநமான அரங்க நகரப்பனைத் திருவடிகளைக்கி, பட்டையழைத்தருளி, வாரீர் பட்டோ; ஆழ்வான்குமாரர் அகிலசாஸ்தரங்களையும் அதிகரித்தோம், நம்பெருமான் நம்மை புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணி யருளிடுவானும் மேன்மைகளை நினைத்து இறுமாந்திராதே, நம்மாணை எம்பெருமானார் திருவடிகளை உபாயோபேய மென்று அத்யவலித்திருமென்று அருளிச்செய்து; கணியனூர் சிமியாச்சான் சட்டம்பிள்ளைஜீயர் ஈச்சம்பாடி ஜீயர் முதலானார்க்கும் மற்று முள்ள முதலிகளுக்கும் உடையவர் ப்ரசாதித்தருளின ஆர்த்தவிசேஷங்களையும் ப்ரசாதித்துக்கொண்டு தர்ஸனம் நிர்வஹித்துவாழ்ந்தருள வே

ஆசார்ய கைங்கர்யமே பரமப்ரயோசனமாய்த்தன்னைப் பேணு
மையும் ஆசார்யவிஷயத்தில் க்ரஹவிக்ரயார்ஹராய் ஸ்வவ்யாபார மற்
றிருந்தபடியும் ஆசார்யன்றிறத்தில் சாயாவதப்பரதந்த்ரயமும் ஆசார்யனை
யகன்றுதரியாத அருஷ்ட்டாரமும் இவர்க்கேயுள்ளதொன்றிறே.

இவர்தனியன் (ருகச) “ராகோடாஜிபவஜாதுயா மொவிநாஜாநா
பாயிதி - துராதுவூரூபொவா ஜியூதூஜிமுஜிஸ்தி” (ரகசுநபவ
பூரூ - ஜோமொகூநபாஸி | பூரூ தூநபாஸி ஜயாநூகூசூசூநி) ‘வம்
பார்மலர்க்கணை கஜோந்தாஜமேவுண்டு மாதர்விழியும் வாவிடரின்நிலனா
ருகாலு மரிவையர்க்குத் தம்மோடொருசிரிது மேகாந்தமிலையென்று
தாமுறைத்த வெம்பாரடிசரணென்பராடி சரணமெங்கனக்கே.’

[illegible]

గొవిందార్య మస్తత్పులగుమమితజ్ఞానవై రాగ్యమితే) (అక్షరములు) “మైత్రీభీతాగరయణంబు
పెల్లెల్ల న్నీరల్లులమైత్రీజ్ఞానమిచ్చుట - యచ్చుటాగరాచలవారియెడల విచారణ జేయబడ
జ్జులెడల” (పురుషారాయణంశస్య నైకభ్యుత్పత్తరూపేనా । యస్మాదారతాచాపిగోపం
దంతముపాస్తాపే.)

ஸ்ரீஎம்பார் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]

தம்ஸர்வஸத்தியையும் ப்ரதிஷ்ட்டிப்பித்துக்கொண்டு அவர்களாலே சேவ்யமாநராய் செம்பொற்கழலடி திருவுருச்செல்வப்பின்னையை மங்களா சாஸநஞ்செய்துகொண்டு காலதத்வமுள்ளதனையும் இங்கே சுப்ரதிஷ்ட்டிதராய் விளங்காநின்று கொண்டுவாழ்ந்தருளிரராய்த்து.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(அ)

ஸ்ரீபட்டர்ப்ரபாவம்.

அநநதரம் பட்டர்ப்ரபாதத்தமுதலிகளுடன்கூடப்பெருங்கூட்டத்திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருந்து தர்ஸநம் நிர்வஹித்தருளுகிற காலத்திலே ஒருதீர்த்தவாரிப்ராஹ்மணன்வந்துபட்டனா சேவித்து இவருடைய வேதாந்தார்த்த நிர்ணயசாதூர்யத்தையும் கோஷ்ட்டியில்வைபுததையும்கண்டு நின்றுபட்டனோ ; மேல்நாட்டிலேவேதாந்தியென்றொரு பெரிய வித்வான் இருக்கிறான் அவனுடையவித்யையும்கோஷ்ட்டியும்போலே உமக்குமிருந்ததென்ன ; பட்டரும்ப்ராஹ்மணன்சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டருளி ஆமோ ; அப்படியுமொரு வித்வானுண்டோவென்ன ; உண்டென்று சொல்லி அந்தப்பிராஹ்மணன் இங்குநின்றும்புறப்பட்டு மேல்நாட்டுக்குப்போய் வேதாந்திகள் கோஷ்ட்டியிலே நின்றவேதாந்திகளே ; உம்முடைய வித்யைக்கும்கோஷ்ட்டிக்கும்ஸத்ஸ்வராயிருப்பாரொருவர் இரண்டாற்றுங்கு நடுவே பட்டரென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறான் ; வேதாந்திகளும் ப்ராஹ்மணனைப்பார்த்து ; ஆமோ ; பட்டர்நமக்கொத்த வித்வானேவென்ன ; அவனும், பட்டர்உம்மிலும்அதிகொன்ன ; அவனும் அவருக்கெந்த சாஸ்த்ரம்போருமென்ன ; ப்ராஹ்மணனும், சுப்த, தர்க்கபூர்வோத்தர மீமாம்ஸை தொடக்கமான சகலசாஸ்த்ரங்களும் பட்டருக்குப்போருமென்ன ; வேதாந்திகளும், இந்தப்ராஹ்மணன் சொன்னதைக் கேட்டு, இவ்விபூதியிலே நமக்கொருவரும் எதிரில்லையென்று, ஷ்ட்தர்ஸநத்திற்கும் ஆரூசநமிட்டு, அதன்மேலே உயரவிருந்தோம், பட்டர்நம்மிலும் அதிகொன்று ப்ராஹ்மணன் சொன்னானென்று அன்று தொடங்கி வேதாந்தியும் திடுக்கிட்டிருந்தான்.

அவ்வளவில் அந்தப்ராஹ்மணன் அங்குநின்றும்புறப்பட்டுக் கோயிலுக்குவந்து, பட்டர்சந்நிதியிலேநின்று, பட்டரோ; உம்முடையவைபவமெல்லாம் வேதாந்திக்குச்சொன்னேனென்ன; பட்டரும் அந்தப்ராஹ்மணனைக்குறித்து, அவரதற்கு என்னசொன்னாரென்ன; அவரும், பட்டருக்கு எந்தசாஸ்தரம் போருமென்றாரென்ன; பட்டரும் ப்ராஹ்மண, அதற்கு நீ வேதாந்திகளுக்கு யென்னசொன்னாயென்ன; அதற்கு ப்ராஹ்மணனும், பட்டருக்கு ஸப்த தர்க்கங்களும் பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளும் நன்றாகப்போருமென்று வேதாந்தியுடனே சொன்னேனென்ன; பட்டரும், அந்தப்ராஹ்மணனைக்குறித்து, நீதீர்த்தவாஸியாய், தேசங்களெங்கும் நடையாடி எல்லாருடைய வித்யாமாஹாத்மயங்களெல்லாம் அறிந்து நாகரீகனுயிருக்கிற நீ, நமக்குப்போந்ததெல்லாமறிந்து, வேதாந்திக்குச் சொல்லாமல், கேவலம் வேதசாஸ்தரங்களே போருமென்று சொல்லிவிட்டாயே, தப்பச்சொன்னாயெயென்ன; ப்ராஹ்மணனும், பட்டரைக்குறித்து, இந்த லோகத்திலே நடையாடுகிற சாஸ்த்ரமொழிய உமக்கு மற்ற எதுபோருமென்று வேதாந்திக்குச் சொல்லுவதென்ன; கெடுவாய், பட்டருக்கு, திருநெடுந்தாண்டகம்போருமென்று வேதாந்திக்குச் சொல்லாதிருந்தாயே யென்று வெறுத்து அருளிச்செய்துவிட: அவனும் பின்னையும் மேல்நாட்டுக்குப்போய், வேதாந்தியுடனே இச்செய்திகளைச்சொல்ல! வேதாந்தியும், திருநெடுந்தாண்டகமென்கிற சப்தத்திற்குத்தானே அர்த்தமாகிறதில்லை, அவொப்படிப்பட்டவிதவானே வென்றுவிஸ்மயப்பட்டிருக்கச்செய்தே: பட்டரும், வேதாந்தியை, நம்முடைய தர்ஸனத்திலே அந்தர்ப்பூதராம்படிதிருத்து மென்றுஉடையவர் நியமித்தருளினது அவஸ்யம் கர்த்தவ்யமென்று, தம் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு, பெருமாள் சந்நிதியிலே சென்று, சேவித்து நின்று; நாயிந்தே, மேல்நாட்டிலேவேதாந்தியென்றொருபெரியவித்வானிருக்கிறான், அவனைத்திருத்தி, நம்தர்ஸநபரவர்த்தகனும்படிபண்ணவேண்டுமென்று அங்கேற விடைகொள்வதாக இராரின்றேன், தேவரீர் அவனை நன்றாகத்திருத்தி ஸ்ரீராமாநுஜ சித்தார்த்தத்திற்கு நிர்வாஹிகனும்படிதிருவுள்ளம்பற்றியருள வேணுமென்று, பட்டர், பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும், அப்படியே யாகக்கடவன், த்வரித்துப்போய் வாருமென்று, திருவுள்ளமுக்கது, தீர்த்தம், திருமலை, திருப்பரிவட்டத்துடனே தங்குமா

என்றுசொல்லப்பட்டிருவாழியாழ்வானையும், யதுகிரி நாயகியாரையும், ஸேவித்து, ஆந்தமயமானதிவ்யவிமானத்தையுந்தொழுது, உள்ளே எழுந்தருளி, சாஷ்டாங்கமாகச்சேவித்து, நம்மாழ்வார்திருமங்கையாழ்வாரையுஞ்சேவித்து, செல்வப்பிள்ளையுந் திருவடிதொழுது, அவ்விக்கரஹ ஸௌந்தர்யத்திலே ஆழங்கால்பட்டுநிற்க; செல்வப்பிள்ளையும் உகந்து, தீர்த்தம், திருமலை, ஈடகோபன், ப்ரசாதித்தருளப்பெற்று, புறப்பட்டு, சேனைமுதலியாரையுந் திருவடிதொழுது, சண்டப்ரசண்டர்களானத்வாரபாலகர்களதுமதி கொண்டு உள்ளேசென்று, திருப்பல்லாண்டையருசந்தித்து, திருநாராயணப்பெருமானைப் பாதாதிகேசாந்தமாகச்சேவித்து அஞ்சலித்திருநிற்க; திருநாரணரும், மிகவும் உகப்போடே, பட்டருக்குத் திருமலை, திருப்பரிவட்டம், தீர்த்தம், ஈடகோபனும் ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருள; அந்தாழ்வானுடனே புறப்பட்டு எழுந்தருளி, வேதாந்திகளிருக்கிறஹர் ஆஸந்தமானவாறே, ஆழ்வான்குமாரர் பட்டர் வந்தார், அணியரங்கன் குமாரர்பட்டர்வந்தார், வேதாந்தாசார்ய பட்டர்வந்தார், வேதியர்கள் தனித்தலைவர்வந்தார், ஸ்ரீபராஸ்ர பட்டர் வந்தார், பரவாதிமதஹஸ்தி பஞ்சாநநர்வந்தார், என்று பலதிருச்சின்னம் பணிமாறுகை முதலானபஹுதூர்யகோஷத்துடனே, பெருந்திரளாக, மஹாஸம்ப்ரமத்துடனே ஸர்வபரணபூஷிதராய், சத்ர, சாமர, தால வ்ருத்தாதிகள் சேவிக்க, மணிப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளாநிற்க; அவ்வளவிலே, இரண்டு ப்ராஹ்மணர்கள் எதிரேவந்து, பட்டைபாப்பார்த்து, பட்டோ, நீர், அநேகம்ஸம்ப்ரமத்துடனே வந்தீர், எங்கேற வெழுந்தருளுகிறீர் என்று கேட்க, பட்டரும்; நாம் ஸ்ரீரங்கபட்டர், வேதாந்திகளுடனே தர்க்கிக்கப் போகிறோமென்ன; அந்தப்ராஹ்மணர் சொன்னபடி:—நீர் இப்படி சம்ப்ரமத்துடனே யெழுந்தருளினால், வேதாந்திகளை உமக்குக்காணப் போகாதுகாணும், அவர்களுடையதுக்குள்ளேயிருந்து விடுவார்; அவருடைய சிஷ்யப்ரசிஷ்யர்கள் தலைவாசலிலேயிருந்து, நாலாறுமாசம், வந்தவித்வான்களுடனே தர்க்கித்து, அவர்களை உள்ளே புகுரவொட்டாகே புறம்பேதள்ளி விடுவார்களென்ன; பட்டரும், அந்தப்ராஹ்மணரைப்பார்த்து, ஆனால் நாம் நேரோ சென்று அவர்களுடையதுக்குள்ளேயிருந்து, வேதாந்திகளைக்காணும்விரகென்னென்று கேட்டருள; அவர்கள் சொன்னபடி:—வேதாந்திகள் தலைவனாகையாலே, அவரநேக ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸத்ர போஜந மிடுவார், அந்தஸ்தரபுகு; ப்ராஹ்மணரோடேகலசி, அவர்கள் வேஷத்தையுத் தரித்துக்கொண்டு, உள்ளே சென்றால் புஜிக்கவருகிற ப்ராஹ்மணரை நிரூபித்திருப்பர், அங்கே வேதாந்திகளைக்காணலாம்; ஆகையாலே உம்முடைய ஸம்ப்ரமங்கையெல்லாம் இங்கே நிறுத்தி, நீரொருவருமேஸத்ராசிகளுடனே கூட உள்ளே எழுந்தருளுமென்று சொல்லிப்போனார்கள்.

அநந்தரம், பட்டரும், இவர்கள் சொன்னது கார்யமாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தம்முடைய அனைத்துப் பரிசுரத்தையும் ஊருக்கு தூரத்திலே ரிறுத்தி, தாம்சாத்தியிருந்த ஸர்வாபரணங்களையும் களைத்து வைத்து, ஒரு அரகிலைக்கல்லையும் குத்தியிடுக்கிக் கொண்டு, காவிவேஷ்ட்டியும் தரித்து, ஒரு கமண்டலமும் கையில்தூக்கிக் கொண்டு, அநந்தரம் வானும் தாமுமாய் ஸத்ராசிகளுடனே கூட, கார்ப்பண்ய வேஷத்துடனே உள்ளே எழுந்தருள; வேதாந்திகளும் ப்ராஹ்மணர்; புஜிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு ஒருமண்டபத்திலே ஆசனமிட்டு, அதினேமலே பெரியமதிப்புடனே யிராநிற்க; ப்ராஹ்மணர் எல்லாரும் ஸத்ராசாலையிலே புகுர, பட்டர் அங்கே யெழுந்தருளாமல், வேதாந்திகளோடு காக்கி யெழுந்தருள; வேதாந்திகளும், பிள்ளாய், எங்கே வருகிறீரென்ன; பட்டரும், பிணைக்கு வருகிறேனென்ன; எல்லாரும் புஜிக்கிறவிடத்திலே ஸத்ரத்திலே போகிற்பிணைக்கென்ன; பட்டரும், எனக்குச் சோற்றுப்பிணை யன்றென்ன; வேதாந்திகளும், இவர் சத்ராவி யானாலும் கிஞ்சித் வித்வானாகக்கூடுமென்று விசாரித்து “காபிக்ஷா” என்ன; பட்டரும், “தர்க்கபிக்ஷா” என்ன, வேதாந்திகள் இத்தைக்கேட்டு, திடுக்கிட்டு, தீர்த்தவாலி ப்ராஹ்மணன்வந்து முன்னள் நமக்குச் சொன்ன பட்டர் அல்லது, நம்முடைய முன்னேவந்துநின்று, கூசாமல் தர்க்கபிணையென்று கேட்க வல்லவர்கள் இந்தலோகத்திலேயே; ஆகையாலே யிந்தவேஷ்ட்டம் கார்ப்பண்யமாயிருந்ததேயாகிலும், இவர்பட்டராகவேணுமென்று நிச்சயித்து, நம்மை தர்க்கபிணை கேட்டீர், பட்டரோவென்ன; இவரும், ஆம் என்று கமண்டலம், சுல்லை, காவிவேஷ்ட்டி இவற்றையெல்லாம் சுருட்டியெறிந்து எழுந்தருளியிருந்து, மஹாவேகத்திலே உபந்யஸிக்க, அவ்வளவிலே, வேதாந்திகளும், பட்டர்வைபவம் கேட்டிருந்தும், இவர் வித்யாமாஹாத்மயங் காணவேணுமென்று இவருடனே தர்க்கிக்க; இப்படியொருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணங்கள் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க; இங்ஙனம் ஒன்பதுநாள் சென்றபின்பு, பத்தாம்நாள், பட்டர்பகுமுகமாக, மாயி ஸித்தார்த்தத்தை, ஸத்தாவாகக் கண்டித்து விஸிஷ்ட்டாத்வைத பரமாக உபந்யஸிக்க; இத்தைக்கண்டு, வேதாந்திகள் எழுந்திருந்து நின்று, நடுங்கி, வேறொன்றும் சொல்லாதே, மதுஷ்யமாத்ரமோவென்றிருந்தேன், நம்பெருமானென்ன, நீயென்ன, பேதமில்லாமையாலே உமங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும்பெருமாள் நீரானபின்பு வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை சொல்லக்கூடாதென்று, அனாகுலையத்தலோலையவந்து பட்டர் திருவடிகளிலே அடைவுகெடவிழுந்துசேவித்து, அடியேனையிரங்கியருளவேணுமென்று மிகவும் அநுவர்த்திக்க; பட்டரும், தாமெழுந்தருளின கார்யம் அநிசீகரமாகப் பஸித்தவாதே, மிகவுந்திருவுள்ள முகந்தருளி, வேதாந்தி

களை அங்கீகரித்தருளி, அவருக்கு, (டுஉஎ) “சுயபூர்வமாகத் தீர்மானம் வலுவூட்டியிருப்பது - சுகந்திரியவல்லவா லோகாவதாரவா தா?” (அந்நாடகத்தின் 4வது அங்கம் 1-ஆவது காட்சி) என்று சொல்லப்பட்ட தாபபுண்டராதிரி பஞ்சஸம்ஸ் காரங்களுக்கும் ப்ரஸாதித்து, அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநத்தையுமுண்டாக்கி, ஆகாரத்தைய ஸம்பந்தரான மனப்பாகவதோத்தமராக்கி, விசேஷகடாக் கஞ்செய்தருளி; வேதாந்திகளே, நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிரந்தீர், ஆகையாலே உமக்கு நாம் பரக்கச்சொல்லலாவ தொன்றும்விலை, விபிரிஷ்டாத்வைத மே பொருள், நீர் மாயாவாதீதியை ஸவாஸநமாகப்பலித்து, ஸ்ரீயபகி யைப்பற்றி ஸ்ரீராமாநுஜசித்தாந்தத்தையே நிர்வஹித்துப்போருமென்று அருளிச்செய்து, ஆழ்வார்களே அருளிச்செயல் நாலாயிரமும் ஓதும்படி நியமித்தருளி, இனி நாம் பெருமானே சேவிக்கப்போகிறோமென்று உத் யோகித்துப் புறப்பட்டவளவிலே, ஊருக்குப்புறம்பேறினுத்தின அனைத் துப்பரிகரமும் ஊரிலேவந்து அவர்கள் மஹாஸம்ப்ரமத்துடனே பட்ட டைச்சூழ்ந்துசேவித்து, பூர்வம்போலே ஸர்வாபரண பூஷிதராக்கி, மணிப்பல்லக்கிலே யேற்றி, உபயசாமர, தால் வருத்தாதிகள் பணி மாற, மற்ற சகல வாத்யத்தவரிமுழங்க, திருச்சின்னம் பணிமாறப் புற ப்படக்கண்டு, வேதாந்திகள் பட்டருடைய பெருமையையும் ஸம்பத் தையும் நன்றாகக் கண்குளிர நோக்கி, இந்த ஸ்ரீமான் இத்தனை தூரம் காடும் மலையும் கட்டமுங்கடந்து எழுந்தருளி நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலு ம் கடைகெட்டு, ம்ருஷாவாகியாயிருந்த அடியேனுடைய தார்க்கதியே பற் றுசாக அங்கீகரித்தருளுவதே என்று மிகவும் வித்தராய், கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு பட்டர் திருவுட்களிலே விழுந்துகலேசித்து பெரியபெருமான் தாமானதன்மையான ஸௌந்தர்யஸௌ குமார்யாதிக ளையுடையராய் எழுந்தருளின தேவரீர் அநாதிகாலம் தப்பித்திரிந்து அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கைக்கும் எட்டாதபடி கைகழிந்துபோன இவவாத்மா இன்றும் தப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம் பற்றியருளி, இப்படி அதிகாரப்பண்யமா யிருப்பதொரு வேஷத்தையும் தரித்துக் கொண்டு ஸத்தாசிகளுடனேகூட வெழுந்தருளி, அதி துர்மாரியான அடியேனை அங்கீகரித்தருளின அந்தவேஷத்தை நினைத்து, அடியேனுக் குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை யென்றுசொல்லி, வாய்விட்டழுதுகொ ண்டி, திருவடிகளிலேவிழுந்துகிடக்க; பட்டரும் வேதாந்திகளை முடிபி டித்தெடுத்து, நிறுத்தித்தேற்றி, நீர்இங்கேகேதியாராதனைகபரராய் சுகமே யிருமென் றருளிச்செய்து, கோயிலேநோக்கி புறப்பட்டெழுந்தருளாநி ந்க “மின்னுமாழிகில் மேவுகண்டிருவேங்கடம்” என்கிறபடியே, அம் புத்தர அம்ஸயது ஸைலஸ்ருங்க நிலயனுள் நரஸிம்ஹ திவ்யவிமாரம் தூர

மே தோன்றக்கண்டு, அஞ்சலித்து, பின்னையும் திருநாராயணபுரம்வழி யாக வெழுந்தருளி அநந்தாழ்வான் முன்னிலையாக நயனம், நாரலிம்மம், சிட்டி, ஹரிப்ரஹ்மஹாஸ்தநாம ஸீதாரண்யம், ஜ்ஞானாஸ்வர்த்தம் பஞ்ச பாகவதஸ்த்தலம், ஸ்வேதம் ருத்பரிநாக சிலைகளாகிற ஸத்த சேஷ த்ரங்களையும், வேதபுஷ்கரிணி, தர்ப்பதீர்த்தம், பலாஸதீர்த்தம், பத்மதீர்த்தம், யாதவமஹாநதி, வைகுண்டசங்காதீர்த்தம், நாராயணதீர்த்தம், மைக்ரோயகிண்டதீர்த்தங்களையும் ஸேவித்து அவகாஷித்து இவைததின் மத்யகதமான திருக்கல்யாணியிலேநீராடி, கௌவாதி த்வாதசோர்த்வ புண்டரதாராய், முன்புபோலே ஸேவாக்ரமம் தப்பாமல் சேவித்து, தீர்த்தப்ரசாதங்களும் பெற்று, புறப்பட்டித் திருமலையிறங்கி யெழுந்தருளி, சிறுப்புத் தூரிலே அநந்தாழ்வானை நிறுத்தி, பயணகதியிலேக்வறித்து, கோயிலுக்கெழுந்தருளி, திருக்காவேரியிலேநீராடி, த்வாதசோர்த்வபுண்டராய் சகலபரிஜந பரிஸ்சதங்களோடே வேதாந்தாசார்ய பட்டர்வந்தார், வேதாந்திகளைவெல்லும் விகரவந்தார் என்று திருசசின்னம்பணிமாற, அணியரங்கன்றிருமுற்றத்தடியார் எதிர்கொள்ள எழுந்தருளி ஸேவாக்ரமம் தப்பாமல் ஸேவித்துக்கொண்டு உள்ளேபுகுந்து “மாயோனை மணந்துணைப்பற்றிநின்று வாயாரவாழ்த்தி” நிற்க, பெருமானும், பெரியப்ரீதியோடே திருமலை திருப்பரிவட்டம் தீர்த்தம் சடகோபனும்ப்ரசாதத்து திருமாளிகையிலேபோகவிட்டருளிஞர். அநந்தரம், பட்டரும் தம் திருமாளிகையிலேயெழுந்தருளி, அங்கே ஆண்டானே சேவித்திருந்து ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுக்கு தர்ஸனம்நிர்வஹித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம், இங்கே தென்கரையிலே, வேதாந்திகள் திருமாலடியார்களைப் பூசித்துக் கொண்டிருக்கும் நாளிலே, இரண்டுபுனைவண்ணவர்கள் இளைத்து, வேதாந்திகள் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி கஷாத்துநலியாநின்றதென்று அமுதுசெய்யத்தேட; வேதாந்திகள்தேவிகள் இருவரும் உங்கள் வேதாந்திகள் தீர்த்தமாடப் போனார் இங்கொன்றுமில்லை நீங்கள் எங்கேறப் போங்களென்று சொல்லிஉதாசினம் பண்ணிவிட; அந்தஸ்ரீவைவண்ணவர்களும், வேதாந்திகள் பக்கல்சென்று இத்தைஅறிவிக்க; அவருமதுகேட்டு, அநுதபித்து, தம் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, தேவிகளிருவரையுஞ்சேறி, அப்போதேபுறப்பட்டுக் கோயிலுக் கெழுந்தருளத்தேட; அங்குள்ளவர்கள் வேதாந்திகளைப் போகவொண்ணாதென்றுதகைய; இவரும் தமக்குநிரவதிக தநமுண்டா கையாலே அத்தைமூன்றம்ஸமாகப்பிடுகித்து, இரண்டு தேவிகளுக்கும் இரண்டம்ஸம்கொடுத்து மந்தையம்ஸத்தை ஸ்வாசார்யர்க்காக எடுப்பித்துக் கொண்டு, அத்தேசத்தையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு, இல்லறமில்லேல் துரவறமில்லென்று அகிதி ஸக்கராயோக்யை யில்லாதபார்யை த்யஜித்து ஸன்யஸிக்கக் கட

வென்று பாஸ்தரம் உண்டாகையாலேஸ்வஸங்கபரித்யாக பூர்வசும்காக அங்கே ஸன்யசித்தருளி, கோயிலே நோக்கியெழுந்தருளாகிற்கச்செய்தே, திருக்காவேரிக்கனாயிலே அநந்தாழ்வானைக்கண்டு ஸேவித்துநிற்க; அநந்தாழ்வானும் வாரீர் வேதாந்திகளே, சுருமாரமான நீர் இங்ஙனேசெய்ய லாமோ, வேர்த்தபோதுநீராடி, பசித்தபோது அமுதுசெய்து, பட்டர் திருவடிகளேசரணமென்றிருந்தால் உம்மைபரமபத்திலும்தள்ளிவிடுவாருண்டோ, இனியென்; திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து, த்வயத்திலேவளர்ந்து த்வயைகலித்தட்டராவீரென்று ஆசீர்வதித்துப்போமென்றுவிட்டார். திருமந்த்ரத்திலே பிறக்கையாவது— திருமந்த்ரம் ஆத்மஸ்வரூப ப்ரதிபாதபரமாகையாலே சேஷத்வ ஜ்ஞானோத்பத்தியாகி வாயிஜாத்யமுண்டாய் அதிலேஜறித்து; த்வயத்திலும்—ஸ்ரீமச் சப்தோக்தமான பெரியபிராட்டியார் புருஷாரத்தாலே வர்த்தமாரநார்த்தத்திலே வர்த்தித்து; உத்தாவாக் யோகத்தங்களைப்பற்ற கைங்கர்யைக லித்தட்டராவீரென்று சொன்னபடி.

வேதாந்திகளும் பயணகதியிலேபோய் கோயிலிலே யெழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே சேவித்து, தாம் கொண்டு வந்த தந்தையும் தம் ம தென்கிற வபிமாந்தையும் விட்டு, பட்டருக்கு இஷ்ட விநியோகார் ஹமாம்படி அவர்திருவடிகளிலே சமர்ப்பித்து நிர்மலராய்நிற்க; அவ்வள விலே, பட்டரும்மிகவும்உகந்தருளி நம்முடையஜீயர்வந்தாரென்று வாரி யெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டருளி ஒருகூணமும் பிரியாமல் தம்முடைய ஸந்திகியிலே வைத்துக் கொண்டு ஸர்வார்த்தங்களையும் ப்ரசாதித்தருள; ஜீ யரும்பட்டரையல்லது மற்றொருதெய்வமறியாதிருந்தார். பட்டரும் நம் முடைய ஜீயரென்றுசொல்லி அணைத்துக்கொண்ட வன்றுதொடங்கி வே தாந்திகளுக்கு நஞ்ஜீயென்று திருநாமமுண்டாய்த்து.

நஞ்ஜீயர், பட்டரைப்பார்த்து சந்த்ரபுஷ்கரணிக்கனாயிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற இதற்கு திருவுள்ளக்கருத்து என்னென்று விண்ணப்ப ஞ்செய்ய; பட்டரும், “நாராயண வோமணிவண்ண நாகணையா” என்று கூப்பிட்டபின்பிறே அந்த மடுவின் கறையிலே எழுந்தருளினது; இங்கு கண்வளர்ந்தருளுகிறது நான் கூப்பிடுகிறதற்குமுன்னே என்னை எடுக்கைக்காக, நான் அகப்பட்ட பொய்கையிலே யொக்கவேவந்து கண் வளர்ந்தரு ளுகிறாநித்தனை; நீர் இவ்வர்த்தம்கேட்டது உம்முடையவுசத் தாலேயன்றுகாணும், உம்மைக்கொண்டு யெம்பெருமான் என்னினைவை வெளியிட்டருளிஞர்; அதாவது பகவதவதாரங்கடங்க ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞானிகர் அநுஸந்திப்பொன்றபடி.

பட்டரை ஸ்ரீபாதந்தாங்குவதாக தோளிலே தண்டைவைக்கப்புக பட்டரும், உம்முடைய வேஷத்திற்கு இதுவிருத்தங்காணுமென்று அரு

ளிச்செய்ய; ஜீயரும், அங்குற்றைக்கடிமைக்கு ஏகாந்தமென்று இவ்வே ஷத்தை பரிக்ரஹம்பண்ணினேன், அதுதானே இகற்கு விரோதமாகில் பழைய வெள்ளையை யுடுக்கிறெனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்; அகா வது; ஆசார்யகைங்கர்யத்திற்கு அதுருபமாகாத வர்ணஸ்ரமதர்மமும் பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

பட்டர் குடும்பஸஹிதமாக கூரகுலோத்தமரிலே எழுந்தருளியி ருக்கிறவளவிலே, திருந்தவத்திலே அல்பமுபஹதியுண்டாக, திருந்த வனம்செய்கிற வேகாங்கிகள் சிலவார்த்தைகள் சொன்னார்களென்று நஞ்ஜீயர் கேட்டருளி, ஏகாங்கிகளையழைத்து, நான் நம்பெருமாள் திரு க்குழல் கற்றை சிக்குநாறுகிறதென்றோ, திருந்தவனம்செய்கிறது, பட் டருடைய குடும்பத்திற்கு இஷ்டவினியோகார்ஹ மாகவேணுமென்று திருந்தவ்யாஜேனகோவினே னித்தனையன்றோவென்று, அவர்களை சீழ் விட்டருளினார்; இத்தால் ஆசார்யபரதந்த்ரன் பகவத்கைங்கர்யம் பண் ணக்கோறுவது ஆசார்யகைங்கர்யார்த்தமாக வித்தனையென்று கருத்து.

அநந்தரம், பட்டர் திருவணையாடவெழுந்தருளுகிறபோது, பக லெல்லாம் வழிநடந்தருளின ஆயாசத்தாலே, விட்டதொருதூற்றடியிலே, நஞ்ஜீயர்மடியிலே திருமுடியை வைத்துக்கண்வளர்ந்தருள; ஓரிராவெல் லாம் துடைமாறுதல், அசக்குதல் செய்யாதேயிருந்தருளினார். ஆகை யாலே ஆசார்யவிஷயத்தில் சைதர்யம்மூச்சற்றுப்படுக்கையாயடிமைசெ ய்கை ஸிஷ்யஸ்வரூபனித்தியென்கிறது.

திருவணையாடி மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது, சாயங்காலமான வாரோ; பாதாரியென்கிற க்ராமத்திலே போய் ஒருவேடன் அகத்தே எழு ந்தருளிப்புக்கவாரோ; அவனும், தானிருந்த ஆசனத்தையும் வாங்கிப் பொகட்டு, இவர்க்கொருகட்டிலை அமைத்துக்கொடுக்க, அதின்மேலே யெழுந்தருளியிருந்து, இவன் நம்முடைய வைபவமிரிந்து செய்தானல் லன், க்யாதிபரணய்ச் செய்தானல்லன், நம்மால் உபகந்தையச்செய்தா னல்லன், தன்னுடைய க்ருஹத்திலே புகுந்தோமென்று அபிமானமிறே இவனிவ்வளவு செய்யவேண்டித்து. ஈஸ்வரன் தந்நபிமானத்திலே யொ திக்கினுரை என்னினத்திருக்கிறானே என்றனுசந்தித்தருளி; பின்பு, அந் தக்ருஹமுடையவனைக்குறித்து, இங்குவிசேஷமெதென்று கேட்டருள; அவனும், நாயந்தே, நான் காட்டிலே வேட்டைக்குப்போனென், அங்கே ஒரு மூசல் குட்டியைக்கண்டுபிடித்தேன், அத்தனுடையதாயானது என் முன்னே வந்து வழியிலே எதிரோ கும்பிட்டிக்கொண்டு கிடந்தது; அத் தைக்கண்டு எனக்கு தயையிற்றது அதின் குட்டியை விட்டுப்போந்தேனெ ன்றான்; அதைக்கேட்டு, இவரும் ஒருசேதனனுக்கில்லாததொன்று பர

றுகொலோகண்குளிரக்காணுநாளே” என்றுகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே :

ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பட்டணாசேவித்து அடியேனுக்குத்திருவிருத்தத்திற்கு அர்த்தம் ஒருருப்ரசாதித் தருளவேணுமென்று மிகவும் அதுவர்த்திக்க. பட்டரும், நஞ்ஜியரைப்பார்த்து ஜீயா, எனக்குக் கோயிலையும் பெருமானையும் விட்டுப்பிரிந்த க்லேஸாதிஸாயேந செவிகள் சீபாயா நின்றது, ஆகையாலே எனக்கு வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை சொல்லப்போகிறதில்லை, நீர் திருவிருத்தத்திற்கு அர்த்தம் ஒருரு இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குச்சொல்லென்று அவரை ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே காட்டிக்கொடுத்து இங்ஙனே நடத்தச்சொல்லுகிறநாளிலே; கடலைக் கலக்கிறம்போலே பட்டர் திருவுள்ளத்தைக் கலக்கி விரோதித்த வீரசுந்தரன் மரித்துப்போக; அவ்வளவிலே, பட்டர்திருத்தாயார் ஆண்டாளேசேவித்திருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பட்டருடைய விரோதிபோனானென்று தங்கள் திருப்பரிவட்டங்களை முடித்து ஆகாஸத்திலே யெறிந்து, நின்றார் நின்றதிக்கே ஸந்தோஷித்துக் கூத்தாடி யாண்டாளுக்கறிவிக்க; அதுகேட்டு ஆண்டான்செய்தபடி; திருமாளிகைக்குள்ளேபுகுந்து, திருக்காப்பைச்சாத்திச் சிக்கனத்தாளிட்டு, வயிறுபிடித்து மிகவும் க்லேசித்து, வாய்விட்டு சைஸ்வரமாக அழத்தொடங்கினார்; அதுகேட்டு, ஸந்தோஷாதிஸாயேந “ தமிகுட்டகும்பிடுநட்டமிட்டிக் கூத்தாடுகிற முதலிகள், ஆண்டாளைக்குறித்து, பட்டரையிங்கிருக்கவும் கூடவொட்டாமல் விரோதித்த பாபிஷ்டன் போனானென்று சந்தோஷியாதே க்லேசிப்பானேன்; பட்டருடையவிரோதிபோகவும், பட்டரும் முதலிகளும் இங்கேயெழுந்தருளவும் நாமெல்லோரும் கூடிவாழவும், உமக்கு அஸஹ்யமாயிருந்ததோவென்ன; ஆண்டாளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்தபடி; பிள்ளைகாள் நீங்கனொன்று மரிகிறிகோளில்லை, வீரசுந்தரன் நேரே ஆழ்வானுடைய ஸிஷ்யனுயிருந்து, ஆசார்ய புத்ரரான பட்டரை திண்டாட்டங்கண்டு அவர்திறத்திலே, மஹாபாரதத்தை தீரக்கழியப்பண்ணி, அறியாமல்செய்தே னித்தனை, பொறுத்தருளவேணும் என்று பட்டர்திருவடிகளிலே தலைசாய்ப்பதுஞ் செய்யாதே, இப்படிசெய்தோமே என்கிற அநுதாபமுமின்றியே செத்துப்போனான் ஆகையாலே அவன் ஸரீரம்விட்டபோதே யமபடர்கையிலே யகப்பட்டுக்கலங்க அடியுண்டு, மலங்கவிழுக்குமானகையாலே அத்ருஷ்டத்தை யிழந்தான். சிலநாளைக்கிருந்தானாகிலும் த்ருஷ்டஸுகத்தை யநுபவிக்கிறு நென்றிருந்தேன், அதுவுங்கூட விழந்தானாகாதே; ஆழ்வான்திருவடிகளில் சம்பந்தமுடையதொரு ஆத்மா இப்படிதட்டுப்பட்டுப்போவதே யென்றித்தையினைத்து என்வயிற்றெரிகிறபடி உங்கனொருவர்க்கும் தெரிகிறதில்லை யென்று ஆண்டாளருளிச்செய்தான். குற்றம்

செய்தவர்கள் பக்கலிலும் அசப்பட ஹிதபரராய், தயாபுத்தசித்தராய்ப் போருவது ஆழ்வான் சம்பந்தமுடையவர்க்கே யுள்ளதொன்றிறே.

கோயிலிலும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் இவ்விசேஷங்கொண்டு திருக்கோட்டியூர்க்கெழுந்தருளியருளிச்செய்ய, பட்டரும்; கேட்டு, சந் துஷ்டராய் “துங்கால்களென்றலை மேற்கெழுமீரோதமரோடே” என் கிறபடியே, அவர்கமுல்களை அடிக்கடி வணங்கி அவருடனேகூட, தக்ஷ ணமே ஸ்ரீகோஷ்டபுறத்திலும் புறப்பட்டுக் கோயிலேற வெழுந்தருளி. பண்டுபோலே தர்ஸனமிர்வஹித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அம்மணியாழ்வான், இருதூற்றுக்காதவழிநடந்து வந்து, பட்ட ஸ்ரீபாதத்திலே தெண்டன்சமர்ப்பித்து, அடியேனுக்குத்தஞ்சமாயிருப்ப தொரு அர்த்தம் ப்ரசாதித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க; பட்டரும், “நெடுமாற்கடிமைக்கு அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளி, எம்பெருமானையறிகை யாவது, அவனை அளாவயிறுபட்டிருக்கை, ததியரையறிகையாவது அவ னை முழுக்கவறிகையென்றருளிச்செய்தருள; அவரும், பலபடி சொல்லி யென், மறப்பேன், இவ்வளவேயமையுமென்று அவர் அது தன்னையே தாரகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளினார்.

(ருநக) “நுமெயாயவீஜெவடவசுபு, ணவெஸஸஜாவசு | வி லெதகீயஸெஸுஷெவவவடாபுடா லுஜீவணிஹி” (ஸ்ரீநீலகண்டேசுவரே ஷ்ரீமதேவாநந்தே | நீதிநீலகண்டேசுவரே ஷ்ரீமதேவாநந்தே) என்கையாலே, ஸச்சிஷ் யன், ஸதாசார்யனருளிச் செய்ததொரு தாற்பர்ய சரமார்த்தத்தையே தஞ்சமென்று விஸ்வஸிக்கவேணுமென்றபடி.

வீரசிகாமணிப் பல்லவராயன், பட்டரைக்குறித்து, பட்டரோ, ராஜகார்யம்செய்கையாலே அடியேனுக்குபகவத்விஷய வைபவங்கேட்கு விரகிலே, எனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்தம் ப்ரஸாதித்த ருளவேணுமென்று அபேக்ஷிக்க; பட்டரும், கடற்கரை வெளியைநினை த்திருமென்று அருளிச்செய்தார். அது தெரியாமையாலே, அவர் கை யைப்பிசைந்துநிற்க; இவரும், கடற்கரையிலே ஒரு அமிர்த்தக்கடல்போ லே பெருமான் பெரிய வாரநலையையோடே விட்டிருக்க, அக்கரையி லே பிணம்தின்றிப் பையல் இராவணனிருக்க, எழுபதுகோடி மஹா கபி லேரை யுணர்ந்து பெருமானைக் குறித்துக்கொண்டு நோக்கிக்கொண்டு போர, அவர்கள் ப்ரக்ருதிமாண்க ளாகையாலே கண்ணுறங்கி காலோய் ந்து கைசோர்த்தவளவிலே, தாமும் தம் திருத்தம்பியாருமாக திருவரை யில் கட்டினகைச்சும், சுருக்கியசீராவும் நாணியும், முதுகிலே அம்பரூத்து ணியைக்கட்டி, கையிலே தரித்துப்பிடித்தும் பெருக்கின திருச்சரமும், தரித்த திருவிலலும், தாமுமாய், சில வண்டஜங்கள் முட்டையிட்டு, தன்

சிறிங்கிழை நோக்கியிட்டு வைக்குமாப்போலே எழுபதுவள்ளம் ஸ்ரீ பல்வங்குலபதி மஹாசேனையையும், நடையாடுமென்கள்போலே ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஓரிராவெல்லாம் சாரிகையாய்வந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய கையும் வில்லுமே தஞ்சமென்று சுகமாயிருமென்றருளினார்.

தர்ஸன ரஹஸ்யமாவது, உறங்குகிறபோது நம்மை ரக்ஷிக்குமவன், உணர்ந்தால் நம்மை நோக்குமென்றிருக்கச் சொல்லவேண்டா சீதே என்றபடி,

ஒருநாள் த்ரிபுவன வீரதேவராயன், பட்டருடைய வைபவங்கண்டு, பட்டரோ நீர் நம்பக்கல் ஒருநாள் வந்துபோகீகொன்ன; பட்டரும், பெருமான் அஞ்சலென்றகை மறுத்தாலும் அவ்வாசலொழிய வேறொரு போக்குண்டோ வென்றருளினார். அதாவது, (ருகஉ) “ணதஹுதஃ” (வீஷ்ணு) என்று ஸ்வாஸ்ரித ரக்ஷணைகூடிக்விதனை எம்பெருமானிருக்க, கதிபயக்ராமேஸ கஸ்சித் புருஷாதமன் வாசலிலே துவளக் கடவோமல்லோமென்றபடி.

ஒருநாள் பட்டர், பெருமான் திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே திருவடித்தொழப்புக, திருமுன்னடிக்கிற வேதரபாணி, பட்டரைப்பாராமல் பருஷோத்திகளைச்சொல்ல; ஸ்ரீபாதத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரோடே எதிருத்தரம் சொல்லப்புக; பட்டரும், வாரீர்பிள்ளாய் கேளும், பெருமானுக்கு ஏகாந்தத்திலே என்குற்றம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஒருகாலம் பற்றாதாய் பெரியபெருமானும் திருச்செவிகாத்தாமல் போந்தவித்தை, பெருமானுக்கு அந்தரங்கபரிசுரமாயிருப்பாரொருவர் நம் தோஷங்களை பெருமானுக்கு ஏகாந்தத்திலே விண்ணப்பம்செய்ய, பெருமானும் திருச்செவி சாத்தினதுகண்டால், நம்மைப்பார்க்கிக்ல் அத்தை விலக்கிவித்தால் நீர்பெற்ற பேறென்னென்று அருளினார். இத்தால், பகவதேகாந்த ஸந்நிதியில் பரக்ருத ஸ்வதோஷாக்யாபநம் தத்வாத்ஸல்ய கார்யமாய், ததங்கேகார ஷேதுவாமென்று நினைக்கக்கடவென்றபடி.

பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே சம்பந்தமுடையராய் ஸோமாசியாயிருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், பட்டரை, அடியேனுக்குத் திருவாராதநக்ரமம் ப்ரசாதித்தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பட்டரும், உடையவர் நித்யத்தை ஒருசாமப்போது திருவாராதநம் பண்ணவேண்டும் க்ரமத்தை ப்ரசாதித்தருள; அவரும், அதுகொண்டு நெடுநாள் திருவாராதநம்பண்ணிப் போரச்செய்தே, ஒன்றிரண்டுநாள் பட்டர் திருவாராதநத்தைச் சேவித்திருந்தார்; அங்கு தமக்கு அருளிச்செய்தக்ரமம் ஒன்றும் கண்டிலர்; பட்டர் திருவாராதநம் செய்தருளினபடி; - நீராடி தூய

திருப்பரிவட்டம் சாத்தியருளி, திருமண்காப்புச் சாத்தியருளி, உள்சேன அமுதுசெய்யத் தளிகையை அமர்த்தினவளவிலே, தளிகை முன்னே எழுந்தருளியிருந்து, தெற்காழ்வாரா எழுந்தருள வைத்துக்கொண்டு வாருங்கோளென்ன, அவர்களும் அப்படியே எழுந்தருளவைத்துக்கொண்டிவந்து கைத்தலத்திலே பிடித்தவளவிலே, தமக்குப்படைத்த திருப்போனகத்தையும் சேர்த்து, தண்ணீரமுதையும் அமுதுசெய்வித் தருளிப் ப்ரஸாதப்பட்டாருளினார். அத்தைக்கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், பட்டணா தெண்டனிட்டு ஸகலயராய் ஒரு விண்ணப்பமுண்டு சொல்லபயமாயிருக்கிறதென்றுசொல்ல; பட்டரும், அஞ்சாதே சொல்லமென்ன; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும், திருவாராதரப்படியை அடியேனுக்கிப்படியருளிச்செய்தருளிற்று, தேவாரீரீப்படியெய் தருளுகிற இத்தற்கடி யென்னென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பட்டரும், சகலஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்து உமக்கு இப்படி யொழியச்சொல்லுமைக்கு ஒருவார்த்தை கண்டிலேன், என்னை நிரூபித்தவிடத்தில் அப்படி யொழியச்செய்கைக் கொருசொல்கண்டிலேன் என்றருளிச்செய்தருளினார். இத்தால் ஹிதை வியான வாசார்யன், சிஷ்யனுக்கு ஞானபரிபாகாநுக்குணமாகக் கொண்டிப்பசவுக்குத் தழுகட்டி விடுவாராப்போலே, சப்தாதிவ்ஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற கரணங்களை பகவத்விஷயப்ரவணமாம்படி திருத்துமென்னு மதுவும், ஆசார்யனுடைய யத்நமாய் பகவத்விஷயை பரமான வதுஷ்டாநவிஸேஷத்திற்குக் கருத்து அவிசேஷஜ்ஞார்க்குத்தோற்றதென்னு மதுவும் தோன்றுகின்றதினே.

பட்டரை ஒருவன், தேவதாந்தரங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுவர்த்தியா தொழிவானென்னென்னில்; ப்ரமாண விரோதமுண்டாகில்ன்றோ ஸந்தேஹமுள்ளது, இங்கே ஸந்தேஹமில்லை யென்றருளிச்செய்தார். அதெங்கனெயென்னில்;—ஸத்வப்ரகசரணா, ரஜஸ்தமப்ரகசர்அநுவர்த்திக்குமதுபோக்கி, ஸத்வப்ரகசர், ரஜஸ்தமப்ரகசரணா அநுவர்த்திக்கக்கடவதோ வென்றருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே தேவதாலயதேவதாந்தரங்கள் குணதோஷங்க ளிரண்டாலும் ஒருகாலும் அநுவர்த்தநீயரென்றபடி.

பட்டர் அறியில் சம்மதியாரென்று, பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தைக் கேட்டு நூர் பூவைவண்ணவர் திருக்கையாலே விளக்குவித்து ஆண்டாள் ஸ்லக்ஷித்தாள்; இத்தை யொருநாள் ஒரு பூவைவண்ணவர் கண்டு, நீ தாயாயிருந்து இப்படி செய்யலாமோவென்ன; ஆண்டாளும், அதுவென்! பிற திருவாராதத்தில், தீர்த்தமே ஸ்லக்ஷிகார்யமாய், தானே ஏறியருளப்பண்ணிக்கொண்ட விக்கரவாத்தில் தீர்த்தம் ஸ்லக்ஷிகார்யமன்றோவென்ன; அருளும் அதற்கழ யென்னென்று கேட்க; ஆண்டாளும், “கண்ணபுரம்

கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணுவோ, ” என்றருளிச்செய்தாள். இத்தால் ஸிஷ்யபுத்ரர்களையாகிலும் ஜ்ஞாநாதிகர் ததியத்தேவந அநுவர்த்தநீயர்என்றபடி.

பட்டர், தம்ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ னைப்பார்த்து, நீர்போய், அநந்தாழ்வான ஸ்ரீபாதத்திலேசென்று ஸ்ரீவை ஷ்ணவலக்ஷண மிருக்கும்படி யெங்ஙனையென்று கேட்டுவாருமென்று அருளிச்செய்ய; அவரும் அநந்தாழ்வான்ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருள், அன்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுமங்கே அமுதுசெய்தருள; இவரும் இடம்போரா மையாலே அமுது செய்தருளி எல்லாரு மெழுந்திருக்கும்மளவும் பேசா திருக்க; பின்பு அநந்தாழ்வானும் இவரைக்கண்டு அமுதுசெய்தருளப்பெ ற்றதில்லையே, நெடும்போதுண்டே, இளைப்போடே யிருக்கிறதேயென்று போரநொந்து, சடர்க்கன அமுதுசெய்தருளப்பண்ணி, தாழும் தேவிக ளுமாக ஸேவித்திருநதுள்ள திருப் போனகத்தை அமுதுசெய்தருளி எ ழுந்தருளியிருந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக்குறித்து, எங்குநின்றமெழுந்தருளி ற்றென்றுகேட்டருள; அவரும், பட்டர், அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படி எங்ஙனென்று கேட்டு வரச் சொல்லி வரவிட்டருளினொன்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அநந்தாழ்வானு ம், ஆகில் உம்மைப்போலே யிருக்குமென்றருளினார். இத்தால், தன் ஜ்ஞாநாஷ்டாநாபிமாநாதி நிமித்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ழூற்பாட்டுக் காசைப்படாதே, பிற்பாட்டுக்கேயாசைப்பட்டு ததியஸேஷ த்வத்தைப் பேணுகை ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமென்று உத்தர மருளிச்செ ய்துவிட்டாராய்த்து.

பின்பு, பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ் ணவர் ஸஹவாஸதோஷத்தாலே கலங்கி விஷயப்ராவணபந் தலையெடுத் து, பட்டர் ஸந்நிதியிற்சென்று, பட்டனைப்பார்த்து, வாரீர் பட்டரோ, உம க்கும் நமக்கும் பணியில்லை யென்றுசொல்ல, பட்டரும், வாராய் பிள் ளாய், அது உன் நினைவாலேயன்றோ தூர்ப்புத்திவந்தது, நீவிட்டாலும் நாம்விடவோமோ வென்றருளிச்செய்தருள, அவனும் அகன்றுபோகத் தேட, இவரும் அவனை பலாக்கரித்துப்பிடித்து, உபாயேஜ்ஞானோப தேச முகத்தாலே வருந்தித்திருத்தி ஸ்ரீபாதத்திற்கு அந்தரங்கராக்கிக் கொண்டருள; அவரும், மஹாவிரத்தராய் நிலையிலே நின்றருளினார். ஆகையாலே, ஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து அகன்றுபோவாயுமுட்படவி டாதே யத்தேநநிருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுகையே ஸதாசார்யலக்ஷண மென்கின்றது.

ஒருநாள், பட்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுமாகப் பெருங்கூட்டத் திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருந்து, பகவத்கல்யாணகுணை ஸந்தா

த்து, ஆழ்வார்க ளருளிச்செயல்களின் அரும்பொருள் தெரியும்படிக்கு தேவரீர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளவேனுமென்று உடையவரை வேண்டிக்கொள்ளவேனுமென்று பிள்ளானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளானும், உடையவர் பெருங்கூட்டத் திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமப்பண்ணி, ஸவியராய் இரப்பிடனே ஒரு விண்ணப்பம் உண்டென்றுசொல்ல; உடையவரும் என்னென்று கேட்டருள; பிள்ளானும், தேவரீர் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச்செய்து, தச்ஷஜயம்பண்ணி, தர்ஸநத்தை நிலைநிறுத்தியருளிற்று, இனி, திருவாய்மொழிமுதலான ஆழ்வார்ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாநம்செய்து ரக்ஷித்தருளவேனுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; உடையவரும், திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தருளி, அப்படியாம் அருளிச்செயல்களுக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணினால், மந்தமதிகளுக்கு இவ்வளவே இதற்குத்தமுள்ளதென்று தோற்றுமாகில் அபசாரமாம்; ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கு அவ்வவருடைய புத்திக் கிடாக பஹுவாய்ச் சுரக்குமாகையாலே நாம் அருளிச்செயல்களுக்கு வரம்புகட்டினாப்போலேயாம். நீர் ஒருபடி திருவாய்மொழிக்குவ்யாக்யாநம்பண்ணும் என்று நியமித்தருளினார். திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும், எதிராஜர் அநுமதிகொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ப்ரக்ஞையாலே திருவாய்மொழிக்கு முந்துமுன்னம் இனிதாக ஆராயிரப்படி யுரைத்தருளினார்.

பட்டரும் நஞ்ஜீயருக்குப் பிள்ளான்படி ஆராயிரமும் நன்றாகப் ப்ரஸாதித்தருளினார். நஞ்ஜீயரும் அத்தை நன்றாக அதிகரித்து, பட்டரை அநேகமாக வதுவர்த்தித்து, அவருடைய அநுமதிகொண்டு, திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினையிரப்படியாக ஒருவ்யாக்யாநம் பண்ணி நிற்கச்செய்தே; பட்டருக்கு இருபத்தெட்டாம் திருநகூத்திரத்திலே கைசிகத்வாதஸியினன்று, பெருமாள்சந்நிதியிலே நின்று கைசிகபுராணம் வாசித்தருளாநிற்கச்செய்தே; என்றையும்போலன்றியே, ஒருபத்திலேநின்று பஹுமுகமாக பாவார்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறபடிகளைக்கண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றியுகந்து; இவருக்குத் தாம் சாத்தியருந்த திருமலை திருப்பரிவட்டம் திருவாபரணமுதலானவைவற்றையும், தாம் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய வலிஹாஸனத்தையும், பிள்ளையும் சிலபரிசிலாக விரங்கியருளி, மாநம் தோளும் பூரித்து திருமேனி தெரியாமல் த்வரை விஞ்சிமாரி இவர்க்கு மற்றெது கொடுப்போமென்று ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே, பட்டரே, உமக்கு மேல்வீடு தந்தோம் என்றுபெருமாள் திருவுள்ளமாக; இவரும்மஹாப்ரஸாதமென்றங்கீகரித்தருள; திருவோலக்கமடைய கடல் குழம்பினாப்போலே, இப்படி திருவுள்ள மாவானேனென்று கலங்கி வயிறுபிடிக்க, பட்டரும், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடனே பெருமாள்

திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, க்ருதாஞ்சலி புடராய்க்கொண்டு நின்று, நாயந்தே, தேவரீர் அர்ஜுநனைக்குறித்து (நிடச) “நொக்ய டிஷ்டாதி” (नृकृत्येति) என்றருளிச்செய்தருளினிறே, என்று, “கேட்பார் வார்த்தை கேட்டிருக்கையன்றிக்கே, தேவரீர் தாமே இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்ற விப்பேற்றுக்கடி; - உடையவர் தேவரீர் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்த வரமும், ஆழ்வானே ண்டானகுடல் துடக்கும், எம்பாருளும்மிறே என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, திருவோலக்கத்திருந்த ஸ்ரீரங்கமறையோர், பட்டரைப்பார்த்து, பெருமாள் உட்ப்புத்தலைமண்டையிட்டு விசாரியாமல் ஒருவார்த்தை யருளிச் செய்தருளினொன்று நீர் இங்ஙனாகத்து அங்கீகரிக்கிறதென்; உம்மைக்கொண்டு இவ்விபூதியைத் திருத்தவேணுமென்றன்றோ பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதென்ன; பட்டரும், ஆனால் இவ்விபூதியும், இவ்விபூதிமான்களும், பாக்யநரானால் அடியேன் செய்வதென்; நாயுடலுக்கு நறுநெய்தொங்குமோ; என்னை இவ்விபூதி பொறுக்குமோ, இன்னம் சிறிது நான் இங்கே அடிமைகொண்டருளில், பரமபதத்திற்கும் இங்கும்கருளும்படியுங்கட்டேனே. பெருமாள் தம்மை விசேஷித்தங்கீகரித்தருளின ராஜகுலமாஹாத்மயத்தாலுண்டான செருக்குத்தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருஷ்டோக்தியைப்பண்ணி, நாயந்தே, ஆஸநபதம்த்திலே பொருந்தியிட்ட திருவடித்தாமரைகளும், அஞ்சலென்றகையும், கவித்தமுடியும், முறுவல்பூரித்த சிவந்த திருமுகமண்டலமும், திருதுதலில் கஸ்தூரி திருநாமமும் பரமபதத்தில் கண்டிலேனாகில் ஒருமூலையடியே முறித்துக்கொண்டு குதித்து மீண்டுவருவேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்து நம்பெருமானையும், பெருமானையும் ஆபாதகுடமநுபவித்து, கோயிலாழ்வாரையும் ஆழ்வாரையும் கண்ணாரஸேவித்துநிற்க; பெருமாள் தம்வரிசைகளெல்லாவற்றுடன் ப்ரஹ்மரதம்பண்ணுவித்து, கோயில் அனைத்துக்கொத்தும், அகில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், எல்லா வாசார்யர்களும், மற்றுமுள்ள விப்ரவர்க்கமும் சூழ்ந்து ஸேவித்துவர, திருமானிகையிலே எழுந்தருளி ஆண்டானே சேவித்துநிற்க; அவரும், “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்று ஆசீர்வதிக்க; பட்டரும், “அம்மாவடியேன்வேண்டுவதீதே” என்று உகந்தருளி, திருப்பதியிலுள்ளவர்க ளடங்கத்திருமானிகையிலே அமுதுசெய்தருளினபின்பு, பெருங்குட்டமாக வெழுந்தருளியிருந்து, என்றையும்போலே திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்யாரிக்கச்செய்தே “அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை” என்கிறபாட்டுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறபோது “அஞ்சிறைப்புள்ளதளிப்பாகன்” என்கிறவிடத்திலே “பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக்கைக்கொண்ட பின் பிறவியென்னும்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்” என்று இத்தை

யிாட்டித் ததுசந்தித்தருளி, திருக்கடவரை மலரவழித்து, திருமேனியைச் சிலிர்ப்பி, புன்முறுவல்செய்து, திருமுடியிலே அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, அண்ணிலேசாய்ந்து நிற்சுச்செய்தே, சீராகபாலம்வெடித்துத்திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்; முதலிகளும், பட்டர் இளைத்து எழுந்தருளியிருக்கிறொன்று உள்ளேசென்று ஆண்டாளுக்கறிவிக்க; ஆண்டாளும், சடக்கெனவெழுந்தருளி, பட்டரை வாரியெடுத்து மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டு, திருநாட்டுக் கெழுந்தருள்ள விஸ்வயத்தைக்கண்டு, திருவுள்ளங்கலங்குதல், திருமுடிகந்துதல், கண்ணீர்மல்குதல், செய்யாதே; பூவின் பரிமா மறிந்து ஆக்காணித்து வண்டுக்ரஹிக்குமாபோலே பட்டருடைய ஸௌ குமார்யமறிந்து நலக்காமல் இவர் ஹ்ருக்கமலத்தை யலர்த்தி இவரைத் தான் தெய்வவாண்டான் தன்மைதோன்ற, பூவைகுண்டநாதன் கைக் கொண்டருள்வதே என்று, பெருமாளுக்கும் நாயச்சிமாருக்கும் பேரிழவும்பெரும் க்லேஸமும் பெருவயிற் றெரிச்சலுமாய்ச்செல்லாரிற்க, பரம பதநிலயனுக்கும், அங்குள்ள நாயச்சிமாருக்கும் பெருவாழ்வும், பெருஞ் செல்வமும், பெருங்கனிப்புமாய்ச் செல்லுகிறதே என்று, புத்ரஸோகலே ஸஸ்பர்ஸமுமற்று, உடைமையையுடையவன் உடைமையைக் கைக்கொண்டால் நாம் வெறுக்கலாமோ என்று ஆண்டாரிருக்க; கடல் கலங்கினும் போலே கோயிலிலுள்ளாரொல்லாரும் அடங்க ஸோனார்த்தராய்க்கிடந்து துடிக்க; வேதார்திகளும் வேரற்றமரம்போலே கோஷித்துக்கொண்டுவிழுந்து ஸோகார்த்தராய் பஹுவாய் ப்ரலாபித்து, மழைக்கண்ணீர் மல்காரிற்சு; பெருமானும் நாயச்சிமாரும், திருமுகத்தின்பணி, காளாஞ்சி, திரு வெண்சாமரம், திருவாலவட்டம், திருவெண்கொற்றக்குடை, வெண்முத்தின்கலசம், மேல்க்கட்டு, முத்துத்தாமம் தொடக்கமான தம்முடைய ஸர்வபரிசுபரிசுச்சதங்கடங்கக் கொடுத்துவிட்டு, நம்முடைய அவப்ருதோத்தஸவங் கொண்டாம்போலே, பட்டருக்கும் அவப்ருதோத்தஸவங் கொண்டாடுங்கோளென்று திருவுள்ளமாய், திருமுகம்கன்றி, திருமுத்துதிர்த்து, பெருமாரும் நாயச்சிமாருங்கூட திருமஞ்சனமாடியருளி, இப்போது நமக்குச் செவ்வாய்வக்ரமாய்த்தென்று திருவுள்ளம்நொந்து, சுருளமுதும் அமுதுசெய்யாமல், நாம் புத்ரனாயிழந்தோமேயென்று முசித் தெழுந்தருளியிருக்க; வேதார்திமுதலான முதலிகளும், சீராமப்பிள்ளையைக்கொண்டு பட்டரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தி, அவப்ருதங்கொண்டாடி, மீண்டு வரும்போது, நஞ்சியர் முட்டாக்கிட்டு மூடிக்கொண்டு புறக்கடைவழியாலே தம்மடமேயெழுந்தருள்; ஸ்ரீபாதத்துமுதலிகள் இதற்கடியென்னென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; நஞ்சியரும், புதுக்க அறுத்தவிதவை தெருவிலே வெளிப்படவருமொ வென்றருளிச்செய்தருளினார். அதாவது, சதாசாரயன்றித்து ஸச்சரிஷ்யன்,

பார்யாசமாநமாயிருக்கையே ஸ்வரூபசித்தியென்றுகருத்து. பின்னை ஆண்டானும் முதலிகளும் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளிப் புகுவளவிலே, வெறுச்சான திருமாளிகையைக்கண்டு, பட்டர் திருத்தம்பியாரான சீராமப்பிள்ளை “நல்லதோர்தாமரைப்பொய்கைநான்மலர்மேற்பனிசோர அல்லியும் தாதுமுதிர்ந்திட்டழ கழிந்தாலொத்ததாலோ இல்லம் வெறியோடித்தாலோ” என்று பாடிக்கொண்டு விழுந்து பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டு சோகிக்க; ஆண்டானும், அவ்வார்த்தியைக்கண்டு, இவர் ஆழ்வான் திருவயற்றிலே பிறக்கத்தக்கவரல்லொன்று முசித்து, முதலிகளைப் பார்த்தருளிச்செய்தது;—பிள்ளாய், பட்டர் பெற்றபேற்றுக்குப் பொருமல் ஐஞாதித்வங் கொண்டாடுகிறோ, நீர்இப்படி செய்கையில் நான் ஒருகைப்பிடியிலே யிருக்கிறேனென்ன; சீராமப்பிள்ளையும் சோகத்தைவிட்டு துணுக்கென வெழுந்திருந்து, ஆண்டான் திருவடிகளிலே தெண்டன்ஸமர்ப்பித்து, அபசாரஞ்செய்தேன் பொறுத்தருளவே னுமென்று கூழமைபண்ணிக்கொண்டு, பட்டருக்குத் தீர்த்த திருவத்யய நம்செய்தருளி நிறைவேற்றினபின்பு, பெருமானைத் திருவடித்தொழிச் சென்றவளவிலே; பெருமாள் சீராமப்பிள்ளையை அருளப்பாடிட்டருளி, பட்டையழிந்தோம் நாம்; உமக்கு நாமிருக்கிறோம், முசியாதே கொள்ளுமென்று பட்டருடைய வரிசைகளடங்கக் கொடுத்தருளி, ப்ரஹ்மரதம் பண்ணுவித்துத்திருமாளிகையிலே போகவிட; சீராமப்பிள்ளையும் முசிப் பற்றற்றாட்டராயிருந்து, தர்ஸநம் நிரவஹித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார். இத்தால் மஞ்சள்நீர் குடிப்பித்துப் பெற்று வளர்த்தவனோ தம் பெருவீடு கொடுக்கும்படியான தன்னேற்றமும், அர்த்தாதுஸந்தான வேளையிலே ஹார்த்தன் சாக்ஷாத்கரித்து வழிநடக்கும்படியான தன்னேற்றமும், பேரிழுவிரண்டுக்கும் பெருமாள் தாமாய் அதில் கலக்கமற்ற தன்னேற்றமும், ஆழ்வான் குடல்துடக்குடைய பட்டர்க்கேயுள்ளதொன்றிறே. பட்டர்வைபவம் முற்றச்சொல்லி முடியாதிறே. யதாமதியதா ஸ்ருதமாகச்சொன்னதித்தனை.

பட்டர் திருநகூத்தரம் வைகாசியில் அநுராதம். அவர்தனியன் (1௩௩௩) “ஸ்ரீவரராஸாஹட்டாயுஸ்ரீ ரதேஸுலபு-ரொஹித: - ஸ்ரீவ ஸ்ரீரங்கவ-தஸ்ரீரோநு ரெய்யவெலெவெ-ஹ-யவெ” சீவராசரஹ்மாரூ சூரஜேசுவரேஹ: | சீவராசரஹ்மாரூ சீவராசரஹ்மாரூ.

ஸ்ரீபட்டர் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

శ్రీ మంత్రి.

ஸ்ரீ நஞ்சீயர்ப்ரபாவம்.

[illegible]

விட்டதே இனிநாம் என்செய்யக்கடவோமென்றுவிசாரித்து, ஒரு அலேகத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு நஞ்சியர்ப்ரசாதித்தருளின வர்த்தமொன்றும் தப்பாமல் ஒன்பதினாயிரமும் நன்றாகவெழுதியருளி. தாம் தமிழுக்குமிகவும் உத்தமவிரகராகையாலே ஒவ்வொருபாட்டுக்களிலே (௫௩௭) “உகூகூஷ்விஸஜ்ஜாரய-கூகூஷ்ஜாரஹாய-ஹ - வித-விவரண-கூகூ-விவிதா-மா-பி-மீணினா” (கூகூஷ்விஸஜ்ஜாரய-கூகூஷ்ஜாரஹாய-ஹ - வித-விவரண-கூகூ-விவிதா-மா-பி-மீணினா) என்கிறபடியே உசிதமானஸ்த்தலங்களுக்குப்ரஸந்ரகம்பிரபதங்களுக்கு அர்த்தவிசேஷங்களும் எழுகிக் கொண்டுபோய் ஜீயர்திருக்கையிலேகொடுக்க, ஜீயரும் ஸ்ரீகோஸத்தை யளித்துப்பார்க்குமளவில் தாமருளிச்செய்த கட்டளையாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸப்தங்களுக்கு மிகவும் அதுகுணமாக அநேகவிசேஷார்த்தங்கள் பல விடங்களிலு மெழுதியிருக்கையாலே அத்தைக்கண்டு மிகவும் திருவுள்ளமுகந்தருளி வரதராஜரைப்பார்த்தருளி இது மிகவும்நன்றாயிராநின்றது, இதென்னென்றுகேட்க ; அவரும்பயப்பட்டு ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாதிருக்க, ஜீயரும் நீர்பயப்படவேண்டாம் உண்மைசொல்லுமென்ன. வரதராஜரும், ஜீயா திருக்காவேரி நீச்சாகையாலே பட்டோலையை அடியேன் தலையிலேகட்டிக்கொண்டு நீஞ்சப்புக்கவாறே ஒரு அலைவந்தடிக்கையாலே அதுஆற்றிலேவிழுந்து அமிழ்ந்துபோயிற்று, இது தேவரீர் ஒருருமுற்றப்ரசாதித்தருளின கட்டளையிலே எழுதினென்னென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; நஞ்ஜீயரும் இவருடையவொரு புத்திவிசேஷமிருந்தபடி என்றான் இவர்மஹாஸமர்த்தராயிருந்தார், நன்றாகவெழுதினொன்றுமிகவும் திருவுள்ளமுகந்தருளி வரதராஜராவாரியெடுத்து அழுந்தக் கட்டிக் கொண்டு இவர் நம்முடையபிள்ளை திருக்களிக்நிதாஸனொன்று திருநாமஞ்சாற்றி, தம்முடைய ஸந்திதியிலே அனாக்ஷணமும்பிரியாமல் கரதலாமலகமாகவைத்துக்கொண்டு, பிள்ளைக்கு சகலார்த்தங்களும்ப்ரஸாதித்தருளினார். அவரும்ஜீயரையல்லது தேவமுற்றறியெனென் நெழுந்தருளியிருந்தார். ஆகையால் ஜீயர்நம்முடையபிள்ளையென்றருளிச்செய்தவன்று துடங்கி வரதராஜர்க்கு “நம்பிள்ளை” என்று திருநாமமுண்டாயிற்று.

நஞ்சியரை, நம்பிள்ளை இதரோபாயங்களுக்குப்ரமானமும் பஹு-எனமாயதுஷ்டாதாக்களும் பஹு-எனமாயிருக்கஇதுக்குப்ரமானமும்சுருங்கி, அதுஷ்டாதாக்களும்சுருங்கி ருவிச்சந்தோதேவதைகளும் அதுஸந்தேயங்களன்றியேயிருப்பானென்னென்றுகேட்க ; ஜீயாருளிச்செய்தபடி;—இருவர்கூடியோராற்றிலே யிறங்கிப்போகாநின்றால், ஆற்றிலமிழ்ந்தவனை அமிழாதவன்,கையைப்பிடித்துக் கரையேற்றுகைக்கொருப்ரமானபேகைவேனுமோ;ப்ரமானபேகையுண்டென்று நினைத்தீராகிலும் (௫௩௮)

ய்தார். உகந்தருளினவிலுங்கள் பலவிடமாய், திருப்போனகம் படைப்பி
தொன்றிலேயாகில் அமுதுசெய்தருளப்பண்ணும்படி எங்குநென்று, பி
ள்ளை, நஞ்ஜீயரைக்கேட்க, ஜீயரும் த்வயத்தில் பூர்வோத்தரகண்டங்கள்
இரண்டுக்கும் நடுவே ஸர்வமங்களவிக்ரஹாய வென்கிற விசேஷணஸஹி
தமாகவுச்சரித்து அமுதுசெய்யப் பண்ணுவதென் றருளிச்செய்தார்.
இத்தால்-உபயசண்டமத்தே இத்தைஉச்சரிக்கவருளிச்செய்து கைங்கர்ய
வாசகசுதூர்த்தியுடன் சதூர்த்திசேர்ந்திருக்கைக்காகவும், உபயநாராயண
பதஸித்திவிக்கரஹ ஸமர்ப்பகமாகைக்காகவும் அந்யபரயோஜந்தவத்தயோ
தநார்த்தமாகவுமிதே; ஆகையால் நம் பூர்வாசார்யர்கள் த்வயமொழிந்த
மந்த்ரார்த்தம்கொண்டு திருவடிவிளக்கார்களென்று கருத்து,

நஞ்சியரை, நம்பிள்ளை, “அவதாரங்களெதுக்காக” என்றுகேட்க,
ஜீயரும் ஓரோரவதாரங்களால்பண்ணின ஆணைத் தொழில்களெல்லாம்
பாகவதாபசாரம் பண்ணினவனுடைய பலம்அதுபவிகைக்காக வென்ற
ருளினார். பிள்ளையும் பாகவதாபசாரம்தானெதென்று விண்ணப்பஞ்செ
ய்ய, ஜீயரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டக்கால் தங்களோபாதி ப்ரக்ருதி
மான்களாகநினைத்திருக்கும் புல்லிமை; எங்குநென்னில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ர்கள் “திருவுடைமன்னர்” “செழுமாமணிகள்” “நிலத்தேவர்” “பெரும
க்கள்” “தெள்ளியார்” “பெருந்தவத்தர்” “உருவுடையார் இளையார்
கணல்லார் ஓத்துவல்லார்” “செய்தவேள்வியர்தக்கார்” “மிக்கார்
வேதவிமலர்” “சிறுமாமனிசர்” “எம்பிரான் தன் சின்னங்கள்”
“பேராளன்பெரோதும்பெரியோர்” “இளையார்” என்று இப்படி பலப
டியாக மிகவும் விரும்பி, நம்குலநாதராய் மயர்வற மதிநலமருளப் பெ
ற்ற வாழ்வார்கள் பஹுமதிபண்ணி திருநாமங்கள்சாற்றி வாய்ப்புலத்தி
யருளிச்செய்கையாலே, தங்களோடொக்க ப்ரக்ருதி மான்களென்று
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை நேரே பாகவதாபசாரமென் றரு
ளினார். ஆகையால் ஆழ்வார்களு முட்பட “கொண்டாடும் நெஞ்சுடை
யா ரவொங்கள் குலதெய்வமே” என்று பஹுமதிபண்ணி விரும்புகை
யே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வப்ரதார லக்ஷணமிதே. இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ விஷயத்தில் ஸ்வஸாம்யபுத்தியே அநர்த்தஹேதுவிதே. நஞ்ஜீ
யர் நம்பிள்ளையைக்குறித்து பகவததுபவம் பண்ணுவவனுக்கு விஷயா
துபவத்தி லர்வயமில்லை; இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களி
லும் அருளிச்செய்தார்களிடே. எங்குநென்னில், வாசுதேவன்வலையுள
கப்படுதல் மாதாராக்கயல்கணென்னும் வலையுட்படுதல், மதுரக்கொ
ழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளிலே அகப்படுதல். சாந்தேந்தாமன்
முலையார் தடந்தோளிலேயகப்படுதல், வானவர்க்கு வந்துணையான அ
ரங்கத்துறையு மின்னுணைவனைத் துணையென்றிருத்தல், ஆவியே யமுதே

யெனநினைந்துருகியவரவர் பணைமுலை துணையென்றிருத்தல், அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் னூராவமுதத்தைப் பாநம்பண்ணுதல், பாவையர்வாயமுதத்தைப்பாநம்பண்ணுதல், நான்குவேதப்பயனைப்பேணுதல், மாதரார்வனமுலைப்பயனையே பேணுதல், ஒன்றிலிதுவாதல், ஒன்றிலதுவாதலென்று ஏவமாதிகளாலே பஹுமுகமாக வருளிச்செய்தார்களிறே. ஆகையாலே “அன்னமென்னடையினார் கலவியையருவருத்தஞ்சி” என்றும் “முந்துறவுகாக்கேன் வினாக்குமுல்மடவார்கலவியைவிடு” என்றும் ப்ரீபாகாலரான திருமங்கையாழ்வார் ப்ரதமம் விஷயருசியைக் காரியுமிழ்ந்தே பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணவேணுமென்று நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்கையாலே, கூடாத்ரவிஷயத்தைஸவாஸநமாகப்பரித்யஜித்தே ப்ராப்தவிஷயத்தைப் பற்றவேணுமென்று அருளிச்செய்தார். பிள்ளையும் க்ருதார்த்தராய் பெரியஜீயரைக்ஷணமும்பிரியா வடிமைசெய்து கொண்டு வாழ்ந்தருளும் காலத்திலே, நஞ்சீயரும், தூறுரு திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் நிர்வஹித்தருளுகையாலேபிள்ளைஜீயருக்குஸாதாபிஷேகம்பண்ணியருளிநொன்று ப்ரஸித்தமிதே.

நஞ்ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

—————:0:—————

(ய)

ஸ்ரீ ந ம் பி ள் னை ப்ர ப வ ம்.

நஞ்சீயர் பக்கவிலும், நம்பிள்ளைபக்கவிலும், விசேஷார்த்தங்களும்வந்து கூடுபூரீக்கையால் பிள்ளையும் தீபாதுத்பந் ப்ரதீபம் போலே தர்ஸநம்நிர்வஹிக்கக்கண்டு, ஜீயரும் க்ருதக்ருத்யராயிருக்கும் நாளிலே, நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பின்பழகியபெருமாள்சீயர், ஈயுண்ணிமாதவப்பெருமாள்முதலான அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாஸ்ரயித்து க்ருதார்த்தராயிருந்தார்கள். இவர்களில் பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர் பிள்ளைதிருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்நாயாய், ஊணுமுறக்கமுமின்றியே வழவிலாவடிமைசெய்து வாழ்ந்தருளும் காலத்திலே, ஒருக்கால் திருமேனிபாங்கினறியே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது, தமக்கந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையழைத்து அடியேன் இப்போது திருவடிச்சாராமல் ஆலஸ்யம்பொறுத்து இன்னம் இங்கே சிறிதுநாளிருக்கும்படி “ஏழையேதலன்” “ஆழியெழச்சங்கும்” பெருமாள்சந்நிதியிலேசென்று விண்ணப்பஞ்செய்து ப்ரபத்திபண்ணிவேண்டிக்கொள்ளும்கோளென்ன, அவர்களும் அப்படியேசெய்துநிற்க, ஜீயர்க்

குத் திருமெனிபண்டிபோலே பாங்காயிற்று. இத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்பிள்ளை சந்நிதியிலேசென்று தண்டம்ஸமர்ப்பித்து, ஜ்ஞாநவ்ருத்தருமாய் வயோவ்ருத்தருமாயிருக்கும் பின்பழகியபெருமாள்ஜீயர் இப்படிசெய்தார், இது இவர்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேருமோவென்று விண்ணப்பம்செய்ய, பிள்ளையும்அவருடையவபிராயமறிகிலோம், ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும்போருவது பிள்ளையெங்களாழ்வாணுக்காயிற்று; அவர்ஊக்கல்சென்று கேளுங்கோளென்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எங்களாழ்வானைக்கேட்க; அவரும்ஸ்ரீரங்கைஸ்வரயத்திலஸங்கம்போலேகாணுமென்ன; பிள்ளையும் இத்தைக்கேட்டி, அழகிதுதிருநாராயணபுரத்தையாசர்சென்று கேளுங்கோளென்ன; அவர்களுமவரைக்கிட்டிக் கேட்டவிடத்தில் அவரும் துவக்கினகைங்கர்யந் தலைக்கட்டாமையாலே காணுமென்ன; பிள்ளையித்தையுங்கேட்டி ஆகிறதென்று அம்மங்கியம்மானைக் கேளுங்கோளென்ன; அவரும், பிள்ளைகோஷ்டியிலிருந்தவர்களுக்கும்பகவத்விஷயங்கேட்டவர்களுக்குமொரு தேஸாஷேஷம்ருசிக்குமோவென்ன; இத்தையும் பிள்ளைகேட்டு நல்லதென்றுவிட்டு அம்மங்கிப்பெரியமுத்தவியாரைக் கேளுங்கோளென்ன, அவரும் நம்பெருமாள்சிவந்த திருமுகமண்டலமும் கஸ்தூரிதிருநாமமும்பரமபதத்திலேகண்டிலேனாகில், ஸ்ரீலையடியேமுறித்துக் கொண்டுவருவனென்றன்றோ பட்டரருளிச்செய்தது. அப்படியேயிவரும் நம்பெருமாள் சிவந்ததிருமுகமண்டலத்தையும் திருதுதலில்கஸ்தூரிதிருநாமத்தையும் விட்டுப்போகமாட்டாராக வேணுமென்றார்; பிள்ளை, யிவையெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளி; ஜீயர் திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்துச்சிரித்து இவை உம்முடையரினைவுக் கொக்குமோவென்ன; இவை யித்தனையும்ன்றென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். ஆகில் உம்முடைய வசிப்ராயத்தைநாமறிந்தோமென்று பிள்ளையருளிச்செய்ய, பிள்ளை தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே அறிந்தருளாததில்லை; அடியேனைக்கொண்டு வெளியிடத்திருவுள்ளமாகில் விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன். தேவரீர் திருமஞ்சனமுறைகளிலே திருமஞ்சனச்சாலைக் கெழுந்தருளி திருமஞ்சனங்கொண்டருளி தூயவுடையாடை திருவுத்தரீயம் சாத்தியருளி யுலாபியருளும்போது குறுவியர்ப்போடேகூடன திருமுகமண்டலச்செவ்வியும், அடியேன் சுற்றிச்சுழற்றிப் பணிமாறுகிற கைங்கர்யத்தை விட்டு அடியேனுக்கு பரமபதத்துக்குப்போக விச்சையாயிருந்ததில்லை, பெருமுசோல்லாஸமு மின்னம்சிறுதுகால மிங்கேயிருந்து பெறவேணுமென்றுறினைத்துச் செய்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். இத்தைக்கேட்டருளி பிள்ளையும் முதலிகளும்விவ்வுடம்போடே இவ்வைஸ்வரயம் கூடுவதேயென்று மிகவும் திருவுள்ள முகந்தருளினார்கள்.

ஒருநாள் நம்பிள்ளை பகவத்விஷயமருளிச்செய்து கோஷ்டிகுலைத் தவளவிலே பின்பழகியபெருமாள்ஜீயர் பிள்ளைதிருவடிக்களிலே தண்டன் சமர்ப்பித்து, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்க ளிவை யென்றருளிச் செய்யவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளையும் இச்சைஸ்வரூபம் இரக்தமுபாயம் இரிமை உபேயமென் தருளிச்செய்ய; அப்படியன்று அடியேன் நினைத்திருப்பதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளையும் ஆகில் உமக்கென்ன சிலபிள்ளைக்கிணறுகளுண்டோ நீரொங்ங ன்நினைத்திருப்பீர், அத்தைச்சொல்லிக்காணிரென்ன; தேவரீர்திருவடி க ளோதஞ்சமென்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்கையே அடியேனுக்குஸ்வரூபம், அவர்களுடைய அபிமானமே அடியேனுக்குபாயம், அவர்களுடைய முகமலர்த்தியே யடியேனுக்கு உபேயமென்று நினைத்திருப்பேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஜீயனாயும், பிள்ளை போரப்ரியப்பட்டருளினார்.

ஒருகால் பிள்ளை, பகவத்விஷயம் அருளிச்செய்து கோஷ்டிகுலைந்து போகாநிற்கச் செய்தே, வைஷ்ணவனு யிருப்பா னொருராஜா, வருகிற பெருந்திரளைக்கண்டு பெருமாள் திருவோலக்கம்குலைந்ததோ, நம்பிள்ளை கோஷ்டிகுலைந்ததோவென்று கேட்டானென்பர்கள்.

இப்படி மஹாஸம்ருத்தியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நம்பிள்ளை வாழ்ந்தருள்காலத்திலே, முதலியாண்டான் திருப்பேரனய், கந்தாடையாண்டான்குமாரரான, கந்தாடைத்தோழப்பர், நம்பிள்ளையுடைய பெருமதிப்பையும், வைபவத்தையுங்கண்டு, அருகையால், வாய்பொதுக்கமாட்டாமலிருக்குமவர் ஒருநாள் பெருமாள்ஸந்நிதியில் பெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு தோழப்பர் எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, பிள்ளையும் முதலிகளுமாகப் பெருமானைஸேவிக்கவென்று கோயிலுக்குள்ளேயெழுந்தருள; தோழப்பர், பிள்ளையுடைய பெருமையைக்கண்டு பொருக்கமாட்டாமல்சீறி பகவத்ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளையை பஹு பருஷோக்திரளைச் சொல்லிஅநேகமாகநிந்திக்க, பிள்ளையும், அத்தைக்கேட்டு நடுங்கிக்கொண்டு பெருமானைசேவித்து புறப்பட்டெழுந்தருள; இச்சேதியை ஜ்ஞாநாகிகையாயிருக்கிறதோழப்பர்தேவிகள்கேட்டுப் பெருக்கவ்யாகூலப்பட்டு, திருமாளிகைக்குள்செய்கிற கைங்கர்யங்களையும்விட்டு வெறுத்து எழுந்தருளியிருக்க; அவ்வளவிலே தோழப்பரும் பெருமானைஸேவித்து மீண்டு தம்திருமாளிகையிலே எழுந்தருள; தேவிகளும் முன்புபோலே எதிரே புறப்பட்டு ப்ரீதியுடனே தமக்கொரு கைங்கர்யமும் பண்ணாமையாலே தோழப்பர், தேவியாணைப்பார்த்து உன்னைநாம் அங்கீகரித்த வன்றுதுடங்கி இன்றளவாக நம்மைக்கண்டால் ஆசார்யப்பதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டிபோந்தாய்; இன்று உதானீநம்பண்ணியிருந்தாய், இதற்கடி யென்னெ

ன்றுகேட்டருள்! தேவிகளும், தோழப்பனாக்குறித்து வாரீர் ஆழ்வார்தம் முடைய திருவவதாரமென்னலாம்படி ஒரு அவதாரவிஸேஷமாய், பெருமாளுக்குப் பராணபூதராயிருந்துள்ள நம்பிள்ளையை, பெருமாள் சந்நிதியிலே கூசாமல் அநேகமாக பருஷோத்திசொல்லி தூஷித்து இப்படிசெய்தோமே என்கிற அதுதாபமுமற்று உஜ்ஜீவிக்கவந்திருக்கிற உம்மோடு எனக்கென்னஸம்பந்தமுண்டு, நீர் என்னேவெறுத்தீராகில், என்னுடைய மாதாபிதாக்கள் பெற்றுவளர்த்து உம்முடையகையிலே காட்டித்தந்த ஸரீரத்தை உமக்குவேண்டினபடிசெய்துகொள்ளும், என்னுடைய ஆக்மாவை எங்கள் ஆசார்யர், அடியிலே அங்கீகரித்தருளின அன்றேநான் உஜ்ஜீவித்தேன்; ஆகையாலே (ருசுத) “உ ஷ்கொடிஸகெடாவிடகூழிநீர் கூடா வரா” (உஷ்கூழிநீர் உஷ்கூழிநீர்) என்று பாகவதநிந்தனைபண்ணினவர்களை ஒருகாலும் கூழிப்பதில்லையென்று பெருமாள் தாமேயருளிச் செய்த திருமுகப்பாசரமறிந்தும் அறியாதவர்போலேயிருக்கிற உம்மோடு எனக்கு ஸஹவாலங்கூடாது; ஆகையாலே நிலம்பிளந்தால் இழையிடவொண்ணாதாப்போலவும், ஈடலுடைந்தால் கட்டவொண்ணாதாப்போலவும், மலைமுறிந்தால் தாங்கவொண்ணாதாப்போலவும் அதுதாபம் பிறவாதபாகவதாபசாரம் தீர்த்துக்கொள்ளக்கூடாதிதே; ஆனபின்பு நான் என்னிஷ்டத்திலேயிருந்து ஈடேறிப்போகிறேனென்ன; தோழப்பரும், தேவிகள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைக்கேட்டு, சற்றுபோது திகைத்தெழுந்தருளியிருந்து, பெரியவித்வானாகையாலும், திருவம்ஸப்ரபாவத்தாலும் அசூயையால்வந்த திருவுள்ளத்தில் கலக்கந்தீர்த்து தெளிந்து தேவிகளைப் பார்த்துநீசொன்னதெல்லாம் ஒக்கும், நாம்தப்புச்செய்தோம், இனிமேல் செய்யவடுக்குமதேதென்ன, தேவிகளும், ஆற்றிலேகெடுத்து, குளத்திலே தேடாதேகொள்ளீர், கெடுத்தவிடத்தே தேடிக்கொள்ளீனென்ன; தோழப்பரும் ஆவதென்னென்ன; தேவிகளும், பரமதயாருவான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று ஸேவித்து அபராதகூசாமணம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்க்ருபைபண்ணியருள ஈடேறீனென்ன; தோழப்பரும், அவரை, பெருமானுடைய பெருந்திருவோலக்கச்சிலே பரிபவித்து, இப்போது அவர் சந்நிதியிலேபோய்நிற்கவென்றால் எனக்கு லஜ்ஜாபயங்கள் அதுவர்த்தியாநின்றது, நீ கூடவந்துகூழிப்பிக்கவேணுமென்ன; தேவிகளும், தோழப்பர் சொல்லும் வார்த்தையைச்சேட்டு அப்படியேசெய்கிறேனென்றுகருகுவெழுந்திருந்து அவரையுங்கூட்டிக்கொண்டு, நம்பிள்ளை திருமாளிகைக்கெழுந்தருளுவதாகப் புறப்படுகிற வளவிலே, நம்பிள்ளை செய்தபடி;-- கோயிலிலும் எழுந்தருளினபின்புமுதலிகளெல்லாரையும் அதுப்பியருளி பகலெல்லாம் அமுதுசெய்தருளாமல் தம் திருமாளிகைக்குள்ளே யெழுந்தருளியிருந்து ஸரயங்காலமானவாதே ஆவஸ்யகத்தைச் செய்தருளி ஓர்

ஹைத் திருப்பரிவட்டத்துடனே மூடிமுட்டாக்கிட்டுத் தாமொருவருமே எழுந்தருளி, தோழப்பர்திருமாளிகைவாசலிலே கைப்புடையிலே வந்து கண்வளர்த்தருள; தோழப்பரும் தேவிகளும், திருவிளக்கையெற்றிகொண்டு, பிள்ளை திருமாளிகைக்கெழுந்தருளுவதாகத் திருமாளிகை வாசலிலே புறப்பட்டவளவிலே திருவிளக்கொரியாலே, ஒருவெள்ளை, கைப்புடையிலே கிடக்கிறதைக்கண்டு, தோழப்பர், இங்கார்கிடக்கிறு றென்று கேட்க்க; பிள்ளை அடியேன் திருக்கலிகன்றிதாஸனென்ன; அவ்வளவிலே தோழப்பர் இதென்னென்றுதிகைத்து, பிள்ளையைப்பார்த்து, நாம் மஹாதேஜஸ்வீ, நம்மை நம்பெருமான் திருவோலக்கத்திலே பரிபவிக்கலாவ தேனென்கிற கொபாதிசயத்தாலே நமமுடைய வாசலிலேவந்து மௌர்யம்செய்வதாகவந்து கிடக்கிறீராவென்ன; பிள்ளையும், தோழப்பரை கருறித்து அடியேன் அப்படிசெய்யபவரவீல்லையென்ன; ஆகிலிங்குவந்துகிடப்பானெனென்று தோழப்பர்கேட்க்க; பிள்ளையருளிச்செய்தபடி;- பெரியபெருமான் ஸந்ரிதியிலே முதலியாண்டான் திருப்பேராரான தேவரீர் திருவுள்ளம்*லங்கும்படி வர்த்தித்த மஹாபாபியான அடியேனுக்கு தேவரீர்திருமாளிகை வாசலல்லது புகுவாசல்மாண்டு வந்துகிடக்கிறேனென்ன; இவரை அதுவர்த்திப்பதாகப் புறப்பட்டேவந்து நிமிகிற தோழப்பர், பிள்ளை கண்வளர்த்தருளுநிற ஹைத்யத்தையும், அவருடையநையமான வார்த்தைகளுயுங்கேட்டு இதொரு அதிகாரமிருந்தபடி யென்னென்று போரவித்தராய், பிள்ளையைவாரியெடுத்து அரவணைத்துக்கொண்டு, இத்தனைநாளும் சிறிதுபேருக்கு ஆசார்யரென்று இருந்தேன், இப்போது லோகத்தார்க்கெல்லாம்நீரே ஆசார்யரானைக்குப் பரப்பதொன்றிருந்தேன் என்று, தோழப்பர் உகந்து “லோகாசார்யர்” என்று பிள்ளைக்குத்திருநாமம்சாற்றியருளி, நம்முடைய திருமாளிகையிலே கொண்டு புக்கு. தாமும்தேவிசுருமாகப் பிள்ளையை அநேகமாக அதுவர்த்தித்து அவர்திருவுள்ளத்தை நன்றாகமிசவும் உகப்பித்து, தமக்குவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்கனெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு, தோழப்பர், பிள்ளை திருவடிகளிலே மிகவும்ப் பரவணராய், க்ருதார்த்தராயருளினார்.

-----:0:-----

(ஸ்ரீநஞ்சியர் பரமபதத்திற்கெழுந்தருளும் ப்ரகரணம்.)

இப்படி, பிள்ளை மஹாவைவமுடையராய் வாழ்ந்தருளமுதுகண்டு, நஞ்சியர்செய்ததிதுவாய்த்து;—

ஸ்ரீமானாய், நான் திருநகூத்தரமொழந்தருளியிருந்து, அந்த்யமதையில் திருமேனியிலேநோவுசாத்தி கண்வளர்த்தருள; ஜீயர்ஸிஷ்யரானகுட்டிக்குறி யினையாழ்வார், ஜீயரைப்பார்த்து த்வயத்தை அதுபுர்த்தித்